

Hạ Vy

*bất chấp
theo đuổi
định mệnh
của mình*

DTV EBOOK

Bất Chấp Theo Đuổi Định Mệnh Của Mình

Hạ Vy

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Khác

Tác giả: Hạ Vy

Thể loại: Ngôn Tình

Team dịch: CỐ DIỆP PHI

Giới thiệu

Vì yêu anh, cô quyết định sẽ mặc kệ anh ra sao, cứ quyết tâm phải gả bằng được cho anh, rồi sau đó sẽ dùng hấp dẫn hạ gục anh, từ từ khiến anh cũng yêu thương cô

Cho dù anh có là người thế nào, anh có thể nhẫn nhịn, chịu đựng cô đơn, chịu đau đớn, hay chịu người khác chế nhạo coi thường vì bị tàn tật, ngay từ khi mới đầu gặp gỡ, cô đã nhận định anh chính là người định mệnh của cô

Nhưng thật sự có chuyện rất đả kích cô

Mặc dù anh vui buồn thất thường, luôn luôn độc lai độc vãng nhưng cô biết anh mỗi tháng vào ngày 15 sẽ gặp một người bạn

Nhưng điều cô không ngờ, người bạn đó lại chính là...

Mục lục

- [Chương 1: Lạc đường](#)
- [Chương 2: Buổi chiều](#)
- [Chương 3: Rối rắm](#)
- [Chương 4: Thích](#)
- [Chương 5: Vết sẹo](#)
- [Chương 6: Trúc mã](#)
- [Chương 7: Ký ức](#)
- [Chương 8: Kết hôn?](#)
- [Chương 9: Tư Niên](#)
- [Chương 10: Cầu hôn](#)
- [Chương 11: Kết hôn](#)
- [Chương 12: Lâm gia](#)
- [Chương 13: Gào khóc](#)
- [Chương 14: Bà Lâm](#)
- [Chương 15: Vượt tầm kiểm soát](#)
- [Chương 16: Dịu dàng](#)
- [Chương 17: “Thất thường”](#)
- [Chương 18: Hạ gục](#)
- [Chương 19: Phủ kín](#)
- [Chương 20: Không từ bỏ](#)
- [Chương 21: Trước đêm đó](#)
- [Chương 22: Ngày 15](#)
- [Chương 23: Thăm dò](#)
- [Chương 24: Trốn tránh](#)
- [Chương 25: Tai nạn xe](#)
- [Chương 26: Bí mật?](#)
- [Chương 27: Boss](#)
- [Chương 28: Người cha](#)
- [Chương 29: Ngụy trang](#)
- [Chương 30: Không chịu nổi](#)
- [Chương 31: Cổ nhân](#)
- [Chương 32: Hoài niệm](#)

- [Chương 33: Ba người](#)
- [Chương 34: Thôi miên](#)
- [Chương 35: Bình phục?](#)
- [Chương 36: Tâm sự](#)
- [Chương 37: Chân tình](#)
- [Chương 38: Thời gian](#)
- [Chương 39: Lẫn nhau](#)
- [Chương 40: Thất vọng](#)
- [Chương 41: Cõi lòng](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43: Sóng ngầm](#)
- [Chương 44: Sóng gió](#)
- [Chương 45: Buông tay](#)
- [Chương 46: Đợi chờ](#)
- [Chương 47: Theo đuổi tình yêu](#)
- [Chương 48: Mộc Hủy](#)
- [Chương 49: Bất ngờ](#)
- [Chương 50: Yêu em](#)
- [Chương 51: Suốt đời](#)
- [Chương 52: Ngoại truyện 1](#)
- [Chương 53: Ngoại truyện 2](#)

Chương 1: Lạc đường

Hỷ Lạc đứng bên lề quốc lộ 320, xung quanh hoang vắng, sự yên tĩnh rõ ràng trong phạm vi vài km đường như chỉ có một mình cô. Vùng thôn quê vắng vẻ đêm hè thỉnh thoảng phát ra từng đợt tiếng côn trùng kêu vang, lại thêm cảnh liêu bên đường rũ xuống lay động dưới ánh trăng tạo ra những hình ảnh thật quỷ dị. Tuy Tần Hỷ Lạc từ nhỏ ở trong sân chung cư đấu đá lung tung, là một tiểu ma vương chuyên gây chuyện rắc rối nhưng nhìn bóng đêm tối đen như mực cũng có chút không không chế được mà phát run.

Cô mờ mịt quan sát hoàn cảnh xung quanh, rốt cuộc cũng phải đau khổ thừa nhận, cô thực sự đã lạc đường, cũng đã lạc mất bạn bè. Nhìn lại thiết bị thông tin, một chút tín hiệu cũng không có, điện thoại di động cũng hết pin. Cô ngẩng đầu nhìn sắc tím phía chân trời, ngôi sao lấp lánh ánh sáng, những ngôi sao này dường như ở rất gần cô. Cảnh sắc ở Cao nguyên Vân Quý thật đặc biệt, bầu trời dường như với tay là có thể chạm đến.

Xốc lại ba lô, cô tiếp tục đi về phía trước. Thỉnh thoảng có xe cô chạy ngang qua, đều là những xe vận tải cỡ lớn, xe cô lướt qua thì Hỷ Lạc lại ngây ngốc đứng một bên, yên lặng nhìn theo xe rời đi, cô muốn giơ tay ra chặn nhưng không dám, trong đầu luôn nháy ra những hình ảnh không hay, nhiều tin tức đưa tin, nữ sinh XX bị tên X cưỡng bức phơi xác nơi hoang dã. Nhịn không được rung mình một cái, cô tiếp tục đi.

Một chiếc MPV màu đen chậm rãi chạy ngang qua, Hỷ Lạc vẫn đứng ven đường nhìn theo đuôi xe biến mất trước tầm mắt. Cô thông thả bước đi, giơ cổ tay nhìn thời gian trên đồng hồ, đã hơn 11 giờ. Cô

chà xát cánh tay, bước chân nhanh hơn, cúi đầu đi về phía trước.

Một chiếc xe máy màu xám bạc đột nhiên chạy lướt qua, Hỷ Lạc bắt giắc nép vào ven đường, căng thẳng nắm chặt ba lô. Người trên xe chạy ngang qua thì quay đầu lại nhìn cô, Hỷ Lạc cúi đầu. Bỗng nhiên xe máy đó dừng lại cách cô vài bước chân, Hỷ Lạc dừng bước, tim đập thình thịch, không phải người xấu đều chạy xe máy đó sao?

Người trên xe cởi nón bảo hiểm, "Này cô bé, lạc đường hả?" Một hơi toàn tiếng địa phương, Hỷ Lạc nghe không hiểu, ngây ngốc đứng ở ven đường không biết phải làm sao.

Người thanh niên đợi một lúc không thấy cô trả lời, cau mày nhìn cô một cái, "Câm điếc?"

Hỷ Lạc nhìn anh ta, áo thun đen bó sát người, quần jean màu nhạt, toàn bộ đường nét trên mặt thấy thế nào cũng đều có tiềm chất làm người xấu. Cô không dám trả lời, bước chân nhanh hơn, vội vã đi ngang qua người thanh niên bên cạnh.

"Này?", người thanh niên vừa hô một tiếng, đồng thời khởi động xe máy đuổi theo cô.

Hỷ Lạc thấy tình hình lúc này nên càng đi càng nhanh hơn, về sau gần như chạy.

"Này, cô chạy cái gì? Tôi không phải là người xấu đâu." Người thanh niên đã lái xe chạy theo bên cạnh cô.

Hỷ Lạc nghe không hiểu, chỉ mơ hồ hiểu được 'chạy cái gì', người xấu trên TV đều có lời kịch như thế "Chạy cái gì thế, cô bé, cùng ông chơi một lát nào". Nghĩ vậy, tim chợt trở nên căng thẳng, bước chân của cô càng nhanh hơn.

Ánh sáng chói mắt từ phía đối diện chiếu qua, chiếc xe máy bên cạnh cũng dừng lại. Hỷ Lạc giơ tay chặn ánh sáng đèn xe, thấy có

người xuống xe tiến lại gần. Một người đàn ông mặc comple màu đen, đeo cặp kính không vành đi tới cạnh họ, gương mặt mỉm cười, "Tiểu thư, xin hỏi có gì cần giúp đỡ không?" lời nói bằng tiếng phổ thông, người đó nói xong liếc mắt nhìn người đi xe máy bên cạnh với ý nghĩ sâu xa.

Hỷ Lạc nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, lại nhìn chiếc xe phía trước, hơi quen mắt, hình như là chiếc MPV màu đen vừa chạy qua. Cô do dự, cúi thấp đầu nói, "Tôi hình như... bị lạc đường."

Người mặc comple đen cười, "Vâng, cô không ngại thì để chúng tôi tiễn cô một đoạn đường nhé?"

Hỷ Lạc dè chừng nhìn anh ta, có đôi khi càng nhã nhặn thì càng bại hoại.

Người mặc comple đen tựa như nhìn thấu suy nghĩ của cô, tay thò vào trong túi lấy ra một tấm card, "Đây là danh thiếp của tôi, cô có thể xem qua."

Hỷ Lạc vội vã cầm lấy nhưng trời quá tối, cô nhìn không rõ, chỉ mơ hồ thấy được hai chữ, "Thư ký".

Người chạy xe máy đột nhiên lên tiếng, lần này dùng tiếng phổ thông để nói, "Haiz, tôi nói cô này, thì ra là người nơi khác nên mới không hiểu tôi nói gì mà bỏ chạy đúng không?"

Thứ trưởng nữ Ôn gia ác độc trèo được lên giường của Thái Tử, nhưng mà không ngờ được hấn càng ngủ càng hăng

Noãn Tâm rơi vào vòng xoáy yêu, hận, dây dưa không dứt giữa thiên đàng và địa cù Hoắc Thiên Kinh

Minh Hoa Thường mơ thấy mình là thiên kim giả, liền nỗ lực lấy lòng huynh trưởng trên danh nghĩa của mình

Lâm Khê xuyên về 30 năm trước trong 1 tiểu viện ọp ẹp, bỗng dưng có thêm 1 người chồng, thân mặc quân trang, ánh mắt nhìn cô chứa sự ghét bỏ...

Hỷ Lạc cau mày nhìn anh ta, người đó cũng cười, móc ra một tấm giấy khác, lần này cho dù sắc trời tối, Hỷ Lạc cũng thấy rõ trên đó ghi rõ ràng ba chữ – thẻ cảnh sát.

Người thanh niên nói với người mặc comple đen, "Anh làm gì?"

Người mặc comple đen sững sốt một chút, nhắc tay nâng gọng kính, "Sao thế, cảnh sát tiên sinh tra hộ khẩu? Tôi không phải người xấu."

Cảnh sát tiên sinh cười nhạo, "Gặp phải tôi, người xấu còn có thể tự giới thiệu sao? Xuất trình chứng minh thư."

Lúc này, cửa chiếc xe MPV mở ra, một người đàn ông bước xuống, hình dáng khoảng trên dưới ba mươi tuổi. Xa xa, thân hình cao lớn được phác họa dưới ánh trắng tỏa ra khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng. Tiến đến gần, Hỷ Lạc chỉ thấy rõ đường nét chung chung của anh ta, tuy chỉ là một nét khái quát giản đơn, Hỷ Lạc cũng cảm thấy hô hấp ngừng lại, chỉ mới 21 tuổi, lần đầu tiên nhìn người khác phái mà cô có cảm giác hơi thở gấp gáp. Vóc dáng anh rất cao, hẳn là

trên 1m83, so với comple màu tối có vẻ rất phù hợp.

"Thư ký Ngô, có chuyện gì?", giọng nói của anh trong bóng đêm yên tĩnh trầm thấp vang lên, dường như có điều gì đó khác lạ xẹt qua trong đáy lòng Hỷ Lạc.

Thư ký Ngô bị người kia gọi thì cung kính đáp lời. "Vị này chính là cảnh sát, xem ra chúng ta quá lo rồi."

Người kia cười yếu ớt, duỗi tay hướng vị cảnh sát, "Lâm Hạo Sơ."

Ba chữ đơn giản, Hỷ Lạc nghe rất rõ ràng, cô đương nhiên không biết Lâm Hạo Sơ là ai, ngơ ngác nhìn anh.

Vị cảnh sát kia hiển nhiên sửng sốt một chút, lập tức vội vã đưa tay bắt lại "Chào ngài! Chào ngài! Tôi là Chu Hiểu Diệp cảnh sát đồn công an Diêm Thành."

Lâm Hạo Sơ gật đầu mỉm cười, sau đó xoay người nhìn Hỷ Lạc, "Cô muốn chúng tôi cho quá giang một đoạn đường không?"

Hỷ Lạc lấy lại tinh thần, nói lắp bắp, "A, việc đó..." Cô không biết nên trả lời thế nào, mỹ sắc trước mặt là một chuyện, cũng không thể không có nguyên tắc, dù sao người này rốt cuộc là ai cô cũng không biết. Lỡ như họ là đồng bọn thì sao?

Lâm Hạo Sơ kiên nhẫn nhìn cô, chờ cô trả lời.

Hỷ Lạc gãi đầu, "Cái này... anh không phải là kẻ háo sắc chứ? Trên TV đều diễn như vậy, vài người hòa nhau lừa gạt một cô gái, sau đó đến cái nơi tối mù tối mịt rồi bắt cô gái luân phiên X...."

Thư Ký Ngô không đứng vững nổi thiếu chút nữa ngã sấp xuống, khóe miệng giật giật, cô à, cô giả ngu sao? Không biết Lâm Hạo Sơ

là ai?

Mặt Chu Hiểu Diệp cũng đầy vệt đen, anh ta hắng giọng, "E hèm... Cô không biết Lâm tiên sinh là ai hả?"

Hỷ Lạc thành thật lắc đầu, "Tôi cần biết sao?" Có phải anh là một người có tiếng tăm?

Lâm Hạo Sơ cười cười, "Cô không cần biết, biết tôi không phải người xấu là tốt rồi. Cô đi đâu, chúng tôi giúp cô, một mình cô như vậy trên đường rất dễ gặp phải người xấu."

Hỷ Lạc nhìn người cảnh sát bên cạnh đối với Lâm Hạo Sơ dường như cũng rất cung kính, tuy rằng cô vẫn không biết Lâm Hạo Sơ là ai nhưng là không tiện nói nhiều, vội vã khom lưng cúi đầu, "Cảm ơn anh, anh ngàn vạn lần đừng là người xấu nha, tôi là người nhát gan, cũng sợ đau, mà...cũng không có tiền, nếu các anh muốn gạt người thì tìm sai đối tượng rồi."

Lâm Hạo Sơ trong mắt có ý cười, "Lên xe đi."

Khóe miệng của thư ký Ngô và Chu Hiểu Diệp càng co giật hơn, dám ngang nhiên nghi ngờ vấn đề nhân phẩm của nhân viên công vụ quốc gia. Tần Hỷ Lạc tiểu thư, cô thực sự là rất tuyệt.

Ngồi trong xe, Hỷ Lạc len lén nhìn Lâm Hạo Sơ bên cạnh, khuỷu tay chống trên cửa xe, cằm tựa vào ngón tay thon dài nhìn ra ngoài. Thịnh thoảng trong lúc cùng với các loại xe khác giao nhau, ánh sáng lóe lên trên mặt anh, đường nét một bên khuôn mặt anh rất đối lập, là sự dung hợp giữa một vẻ tuấn tú và nét đau thương, tóc mái rủ xuống, lông mi dài phủ trên gương mặt một tầng bóng mờ. Hỷ Lạc ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn anh.

Lâm Hạo Sơ quay đầu lại, ánh mắt giao nhau, anh cong khóe môi, "Làm sao vậy?"

Gương mặt Hỷ Lạc thoáng ửng hồng, vội vã cúi đầu, "Không có gì."

Lâm Hạo Sơ nghiêng đầu nhìn cô, "Cô là sinh viên?"

"Vâng, tôi là sinh viên năm 3, cùng với mấy người bạn đi du lịch. Đều do tôi quá ham chơi, bị bỏ lại phía sau, lạc khỏi bọn họ." Hỷ Lạc rầu rĩ nói, lúc này mới nhớ tới vẫn chưa liên lạc với bạn bè, cô úp úp mở mở nói, "Anh... có thể cho tôi mượn điện thoại của anh được không?"

Lâm Hạo Sơ lấy điện thoại di động của mình đưa cho cô, Hỷ Lạc cảm ơn, cầm lấy, sau đó gọi điện thoại cho Cố Doãn, điện thoại vừa vang lên một tiếng tức thì bên kia có người tiếp.

"Cố Doãn, em lạc đường rồi." Hỷ Lạc bĩu môi.

Bên kia tức thì truyền đến âm thanh của Cố Doãn. "Tên Hỷ Lạc, cô c.h.ế.t ở đâu rồi? Không biết rừng núi hoang vắng sói nhiều thịt ít hả? Cố tình làm khổ tôi hả?"

Hỷ Lạc nheo nheo mắt, ngoáy ngoáy lỗ tai, "Em biết rồi, em cũng không phải cố ý, mọi người ở đâu vậy? Em làm sao tìm được mọi người?"

Cố Doãn trở lại bình thường, "Bây giờ em đang ở đâu?"

Hỷ Lạc nhìn xung quanh một chút, lại nhìn Lâm Hạo Sơ, yếu ớt hỏi, "Chào anh, phiền anh cho hỏi, bây giờ chúng ta đang ở đâu vậy?"

Lâm Hạo Sơ đưa mắt nhìn ngoài cửa kính, "Sắp đến thành phố G rồi."

Hỷ Lạc để điện thoại lại bên tai, lập tức truyền đến âm thanh oanh

tạc của Cố Doãn, "Tần Hỷ Lạc, em vừa nói chuyện với ai? Bây giờ em đang ở cùng một người xa lạ? Sắp nửa đêm rồi đó."

Hỷ Lạc liếc người kể bên một cái, che ống nghe, "Ừ" một tiếng.

Cố Doãn trầm mặc một chút, "Tần Hỷ Lạc, em làm người khác tức c.h.ế.t mà, xe của người lạ mà cũng dám ngồi, thật đúng là tác phong của Tần Hỷ Lạc em."

Hỷ Lạc cảm thấy tổn hơi thừa lời, "Bớt dài dòng đi, em hiện giờ sắp đến thành phố G rồi, anh tới sân bay thành phố G chờ em. Gặp nhau rồi nói tiếp." Ngắt điện thoại, cô xoa xoa huyệt thái dương đang đau lâm râm, Cố Doãn cái lão này, suốt ngày ỷ là trúc mã của cô mà cứ luôn hô to gọi nhỏ với cô. Cô nàng Tần Hỷ Lạc có bộ mặt ngờ nghệch dễ mắc lừa ư? Cô chính là em gái ngây thơ trong tiểu thuyết ngôn tình đây mà.

"Bạn trai?" Lâm Hạo Sơ cười nhìn Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc sững sốt, vội vã xua tay, "Không phải, là bạn bè cùng lớn lên từ nhỏ."

Lâm Hạo Sơ cười cười không nói nữa, Hỷ Lạc cũng không phải là người dễ quen gì cho lắm nên ngồi yên không nói tiếp. Xe chậm rãi chạy trên quốc lộ, ngày hôm nay Hỷ Lạc đi rất nhiều, bàn chân đau kinh khủng, lúc đầu cô còn rụt rè ngồi nghiêm chỉnh. Ngồi một lúc, mí mắt bắt đầu đánh nhau, từ từ sụp xuống, đầu tựa vào kính xe, thoáng cái đã ngủ gà ngủ gật. Mắt từ từ nhắm lại.

Lâm Hạo Sơ nghe thấy "bịch" một cái, tiếng va chạm nặng nề vang lên, quay đầu nhìn lại thấy Tần Hỷ Lạc xoa đầu, vẻ mặt nhăn nhó, trong mắt mơ hồ có chút nước, cô ngượng ngùng nói, "Cái kính này sao mà cứng thế."

Lâm Hạo Sơ nhếch môi, cố nén cười, "Cô có thể tựa lưng vào ghế ngồi ngủ."

Hỷ Lạc xấu hổ dụi dụi mắt, "Không cần, tôi hết buồn ngủ rồi." Trên xe người lạ, sao có thể ngủ được, điểm ấy tự giác cô cũng phải biết chứ.

Nói xong một hồi lại bắt đầu buồn ngủ. Lâm Hạo Sơ chống đầu nhìn cô, điệu bộ lắc lư, lúc sắp đụng phải kính xe lại dường như cảnh giác, tiếp tục lắc lư sang hướng ngược lại. Hỷ Lạc gật gà gật gù, "bình" một tiếng lại đụng vào kính, lần này cô chỉ nói mớ rồi xoa xoa trán, trề môi lăm bằm, "Đầu Cổ Doãn anh thật cứng." Sau đó lại tiếp tục ngủ gật.

Lâm Hạo Sơ cúi đầu mỉm cười, một vài giây sau lại một tiếng "bình" truyền đến. Hỷ Lạc cau mày, trề môi lăm bằm câu gì rồi duy trì trạng thái ngủ gật liên tục.

Lâm Hạo Sơ bất đắc dĩ lắc đầu, anh đưa tay kéo người cô, nhẹ nhàng để cô tựa lưng vào ghế, một mình yên lặng quay đầu nhìn bóng đêm thâm trầm ngoài cửa xe. Cảm giác được vai chùng xuống, anh quay đầu lại nhìn, Hỷ Lạc lệch đầu yên giấc tựa vào vai anh, trên gương mặt sạch sẽ, đôi môi nho nhỏ khẽ chu lên. Một mùi hương nhàn nhạt của cô gái trẻ truyền đến, Lâm Hạo Sơ nhú mày, anh khẽ cử động lại càng làm cô dựa vào gần hơn.

Một lúc sau, vai vừa chùng xuống, anh bất đắc dĩ nhìn Hỷ Lạc. Thư ký Ngô từ gương chiếu hậu nhìn Lâm Hạo Sơ, "Nếu không, ngài ngồi ghế phụ, để cô ấy nằm ngủ phía sau đi ạ."

Lâm Hạo Sơ lại liếc mắt nhìn Hỷ Lạc, thấp giọng nói, "Bỏ đi, mau tới sân bay."

Thư ký Ngô vô cùng kinh ngạc nhìn anh, vẫn biết Lâm Hạo Sơ không thích tiếp xúc với người lạ khác phái, về mặt này anh thậm chí ưa sạch sẽ một cách nghiêm trọng nhưng lại để một cô gái gần gũi mình thì là lần đầu tiên. Hơn nữa, bọn họ mới vừa lái xe đi rất xa, Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên kêu anh quay ngược trở lại.

Chương 2: Buổi chiều

Hỷ Lạc mơ mơ màng màng ngủ, chớp mũi quanh quẩn mùi vị quen thuộc, cô chợt mỉm cười ngơ ngẩn khi thấy người trong giấc mơ, thiếu niên áo trắng và cô bé tóc đuôi gà, cảnh trong mơ vụn vặt dài dòng, nhưng chưa bao giờ có được sự an tâm.

Đến sân bay, Lâm Hạo Sơ nghiêng mặt nhìn người đang kê vai mình ngủ mê mệt, vỗ nhẹ vai cô.

Hỷ Lạc dụi dụi mắt, kinh hãi thấy mình dựa vào vai Lâm Hạo Sơ đánh một giấc dài, ngại ngùng liên tục xin lỗi, "Xin lỗi, xin lỗi." Cô lặng lẽ lau khóe miệng, sau đó hé mắt nhìn vai Lâm Hạo Sơ, không có cái "chất" quen thuộc chứ?

Thư ký Ngô vòng qua nghiêng người thay cô mở cửa xe, Hỷ Lạc xuống xe, cảm ơn thư ký Ngô. Nghĩ nghĩ, cô lại khom người nói với Lâm Hạo Sơ trong xe, "Cảm ơn anh, Lâm tiên sinh."

Lâm Hạo Sơ gật đầu mỉm cười, "Tạm biệt." Lễ phép nhưng xa cách, đây là phong cách của Lâm Hạo Sơ.

Hỷ Lạc cắn cắn môi, "Có thể nói cho tôi biết phương thức liên lạc với anh không, sau này có cơ hội nhất định sẽ cảm ơn anh."

"Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, đi đường cẩn thận." Nói xong Lâm Hạo Sơ kéo cửa kính xe lên, chiếc MPV màu đen chậm rãi rời đi.

Hỷ Lạc đứng tại chỗ, nhìn xe chậm rãi biến mất trong tầm mắt, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác là lạ. Một người như vậy, trong

thời gian như thế, tất cả đều như chỉ là một giấc mơ, sự xuất hiện của anh sao thấy không thật. Rất lâu rồi cảnh trong mơ này đã không quấy rầy lấy mình, tại sao ngay lúc này lại nhớ tới.

Mắt nhìn kính chiếu hậu, thư ký Ngô do dự nói, "Anh dường như rất thích cô bé này."

Lâm Hạo Sơ nghe vậy thì nhìn thư ký Ngô, một đoạn ký ức ngắn hiện lên trong đầu, anh cười cười, "Chỉ là một cô nhóc." Nói xong lấy tay sờ sờ vai chỗ áo hơi ẩm ướt, khóe miệng cong cong.

"Vài ngày gần đây chỗ Tây Nam này mưa rất nhiều, chân của anh?" Thư ký Ngô cẩn thận nhìn sắc mặt Lâm Hạo Sơ, hai người trước đây tuy rằng là bạn học cũ, nhưng mà tính tình của Lâm Hạo Sơ, anh vẫn không hiểu nổi.

Lâm Hạo Sơ quả nhiên gương mặt trầm xuống, anh nhếch môi, trong xe bầu không khí trở nên quỷ dị, thư ký Ngô biết mình đã rước họa, ai ngờ Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên nói, "Không sao, tôi có chứng mực."

Thư ký Ngô thức thời ngậm miệng.

"Lo lắng gì thế?" Cố Doãn vỗ vai Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc quay lại nhìn, Cố Doãn lưng đeo ba lô vẻ mặt không hồn giận đang đứng sau cô, trời đêm gió mát thổi tóc cậu bay loạn xạ, nhưng chính là vẻ ngọc thụ lâm phong. Hỷ Lạc tủi thân bĩu môi, "Tiểu Doãn, em thiếu chút nữa đã c.h.ế.t mất tiêu."

Cố Doãn đảo cặp mắt trắng dã rất mất hình tượng, "Anh xem em hiện giờ không phải rất tốt sao, còn có người đưa đến tận sân bay." Mắt cậu cứ lo lắng kinh khủng, phát hiện không thấy cô thì nghĩ hết mọi biện pháp để tìm cô, xem chút báo cảnh sát, giờ nhìn xem, người nào đó còn có thời gian mê mẩn, hẳn là không phải quá tệ.

Hỷ Lạc trong mũi hừ một tiếng, tự mình đi về phía đại sảnh sân bay, "Được lắm, nếu như em lạc, xem anh trở về ăn nói với ba mẹ em thế nào."

Cố Doãn cười khế, đi theo phía sau cô huyết sáo, "Người lúc này, nhìn nghiêng rất sáng sủa, bộ dáng hẳn rất đoan chính."

Hỷ Lạc bỗng nhiên dừng bước, "Tiểu Doãn, điện thoại di động của anh đâu?"

Cố Doãn vẻ mặt ngạc nhiên, cảnh giác che chắn điện thoại di động, "Để làm chi? Gọi điện thoại về nhà tố cáo, việc nhỏ nhặt này em không làm mức đó chứ?"

Hỷ Lạc hung hăng lườm cậu, "Em mà là người già mồm như vậy à, nhanh lên một chút, điện thoại di động."

Cố Doãn từ trong túi lôi ra điện thoại di động đưa cho cô, Hỷ Lạc lục lại nhật ký cuộc gọi, lục xong một lần cô nhướn mày, "Vừa này em gọi điện bằng số nào vậy?"

Cố Doãn cào cào tóc, nhe hàm răng trắng bóng, "Á, vừa thấy em đến sân bay, anh tiện tay xóa rồi, thói quen mà."

Hỷ Lạc nghiêng rằng, "Cố Doãn, cứ chờ đi, về nhà em sẽ nói ông nội anh biết, anh vớt em đâu một mình trong núi lớn, còn để em một mình bơ vơ cả đêm trên núi, đói bụng cả ngày, em cũng không tin không bức c.h.ế.t anh."

Cố Doãn trừng mắt, "Tần Hỷ Lạc, em muốn ăn đòn hả?"

Hỷ Lạc híp mắt cười, "Anh dám?"

Cố Doãn chán nản, suy sụp nhún vai, nói ra hai từ làm thoái chí anh hùng, "Không dám."

Hỷ Lạc nhướn mi, hai tay chống hông, "Anh! Cố Tiểu Doãn, ngay lập tức biến ra cuộc gọi trong điện thoại ngay, bằng không xem em thế nào dày vò c.h.ế.t anh."

Cố Doãn mặt đen lại, "Bà cô à, có thể nói nhỏ tiếng một chút không." Cái dáng vẻ Từ Hi thái hậu kia cậu chẳng hề nao núng gì nhưng mà dọa tới mọi người xung quanh thì thật không hay.

Hỷ Lạc vô cùng kinh ngạc nhìn xung quanh, nửa đêm vắng vẻ trong đại sảnh sân bay, một đám người chờ máy bay đang sợ sệt nhìn về phía cô, đã thấy qua con gái dũng cảm nhưng chưa thấy con gái ngang nhiên giở trò lưu manh như thế bao giờ.

Hỷ Lạc khụ một tiếng, yên lặng kéo mũ lưỡi trai xuống, "Tiểu Doãn, chúng ta mau mau đi thôi."

Sau khi gặp lại bạn bè, mọi người bay trở về thành phố N.

Vừa vào cửa nhà, Hỷ Lạc nhìn phòng khách vắng vẻ, hít sâu, tay xoa xoa ôm lấy khuôn mặt, mỉm cười ngọt ngào. Một đường đi tới phòng bếp, từ phía sau ôm Chung Tinh, "Mẹ, con gái yêu của mẹ đã trở về, từ xa đã gọi mẹ rồi, mẹ trái lại không có chút phản ứng nào vậy?"

Chung Tinh gạt tay cô ra, "Tần Hỷ Lạc, con không phải có bản lĩnh sao, ném mảnh giấy rồi vọt ra ngoài. Bây giờ tỏ vẻ ngoan hiền, làm

nững cho ai coi đây?"

Hỷ Lạc bấu môi, "Mẹ già à, thật chẳng thú vị. Con không phải cùng với Tiểu Doãn về sao, có cái gì phải lo lắng chứ."

Chung Tinh mặt nghiêm lại, vẻ mặt giống mẹ hiền ngày xưa ngày xưa, "Có thể như nhau sao, Tiểu Doãn là con trai, con là con gái mà suốt ngày cà lơ phất phơ, sau này còn muốn lập gia đình không?"

Tần Hỷ Lạc gãi gãi tai, "Được rồi, mẹ. Con biết rồi. Con nghe mẹ, mẹ bảo con cười không nhe răng thì con cười mím chi. Mẹ bảo con ngoan ngoãn ở trong phòng, con liền hai bước cũng không ra cửa, được chưa? Hay là học thêu thùa may vá nữ công gia chánh nha?"

Chung Tinh chớp lấy bó cần tây đập lên người Tần Hỷ Lạc, "Xéo ngay."

Hỷ Lạc vội vã trốn thoát, suy nghĩ một chút liền trở lại dựa vào cửa phòng bếp, "Mẹ, nhớ rau cần đó xào với thịt bò nha."

Chung Tinh nghiêng rằng, Hỷ Lạc rùng mình một cái, tựa hồ có thể nghe được hàm răng phát ra tín hiệu nguy hiểm "kèn kẹt". Trước khi mẹ nổi bão lần nữa thì thức thối quay về phòng ngủ, ngồi xếp bằng trên giường, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Bỗng nhiên dường như nghĩ đến cái gì, mở laptop, Baidu, gõ vào ba chữ Lâm Hạo Sơ. Enter, Hỷ Lạc choáng váng.

Lâm Hạo Sơ, người thành phố N, cha Lâm Mộ Cẩm, Tổng tư lệnh quân khu nào đó, mẹ Diệp Hồng, giữ một chức vụ trong Bộ ngoại giao quốc phòng. Lâm Hạo Sơ hiện giữ chức Bí thư Đảng ủy thành phố G, 31 tuổi... Trách không được lúc đó Chu Hiểu Diệp vừa nghe tên anh liền biết anh là ai. Hỷ Lạc nhìn gương mặt trên ảnh chụp, ngây người một hồi, xoay người nằm ngửa trên giường, trong lòng than thở một tiếng, xong đời rồi, lần này mất mặt mất luôn tới nhà bà ngoại rồi.

Kỳ nghỉ dịp quốc tế lao động rất nhanh đã trôi qua, Tần Hỷ Lạc trở về đại học N tiếp tục cuộc sống sinh viên của cô. Cuộc sống rất nhạt nhẽo, chớp mắt đã qua hai tháng.

Cố Doãn bị Hỷ Lạc đe dọa dụ dỗ, rốt cục cũng đem danh sách điện thoại trong tháng in ra, hai tay ngoan ngoãn dâng lên. Hỷ Lạc nhìn dãy số các cuộc gọi đến trong hai tháng, liền cắt hứng buông điện thoại di động, đột ngột liên lạc với anh sẽ làm anh cảm thấy phiền chứ? Hơn nữa, lỡ như anh nói một câu duy nhất, cô là ai? Vậy không phải đem lòng tự trọng nhỏ nhoi cuối cùng xóa bỏ luôn, Hỷ Lạc rồi như tờ vò.

Lại không nghĩ rằng cái sự rối rắm ngoài ý muốn trong hai tháng sẽ kết thúc như thế vào một buổi chiều.

Mùa hè ở thành phố N rất oi bức, Hỷ Lạc về đến nhà, thay dép, nhìn kệ để giày màu đen còn đóng, hiển nhiên trong nhà không có ai. Hỷ Lạc vọt vào phòng tắm tắm rửa, mở tủ lạnh lấy một chai nước suối, ục ục trút vào miệng, khóa cửa chuyển động, Hỷ Lạc phồng quai hàm ngậm nước nhìn về phía cửa. Cái điểm này, khẳng định là Chung Tinh đã trở về.

Tiến vào là ba Tần Vĩ Thâm, ông mặc comple màu xám bạc, trong tay còn cầm túi công văn, vào nhà hầy còn cúi đầu ở kệ giày đổi giày, không nhìn thấy Hỷ Lạc đang ở phòng khách. Đổi xong dép, Tần Vĩ Thâm xoay người lại đối diện ngoài cửa nói câu, "Vào đi."

Nhìn thấy người ấy, trong nháy mắt Hỷ Lạc cứng đờ người trong phòng khách, người kia đứng ở cửa nhìn cô cười nhạt, đây không phải Lâm Hạo Sơ thì là ai?

Chương 3: Rối rắm

"Phụt" Hỷ Lạc rất mất hình tượng phun ra toàn bộ nước trong miệng. Chuyện này cũng tiêu tan ảo mộng rồi? Một người trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến suốt hai tháng trời bỗng nhiên xuất hiện trong nhà mình. Cô cúi đầu nhìn lại chính mình, váy ngủ dài ngang gối, mái tóc ướt sũng không chải gọn gàng, lò xo tán loạn ngang lưng, cùng một đôi dép lê.

Tần Vĩ Thâm cau mày, "Tần Hỷ Lạc, con vừa diễn trò gì vậy?"

Cô xấu hổ chùi chùi khóe miệng qua loa, "Á, cái kia..., con về phòng rửa sang trước." Nói xong bỏ chạy về phòng mình.

Lâm Hạo Sơ giật giật khóe môi, trên mặt nhìn không ra biểu hiện gì.

Tần Vĩ Thâm bất đắc dĩ nhìn cửa phòng đóng chặt, ngồi xuống bắt chuyện Lâm Hạo Sơ, "Thế nào, đối với lệnh điều động lần này có ý kiến?"

Lâm Hạo Sơ ngồi ở sofa, trầm mặc một chút, "Là ý của ba cháu?"

Tần Vĩ Thâm chỉ cười, từ chối cho ý kiến, sau đó lấy một điều thuốc đưa cho anh, Lâm Hạo Sơ lắc đầu.

Tần Vĩ Thâm tự châm thuốc, hút một hơi, "Coi như là ý của ba cháu, bác cũng không cảm thấy lệnh triệu hồi đối với cháu là việc xấu. Biểu hiện của cháu ở thành phố G không tồi, trở về cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn."

Lâm Hạo Sơ rũ mắt xuống, không nói gì thêm.

Tần Vĩ Thâm xuyên qua làn khói thuốc nhìn Lâm Hạo Sơ, khẽ thở dài, "Ba cháu lần này mất không ít công sức, mặc kệ thế nào, chính là vì mẹ cháu, cháu quay về thành phố N cũng là tốt."

Lâm Hạo Sơ căng khoe miệng, giọng mỉa mai cười cười, "Bà ta hy vọng cháu trở về sao?"

Tần Vĩ Thâm hơi nhú mi, "Hạo Sơ?"

Lâm Hạo Sơ day day huyết thái dương, "Cháu biết rồi, ông ta sắp xếp như thế nào thì cháu làm như thế đó, trước giờ không phải vậy sao?"

Tần Vĩ Thâm nhìn anh, dường như muốn nói cái gì nhưng cuối cùng chỉ thở dài, không nói thêm gì nữa, chỉ đưa tay dụi mắt t.h.u.ồ.c lá trong gạt tàn, "Buổi tối ở lại nhà bác ăn cơm đi, sau khi điều đến thành phố G, chúng ta cũng đã nhiều năm chưa cùng nhau đánh cờ?"

Lâm Hạo Sơ giơ cổ tay nhìn đồng hồ, "Không được rồi ạ, hôm nay cháu còn có việc. Lần sau nhé bác?" Anh đứng dậy mỉm cười, "Sau này trở về có rất nhiều cơ hội."

Tần Vĩ Thâm vỗ vỗ vai anh, ý tứ sâu xa, "Mọi việc đừng quá làm khó mình."

Lâm Hạo Sơ gật đầu, "Cháu đi trước."

Hỷ Lạc đổi xong quần áo đi ra, chỉ thấy ba cô đứng trước chậu cá cảnh cho cá ăn, cô quét mắt vào khoảng không trong phòng khách, "Ba, Lâm tiên sinh đâu?"

Tần Vĩ Thâm quay đầu lại nhìn cô, bộ dáng thờ ơ, "Đi rồi."

Đi rồi? Hỷ Lạc trong lòng mất mát.

Tần Vĩ Thâm không phát hiện con gái nhà mình khác thường, ông tiếp tục đùa giỡn với mấy con cá bảo bối của ông, "Con gái, pha cho ba chén trà đi."

Hỷ Lạc tức giận nói, "Không đi, trời nóng vậy uống trà cái gì."

Tần Vĩ Thâm lúc này mới nhìn thẳng cô, "Ăn nhầm thuốc nổ à?"

Hỷ Lạc ngồi xếp bằng ở sô pha, vò đầu, "Ba, việc kia... Lâm tiên sinh, ba quen hả?"

Tần Vĩ Thâm ngồi xuống cạnh cô, nheo mắt lại, điệu bộ dù gấp gáp mà vẫn ung dung, "Con biết nó? Lâm tiên sinh? Không rất bình thường. Ba hình như chưa nói qua nó họ Lâm, con làm sao mà biết được."

Hỷ Lạc cũng không phủ nhận, cô lay lay cánh tay ông, "Con trước đây không phải cùng Cố Doãn đi Vân Nam, Quý Châu sưu tầm dân ca sao, việc ấy..." Cô cân nhắc chọn lựa từ ngữ, "Con không cẩn thận bị tụt lại phía sau, bất ngờ gặp được Lâm Hạo Sơ, đi nhờ xe một đoạn."

Tần Vĩ Thâm nhìn cô, làm như đang suy nghĩ cái gì. Sau đó, dùng giọng điệu nghiêm túc ít có nói chuyện với cô, "Hỷ Lạc, con đã 21 tuổi rồi, ba đối với sở thích của con, con đường phía trước còn rất nhiều việc xảy ra, cho tới bây giờ đều không can thiệp con. Cho dù việc yêu đương sau này của con hay hôn nhân, ba cũng sẽ không can thiệp. Chỉ duy nhất một điều kiện, cậu ấy, không thể được."

Hỷ Lạc sửng sốt một chút, đỏ mặt mở to mắt, "Ba, ba nói linh tình gì thế, con chỉ cảm thấy người khác giúp con, con nghĩ nên cảm ơn

người ta thôi."

Tần Vĩ Thâm nghi ngờ nhìn cô, "Thật chứ?"

Hỷ Lạc cười toe toét, "Đương nhiên. Con mới 21 tuổi, ba nghĩ đi đâu vậy."

Tần Vĩ Thâm hừ một tiếng, "Tốt nhất là nhớ kỹ lời ba nói, người đàn ông Lâm Hạo Sơ này, rất nguy hiểm."

Sau ngày đó, Hỷ Lạc thường nghĩ, Lâm Hạo Sơ đã từng xuất hiện trong cuộc sống của cô ư? Lần đầu tiên gặp nhau và sau buổi chiều đó, tất cả đều dường như càng ngày càng không chân thực. Trong lúc vô tình anh lại đột nhiên xuất hiện, lại biến mất trong nháy mắt. Trong khoảng thời gian rất dài, Lâm Hạo Sơ triệt để biến mất trong thế giới của Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc nhìn số điện thoại kia trên di động một lần cũng không có dũng khí gọi đi, ngón tay ấn phím cancel, cuối cùng trong lúc màn hình hiện "yes" và "no", cô cắn răng, ấn "yes". Người đàn ông này, coi như là rung động đẹp đẽ nhất của thời trẻ đi.

Bạn cùng phòng Lâm Mẫn nhích lại gần, vỗ vỗ vai Hỷ Lạc, "Này, tối nay tại Cẩm Tinh có một show, còn thiếu một người, giúp một tay nhé?" Hỷ Lạc học ngành thiết kế thời trang, sinh viên trong khoa hẳn có điều kiện cũng thỉnh thoảng sẽ tham gia những hoạt động thời trang.

Hỷ Lạc cau mày, "Lại dùng chiêu này, mỗi lần đều nói thiếu một người. Nói đi, buổi tối cậu lại muốn đi làm cái gì hả?"

Lâm Mẫn cười cười lấy lòng, vỗ tay kêu một tiếng, "Hỷ Lạc thật thông minh."

Hỷ Lạc liếc bạn, hừ nhẹ một tiếng, "Ít nịnh bợ đi, nghe nhiều đến nổi tớ đều có lực miễn dịch rồi."

Lâm Mẫn ngồi cạnh mép bàn của cô, chân dài duỗi ra, "Tớ nhận việc xong mới phát hiện tối nay còn có một show khác, tình huống khẩn cấp như vậy các nhà tổ chức chắc chắn cũng rất khó tìm người ứng phó được, nếu như bỏ, tớ sau này sẽ không có cách nào lăn lộn trong cái ngành này, ai bảo cậu lại có kinh nghiệm ở mặt này chứ."

Hỷ Lạc liếc mắt một cái, "Cô à, kinh nghiệm của tôi cũng là nhờ cô tốt bụng ban tặng đấy."

Lâm Mẫn phe phẩy tóc dài, cười vô cùng quyến rũ, "Tớ biết rồi, một lần cuối cùng, tớ bảo đảm đây là lần cuối cùng."

Hỷ Lạc thở dài, "Không còn ai khác sao? Hôm nay tâm tình tớ không tốt lắm, không muốn đi."

Đôi mắt phượng của Lâm Mẫn hơi nheo nheo, "Làm sao vậy?"

Hỷ Lạc tầm mắt tập trung trên laptop, ngón tay nhẹ nhàng nhấn chuột, "Không có gì."

Lâm Mẫn áp sát Hỷ Lạc, gian xảo nhìn cô, "Tần Hỷ Lạc, cậu biết mình mắc tâm bệnh sao?"

Hỷ Lạc sửng sốt, ngẩng đầu nhìn bạn, "Cái gì?"

"Có cảm xúc gì đều viết lên trên mặt kìa. Cậu còn cho rằng bản thân rất kín đáo sao?" Lâm Mẫn nhíu mày, không hề dả kích tới lòng tự trọng của người khác.

Hỷ Lạc nghiến răng, "Cũng dám nghi ngờ trình độ của tớ, xem ra cậu thật sự không có ý định muốn tớ giúp cậu. Vậy được rồi, tớ chính là người không kín đáo như thế đấy."

Lâm Mẫn vội vã lấy lòng, "Tớ chỉ là tùy tiện nói thôi, cậu biết tớ từ trước đến nay đều n.g.ự.c to nhỏ mà, hehe. Hỷ Lạc, cậu sẽ giúp tớ nha?"

"Không được." Hỷ Lạc mặt không chút thay đổi trả lời, ánh mắt tiếp tục dừng lại trên trang tin tức của laptop. Lâm Mẫn nghiêng rằng nghiêng lợi uy h.i.ế.p cô, "Cậu có đi không, không đi tớ liền đem ảnh của cậu cùng với số điện thoại đăng lên web Tianya(1), phía dưới ghi chú rõ [công việc người mẫu]*****."(2)

Hỷ Lạc cười cười, "Nhớ lựa tấm nào đẹp đó." Nói xong không hề để ý đến bạn, tiếp tục xem tin tức.

Lâm Mẫn ngượng ngùng trở lại chính chỗ ngồi của mình.

Một lát sau, Hỷ Lạc bỗng nhiên nghiêng người hỏi Lâm Mẫn, "Cậu nói show diễn ra hôm nay?"

Trong mắt Lâm Mẫn lập tức lóe lên ánh sáng kích động, "Ừ, ừ."

Hỷ Lạc lại hỏi, "Ở Cẩm Tinh?"

Mắt Lâm Mẫn lại sáng hơn, "Ừ, ừ."

Hỷ Lạc cười đến vô cùng xinh đẹp, "Được rồi, tớ nhận lời."

Lâm Mẫn nghi ngờ nhìn tâm tình bỗng nhiên tốt đẹp của người nào đó, "Tần Hỷ Lạc, tính cách thay đổi thất thường của cậu là di truyền từ ai thế?"

Hỷ Lạc ngâm nga mở tủ quần áo thay quần áo, "Có chuyện gì sao?"

Lâm Mẫn lắc đầu, "Không có gì, không có gì mới là có gì."

Hỷ Lạc cười không để ý đến bạn, tầm mắt lại chuyển về phía laptop,

tân bí thư thành ủy Lâm Hạo Sơ thành phố N, đêm nay đến Cẩm
Tinh...

(1) Web Tianya (Thiên Nhai): là một loại web phổ biến của Trung
Quốc, có blog, mạng xã hội..www.tianya.cn

(2) Tiếng Quảng Đông): kiểu giống người mẫu ảnh hay PG, không
cần đào tạo chính thức, đa số là những cô gái có đôi mắt to, xinh
đẹp, rất trẻ, thậm chí ít hơn 20 tuổi, không nhất thiết phải cao.(theo
Baidu)

Chương 4: Thích

Buổi tối, Hỷ Lạc tới Cẩm Tinh rất sớm, sau khi đến Cẩm Tinh mới biết được công việc lần này chính là tiếp viên, Cẩm Tinh là khách sạn kết hợp với các hoạt động giải trí do một thương nhân Hoa kiều quốc tịch Mỹ tại thành phố N hao tốn nghìn vạn tiền của đầu tư, đây là nơi tiêu tiền thuộc loại cao cấp. Sở dĩ mời quan chức chính phủ tham gia là vì dự án này được hợp tác cùng chính phủ. Phần lớn lợi nhuận thu được đều đem vào quỹ công ích quyền góp cho từ thiện. Công việc của Hỷ Lạc các cô rất đơn giản, phụ trách nghênh tiếp quan chức chính phủ.

Trang điểm xong, thay sườn xám, Hỷ Lạc nhìn mình trong gương một chút, trang điểm đậm như thế, lát nữa Lâm Hạo Sơ có thể nhận ra cô không? Nghĩ vậy, cô bĩu môi, nhưng dù không trang điểm, anh cũng chẳng nhận ra cô.

Bắt đầu công việc, Hỷ Lạc thấp thỏm đứng ở cửa Cẩm Tinh, một nhóm lại một nhóm quan chức chính phủ, còn có rất nhiều thương nhân tài chính kinh tế đi vào. Qua thật lâu, rốt cục cũng thấy Lâm Hạo Sơ từ một chiếc Mercedes màu đen tiến lại gần, đi cùng với anh chính là người đó – thư ký Ngô.

Hỷ Lạc nắm chặt tay, nghênh tiếp, trên mặt nở một nụ cười, “Bí thư Lâm, chào ngài, mời theo bên này.”

Lâm Hạo Sơ chỉ hơi gật đầu, không có biểu hiện gì, hình như không nhìn cô, cùng với thư ký Ngô bên cạnh nói cái gì, Hỷ Lạc lễ phép đi phía sau. Hỷ Lạc đi bên cạnh anh, len lén quan sát anh, đêm nay anh mặc comple màu đen, áo sơmi màu tím thẫm cùng cravat đen,

màu sắc rất đơn giản nhưng cũng không mất phần trang trọng. Da anh trắng nên mặc màu tím rất đẹp.

Lâm Hạo Sơ hình như cảm giác được ánh mắt của cô, dừng việc nói chuyện với thư ký Ngô, khẽ quay đầu nhìn Hỷ Lạc, trong mắt nhất thời kinh ngạc, lập tức cười yếu ớt, “Tần Hỷ Lạc?”

Tim Hỷ Lạc càng lúc đập càng nhanh, kinh ngạc mở to mắt, “Anh nhớ ra tôi?”

Lâm Hạo Sơ gật đầu, trên mặt vẫn mỉm cười nhàn nhạt, “Cô sao lại ở đây?”

Gương mặt Hỷ Lạc thoáng nóng lên, hơi đỏ mặt, “Giúp bạn làm việc.”

Lâm Hạo Sơ không nói gì nữa chỉ mỉm cười, yên lặng theo Hỷ Lạc vào hội trường. Vừa vào hội trường lập tức có rất nhiều quan chức quen thuộc vây quanh Lâm Hạo Sơ, bởi vì quan hệ của Tần Vĩ Thâm nên rất nhiều quan viên Hỷ Lạc đều thấy quen, mặc dù không nhớ tên nhưng đều biết lai lịch không nhỏ. Đứng xa xa nhìn Lâm Hạo Sơ, anh đứng ở trong đám đông rất dễ nhận ra, trên mặt luôn mỉm cười nhợt nhạt, thảnh thơi cùng người bên cạnh nói cái gì đó.

Nguyên một buổi tối, ánh mắt của Hỷ Lạc hầu như không khống chế được phiêu dạt về phía bàn có vị trí cao nhất, hình như Lâm Hạo Sơ uống rất nhiều rượu nhưng trên mặt nhìn không ra tâm tình gì, chỉ là sắc mặt không tốt lắm.

Đến khi buổi tiệc kết thúc, Hỷ Lạc vẫn chưa tìm được cơ hội cùng Lâm Hạo Sơ nói chuyện. Đứng trước gương trong phòng vệ sinh, Hỷ Lạc nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt mình, Tần Hỷ Lạc, như vậy cũng rất tốt, có thể thấy anh cũng được rồi, cười lên nào. Mới vừa vào gian toilet, chợt nghe vài tiếng giày cao gót trong không gian trống trải của phòng vệ sinh vang lên.

“Tao có thể giúp mày sắp xếp ổn thỏa, mày phải nắm chặt cơ hội, nghìn vạn lần đừng đạp đổ.”

“Tao biết rồi, nhưng vẫn hơi lo.”

“Lo cái gì, anh ấy uống thuốc xong sẽ không làm được gì nữa.”

Hỷ Lạc nghe thế, nhin không được bữu môi, phòng vệ sinh thật đúng là một nơi thần kỳ, cái gì bà tám đều có thể nghe được, so với web Tianya còn hữu ích hơn.

“Haiz, mày nói anh ấy tỉnh dậy có thể không thừa nhận không?”

“Đồ ngu, Lâm Hạo Sơ có thân phận có địa vị, chỉ cần gạo nấu thành cơm, anh ấy thế nào cũng phải chú ý đến danh dự của mình chứ?”

Thân thể Hỷ Lạc cứng đờ, Lâm Hạo Sơ?

“Anh ấy đang ở phòng 1076, mày nhớ kỹ nha, tao mất không ít công sức mới thông qua quan hệ để toàn thành cho mày đó, nghìn vạn lần đừng xảy ra sự cố.”

Người kia hình như đang do dự, không nói gì nữa.

“Mày không phải thích anh ấy sao, anh ấy là dạng người thanh tịnh trong sạch, không gần “mặn” như vậy. Không dùng chiêu này thì không còn cách khác... Chẳng lẽ... anh ấy không phải có vấn đề về mặt đó chứ?”

Hỷ Lạc khước miệng co giật, trong đầu hiện lên Lâm Hạo Sơ dáng người cao ngất cường tráng, Lâm Hạo Sơ có thể là ED(1)?(bất lực)

“Không thể nào, nhìn bề ngoài anh ấy... Hả là, hả là MeN bình thường chứ.”

“Buổi tối này thử xem chẳng phải sẽ biết sao.”

...

Âm thanh giày cao gót dần dần đi xa, Hỷ Lạc xoa xoa hai chân có chút tê dại, lúc ra khỏi phòng vệ sinh đầu óc còn lơ mơ. Đợi đến lúc cô tìm được hội trường thì đã không thấy bóng dáng của Lâm Hạo Sơ.

Đứng ở cửa phòng 1076, Hỷ Lạc do dự nhưng vẫn nhấn chuông cửa.

Lúc Lâm Hạo Sơ mở cửa thấy Hỷ Lạc rõ ràng hơi kinh ngạc, anh không nói gì, chỉ chờ Hỷ Lạc lên tiếng.

Hành lang khách sạn yên lặng, bên ngoài trời bắt đầu mưa, mưa rất to, trên cửa sổ thủy tinh sát đất truyền đến âm thanh những giọt mưa đánh vào “ầm ầm”. Lâm Hạo Sơ chỉ mặc áo sơ mi, áo sơ mi tím thẫm, mái tóc đen tuyền, đôi mắt sâu thẳm, rèm cửa sổ phía sau anh chưa được khép lại, bên ngoài từng đợt từng đợt nước mưa như hoa rơi theo cửa sổ sát đất chảy xuống, từng mảng từng mảng, không gian phía sau Lâm Hạo Sơ phủ một tầng màu sắc tịch mịch.

Thật lâu sau đó, cho dù đã chia tay, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, Hỷ Lạc vẫn nhớ kỹ hình ảnh ấy, nhớ kỹ đêm mưa mùa hè ấy, nhớ kỹ Lâm Hạo Sơ đã từng có phong thái thật đẹp xuất hiện trong thế giới của Tần Hỷ Lạc.

“Cái kia...” Hỷ Lạc không biết nên mở miệng thế nào, cô chọn từ một cách có tổ chức, cẩn thận quan sát đến sắc mặt Lâm Hạo Sơ, sắc mặt có chút trắng bệch, có lẽ do uống rượu? Trên trán hình như lấm tấm mồ hôi, có lẽ là mùa hè quá oi bức?

Cô cúi đầu hỏi, “Anh có khó chịu không?”

Lâm Hạo Sơ chau mày, nhìn cô khó hiểu, “Khó chịu?”

Lưỡi Hỷ Lạc co thắt, nhìn bên ngoài hàng lang, nghĩ ở bên ngoài nói cái này đối với hình tượng Lâm Hạo Sơ dường như không tốt lắm, “Tôi vào trong nói được không?”

Lâm Hạo Sơ do dự một chút, sau đó nghiêng người để cô vào trong.

Hỷ Lạc thận trọng ngồi trên sofa, càng hồi hộp càng không biết nên nói như thế nào, “Tôi ở trong phòng vệ sinh vô tình nghe được có người nói...khụ, việc đó, cho anh uống thuốc...anh không sao chứ?” Hỷ Lạc hơi gượng gạo, loại đề tài này nói ra thật là lạ, cho dù cô đơn thuần là xuất phát từ lòng tốt nhắc nhở anh.

Lâm Hạo Sơ ngồi trên giường đối diện cô, nghe nói như thế trên mặt như trước không biểu hiện gì, Hỷ Lạc đoán không được tâm tình của anh, lúc này mới biết được mặt những người chơi bài poker trong tiểu thuyết ngôn tình có bao nhiêu chuẩn xác, quả nhiên là gương mặt lạnh lùng tề liệt.

Lâm Hạo Sơ chỉ nói một câu “Cảm ơn cô nhắc nhở” thì không lên tiếng nữa.

Hỷ Lạc sửng sốt, “A, không cần cảm ơn.” Thế nào càng ngày càng cảm thấy nói chuyện với người đàn ông này thật mệt nhọc nhỉ.

“Đúng rồi, hay là anh đổi phòng đi? Hình như cô ta biết anh ở phòng này.”

“Tôi đã biết rồi.” Lâm Hạo Sơ nhẹ nhàng phun ra bốn chữ.

Hỷ Lạc chán nản, nói thêm nhiều chữ nữa anh sẽ c.h.ết hay sao.

“Đã khuya rồi, tôi bảo thư ký Ngô đưa cô về.” Lâm Hạo Sơ đứng dậy, ý đồ tiễn khách rất rõ ràng.

Hỷ Lạc cũng vội vã đứng dậy, “Không cần, tôi bắt xe là được rồi.”
Cuối cùng nhin không được lại hỏi, “Anh thực sự không sao?”

Ánh mắt Lâm Hạo Sơ hiện lên tia ngạc nhiên, anh nhếch nhếch khóe miệng, “Tại sao cô quan tâm tôi như vậy?”

Hai tay bên người Hỷ Lạc không tự giác nắm chặt thành quyền, cô cắn cắn môi dưới, “Bởi vì... em muốn hiểu anh nhiều hơn. Bởi vì em...hình như thích anh.”

“Em thích tôi?.” Nét mặt không hề thay đổi của Lâm Hạo Sơ đột nhiên mang theo ý tứ khôi hài, khóe mắt anh mang theo ý cười, cúi người nhần nạy nhìn cô.

Hỷ Lạc ngẩng đầu nhìn thẳng anh, “Vâng”

Lâm Hạo Sơ ý cười càng sâu, “Thích tôi cái gì?” Anh bỗng nhiên dừng lại, lập tức có chút chặm biếm nói, “Khuôn mặt tôi?”

Hỷ Lạc thấy anh đột nhiên cười thì giật mình, anh đang cười nhưng làm cho người khác không cảm thấy được chút ấm áp nào, toàn thân tràn ngập từng trận ớn lạnh.

Hỷ Lạc cụp mắt, cho tới năm 21 tuổi này cô có không ít người theo đuổi, nhưng để cô chủ động bày tỏ thì đây là lần đầu tiên. Tần Hỷ Lạc là một người cầu thả lơ dểnh, có nhiều lúc, cô thông minh nhưng luôn ẩn trong cái vỏ bọc khờ khạo. Trong tình yêu, cô không có nhiều kinh nghiệm lắm, nhưng cô là người dám yêu dám hận, xác định được lòng mình, xác định được tình cảm của mình thì sẽ liều lĩnh, hăng hái tiến lên. Tuy rằng cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu, tại sao tình cảm đối với Lâm Hạo Sơ lại kỳ quái như vậy. Như dờn núi lấp biển, đột nhiên kéo tới chỉ trong một đêm. Lẽ nào... chỉ vì giấc mộng kia?

“Có thể anh không tin... Lần đầu tiên gặp anh, em chỉ biết, anh chính là người mà em đang đợi. Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, rõ ràng là anh đang cười nhưng em có thể cảm thấy được anh là một người rất buồn bã, cô đơn.” Âm thanh của cô dần dần thấp hơn, dường như muốn nói cho anh nghe, lại dường như chỉ đang nói với chính mình, “Đối với anh, em có loại cảm giác thân thuộc như đã từng quen nhau.”

Lâm Hạo Sơ nhìn cô, đôi mắt của cô dường như rất giống đôi mắt trong trí nhớ của anh, nghĩ vậy, trong lòng Lâm Hạo Sơ bỗng buồn bực, đôi mắt mơ hồ, xoay người nhìn bóng đêm đen kịt, “Chúng ta không có khả năng, lòng đã c.h.ế.t từ lâu.”

Nhìn xuyên qua cái bóng phản chiếu dưới ánh đèn bên cửa sổ, Lâm Hạo Sơ thấy rõ ràng vẻ mặt cứng đờ của Hỷ Lạc. Anh không quay đầu lại, cơn đau mơ hồ truyền đến từ chân nói cho anh biết, đen và trắng mãi mãi là hai thái cực, huống chi là một người như anh, huống chi là Tần Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc yên lặng đứng phía sau anh, trầm mặc một hồi, cô nhẹ nhàng giương khóe môi, “Có thích hay không là việc của em, chấp nhận hay không là quyền của anh.”

Lâm Hạo Sơ quay người lại, chậm rãi đến gần cô, kề sát bên cô, anh cúi đầu đối diện cô, ánh mắt sắc bén, “Em biết gì về tôi? Làm sao xác định là thích tôi?”

Hỷ Lạc đứng sát vách tường, có thể nghe được tiếng hô hấp lẫn nhau, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh, “Em xác định, chỉ cần là anh, tốt hay xấu, em đều có thể chấp nhận.” Cô chỉ bước theo cảm giác của mình, đã quyết định, đụng phải tường cũng không quay đầu lại.

“Vậy sao?” Lâm Hạo Sơ gợi lên khóe môi cười cười, anh bỗng nhiên dùng sức nắm vai Hỷ Lạc, không giải thích liền xoay người cô đối

diện bức tường, đưa lưng về phía anh.

Lâm Hạo Sơ tựa vào tai cô, hơi thở ấm áp thổi vào cổ cô, “Có muốn biết một chút tôi thật ra là loại người nào không?” Trong cơ thể phảng phất dâng một trận khô nóng, ánh mắt anh khẽ thay đổi, biết là hiệu lực của thuốc có tác dụng rồi. Đôi mắt rũ xuống nhìn người đối diện, tay nắm vai cô dần dùng sức.

Tim Hỷ Lạc đập rất nhanh, nhận thức trong đầu cô xoay vòng không xác định, lúc này Lâm Hạo Sơ xác thực rằng cô hơi sợ hãi, sự ôn hòa nhã nhặn của anh lúc này khác nhau một trời một vực.

“Sợ sao?” Âm thanh của Lâm Hạo Sơ trầm thấp lờ lờ quanh tai cô.

Hỷ Lạc cắn răng, “Không, em nói rồi, anh như thế nào em đều có thể chấp nhận.”

Ngón tay Lâm Hạo Sơ thon dài chậm rãi lướt qua cổ trắng nõn của cô, sự tiếp xúc lạnh lẽo nhưng lại khiến cho cô từng đợt nóng ran.

Vóc dáng Hỷ Lạc rất cao, hơn 1m7, cô mặc một chiếc quần jean ngắn, phía trên là áo sơmi trắng và áo khoác Hàn Quốc màu xanh lá. Lâm Hạo Sơ cởi áo khoác của cô, chân dài để giữa hai chân cô, đầu tựa vào hõm vai, “Không từ chối tôi?”

Hỷ Lạc cắn chặt môi, im lặng không lên tiếng, cô biết, lúc Lâm Hạo Sơ tuyên bố, tuyên bố giữa bọn họ không thể vượt qua cũng là khiêu khích, xem sức chịu đựng của cô rốt cuộc được bao nhiêu. Thậm chí là khích cô, để cô từ bỏ khi chưa muộn.

Lâm Hạo Sơ cười nhẹ, ngậm vành tai xinh xắn, đầu lưỡi chậm rãi vuốt ve. Trượt xuống gáy cô, ngón tay nhẹ nhàng mở ba nút trên chiếc sơmi trắng. Ánh mắt nhìn chăm chú vào sườn mặt cô nhưng một chút sắc dục cũng không có.

Hồ hấp Hỷ Lạc bắt đầu gập, cả người run lên từng đợt. Chưa bao

giờ có kinh nghiệm cùng người khác phải thân mật quá mức, cô căng thẳng đến nỗi tim dường như muốn vỡ ra.

Lâm Hạo Sơ nheo mắt, lộ ra tia nguy hiểm, Hỷ Lạc đưa lưng về phía anh, anh không thấy được biểu tình của cô. Anh hạ đôi mắt, "Tần Hỷ Lạc, em thực sự không cự tuyệt tôi? Em sẽ hối hận."

Chương 5: Vết sẹo

Tần Hỷ Lạc vẫn cắn chặt môi không lên tiếng, cũng không hề kháng cự.

Tay Lâm Hạo Sơ chậm rãi theo vạt áo thâm nhập vào trong, các nút áo sơmi đã bị mở ra hơn phân nửa, nhẹ nhàng trơn trượt xuống ngang thắt lưng, chiếc lưng nhẵn bóng trong nháy mắt hiện ra trước mắt Lâm Hạo Sơ, tay anh nhẹ nhàng khiêu dây áo trong của cô, đầu lưỡi lướt qua vành tai, âm thanh mờ ám, “Biết rằng nếu không phản kháng sẽ phát sinh cái gì không?”

Viền mắt Hỷ Lạc hơi nóng lên, hai tay gắt gao chống trên tường, chịu đựng nắm chặt thành quyền, như trước im lặng không lên tiếng.

Chân mày Lâm Hạo Sơ hơi nhíu lại, anh chăm chú nhìn vào một bên mặt của cô, nhìn hốc mắt hơi đỏ, tay chậm rãi cởi dây áo trong, lúc đôi môi áp sát sống lưng cô, lúc tay anh nắm thắt lưng cô kéo lại, cảm giác rõ ràng có một giọt chất lỏng lạnh buốt rơi xuống. Anh dừng một chút, cúi xuống. Nhặt chiếc áo khoác trên mặt đất lên, mặt không thay đổi choàng trên người cô.

Hỷ Lạc siết chặt áo khoác, đưa lưng về phía anh.

Lâm Hạo Sơ kéo cravat ném tới một bên giường, đi thẳng vào phòng tắm, “Về sớm đi, thư ký Ngô sẽ ở dưới lầu chờ em.” Nói xong, liền đóng lại cửa phòng tắm.

Hỷ Lạc nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, rốt cục kiềm nén không được lệ rơi đầy mặt, cô lau nước mắt trên mặt, tay đặt trên nắm cửa, bỗng nhiên nghe được trong phòng tắm truyền đến một tiếng rên khẽ.

Tay Hỷ Lạc trên nắm cửa dừng một chút, cô nhìn chăm chăm cánh cửa phòng tắm đóng chặt, do dự. Tiếng dòng nước bên trong bỗng nhiên gia tăng. Hỷ Lạc nghe không được âm thanh bên trong, cô lại do dự, cuối cùng vẫn mở cửa, bước được nửa bước thì thân thể cô cứng đờ, vì dường như cô lại nghe được một tiếng rên rĩ, loại âm thanh ần ỉn nhưng đau đớn.

Cô đứng trước phòng tắm, gõ gõ cửa, “Lâm Hạo Sơ?”

Bên trong không có trả lời, tiếng nước chảy vẫn còn tiếp tục, Hỷ Lạc lại gõ cửa, vẫn không có tiếng trả lời, cô nhất thời căng thẳng, cố sức vặn nắm cửa nhưng không được, Hỷ Lạc gia tăng sức lực đập đập cửa, “Lâm Hạo Sơ, anh không sao chứ?”

Trán Lâm Hạo Sơ tuôn ra mảng lớn mồ hôi, anh tựa vào kính thủy tinh trong phòng tắm, chân trái co lại, chân phải duỗi thẳng, mắt nhìn đầu gối chân phải, anh cười cay đắng, vì tác dụng của thuốc gặp phải nước lạnh, hơn nữa gặp thời tiết mưa lạnh ẩm thấp, vết thương cũ mơ hồ đau râm ran.

Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, Lâm Hạo Sơ khó khăn chống người đứng dậy, mặc khăn tắm, mặt không cảm xúc mở cửa phòng tắm.

Tay Hỷ Lạc đang ở gõ cửa khựng lại giữa không trung, cô mở to mắt, “Anh?”

Lâm Hạo Sơ nhú mào, nhìn thoáng qua cô, “Em sao còn chưa đi?”

Hỷ Lạc thở một hơi, bình tĩnh lại, “Anh không có việc gì là tốt rồi, gọi anh lâu như vậy đều không lên tiếng, em tưởng anh ngất...” Ngã bên trong này? Câu nói kế tiếp chìm ngập trong nỗi khiếp sợ của cô. Cô không thể tin nhìn xuống phía bên trái đầu gối chân phải của Lâm Hạo Sơ, vết sẹo ghê gớm đó, cho dù màu sắc đã trở nên nhợt nhạt cho thấy đã cũ, nhưng vẫn làm cô kinh động, trên chân thon dài thẳng tắp cư nhiên lại có vết thương kinh người như thế, Hỷ Lạc không thể che dấu sự kinh ngạc của cô lúc này.

Lâm Hạo Sơ theo tầm mắt của cô nhìn xuống điểm mấu chốt, anh cong lên khoe môi cười nhạt, “Tôi là như vậy, em còn thích không?”

Hỷ Lạc bị anh nói thì giật mình, cô nhất thời không biết nên trả lời ra sao, ngây ngốc đứng một chỗ.

Sắc mặt Lâm Hạo Sơ dần sa sầm xuống, anh nhìn Hỷ Lạc một cách chăm bẵm, “Thứ em thích cũng chỉ là khuôn mặt của tôi thôi?”

Hỷ Lạc phục hồi tinh thần, cô nén kinh ngạc, chậm rãi đi tới bên người anh, giọng điệu ấm áp, “Rất đau phải không?”

Người Lâm Hạo Sơ cứng đờ, anh chau mày càng sâu hơn, anh không nói gì, chỉ là nhìn Hỷ Lạc, dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Hỷ Lạc ngồi xổm xuống, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo kia, ngay lúc vừa chạm được vết sẹo, cô cảm giác được rõ ràng người Lâm Hạo Sơ run lên, ngay tại khắc đó, đáy lòng Hỷ Lạc dường như

có vật gì trong nháy mắt sụp xuống.

“Vì sao phải nghĩ rằng nó xấu xí? Việc thích anh và nó không có chút quan hệ, anh chính là anh.” Hỷ Lạc ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh.

Lâm Hạo Sơ nhìn ánh mắt cô nổi lên một chút tia sáng, anh nhìn sang chỗ khác.

Hỷ Lạc ngồi xổm bên giường, đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp chân, “Có phải vì trời mưa nên vết thương cũ tái phát? Vết thương cũ của ông nội em trước đây cũng là như thế này, em từ nhỏ đã giúp ông xoa bóp, từ từ sẽ tốt thôi.” Cô quay đầu lại nói, ngón tay mềm mại ấn xung quanh đầu gối.

Đột nhiên Lâm Hạo Sơ nghiêng người đứng dậy trước mặt cô, ánh mắt ép sát cô, “Tần Hỷ Lạc, được rồi, tôi nói rồi chúng ta không có khả năng, xéo đi.”

Hỷ Lạc bỗng nhiên bị anh thô bạo quát nạt, sắc mặt có chút trắng bệch, cô lúng ta lúng túng nhìn anh, “Lâm Hạo Sơ?”

Sắc mặt Lâm Hạo Sơ càng phát ra sắc trắng bệch, mồ hôi trên trán chảy xuống hai bên tai, anh xoay người đưa lưng về phía Hỷ Lạc, không muốn bị cô xem thấy sự thảm hại của anh lúc này. Lâm Hạo Sơ đã trải qua ba mươi một năm, kiêu ngạo tự phụ, cho đến lúc chân bị thương cách đây sáu năm... Là sáu năm, bất kể hốt hoảng như thế nào, chật vật ra sao, hiểu thẳng như anh cũng không muốn để bất kỳ kẻ nào nhìn thấy.

“Đi ra.” Lâm Hạo Sơ cắn răng bật ra hai chữ.

Hỷ Lạc nhìn bóng lưng anh, muốn nói lại thôi, cuối cùng yên lặng kéo cửa phòng.

Cửa phòng đóng lại, Lâm Hạo Sơ nhắm mắt ngã ngồi trên giường.

Một lát sau, tiếng chuông cửa lần thứ hai vang lên, Lâm Hạo Sơ nóng nảy mở cửa, thư ký Ngô đem theo hòm thuốc đứng ở cửa, thấy vẻ mặt phần nộ của Lâm Hạo Sơ, hiển nhiên lại càng hoảng sợ, “Bí thư Lâm?”

Lâm Hạo Sơ không nói gì, trở về bên giường nằm xuống.

Thư ký Ngô thuận thực mở hòm thuốc, lấy ra thuốc mỡ với băng gạc, “Dạo này là mùa mưa dầm, loại thời tiết này làm c.h.ế.t người, anh nên chú ý nhiều hơn.”

Lâm Hạo Sơ vẫn không nói chuyện, im lặng nằm trên giường, cánh tay khoác lên trán, qua một hồi anh thấp giọng hỏi, “Cô ấy về rồi?”

Thư ký Ngô dừng lại, sau đó tiếp tục động tác, “Cô ấy kiên quyết không cho đưa về, tự mình bắt xe đi.” Trầm mặc một hồi, thư ký Ngô nhỏ giọng nói câu, “Anh hà tất phải thế, không cần khiến người khác sợ hãi tránh xa mình.”

Lâm Hạo Sơ cười nhạt, “Theo tôi thì có được cái gì tốt?”

Thư ký Ngô âm thầm thở dài, “Chân của anh chỉ là thỉnh thoảng thời tiết ẩm thấp mới bệnh cũ tái phát, lúc thường so với người bình thường không có gì khác nhau, anh có lúc quá mức để ý rồi.”

Lâm Hạo Sơ kéo chăn, “Anh đi nghỉ ngơi đi.”

Hỷ Lạc nhìn đồng hồ, đã gần 2 giờ, trường học thì không về được. Nhà cũng không dám quay về, nếu như để ông bà già thấy cô nửa đêm trang điểm đậm như vẽ chạy về nhà, thế nào cũng phải phạt cô vào phòng vệ sinh úp mặt vào tường. Hỷ Lạc bắt xe trực tiếp đến nhà trọ nhỏ của Cố Doãn ở bên ngoài, Cố Doãn từ sau khi lên năm 3 thì thuê một căn ở khu nhà trọ gần trường học, rất ít về chung cư,

nói cho vắn vè là sợ ông nội cảm rằm, Hỷ Lạc xem ra, thực ra là để anh ta thuận tiện của gái mà thôi.

Mắt Cố Doãn nhập nhèm ngái ngủ nhìn Hỷ Lạc, "Tần Hỷ Lạc, hơn nửa đêm hóa thành cái hình dạng quỷ này tới chỗ anh trình diễn phim kinh dị à?"

Khóe miệng Hỷ Lạc co giật, nỗ lực tỏ vẻ mỉm cười, nhin, nhin, nhin. Còn phải trông cậy cái lão này thu nhận mình, "Em giúp bạn bè làm việc, lúc này trễ rồi, cũng không có chỗ đi, ha, ha." Cười gượng hai tiếng.

Cố Doãn hừ nhẹ một tiếng, "Ai da, thì ra là nhờ vả." Cậu ta nheo mắt, chà xát cằm, "Cơ hội khó có được như vậy, anh..."

Hỷ Lạc đen mặt, "Cố Doãn, anh không phải là? Lẽ nào anh muốn...?"

Cố Doãn cười nham hiểm, "Không sai, anh chính là muốn..."

Hỷ Lạc vẻ mặt đau khổ, "Ngày hôm nay mệt c.h.ế.t đi được, có thể để hôm khác không?"

Cố Doãn thu hồi ý cười, mắt lạnh nhìn cô, "Được rồi, vậy đêm nay em kiếm người khác nhu nhận em đi."

Hỷ Lạc vội vã lắc đầu, "Này này được rồi, anh nhìn lại đi, em là bạn nối khố của anh mà, là người quá quen thuộc với anh, anh không thể vứt em mà mặc kệ được."

Cố Doãn giao hoạt sáp lại gần cô, "Vậy có làm hay không?"

Hỷ Lạc mếu máo, vẻ mặt oan ức, "Làm."

Chương 6: Trúc mã

Hỷ Lạc nhíu đôi lông mày, "Tiểu Doãn, cuộc đối thoại của chúng ta hình có chút 'cua đồng'(1)rồi?"

Cố Doãn không khách khí vỗ đầu cô, "Cái gì cua với chả đồng, nhanh lên đi, làm cho anh."

Hỷ Lạc nắm mái tóc dài ngang lưng, tiện tay búi lên, miệng lẩm bẩm một cách không tình nguyện, "Anh đừng có biến thái như thế được không, hơn nửa đêm đòi ăn sườn xào chua ngọt, muốn anh thu nhận em sao mà khó thế."

Cố Doãn chống cằm, trong mắt hàm chứa ý cười, "Em không làm cũng được."

Hỷ Lạc xoay người đi vào nhà bếp, "Anh thật biết nắm bắt cơ hội." Sau đó đưa lưng về phía cậu, cô bẻ các khớp ngón tay, một trận oán thảm, ngày mai xem chị xử lý cứng như thế nào.

"Tần Hỷ Lạc, em đứng lại đó cho anh." Cố Doãn bỗng nhiên lớn tiếng quát cô.

Hỷ Lạc bị cậu ta bất thành linh gào to thì giật mình, quay đầu lại nói

lấp nhìn về phía cậu ta, "Làm... làm gì?"

Cố Doãn từ trên sofa nhảy dựng lên, bước tới trước mặt Hỷ Lạc, ánh mắt nham hiểm, "Tần Hỷ Lạc, buổi tối em làm cái gì?"

Hỷ Lạc run run, Cố Doãn ít khi nào như vậy, cô chợt dạ không dám mở mắt, "Giúp Lâm Mẫn làm thêm."

Cố Doãn cười u ám, "Thật không?"

Hỷ Lạc bị cậu cười đến da đầu tê dại, nghi ngờ nhìn về phía cậu, "Đúng vậy, làm sao?"

Cố Doãn nhìn cô một hồi, sau đó hừ nhẹ một tiếng, "Buổi tối nhớ tẩy trang rồi mới ngủ." Nói xong tiện tay kéo búi tóc của cô xuống, xoay người đi về phòng.

Hỷ Lạc ở phía sau cậu vẻ mặt ù ù cạc cạc, "Ê, không ăn sườn xào chua ngọt hả?"

Cố Doãn quay đầu lại hung hăng liếc cô, sau đó "rầm" một tiếng đóng sầm cửa lại, âm thanh cực lớn, Hỷ Lạc bị chấn động một chút, ngẩng đầu không nói gì nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà, cái đèn đáng thương dường như bị chấn động nên cũng run rẩy.

Hỷ Lạc đảo cặp mắt trắng dã, người gì mà quái lạ, thật kỳ quặc. Cô tháo trang sức, lấy từ trong túi dung dịch và bông tẩy trang, đến phòng vệ sinh chuẩn bị rửa mặt đi ngủ. vén mái tóc qua bên vai, lúc đang cúi người làm ướt mặt, tầm nhìn bị thứ gì đó thu hút. Cô nghiêng người đối mặt trong gương, đột nhiên trừng lớn mắt, trên

cổ rõ ràng có thể thấy được vết hôn. Cô đỏ mặt, không tự nhiên hỏi tưởng lại một màn xảy ra tại phòng 1076, nhắm mắt lại, chớp mũi dường như còn lưu lại hương vị mờ nhạt của Lâm Hạo Sơ trên người cô.

Sau đó mới nhớ tới Cố Doãn vừa rồi là cũng là thấy cái này mới nổi giận sao, thế nhưng, càng không hiểu ra sao, anh ta có cái gì mà tức giận. Hỷ Lạc bất đắc dĩ nhún vai, ông già khó tính này quả nhiên rất ấu trĩ.

Ngày hôm sau, lúc Hỷ Lạc thức dậy, Cố Doãn đã đến trường. Trên bàn đã có sẵn bữa sáng, Hỷ Lạc cười tủm tỉm ăn cháo gạo kê(2), trong lòng vui vui. Nghĩ thầm, thật ra Cố Doãn cũng không đáng ghét như thế, vẫn rất đáng yêu, vậy thì tha thứ tính quái lạ của anh ta trước đây là được rồi.

Thế nhưng, Tần Hỷ Lạc phát hiện Cố Doãn dường như không bình thường. Trước đây cứ vài ba ngày lại quần quít lấy cô không buông, lúc này bỗng nhiên vài ngày không thấy bóng dáng đâu.

Hôm nay là cuối tuần, Hỷ Lạc biết Cố Doãn chắc chắn trở về chung cư, ông Cố triệu hồi, mỗi cuối tuần bất luận có chuyện gì đều phải về nhà ăn. Hơn nữa ngày hôm nay tại Cố gia dường như mở tiệc chiêu đãi nhân vật quan trọng nào đó, Tần Vĩ Thâm và Chung Tinh cũng đi đến Cố gia. Hỷ Lạc hể tan học thì sẽ chờ ở dưới nhà Cố Doãn, đá viên sỏi bên cạnh, cô vô cùng buồn chán đứng dựa vách tường. Rốt cục thấy Cố Doãn đi đến, cậu ta liếc Hỷ Lạc một cái, dường như do dự, sau đó nói qua loa một tiếng “Hi” cho xong, liền chuẩn bị lách qua cô tiến vào nhà.

Trên mặt Hỷ Lạc không biểu hiện gì, len lén duỗi chân ngáng cậu,

Cố Doãn không chú ý xem chút nữa mất hình tượng đem mặt và đất tiếp xúc thân mật, cậu ta đứng vững dậy, mặt đen lại nhìn Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc khiêu khích nhìn thẳng cậu ta, "Làm sao vậy? Anh sao mà không khó chịu vậy? Đồng chí Cố Tiểu Doãn?"

Cố Doãn như trước bình tĩnh, "Cái gì mà khó chịu?"

"Quần áo, quần áo đẹp thiệt nha." Hỷ Lạc vỗ vỗ vai cậu, ôm lấy cổ cậu, "Có phải lại có bạn gái mới không nên mới không thèm đếm xỉa tới em?"

Cố Doãn gạt tay cô xuống, "Nói thì nói, đừng có động tay động chân."

Hỷ Lạc sửng sốt một chút, dụi dụi mắt, "Tiểu Doãn."

Cố Doãn vừa nghe cô gọi "Tiểu Doãn" liền biết xong đời, cậu tức giận quét mắt qua cô liếc một cái, "Làm sao?"

Hỷ Lạc trừng mắt nhìn, hốc mắt hơi đỏ, âm thanh mềm mại, "Anh có phải lại giận em không, em đã làm sai cái gì? Anh nói cho em biết đi, em sẽ sửa, có được không?" Nói xong, Hỷ Lạc nhin không được thăm rùng mình một cái, bị âm thanh của chính mình làm nổi gai ốc, hết lần này tới lần khác đều để tên tiểu tử Cố Doãn hưởng lợi.

Quả nhiên, sắc mặt Cố Doãn đã hòa hoãn hơn, cậu thở dài, "Không có việc gì, anh... gần đây có chút lo lắng mà thôi." Đối với thần kinh thô ráp của người nào đó mà nói, cậu thật đúng là một chút biện pháp cũng không có, chuyện cái dấu hôn kia làm sao mà mở miệng hỏi được.

Hỷ Lạc hí mắt, rất thân tình ôm lấy cổ Cố Doãn, "Em đã nói mà, em lại trêu anh, anh tuy rằng khá là không bình thường, cũng không đến mức vô duyên vô cớ trút giận vào em ha."

“Tần, Hỷ, Lạc,” Cố Doãn cắn răng, “Em nói ai không bình thường hả?” Khí tức còn chưa tiêu tan, cô ngang nhiên lại không biết sống c.h.ế.t ở đây thêm dầu vào lửa.

“Ặc, em sai rồi, anh bình thường là được chứ gì.” Hỷ Lạc rút cổ, tiếp nhận tín hiệu nghiêng răng của Cố Doãn, cô vội vã chữa cháy, “Không, không, không, anh không phải không bình thường, một điểm cũng không có gì là không bình thường.”

Sắc mặt Cố Doãn càng khó coi, cậu một tay ôm lấy cổ Hỷ Lạc, cười như không cười, “Hỷ Lạc, đã lâu chưa đến nhà anh ăn cơm, lát nữa, ông nội anh đang đợi?”

Hỷ Lạc vừa nghĩ đến lão thái gia nhà anh, lập tức không rét mà run, hai tay tạo thành chữ thập, “Tiểu Doãn, anh muốn em ngồi cùng với anh.”

Cố Doãn bày ra vẻ mặt kêu ngạo, “Còn không tranh thủ nhanh lên.”

“Ừ, ừ.” Hỷ Lạc vội vàng chạy nghiêng chạy ngã đuổi theo, tên này, tự mình lại khiến cho anh ta lại được hưởng lợi.

Vào đến Cố gia, ngồi trong phòng khách có mẹ Cố Doãn và Chung Tinh, hai người không biết đang nói cái gì, thấy Hỷ Lạc với Cố Doãn vào cửa, đều nín thinh. Cùng mẹ Cố Doãn hàn huyên một hồi, Hỷ Lạc nhìn xung quanh phòng khách, “Mẹ, ba con với bác Cố đâu rồi?”

“Ở trong thư phòng.” Chung Tinh uống trà, bộ dáng chậm rãi, “Một người cấp dưới của bác Cố con tới đây, tất cả ở thư phòng ôn chuyện.”

Hỷ Lạc làm một bộ dáng chả hứng thú, cuộn người ở sofa xem TV, thỉnh thoảng cùng với Cố Doãn giành kênh TV.

Người giúp việc cuối cùng cũng gọi ra dùng bữa, Hỷ Lạc cuống quýt tới phòng bếp rửa tay, bưng thức ăn. Bưng món ăn mới vừa nấu xong, Hỷ Lạc đứng bên cạnh bàn, đưa lưng về phía phòng khách, vừa mới chuẩn bị đặt mâm xuống, chợt nghe bác Cố lên tiếng, “Hạo Sơ, đến đây, ngồi ở đây.”

Lưng Hỷ Lạc cứng đờ, tim muốn nhảy lên cuống họng, Lâm Hạo Sơ? Cũng quá có ‘phân vượn’ (3) lắm sao??

Hỷ Lạc không dám quay đầu lại, sau ngày đó, cô kỳ thực vẫn không biết như thế nào đối mặt Lâm Hạo Sơ, tuy rằng cuối cùng không có phát sinh cái gì, nhưng trên thực tế hai người trong lúc đó quả thực có thứ gì đó dường như không còn như trước.

Trên bàn ăn dài, chủ tọa là ông Cố, kế tiếp là ba Cố Doãn, đối diện là Tần Vĩ Thâm, Lâm Hạo Sơ ngồi bên cạnh bác Cố trai, cạnh Tần Vĩ Thâm tất nhiên là Chung Tinh, bởi vì mẹ Cố Doãn nhường chỗ cho Lâm Hạo Sơ, vì vậy cùng ngồi chung với Chung Tinh. Như vậy, Hỷ Lạc phải ngồi cạnh Lâm Hạo Sơ.

Cô nghĩ đến việc Lâm Hạo Sơ ngồi bên cạnh thì nửa người trên đều cứng ngắc, toàn bộ trên bàn cơm, Hỷ Lạc đều là vùi đầu ăn. Cố Doãn bên cạnh gấp rau cho cô, “Cơm trắng bộ rất ngon hả?”

Hỷ Lạc xấu hổ ngẩng đầu, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn cô, cô cười trừ, “Lúc trở về trên đường chỉ ăn một cái bánh kem vị trà, rất là đói,... Haha.” Không dám nhìn Lâm Hạo Sơ bên cạnh, cô cứng ngắt vùi đầu vào chén cơm trắng tiếp tục chiến đấu.

“Hạo Sơ, đây, nếm thử cái này.” Mẹ Cố Doãn gấp một miếng sườn xào chua ngọt cho Lâm Hạo Sơ, “Bác nhớ con trước đây trong quân đội thích nhất là ăn món này.”

Quân đội? Lâm Hạo Sơ thì ra là quân nhân? Hỷ Lạc nghi ngờ lén

ngắm người bên cạnh một cái, anh chỉ là mỉm cười tiếp nhận, ngón tay thon dài nắm đôi đũa, tư thế này rất ưu nhã, Hỷ Lạc nhìn bộ dáng ngồi phẳng phiu của anh, dường như xác định có chút bộ dáng của quân nhân.

“Đây, Hỷ Lạc cũng ăn đi, bác nhớ Hỷ Lạc cũng thích món này nhất.” Mẹ Cố Doãn nói xong liền gấp cho Hỷ Lạc một miếng.

Tên tiểu tử Cố Doãn tí nạnh, “Mẹ, mẹ vất công, con cũng thích ăn mà, sao gấp cho nhóc con đó mà không gấp cho con.” Nói xong liền với chiếc đũa của mình mò vào chén Hỷ Lạc, gấp đi miếng sườn heo.

Hỷ Lạc gõ đôi đũa vào sau gáy cậu một cái, “Có anh mới bắt nạt khách khứa như thế.”

Cố Doãn cười nhạt, “Khách mời, dáng vẻ này của em sao, ở nhà anh so với anh còn tự nhiên hơn.”

Lâm Hạo Sơ ngồi một cách im lặng, nhìn người bên cạnh, không lên tiếng.

Ông Cố Doãn bỗng nhiên mở miệng, “Ông xem Hỷ Lạc càng xem càng thích, tên tiểu tử hồ đồ nhà chúng ta cũng nhờ Hỷ Lạc mới có khả năng chế ngự được nó.” Ông cụ ngụ ý thật quá rõ ràng, Hỷ Lạc thoáng cái cứng đờ, trực giác phản ứng liền nhìn lén phản ứng của Lâm Hạo Sơ, anh nghìn vạn lần đừng hiểu lầm thế là tốt hay không nữa.

Lâm Hạo Sơ chỉ là thần thái an tĩnh, bình thản ăn thức ăn của mình, không có phản ứng gì cho Hỷ Lạc hay.

Ba Cố Doãn cũng hát đệm, “Hỷ Lạc qua hết Trung thu cũng đã 22 rồi, cũng đã lớn rồi, cũng nên lo lắng việc này đi.”

Tần Vĩ Thâm nhìn sắc mặt không tốt lắm của Hỷ Lạc, lại nhìn bên cạnh cô vẻ mặt tự nhiên của Lâm Hạo Sơ, trong lòng thở dài, xem ra

con gái nhà mình lại mơ tưởng hảo huyền rồi.

Chung Tinh rất thích Cổ Doãn, đương nhiên cũng là ngầm thừa nhận loại quan hệ này, bà gật đầu phụ họa, “Đều nói hai trẻ vô tư, Tiểu Doãn thẳng bé này chớp mắt đã lớn thật rồi, tôi rất yên tâm.”

Cổ Doãn liếc mắt nhìn Hỷ Lạc, trong lòng nặng trĩu, tâm tư Hỷ Lạc rõ ràng không biểu hiện trên mặt, cả bộ dáng như đang bay vào cõi thần tiên vũ trụ. Một bàn đầy người, mỗi người mỗi suy nghĩ.

Chung Tinh nhìn Hỷ Lạc, “Tần Hỷ Lạc?”

Hỷ Lạc nghe được tên mình, phục hồi lại tinh thần, cô bỗng nhiên đứng lên, hô hấp có chút gấp, tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn cô. Hỷ Lạc cắn răng...

Lâm Hạo Sơ hạ mi nhắm mắt, bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt.

Chương 7: Ký ức

Hỷ Lạc hít sâu, vừa mới chuẩn bị mở miệng thì đột nhiên Cố Doãn đứng dậy kéo lại, Cố Doãn dùng hai tay ra sức nắm lấy bả vai cô, gắt gao siết chặt khiến Hỷ Lạc thấy đau. Cậu đối với những người còn lại lễ phép cười cười, "Tụi con ăn xong rồi, cả nhà từ từ ăn." Nói xong liền túm Hỷ Lạc rời khỏi bàn ăn.

Hỷ Lạc giãy dụa, "Ái, em còn có chuyện nói mà... Ui, anh đừng kéo em a... Ai, Cố Doãn, anh làm đau em."

Một bàn đầy người ngơ ngác nhìn nhau, Chung Tinh vội vã hoà giải, cười trên gheo, "Vợ chồng son lại xấu hổ rồi." Những người khác cũng đều cười cười, không tiếp tục đề tài này nữa.

Lâm Hạo Sơ nhìn bóng lưng Hỷ Lạc bị Cố Doãn kéo ra ngoài, có chút suy nghĩ.

Cố Doãn kéo Hỷ Lạc đi xuống lầu, rồi tới sân bên ngoài, Cố Doãn vắng khỏi tay Hỷ Lạc, "Em vừa muốn nói cái gì?"

Hỷ Lạc xoa xoa vết đỏ trên cổ tay, "Mọi người sao lại ca bài uyên ương loạn xạ, em phải giải thích cho rõ." Nhất là đang trước mặt Lâm Hạo Sơ.

Sắc mặt Cố Doãn rất khó nhìn, cậu trầm mặc, chỉ là hậm hực nhìn chăm chăm Tần Hỷ Lạc. Cậu tưởng rằng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tâm tư của cậu cô nên hiểu rõ, cho dù không biết, cũng không cần phải gấp như vậy, không thể ở trước mặt mọi người cự tuyệt cậu như thế.

Hỷ Lạc bị cậu ta nhìn chăm chăm có chút không được tự nhiên, nuốt nuốt nước miếng, "... Làm sao vậy?"

Cố Doãn đến gần cô, ánh mắt ép sát, "Hỷ Lạc, em có người thích rồi sao?"

Mặt Hỷ Lạc đỏ lên, xoay người sang chỗ khác, mơ hồ không rõ "Ừ" một tiếng.

Cố Doãn nhắm mắt, từ trong kẽ răng rít ra một chữ, "Ai?"

Hỷ Lạc gãi gãi tóc, "Việc này.. là, Lâm Hạo Sơ."

Cố Doãn không thể tin được trợn to mắt, hỗn hển rống, "Em điên rồi, anh ta so với em lớn nhiều như vậy, hơn nữa, em là lần đầu tiên thấy anh ta làm sao mà thích anh ta được?"

Hỷ Lạc trấn an vỗ vỗ phía sau lưng cậu ta, "Này, anh kích động cái gì vậy. Anh ấy cũng đâu lớn hơn em bao nhiêu đâu, mười tuổi thôi mà, hơn nữa, em cũng không phải lần đầu tiên thấy anh ấy."

Cố Doãn hít một hơi thật sâu, anh trở lại bình thường, "Mười tuổi còn không là vấn đề? Lúc em mười tuổi, anh ta cũng đã hai mươi, là một người trưởng thành rồi, như vậy vẫn không nhìn ra chênh lệch ở đâu? Tần Hỷ Lạc, đầu óc em đụng vào cửa rồi à?"

Hỷ Lạc trầm mặc, không có phản bác ngay, Cố Doãn bị cô khác thường như vậy trở nên lờ mờ, cũng không nói nữa.

Một lát sau, cô ngẩng đầu nhìn đối diện Cố Doãn, ánh mắt chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, "Tiểu Doãn, anh cho rằng em là một người đối với tình cảm không có trách nhiệm sao? Nếu em nói thích, chính là đã suy nghĩ tường tận. Thích anh ấy chính là thích anh ấy, bất luận anh ấy so với em lớn hơn mười tuổi, hai mươi tuổi, hay là ba mươi tuổi, em thích chính là con người anh ấy. Giữa tụi em có sự chênh lệch, em biết, không chỉ là vấn đề về tuổi tác. Anh ấy một tí cũng không thích em, thế nhưng, Tần Hỷ Lạc em là ai? Là người không đụng vào tường thì không biết đau, khoảng cách càng xa hơn, em cũng muốn từng bước từng bước đi vào trong lòng anh ấy."

Cố Doãn buồn bực vò tóc, nhìn về nơi khác, trong lòng cay đắng, "Sao phải trước mặt anh thật tình thông báo cái này làm gì? Con đường này có bao nhiêu khó đi em biết không?"

Hỷ Lạc cười cười, "Ừ, biết."

Cố Doãn bất đắc dĩ nhìn cô, đưa tay vén mái tóc mượt mà ra sau vai cô, trong giọng nói có chút giận nhưng không muốn tranh luận, "Em thích anh ta thế sao?"

Đôi mắt Hỷ Lạc cong thành trăng khuyết, "Lần trước chúng ta đi du lịch, đưa em tới sân bay chính là anh ấy đó. Khi đó lần đầu tiên thấy anh ấy, em cũng cho rằng chính là bị tướng mạo của anh ấy hấp dẫn, thế nhưng sau này em thận trọng suy nghĩ lại, thật ra không phải như vậy." Hỷ Lạc cảm nhận rõ ràng hình dạng lần nữa đau khổ của Cố Doãn.

“Em bị chính con người anh ấy thu hút, em muốn hiểu rõ anh ấy, muốn cùng anh ấy.”

Cố Doãn thở dài, mi mắt chùng xuống không nói nữa, hình dạng Hỷ Lạc bây giờ so với chính mình không phải như nhau sao? Yêu, cũng không thể được...

Hỷ Lạc đưa tay chạm đến cánh tay đang buông thõng của Cố Doãn, nắm thật chặt, “Anh sẽ là anh trai tốt nhất của em, đúng không?”

Cố Doãn nhìn nét mặt chờ mong của Hỷ Lạc, dáng tươi cười vô tâm vô phế như trước, nhưng lúc này, cậu rõ ràng cảm nhận được, con bé này đang rõ ràng với cậu, cô cũng không phải tùy tiện biểu hiện ra như vậy. Cố Doãn giương khóe môi, dùng một bàn tay không bị cô nắm nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô, “Ừ, anh sẽ vẫn là anh trai em.” Anh sẽ yên lặng bên cạnh em, mãi cho đến khi em hạnh phúc mới thôi.

“Khụ khụ...” Bỗng nhiên tiếng ho khan cắt ngang hai người.

Ba Cố Doãn – Cố Lương Sinh cùng Lâm Hạo Sơ đứng ở cửa nhìn hai người, hiển nhiên Cố Lương Sinh tiễn Lâm Hạo Sơ xuống lầu, không khéo trông thấy một màn này.

Hỷ Lạc vội vã rút tay đang nắm tay Cố Doãn, vẻ mặt xấu hổ nhìn Lâm Hạo Sơ.

Lâm Hạo Sơ đến gần bọn họ, mỉm cười nói với hai người “Tạm biệt”, sau đó tự nhiên mà đi qua, cùng Cố Lương Sinh vừa nói chuyện vừa đi thẳng ra ngoài.

“Chờ một chút.” Hỷ Lạc đột ngột gọi hai người.

Lâm Hạo Sơ âm thầm thở dài, quay người lại nhìn cô, Cố Lương Sinh cũng vẻ mặt nghi hoặc nhìn Hỷ Lạc. Hỷ Lạc chạy tới, “Bác Cố, để

con tiễn bí thư Lâm, lần trước lúc con cùng Tiểu Doãn đi Quý Châu bị lạc đường, nhờ có bí thư Lâm hỗ trợ, con vẫn chưa cảm ơn anh ấy.”

Cố Lương sinh gật đầu, nhìn Lâm Hạo Sơ nói, “Hạo Sơ, vậy thì bác không tiễn con, lúc rảnh rồi tới nhà chơi.”

Lâm Hạo Sơ gật đầu.

Cố Lương Sinh dường như còn có gì muốn nói, nhìn Hỷ Lạc bên cạnh với Cố Doãn cách đó không xa, ông muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ là vỗ vỗ vai Lâm Hạo Sơ.

Lâm Hạo Sơ dẫn đầu đi ở phía trước, anh không nói gì, chỉ là yên lặng chậm rãi bước. Hỷ Lạc theo ở phía sau len lén nhìn chân phải anh, dường như một chút vấn đề cũng nhìn không ra.

Cô bước nhanh hơn bắt kịp Lâm Hạo Sơ, hai tay nắm sau lưng, liếc nghiêng anh.

Lâm Hạo Sơ như trước nhìn không chớp mắt, vẻ mặt dù sóng lớn cũng không sợ hãi.

Hỷ Lạc bấu môi, “Lâm Hạo Sơ, nói xin lỗi đi.”

Lâm Hạo Sơ nghe vậy nhìn cô một cái, giật giật khóe miệng, nhưng cái gì cũng chưa nói.

Hỷ Lạc nhìn anh chẳng có phản ứng gì hết, đi tới phía trước anh, tư thế đi lùi, “Em tốt bụng giúp anh, nhưng anh lại như thế bắt nạt em, là nên xin lỗi em đi?”

Chút ý cười hiện lên trong mắt Lâm Hạo Sơ, “Tôi bắt nạt em như thế

nào?”

Hỷ Lạc bị nghẹn họng, m.á.u nóng toàn thân đều hình như dồn tới đỉnh đầu, nghĩ không ra vẻ mặt ra vẻ đạo mạo của lão này cũng có lúc chơi xấu, cô lắp bắp, “Anh... tự mình hiểu.”

Lâm Hạo Sơ bĩu môi hiểm thấy, “Tôi không biết.”

Hỷ Lạc đảo cặp mắt trắng dã, “Lâm tiên sinh, anh còn có thể lại lưu manh?”

Ánh mắt Lâm Hạo Sơ lia tới vết tích phía sau lưng Hỷ Lạc, “Tần Hỷ Lạc... tôi nhớ rằng em nói em sợ đau.”

Hỷ Lạc không nghi ngờ gật đầu, “Đúng vậy... A ~” nói còn chưa hết câu liền đặt m.ô.n.g té lăn trên đất, cô mất hình tượng xoa xoa cái m.ô.n.g đang đau, nhìn trên mặt đất không biết ai ác ôn ném vỏ chuối, nghiêng rằng, “Lâm Hạo Sơ, anh thấy vì sao không nói, anh cố ý.”

Lâm Hạo Sơ nhìn người ngồi dưới đất đang hỗn hển, bỗng nhiên nở nụ cười, anh trên cao nhìn xuống hướng Hỷ Lạc vươn tay.

Đèn đường màu vàng, ánh đèn rơi trên người anh, phản chiếu, anh khẽ cong khóe môi, trong mắt tràn đầy ý cười, hướng Hỷ Lạc vươn tay cách cô rất gần, Hỷ Lạc ngơ ngác nhìn anh, trong nháy mắt, Hỷ Lạc thậm chí có loại ảo giác, cảm thấy người đàn ông này hình như là vương tử trong truyện cổ tích xuyên không tới đây.

Hình ảnh này dường như rất quen thuộc, vào mùa hè năm nào đó, dường như cũng có một người thiếu niên sạch sẽ mỹ lệ như vậy, hướng con bé nhỏ tuổi vươn tay, cậu ấy mặt mũi đẹp trai, giọng nói dịu dàng, “Té đau không?”

Lâm Hạo Sơ cau mày nhìn Hỷ Lạc đang chờ ra, “Tần Hỷ Lạc?”

Hỷ Lạc phục hồi tinh thần, cô đem tay đặt ở trong lòng bàn tay Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ kéo cô, "Té đau không?"

Hỷ Lạc giật mình sững sờ tại chỗ, nhiều hình ảnh quen thuộc, giọng điệu quen thuộc, cô trừng lớn mắt nhìn Lâm Hạo Sơ, "Anh... trước đây có phải hay không đã tới ở đây?"

Lâm Hạo Sơ rũ hàng mi, "Đã tới rồi, trước không phải còn tới nhà em sao."

Hỷ Lạc nhìn hình dạng bình tĩnh của anh, thầm thở dài, đã biết thì làm sao?

Lâm Hạo Sơ xoay người muốn đi tới phía trước, Hỷ Lạc gọi anh, "Chờ một chút." cô chạy đến bên cạnh 'kẻ chủ mưu' hại cô té ngã, lấy khăn giấy nhặt vỏ chuối trên mặt đất ném nó vào thùng rác kế bên, sau đó mặt mày hớn hở, "Đi thôi."

Lâm Hạo Sơ đứng tại chỗ nhìn cô một chút, sau đó đuổi kịp cô.

Tới ngoài cửa, Lâm Hạo Sơ lên xe khởi động, nhìn ngoài kính xe thấy Hỷ Lạc vẫn đứng bất động, hạ kính xe xuống, "Tạm biệt."

"Lâm Hạo Sơ." Hỷ Lạc bỗng nhiên chạy đến cạnh xe, khom người giữ chặt cửa kính xe, gió mùa hè thổi nhẹ nhàng, tóc dài bị thổi làm dính sát vào nhau trên gương mặt cô, mặt cô ửng hồng, "Em nghĩ qua, em xác định chính là thật thích anh. Anh không thích em em biết, thế nhưng hiện tại, em muốn chính thức nói cho anh."

Cô đứng thẳng, cười đến mức xinh đẹp, "Lâm Hạo Sơ, Tần Hỷ Lạc rất nhanh sẽ đi vào thế giới của anh, chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Chương 8: Kết hôn?

Hỷ Lạc nói xong liền hướng Lâm Hạo Sơ vẫy vẫy tay, “Đi đường cẩn thận nha.” Sau đó cũng không chờ Lâm Hạo Sơ đáp lại thì xoay người đi, đi tới trước mặt bảo vệ đang canh gác vẫn không quên chào người đó theo nghi thức quân đội.

Lâm Hạo Sơ nhìn bóng lưng cô, bất đắc dĩ cười cười, thế giới của anh? Tần Hỷ Lạc làm sao hiểu rõ được.

Mấy ngày nay, Lâm Hạo Sơ rất bối rối. Anh cho rằng Hỷ Lạc chỉ là nói cho có, không quá nghiêm trọng, nhưng mà anh phát hiện anh sai rồi. Từ sau ngày Tần Hỷ Lạc ảo tưởng tuyên thệ, cô không biết từ đâu mà tìm đến được địa chỉ của anh, mỗi ngày sau khi đi làm về, thế nào cũng thấy cô xách một túi toàn thức ăn đứng trước cửa nhà anh vẫy vẫy tay. Nếu như anh đi làm về muộn, sẽ nhận được tờ giấy của cô gửi lại bảo vệ.

Không có gì bất ngờ xảy ra, mới vừa đi ra thang máy thì thấy Tần Hỷ Lạc vẻ mặt mỉm cười đứng trước cửa nhà anh.

Lâm Hạo Sơ đi ngang qua, ấn khóa mật mã, “Tần Hỷ Lạc, em đem nhà tôi thành quán ăn à?” Không sai, đừng thấy Hỷ Lạc mỗi ngày mua thức ăn, mua rất nhiều, thế nhưng cô món gì cũng không biết làm, chỉ có món sườn xào chua ngọt miễn cưỡng lắm mới thấy trên bàn ăn. Mỗi ngày mua rất nhiều thức ăn tới, còn phải tự mình Lâm

Hạo Sơ xuống bếp. SO, nói trắng ra là, Hỷ Lạc chính là tự cung cấp nguyên liệu nấu ăn đến ăn chực chủ nhà.

Hỷ Lạc thè lưỡi, “Có quán ăn để khách tự mình mua nguyên liệu, ăn xong còn phải tự rửa chén sao?”

Lâm Hạo Sơ cũng không phản ứng, để cô tự lẩm bẩm, xoay người vào phòng thay quần áo.

Hỷ Lạc đem thức ăn với bánh kem mua được nhét vào tủ lạnh, đi ra phòng bếp vừa lúc thấy Lâm Hạo Sơ thay đổi quần áo ở nhà đi tới, Lâm Hạo Sơ lách qua cô vào phòng bếp, mở tủ lạnh cầm bình nước khoáng, vừa uống vừa quan sát tủ lạnh, từ lúc Tần Hỷ Lạc không nói không rằng xông vào nhà anh, tủ lạnh luôn luôn tràn đầy, ngoại trừ rau dưa thịt tươi, còn có rất nhiều đồ ăn vặt.

Lâm Hạo Sơ cầm lên một bao chân gà ướp tiêu, nhìn người đang khoa chân múa tay căn hạt dưa xem TV trong phòng khách, “Tần Hỷ Lạc, mấy thứ em thích ăn sao phải đến nhà tôi bày ra?”

Hỷ Lạc xoay đầu về mặt nghi hoặc, “Anh không ăn đồ ăn vặt? Em mua rất nhiều đều là mua cho anh. Anh không ăn, em mới nghĩ biện pháp giúp anh giải quyết.”

Lâm Hạo Sơ đem thức ăn để lại tủ lạnh, đi tới sofa cạnh cô ngồi xuống, cầm điều khiển từ xa trên bàn trà, ấn tắt, “Tần Hỷ Lạc, chúng ta nói chuyện.”

Hỷ Lạc thở dài, mới vài ngày mà nhịn không được rồi? Xem ra tính nhẫn nại của người đàn ông này quả nhiên thật không tốt mà. Cô ném vỏ hạt dưa trong tay vào thùng rác, im lặng nhìn anh.

“Tôi cho rằng lần trước tôi đã nói rất rõ ràng.” Lâm Hạo Sơ cố gắng nén cơn giận.

“Đúng vậy, anh đã nói rất rõ ràng.” Hỷ Lạc mở to hai con mắt, vẻ mặt vô tội.

Nói cũng như không, Lâm Hạo Sơ bất đắc dĩ tựa lưng vào sofa, “Vậy bây giờ em muốn thế nào?” Mỗi ngày lại tới, cuối cùng không phải là muốn làm bạn bè bình thường chứ?

Hỷ Lạc hình như đang suy nghĩ, nói ra nhưng không phải trả lời câu hỏi của anh, “Lâm Hạo Sơ, anh ba mươi một tuổi rồi?”

Lâm Hạo Sơ sửng sốt, “Ừ.” Thế nhưng tuổi tác với vấn đề này liên quan gì nhau?

Hỷ Lạc nheo đôi mắt, “Ba mươi một tuổi, trong nhà lẫn đơn vị hẳn là có rất nhiều người vì hôn sự của anh mà lo lắng sốt ruột chứ nhỉ? Em nói thích anh, không phải chỉ đơn thuần muốn cùng anh quen nhau.” Cô không hề chớp mắt nhìn người đàn ông đối diện, “Em muốn kết hôn với anh.”

Lâm Hạo Sơ ngẩn ra, nhìn thấy sự chuyên tâm của cô hiện cả ra trước mắt, lập tức anh cong khóe môi cười cười, “Kết hôn?”

Hỷ Lạc gật đầu, “Đúng, em muốn kết hôn với anh.”

Lâm Hạo Sơ chống cằm trên tay đang gác lên tay vịn sofa, vẻ mặt châm biếm, “Em nói muốn kết hôn với tôi thì kết hôn sao? Dựa vào cái gì nghĩ tôi sẽ lấy em? Phụ nữ muốn gả cho Lâm Hạo Sơ tôi có rất nhiều, em sẽ không ngại thơ cho rằng tôi sẽ thích em chứ?” Một

câu nói như gió thổi mây trôi, Hỷ Lạc lại nghe lạnh đến xương.

Dù sao cũng là con gái, da mặt lại dày còn không bị lời anh nói làm tổn thương tới lòng tự trọng, cô cúi đầu, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tốt tâm tình mới ngẩng đầu nhìn thẳng anh, “Em đương nhiên biết anh sẽ không thích em, thế nhưng hiện tại chí ít anh không có người thích, cũng không có đối tượng kết hôn thích hợp, em tự thấy mình cũng được, gia cảnh cũng coi như cùng anh môn đăng hộ đối, nếu như anh đã tìm được đối tượng kết hôn thích hợp, em lập tức rời khỏi.”

Lâm Hạo Sơ nhìn cô, nửa ngày không có nói. Hỷ Lạc bị anh nhìn có chút nhút nhát, thần sắc anh lãnh đạm, đôi mắt dường như xuyên qua cô nhìn thứ nào khác, anh như vậy tựa vào sofa, rõ ràng cùng với cô nhìn thẳng nhau, nhưng Hỷ Lạc có loại ảo giác, anh dường như nhìn thấu cô.

“Em điên tôi không cần phải cùng em điên.” Lâm Hạo Sơ nửa buổi mới ném ra một câu nói.

Hỷ Lạc mấp máy môi, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi nhỏ li ti, “Thế nào? Có phải anh đã có người thích rồi không?” Lúc hỏi câu này cô cố gắng làm ra một bộ dạng bình tĩnh trầm ổn, nhưng nội tâm lại không có một chút khí lực, nếu như câu trả lời của anh là khẳng định, cô thực sự không biết nên như thế nào ứng đối.

Sắc mặt Lâm Hạo Sơ trở nên rất khó nhìn, anh dường như đang kìm nén thứ gì đó, anh chậm rãi đứng dậy ngồi kế Hỷ Lạc, giơ tay, ngón tay thon dài khiêu mấy sợi tóc dài của cô, lại thêm đáng tươi cười khiêu khích, “Tần Hỷ Lạc.” Âm thanh tràn ngập mê hoặc.

Hỷ Lạc bỗng nhiên có chút lo sợ bộ dáng này của Lâm Hạo Sơ, không tự nhiên xích ra xa một chút, “... Làm sao?”

“Em, đã từng yêu chưa?” Lâm Hạo Sơ như trước dùng cái loại âm thanh trầm thấp này để nói.

Hỷ Lạc lắc đầu.

Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên cúi đầu cười, “Biết cái gì là nam, hoan, nữ, ái không?” Anh áp sát lại gương mặt cô, con ngươi đen như mực, Hỷ Lạc có thể thấy được bản thân có chút rùng mình.

Gương mặt Hỷ Lạc hơi nóng, cô cắn môi, dũng cảm nhìn thẳng anh, “Lâm Hạo Sơ, nếu như anh nghĩ là như lần trước hù dọa em rút lui, em nói cho anh, vô dụng. Em không sợ.”

Ánh mắt Lâm Hạo Sơ không có chút nào nhu hòa, tay anh chậm rãi lướt qua tóc cô, ánh mắt theo tay chậm rãi lướt qua tóc đen của cô, lúc ngón tay lướt tới phần đuôi tóc, anh nhẹ nhàng hôn những sợi tóc, ánh mắt mỉa mai, “Hỷ Lạc, em xác định phải lấy tôi?”

Tim Hỷ Lạc đập thành thịch, người đàn ông này, hiện tại rốt cuộc là tán tỉnh hay là quyến rũ cô? Rõ ràng sở hữu động tác ôn nhu như vậy, nhưng Hỷ Lạc lại bị bộ dáng này làm cho sợ hãi, có chút không xác định ý đồ thật sự của anh. Cô ngơ ngác nhìn anh, sau đó kiên định gật đầu.

Lâm Hạo Sơ nheo đôi mắt, khóe miệng có chút ý cười, “Không hối hận?”

Hỷ Lạc gật đầu như già tởm, “Không hối hận.”

Lâm Hạo Sơ cười, hai tay của anh chống vào sofa kìm Hỷ Lạc bên trong, “Biết lấy tôi sau đó sẽ sinh hoạt như thế nào không?”

Hỷ Lạc bị anh giam trong góc sofa, cùng anh trong lúc đó khoảng cách quá gần, cô hồi hộp nuốt nuốt nước miếng, “Không... không biết.”

Lâm Hạo Sơ kể sát tai cô, lưu luyến nói nhỏ, “Em sẽ không cho rằng tôi nhiều năm như vậy cho tới bây giờ cũng chưa từng có phụ nữ sao?”

Thân thể Hỷ Lạc cứng đờ, mi mắt chùng xuống, “Không, em không có nghĩ như thế, bất quá chỉ cần sau khi kết hôn anh không có là được rồi.”

Lâm Hạo Sơ nâng cằm cô, khinh thường nói, “Thế nhưng tôi không có dự định làm như vậy, làm sao bây giờ? Tôi chính là thằng đàn ông sinh hoạt cá nhân rất không tốt.”

Hỷ Lạc dường như nhìn thấy hình dáng lại thay đổi của anh, cô không rõ vì sao trong thời gian rất ngắn, mỗi một lần, Lâm Hạo Sơ dường như cũng không là cùng một Lâm Hạo Sơ.

Lần đầu tiên gặp mặt, anh có thể ôn nhu, có thể quan tâm một người người xa lạ. Lần thứ hai gặp mặt, anh có thể lễ phép nhã nhặn. Lần thứ ba gặp mặt, anh táo bạo, ưu tư. Lần thứ tư gặp mặt, anh lại như một thiếu niên vậy, trò đùa dai, còn lộ ra vẻ đặc ý ít có được với bộ dáng Hippy. Lúc này, anh lại để mình biến thành người đàn ông có cuộc sống vô cùng tầm thường.

“Anh... rốt cuộc đang sợ hãi cái gì?” Hỷ Lạc bỗng nhiên mở miệng, “Một mực nguy trang, một mực che giấu, rốt cuộc là đang sợ cái gì?”

Chương 9: Tư Niên

Tay Lâm Hạo Sơ theo sợi tóc cô lướt xuống, ánh mắt trở nên u tối, anh nặng nề tựa lưng vào sofa, ngẩng đầu lên. Nhắm mắt lại không hề nhìn cô, "Tần Hỷ Lạc, hôn nhân trong mắt em là gì?"

Hỷ Lạc ngẩn người, sau đó dần dần bình tĩnh lại, sửa lại tư thế ngồi, "Đối với em mà nói, hôn nhân chính là..." Cô quay đầu nhìn Lâm Hạo Sơ, toàn thân Lâm Hạo Sơ lúc này không hề toả ra khí chất lạnh lùng xa cách, Hỷ Lạc nén không nổi ngử khí mềm mại, "Bất luận thiên đường địa ngục, không xa không rời."

Lâm Hạo Sơ nghiêng đầu nhìn cô, suy nghĩ rất lâu, anh từ tốn nói, "Em vì sao thích tôi?" Đây là lần thứ hai anh hỏi Hỷ Lạc vấn đề này, Hỷ Lạc biết chỉ có lúc này anh mới là nghiêm túc, mới là Lâm Hạo Sơ thật sự.

"Bởi vì anh không vui vẻ." Hỷ Lạc nhìn anh, trong lòng bỗng nhiên có loại lo lắng không nói nên lời, "Lâm Hạo Sơ, em không biết anh vì sao một mực ngăn cản em đến gần anh, thế nhưng cuộc sống một người rất dài, sống rất mệt, có thể thử sống hai người."

Lâm Hạo Sơ một lần nữa nhắm mắt lại, trong đầu dần hiện ra rất nhiều hình ảnh, những thứ đã trải qua, những hồi ức đau khổ... Đã từng có người nói với anh, "Sự tồn tại của cậu, luôn luôn nhắc nhở tôi, quá khứ của tôi có bao nhiêu điều không chịu nổi." Đúng vậy, sự

tồn tại của Lâm Hạo Sơ, đối với ai mà nói cũng không quan trọng, vui vẻ hay không vui vẻ, ai quan tâm. Trong đầu bất ngờ lại hiện ra hình ảnh của Tư Niên... Bỗng nhiên cảm giác được trên trán có thứ lạnh lạnh tiếp xúc, anh mở mắt ra, thấy ngón trỏ Hỷ Lạc nhẹ nhàng vuốt chân mày anh.

Hỷ Lạc mỉm cười khi thấy ánh mắt anh, "Không thích nhìn hình dạng anh lúc cau mày."

Lâm Hạo Sơ nhìn cô, cô gái trẻ tuổi nước da trắng nõn, nhìn gần mới phát hiện, con ngươi của cô hơi có màu nâu, đôi mắt rất to và ấm áp lúc này đang chăm chú nhìn anh, khóe môi cong cong. Lâm Hạo Sơ đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào cánh môi mềm mại của cô, không kìm nén nổi nhích tới gần cô.

Lúc mùi xạ hương nhàn nhạt kích thích tràn ngập trong mũi, Hỷ Lạc mới giật mình, lúc này, Lâm Hạo Sơ vậy mà hôn lên môi cô. Môi anh lạnh lẽo, dường như mỗi lần chạm vào, nhiệt độ trên cơ thể anh đều là lạnh buốt. Anh vuốt ve môi cô, lúc bắt đầu chỉ chạm vào nhau, chỉ thử một chút rồi dừng lại, đến công thành đoạt đất. Anh khẽ l.i.ế.m cánh môi cô, mỗi một lúc dường như càng chứa đựng thâm tình, lại chậm rãi buông ra, sau đó đầu lưỡi thâm nhập. Hỷ Lạc trức trặc đáp lại anh, đầu lưỡi khéo léo cùng anh triển miên cùng một chỗ.

Cho đến khi bị anh hôn làm cho đầu óc trống rỗng, Lâm Hạo Sơ buông cô ra, ngón cái lướt qua đôi môi cô nhẹ nhàng vuốt ve, anh cùng với cô đối mặt, "Xin lỗi, tôi không thể." Âm thanh mê hoặc trầm thấp nói cho Hỷ Lạc vừa mới hôn không phải là giả, nhưng lúc này, anh lại nói, anh không thể, không thể yêu cô, không thể cùng cô không xa không rời.

Hỷ Lạc nắm tay anh vẫn còn đang trên môi cô, “Vì sao?”

Lâm Hạo Sơ rũ mi mắt, “Không có vì sao, tôi không yêu em. Nên sẽ không lấy em.”

Hỷ Lạc gục đầu xuống, những ngón tay run rẩy yếu ớt được bao phủ trong tay anh, tay cô từ từ buông xuống, “Em hiểu rồi.” Hỷ Lạc đứng lên, cầm lấy túi trên sofa, xoay người muốn đi, bước chân dường như nặng như chì, nửa bước cũng không đi được, cô đưa lưng về phía Lâm Hạo Sơ, cố gắng để giọng nói bình thản, “Em đi, bye bye.”

Lâm Hạo Sơ nhìn Hỷ Lạc tông cửa xông ra, trong lòng đau khổ. Tư Niên, Hỷ Lạc thắm thoát đã lớn như vậy rồi, nếu như cậu còn sống, thấy cô ấy hài lòng biết bao nhiêu.

Tần Vĩ Thâm nhìn cửa phòng đóng chặt, cầm chiếc đĩa gỗ vào chén Chung Tinh, “Con gái bà làm sao vậy? Không có việc gì tự nhiên chơi trò tuyệt thực?”

Chung Tinh trừng mắt liếc ông, gấp rau tiếp tục cúi đầu ăn, “Cục trưởng Tần, sao ông mau quên không nhớ là có đứa con gái này à? Nó như thế đã mấy ngày nay rồi, ông hôm nay mới phát hiện.”

Tần Vĩ Thâm sững sốt, lập tức đem chiếc đĩa đập trên bàn rộng lên, “Chung Tinh, bà lại mắc kệ nó hồ đồ?”

Chung Tinh tức giận liếc ông, “Tôi mỗi ngày lựa lời hay ý đẹp khuyên nó xem chút lục lợi từ điển Hán ngữ tìm từ vựng, con gái ông nước đổ lá khoai, ôi trời, ông nói, nó đã qua cái tuổi dậy thì rồi, thế nào hiện tại mới bắt đầu ngỗ ngược vậy?”

Tần Vĩ Thâm hừ lạnh một tiếng, “Còn không phải là do nuông chiều của bà, nó lần này lại nháo cái gì hả?”

Chung Tinh buông chén, hướng Tần Vĩ Thâm bên cạnh ghé sát vào, thấp giọng nói, “Kỳ quái là lần này không có nháo, cái gì cũng không nói.”

Tần Vĩ Thâm nghi ngờ nhìn cửa phòng Hỷ Lạc, có chút suy nghĩ.

Chung Tinh chọc chọc chiếc đĩa, đoán mò, “Tôi đoán là chuyện tình cảm có vấn đề xảy ra? Chút nữa tôi phải hỏi Tiểu Doãn một chút xem, thanh niên tuổi trẻ này thật đúng là có thể dày vò lẫn nhau.”

Tần Vĩ Thâm phớt lờ, “Tôi nói, bà đến bây giờ còn không có nhìn ra Hỷ Lạc căn bản không thích thằng nhóc Cố Doãn, đừng gây thêm chuyện nữa.”

Chung Tinh sững sốt, “A? Hai đứa nó thanh mai trúc mã, chơi thân với nhau, không phải nên là một đôi sao.”

“Được rồi, đừng đem mấy cái tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình của bà ra gán trên người con gái tôi.” Tần Vĩ Thâm lại cầm đĩa ăn cơm.

Chung Tinh nhú nhú mày, đưa đĩa rau cho Tần Vĩ Thâm, bộ dáng nịnh nọt áp sát vào ông nhỏ giọng thăm dò, “Ông biết Hỷ Lạc vì lẽ gì không được tự nhiên?”

Tần Vĩ Thâm nheo mắt cười cười, “Ừ.”

Buổi tối, Tần Vĩ Thâm gõ cửa phòng Hỷ Lạc, không ai trả lời, ông mở cửa, thấy Hỷ Lạc đang chui trong chăn nằm sấp trên giường chơi máy vi tính.

“Có đói bụng không?” Tần Vĩ Thâm ngồi trên giường vỗ vỗ chỗ lồi lên trong chăn.

Hỷ Lạc thờ ơ xem phim trên màn hình, “Không đói bụng. Giảm cân.”

Tần Vĩ Thâm nghe vậy cong khóe miệng cười, “Bị Lâm Hạo Sơ từ chối à?”

Hỷ Lạc sau kinh hãi thì tức giận nhìn về mặt có chút hả hê của ông, “Ba, ba đã sớm chờ xem con ê mặt à?”

Tần Vĩ Thâm không nói chuyện, tiện tay ấn phím dừng, tắt tạp âm hỗn loạn, ông nhìn Hỷ Lạc một hồi, rất nghiêm túc hỏi cô, “Con biết chân Lâm Hạo Sơ có vấn đề không?”

“Biết.” Hỷ Lạc ngồi dậy, ném chăn trên người ra bên kia giường, về mặt không có gì là quan trọng.

Tần Vĩ Thâm dường như biết Hỷ Lạc sẽ trả lời như thế, cũng không quá kinh ngạc, “Cứ như vậy con cũng muốn ở chung với cậu ấy?”

Hỷ Lạc vô cùng kiên định gật đầu, “Vâng. Ba, con phải lấy anh ấy. Con muốn suốt đời cùng anh ấy.”

Tần Vĩ Thâm thở dài, “Lâm Hạo Sơ là một người không tệ, thế nhưng, phía sau người này có quá nhiều chuyện con không biết, thế giới của nó, không phải con có thể tiếp nhận được, cũng không phải con có thể thích ứng được. Sau khi kết hôn, cho dù sẽ thất vọng về nó, con cũng không hối hận sao?”

Hỷ Lạc ngây người nhìn ông, “Ba, ba muốn nói cái gì?”

Tần Vĩ Thâm cau mày, suy nghĩ một lúc, “Hỷ Lạc, Lâm Hạo Sơ từ nhỏ đến lớn ở trong gia đình như thế, nó... những việc trải qua không phải giống nhau, tính cách của nó biểu hiện không phải là tất

cả con có thể thấy, ba không hy vọng tương lai con bị thương tổn, con hiểu không?”

Hỷ Lạc ngồi trên giường, viền mắt ửng đỏ, Tần Vĩ Thâm nhéo nhéo mặt cô, “Làm sao vậy?”

Nước mắt tràn mi, Hỷ Lạc hít hít mũi, đôi mắt chùng xuống, “Ba, có thể ba không tin, ngay cả con cũng không có cách nào tin tưởng, càng cùng anh ấy ở chung, con càng cảm thấy tất cả của anh ấy đều hình như có thể bám lấy tim con. Và lại, không hiểu được, con đối với anh ấy có một loại cảm xúc thân thiết, cái loại cảm giác này vừa xa lạ, lại vừa rất quen, thực sự rất kỳ diệu. Con đối với những người khác chưa từng có qua loại cảm giác này. E là, con thật sự không phải anh ấy thì không thể.”

Tần Vĩ Thâm yêu thương xoa xoa nước mắt trên mặt con gái, trong lòng thở dài, e rằng sợi dây vô hình đã định trước, Lâm Hạo Sơ nhất định cùng Tần gia không đoạn tuyệt được quan hệ.

Ông vỗ vỗ vai Hỷ Lạc, “Mặc kệ thế nào cũng không thể không ăn cái gì, con như vậy ba mẹ rất lo lắng, ngoan, trời có sập xuống còn có ông già này thay con chống đỡ.”

Hỷ Lạc nín khóc mỉm cười, “Ba, ba cũng có mặt nhu tình như thế à. Lời nói thật buồn nôn, thật đúng là đặc biệt có sức hấp dẫn.”

Tần Vĩ Thâm đứng dậy đi ra cửa phòng, đưa lưng về phía Hỷ Lạc hừ một tiếng, “Cũng không nghĩ lại, không có sức hấp dẫn sao mà theo được mẹ con.”

Hỷ Lạc xoa mắt, thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ thế nào cũng không thể lại để ba mẹ vì mình mà lo lắng, họ đã đủ khổ cực rồi, chịu khổ đã sáu năm rồi. Nếu mình thật sự không hiểu ra thì thật là quá bất hiểu rồi.

Ngày hôm sau, cao ốc tòa thị chính, thư ký Ngô gõ cửa phòng làm

việc Lâm Hạo Sơ.

“Mời vào.”

Thư ký Ngô tiến lại gần, “Bí thư, cục trưởng Tần đến.”

Lâm Hạo Sơ dừng lại ngòi bút đang viết, ngừng vài giây, anh ngẩng đầu, “Mời ông ấy vào.”

Tần Vĩ Thâm ngồi ở sofa, đợi thư ký Ngô pha trà mang đến, ông nói thẳng vào vấn đề, “Hạo Sơ, bác muốn cháu cùng Hỷ Lạc kết hôn.”

Lâm Hạo Sơ mới vừa ngồi đối diện ông, bị ông nói nói xong ngay gần cả người, “Bác Tần?”

Tần Vĩ Thâm nâng tách trà lên, ngón tay vuốt nhẹ miệng tách, nhìn lá trà nhấp nhô trong tách trà, “Coi như là vì Tư Niên đi...”

Nghe được tên Tư Niên, cả người Lâm Hạo Sơ cứng đờ, im lặng trầm mặc.

Chương 10: Cầu hôn

Hỷ Lạc ngồi ở cầu thang phòng học ngơ ngẩn nhìn cây bạch quả ngoài cửa sổ, ánh nắng xuyên qua khe lá, tia sáng chiếu vào trong phòng học. Cô đeo tai nghe điện thoại, úp mặt trên bàn. Phòng học vắng vẻ, Hỷ Lạc ngơ ngác nhìn tia nắng nhảy múa trong không khí, rất nhiều hạt bụi nhỏ li ti xoay tròn. Cô đưa tay, ngón tay chạm rãi trong chùm tia nắng thay đổi tư thế.

Đang mơ màng, trước mắt tối sầm. Cô chạm nửa nhịp ngẩng đầu lên, bỗng nhiên thấy Lâm Hạo Sơ ngồi ở phía trước cô, ngày hôm nay anh không có mặc âu phục, chỉ mặc chiếc áo sơmi màu đen, ba nút cổ áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh gợi cảm. Chính là như vậy ngồi nghiêng người đối với cô, anh nhìn ngoài cửa sổ, quay đầu cười với cô, thoáng như cảnh trong mơ, "Hỷ Lạc, chúng ta kết hôn đi?"

Hỷ Lạc ngây ngốc nhìn anh, không biết nên phản ứng thế nào, cô không thể tin được nhìn anh, là đang nằm mơ sao? Nhất định là mơ. Không kìm chế nổi tự lấy tay véo hai má mình, đau quá, không phải mơ?

Lâm Hạo Sơ cười khế, lấy ra một chiếc hộp nhung màu xanh lam, mở ra một chiếc nhẫn kim cương bạch kim màu trắng thuần khiết, tia sáng kim cương dưới ánh mặt trời lấp lánh, khiến Hỷ Lạc cảm thấy càng không chân thật, anh dựa vào bàn trước mặt Hỷ Lạc, giọng nói rõ ràng, "Bằng lòng lấy anh không?"

Hồ hấp Hỷ Lạc đều rất dồn dập, cô gượng cười che giấu nội tâm hoảng loạn, lại không biết nói gì lúc này nụ cười có bao nhiêu gượng ép, “Lâm Hạo Sơ?”

Lâm Hạo Sơ cong khóe môi, nét mặt tràn đầy dịu dàng, “Ừ?”

Hỷ Lạc không biết làm sao đáp lại, mỗi lần luôn luôn bị anh khiến cho mơ mơ hồ hồ không rõ thật giả, ngay cả khao khát ước mơ lúc này, trong ảo tưởng của chính mình cô đều không biết nên đáp lại ra sao.

Lâm Hạo Sơ lấy nhẫn ra, đưa tay nắm tay phải Hỷ Lạc, “Em chỉ cần gật đầu, sau này chính là bà Lâm.” Miệng anh mỉm cười, kiên nhẫn cầm nhẫn kim cương, giữ c.h.ặ.t t.a.y phải cô, chỉ vì chờ một động tác của cô.

Lúc này, nếu không phải từ lâu hiểu được Lâm Hạo Sơ hỉ nộ vô thường, Hỷ Lạc sẽ cho rằng người đàn ông ôn hòa trước mắt này vô cùng yêu mình. Thế nhưng không quan hệ, không đến phút cuối cùng, ai thua ai thắng, không thấy kết cuộc. Hỷ Lạc giương khóe môi, cố sức gật đầu.

Lâm Hạo Sơ đem nhẫn đeo trên ngón áp út của cô, mặt nhẫn lạnh lẽo, ngón tay Hỷ Lạc run nhè nhẹ. Lúc Lâm Hạo Sơ đang giúp cô đeo nhẫn, anh nhẹ nhàng hôn lên chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út. Tay anh và tay cô tiếp xúc cùng nhau, trên ngón áp út của anh, một chiếc nhẫn kiểu dáng tương tự dưới ánh mặt trời rạng rỡ tỏa sáng.

Cứ như vậy, Hỷ Lạc cuối cùng đạt được nguyện vọng của cô, làm vợ Lâm Hạo Sơ. Kể tiếp cùng Lâm gia gặp mặt, Hỷ Lạc rất hồi hộp. Lâm

Mẫn cùng cô đi làm tóc, chăm sóc da, Hỷ Lạc lần đầu tiên ý thức được làm đẹp cũng là một loại căng thẳng.

Phụ huynh hai bên hẹn gặp trong một gian phòng to của một nhà hàng nổi tiếng, tham dự bên Lâm gia chính là ba, mẹ Lâm Hạo Sơ, Hỷ Lạc lần đầu tiên thấy ba mẹ anh. Lâm Mộ Cẩm không có mặc quần trang, một thân âu phục màu tối, là hình dạng không nói cười tùy tiện, cùng Lâm Hạo Sơ bên cạnh cũng là vẻ mặt trầm mặc. Phần lớn thời gian ông đều là cùng Tần Vĩ Thâm nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng sẽ cùng Lâm Hạo Sơ bên cạnh nói nhỏ vài câu.

Diệp Hồng lại khiến Hỷ Lạc rất bất ngờ, bà cũng không phải như trong tưởng tượng của Hỷ Lạc là hình dáng tiểu thư Giang Nam truyền thống. Trên người bà càng tiết lộ nhiều hơn, là người phụ nữ thuần thực đặc biệt có nét phong tình, người hơn năm mươi chăm sóc rất tốt, trang sức tinh tế, trên mặt vẫn lộ vẻ mỉm cười thản nhiên, dáng người uyển chuyển, quanh thân tỏa ra nét kinh diễm không nói nên lời. Lâm Hạo Sơ lớn lên cũng không giống Lâm Mộ Cẩm, chính là giống mẹ Diệp Hồng nhiều hơn.

Diệp Hồng rất nhiệt tình lôi kéo Hỷ Lạc nói chuyện với nhau, bà rất hay nói cũng rất ưu nhã, hỏi việc học, hỏi sở thích, hỏi rất nhiều rất nhiều, duy nhất cũng không đề cập đến ba chữ Lâm Hạo Sơ. Hỷ Lạc nhanh chóng phát hiện, toàn bộ buổi tối, Diệp Hồng và Lâm Hạo Sơ, bất luận ánh mắt hoặc ngôn ngữ, không hề cùng xuất hiện.

Hỷ Lạc len lén nhìn Lâm Hạo Sơ bên cạnh, anh im lặng ngồi ở đó, lông mi thật dài buông xuống, che đầy tâm tình của anh lúc này. Anh thường thức cái bật lửa trên bàn, khớp ngón tay rõ ràng cô đơn vuốt ve chiếc bật lửa S.T.dupont xám bạc. Cháy lên ngọn lửa màu lam, phát sáng lại dập tắt, Hỷ Lạc nhìn đến say mê, trong lòng

chẳng biết vì sao đã bị động tác này của anh làm cô toát ra vẻ ngây ngốc.

Tiếp theo, Hỷ Lạc không biết lấy đâu ra dũng khí, tay cô lặng lẽ nắm tay Lâm Hạo Sơ đang đặt trên đầu gối, lúc đặt tay trên mu bàn tay anh, đón nhận ánh mắt nghi hoặc của anh, Hỷ Lạc quay lại mỉm cười, không nói gì.

Lâm Hạo Sơ cũng không nói gì, xoay người, không có rút tay của mình, im lặng để tùy ý Hỷ Lạc cầm.

“Vậy quyết định rồi, trường học Hỷ Lạc sắp khai giảng rồi, chúng ta quyết định cuối tháng làm hôn sự, làm trước lúc khai giảng, đừng để ảnh hưởng chương trình học của con bé.” Lâm Mộ Cẩm sau khi thương lượng nói ra kết quả cuối cùng, sau đó trưng cầu ý kiến Lâm Hạo Sơ.

Lâm Hạo Sơ chỉ là nói một từ đơn giản “Được”, không có phát biểu ý kiến nào khác.

Tần Vĩ Thâm vỗ vỗ tay Lâm Hạo Sơ đang đặt trên mặt bàn, “Hạo Sơ, bác chỉ có đứa con gái này, giờ đem nó giao cho con.”

Lâm Hạo Sơ đón nhận ánh mắt ngụ ý sâu xa của Tần Vĩ Thâm, rũ mi mắt, “Con biết.”

Chung Tinh đẩy Tần Vĩ Thâm một chút, oán trách, “Nhìn ông kìa, làm gì vậy. Còn chưa có kết hôn, mà bắt đầu giở giọng cha vợ quá mức, hù dọa Hạo Sơ không tốt.”

Lâm Hạo Sơ cười cười, “Dì Chung, không sao đâu.”

Chung Tinh giả vờ tức giận nhìn Lâm Hạo Sơ, “Còn gọi là dì, sau này phải đổi cách xưng hô đó.”

Lâm Hạo Sơ sững người, vẻ mặt cứng đờ còn chưa tháo xuống, Hỷ Lạc bên cạnh vội vàng nói, “Mẹ, mẹ làm gì vậy, chúng con vẫn còn chưa kết hôn mà, mẹ gấp gáp như vậy muốn con trai à.”

Thốt ra lời này xong, sắc mặt Lâm Hạo Sơ, Chung Tinh, Tần Vĩ Thâm đều nặng nề, thần sắc đều không tốt. Hỷ Lạc ý thức được mình nói sai, sáu năm rồi, ‘con trai’ hai chữ tại Tần gia là một cấm kỵ. Nhất thời bầu không khí trong phòng có chút không tự nhiên, lúc này, phục vụ bắt đầu đem món ăn tới, tất cả mọi người đều tĩnh lặng.

Bầu không khí có chút nặng nề, cũng may có Chung Tinh cùng Diệp Hồng hai người khuấy động, Hỷ Lạc khi thỉnh thoảng cũng xen vào câu chuyện, một bữa ăn cuối cùng cũng không cho là quá đè nén. Cơm nước xong, Lâm Hạo Sơ lái xe đưa cả nhà Tần Hỷ Lạc quay về chung cư.

Về đến nhà, nằm ở trên giường, Hỷ Lạc lăn qua lăn lại ngủ không được, cô đứng dậy đi tới phòng ngủ ba mẹ, gõ gõ cửa.

Vào phòng, Hỷ Lạc chui vào trong chăn giữa ba mẹ, một tay quàng Tần Vĩ Thâm một tay ôm Chung Tinh, quả nhiên phát hiện hốc mắt Chung Tinh hơi đỏ.

Gương mặt Hỷ Lạc cọ cọ mặt Chung Tinh, “Mẹ.”

Chung Tinh đẩy cô một chút, “Làm gì, sắp hai mươi hai tuổi rồi, còn theo mẹ làm nũng.”

Hỷ Lạc dựa vào vai Chung Tinh, khẽ thở dài, trên mặt biểu hiện vẻ cô đơn, “Mẹ, mẹ lại nhớ Tư Niên rồi sao?”

Bờ vai đang dựa vào quả nhiên trong nháy mắt cứng ngắc, Tần Vĩ Thâm cũng nặng nề. Hỷ Lạc ngẩng đầu nhìn Chung Tinh đang cắn

chặt môi dưới, hai tay chà xát cánh tay của bà, “Mẹ, anh hai khẳng định đang nhìn chúng ta, anh ấy không hy vọng lại nhìn thấy mẹ khóc.”

Nước mắt Chung Tinh kiềm chế không được chảy ra, vai bà run nhẹ, che mặt mà khóc, “Nếu như Tư Niên còn sống, thấy con kết hôn nó nhất định rất vui vẻ.”

Tần Vĩ Thâm đứng dậy, phiền não cầm lấy điều thuốc và cái bật lửa trên bàn, “Tôi đi ra ngoài hút điều thuốc.” Nói xong liền xoay người ra khỏi phòng ngủ, Hỷ Lạc nhìn thấy bóng lưng nặng nề của ông, cảm giác cay cay quanh viền mắt.

Hai tay Hỷ Lạc ôm lấy Chung Tinh, đầu chặt chẽ kề bên bà, “Mẹ, xin lỗi. Con thật ích kỷ, hẳn là cả đời nên ở lại bên cạnh ba mẹ chăm sóc ba mẹ.”

Chung Tinh nghẹn ngào, nhìn Hỷ Lạc, “Con gái ngọc, mẹ có thể thấy con khỏe mạnh trưởng thành, có thể thấy con hạnh phúc lấy chồng thì hài lòng biết bao.”

Hỷ Lạc nhìn sự gượng cười của Chung Tinh, trong lòng càng cảm thấy áy náy, “Mẹ, anh...anh rất cuộc vì sao xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mẹ có thể nói cho con biết không? Vì sao sau lúc đó hai người không đề cập đến?”

Chung Tinh ngẩng đầu, nước mắt trên mặt còn chưa khô, bà nhìn Hỷ Lạc, sau đó nhắc tay khẽ vén tóc Hỷ Lạc, “Ba mẹ cũng không muốn nhắc lại nữa, Tư Niên vì quốc gia hi sinh, ba mẹ vì nó lấy làm hãnh diện. Nó mãi mãi là đứa con trai tốt của ba mẹ.” Nói xong nước mắt liền tràn mi.

Hỷ Lạc yêu thương ôm Chung Tinh, cũng không kiềm chế được nhỏ giọng nức nở, “Mẹ, nếu như con lấy chồng, mẹ với ba đều rất cô đơn. Ba mẹ đã không có Tư Niên, bây giờ lại không có con...”

Chung Tinh đưa tay xoa xoa nước mắt trên mặt Hỷ Lạc, giọng nói hơi khàn, “Mẹ nhìn thấy được con rất thích Lâm Hạo Sơ, chỉ cần con vui vẻ, so với thứ khác đều không quan trọng. Ba mẹ chính là bởi vì không có Tư Niên, mới càng hy vọng con có thể vui vẻ, hạnh phúc. Sau đó, ba mẹ không phải lại có được thêm một đứa con nữa sao.”

Hỷ Lạc cố gắng mỉm cười, mấp máy đôi môi khô khốc, hai tay siết c.h.ặ.t t.a.y Chung Tinh, “Mẹ, con sẽ cố gắng hạnh phúc.”

Lâm Hạo Sơ ngồi trong thư phòng, trong không gian trống trải yên tĩnh chỉ có máy điều hòa phát ra những tiếng rất nhỏ. Anh đứng dậy đi tới trước kệ sách, lấy một cái hộp màu đỏ, mở ra, bên trong là một chiếc huân chương. Sắc vàng óng ánh sạch sẽ rực rỡ phát sáng, anh cầm lấy tấm vải nhung tơ màu đen trong hộp lau chùi tỉ mỉ, dưới đáy hộp là một tấm ảnh, Lâm Hạo Sơ ngồi trên ghế da, nhìn trong tấm ảnh một đoàn người trẻ tuổi tinh thần phấn chấn, trời xanh mây trắng, quân phục xanh lục, nụ cười rạng rỡ tràn trề sức sống, Lâm Hạo Sơ nhắm mắt lại, đầu đầu muốn nứt ra.

Chương 11: Kết hôn

Hỷ Lạc dựa vào bệ cửa sổ, thấy bóng dáng Cố Doãn vào Cố gia, vội vã xuống lầu chạy ra, lúc xuống lầu thì đụng phải Chung Tinh đang mua thức ăn về. Nhìn cách đi đứng thô bạo của con, Chung Tinh khó chịu chau mày lại, "Vội vội vàng vàng đi đâu vậy?"

Hỷ Lạc cũng không quay đầu lại nói, "Tìm Tiểu Doãn có việc."

Chung Tinh bất đắc dĩ lắc đầu, định quay đầu lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, bà vội vã xoay người, "Hỷ Lạc." Nhưng mà đã chậm một bước, con bé đó đã nhảy ra khỏi cửa chạy mất.

Hỷ Lạc ấn chuông cửa, qua thật lâu mới có người mở cửa. Cố Doãn đứng ở bên trong cánh cửa nhìn cô một hồi, sau đó xoay người lên lầu.

Hỷ Lạc vội vã đuổi kịp, cô theo cậu ta lên lầu, trong miệng lầm rầm, "Anh trong khoảng thời gian này làm gì vậy? Sao mà không ở nhà, nhà trọ cũng không thấy người."

Cố Doãn đi vào thẳng phòng ngủ, ngồi trước bàn nhìn laptop, không thèm nhìn Hỷ Lạc một cái, "Dạo này anh rất bận, sắp tốt nghiệp rồi, rất nhiều việc."

Hỷ Lạc ngồi trên giường, nhìn nghiêng cậu ta, ngón tay di di ra giường, “Anh. . . đang tức giận?”

Ngón tay Cố Doãn đang nhấp chuột ngừng lại, im lặng một hồi, giọng điệu có phần thấp xuống, “Anh luôn luôn nghĩ em chừng nào thì sẽ đến nói cho anh biết.”

“Em. . .” Hỷ Lạc ghen lời, cùng Cố Doãn biết nhau hai mươi năm, lần đầu tiên đối mặt cậu thì không có lực để nói, cô gục đầu xuống, “Em không biết nên nói thế nào với anh.”

Cố Doãn xoay ghế, ánh mắt nặng nề rơi vào người cô, ba mẹ đã sớm khéo léo nói cho cậu biết, cuối tháng cô sẽ kết hôn. Rõ ràng là biết tất cả đều không thay đổi, cũng tự nói với chính mình, sẽ không ép buộc cô, thế nhưng thực sự đối mặt trong lúc này, vẫn sẽ nhịn không được mà nổi cáu, nhịn không được mà tức giận, Cố Doãn hít một hơi thật sâu thở ra, “Hỷ Lạc.”

Hỷ Lạc ngẩng đầu nhìn thẳng cậu ta, nhìn trong ánh mắt người con trai lúc này tràn ngập đau thương.

“Xin lỗi, biết rõ lời chúc phúc của anh đối với em rất quan trọng, thế nhưng anh không có biện pháp, anh thật ích kỷ. Anh không có cách nào chúc phúc em.” Cậu chậm rãi chuyển lưng ghế dựa, nhìn ngoài cửa sổ, “Cuối tuần, anh sẽ rời khỏi đây, đi Mỹ.”

Trong đầu Hỷ Lạc dường như có sợi dây đàn bị kéo căng vang lên tiếng đứt gãy, cô ngơ ngác nhìn Cố Doãn, giọng có chút run, “Đi Mỹ?”

Cố Doãn cúi đầu, lộ ra một một nụ cười cay đắng, bởi vì đưa lưng về phía Hỷ Lạc nên che giấu rất tốt. Ánh mắt cậu một lần nữa trở lại trên laptop, chỉ nhàn nhạt lên tiếng, “Ừ.”

Hỷ Lạc nắm chặt tay, “Phải đi sao?”

Hàm dưới Cố Doãn siết chặt, cắn răng, “Vâng.”

Hỷ Lạc nhìn bóng lưng anh, trong giọng nói có một chút khẩn cầu, “Có thể hay không, chờ hôn lễ của em kết thúc rồi đi? Em. . . Rất mong muốn anh bên cạnh.” Cho dù biết yêu cầu của mình rất vô lý rất quá đáng, vẫn mong muốn anh có thể chúc phúc cô, cái tên này, từ lúc cô bắt đầu có ký ức thì đã ăn sâu vào thế giới của cô.

Cố Doãn nhìn luận văn trên màn hình máy vi tính, nào là khái niệm kinh tế học, nào là đồ thị, nào là số liệu, tất cả đều trở nên mờ mờ ảo ảo. Cậu buồn bực đem chuột vút sang một bên, “Tần Hỷ Lạc! Đời này, anh đều không có cách nhìn em gả cho người khác. Cho nên, đừng lại bức anh.”

Hỷ Lạc sững sờ nhìn cậu, mũi cay cay, “Tiểu Doãn. . .”

Ngón tay Cố Doãn bấu chặt mép bàn trở nên trắng bệch, cậu im lặng một hồi, cúi đầu nói, “Tần Hỷ Lạc, em nhất định phải vui vẻ, đừng làm cho anh xem được đáng vẻ không hạnh phúc của em.”

Hỷ Lạc không nhớ rõ được chính mình như thế nào về nhà, Cố Doãn đến cuối cùng lại lưu cho cô một bóng lưng như trước, ký ức trong hai mươi năm, anh luôn luôn yên lặng đứng bên cạnh cô, nếu như không phải sự xuất hiện của Lâm Hạo Sơ, Hỷ Lạc chẳng bao giờ nhìn thẳng vào tình cảm của chính mình. Thì ra, Cố Doãn trong thế giới của cô, đã lâu như vậy, từ lâu cô cho rằng đó chỉ là sự tồn tại theo

lễ thường nên có. Thế nhưng nếu như không có yêu, cô lấy tư cách gì đến yêu cầu anh tiếp tục trông coi cô, cho nên, cô yên lặng ra đi, Cố Doãn cũng có quyền lợi hạnh phúc của anh ấy.

Chuyện hôn lễ đều là người lớn hai nhà chuẩn bị, Lâm Hạo Sơ này ngoại trừ lúc đăng ký từng xuất hiện qua, những lúc khác Hỷ Lạc chẳng thấy được bóng dáng của anh.

Không có chụp ảnh cưới, bởi vì công việc Lâm Hạo Sơ rất bận không có thời gian rảnh, anh cũng không thích quá khoa trương, cho nên Hỷ Lạc chiều theo ý anh, cho dù ở sâu trong nội tâm đây cũng là mối tình đầu của một cô gái, kỳ vọng cùng với người yêu của mình chụp được thời khắc đẹp nhất. Dù sao, cô chỉ là một cô gái hai mươi mốt tuổi.

Hôn lễ hôm đó, Hỷ Lạc mặc áo cưới màu trắng, thấp thỏm ngồi trong phòng của mình, cho đến lúc này như trước nghĩ tất cả đều không giống thực như vậy. Cô hít sâu, nghe trong phòng khách âm thanh ầm ĩ, n.g.ự.c dần dần có chút cảm xúc yên ổn. Lâm Mặc cùng mấy người bạn gái tốt đều bên người líu ríu thảo luận nên thế nào chỉnh chú rể, nên đòi bao lì xì mở cửa bao nhiêu.

Hỷ Lạc không yên lòng nghe các bạn đối thoại, bỗng nhiên nghe được ngoài cửa có tiếng người nói, “Chú rể tới, chú rể tới.”

Hỷ Lạc khẩn trương nhìn cửa phòng đóng chặt, tay cố sức nắm chặt váy cưới.

Tiếng đập cửa vang lên, trong phòng các cô gái tìm các loại câu hỏi hỏi Lâm Hạo Sơ, đều là thư ký Ngô cùng mấy người thanh niên đồng nghiệp giúp đỡ anh giải quyết. Lâm Hạo Sơ rất ít nói chuyện, Hỷ Lạc trong gian phòng cũng không thấy được vẻ mặt lúc này của anh, Hỷ Lạc càng căng thẳng, theo tính khí của anh, Hỷ Lạc thật sợ anh sẽ trở mặt.

Cửa rốt cục bị mở, Lâm Hạo Sơ trong lễ phục màu đen đứng ở ngoài

cửa, như trước nhàn nhạt mỉm cười, anh đứng ở cửa, chỉ là cong khéo môi, trong khoảnh khắc ấy, Hỷ Lạc nghĩ thế giới dường như bất động, chỉ có thể nghe được chính âm thanh tim mình đập, cô không kiềm nổi bước chân hướng anh đi đến.

Lâm Mẫn một tay túm lấy cô, lén lút bên tai cô nói nhỏ, "Cậu thế nào không có tiền đồ như vậy thế, vừa nhìn thấy trai đẹp liền đức hạnh kiểu này à. Rụt rè đi, rụt rè biết không, phải chờ anh ta qua đây ôm cậu lên xe."

Hỷ Lạc sững sờ một chút, lập tức thấy Lâm Hạo Sơ hướng cô đi tới từng bước một, tay anh ôm thắt lưng cô, in một nụ hôn trên trán cô, giọng nói nồng nàn từ phía trên truyền đến, "Chuẩn bị xong chưa?" Nói vừa xong, Hỷ Lạc đã bị ngang ngược bế lên, Hỷ Lạc hô nhỏ một tiếng, vòng tay qua cổ anh.

Cô do dự một chút, giương đôi mắt nhìn thẳng anh, "Anh. . . chân không sao chứ?"

Lâm Hạo Sơ như trước mỉm cười, nhìn về phía ánh mắt của cô nhưng không có ấm áp, giọng nói cực thấp, "Trong mắt em anh vô dụng như vậy?"

Hỷ Lạc cả kinh, vội vã phủ nhận, "Không, em chỉ là. . ." Câu kế tiếp còn chưa nói ra, đã bị Lâm Hạo Sơ bế ra khỏi phòng.

Bởi vì quan hệ của hai gia đình, cho nên hôn lễ rất long trọng. Cho đến lúc tiệc rượu bắt đầu, Cố Doãn thực sự không có xuất hiện, Hỷ Lạc thất vọng nhìn bữa tiệc ăn uống linh đình. Cô rũ đầu đứng trước cổng khách sạn, trong lòng có chút thất vọng mất mát, bỗng nhiên Chung Tinh vỗ vỗ vai cô, đưa qua điện thoại di động, thỉnh thoảng xuất hiện hai chữ Cố Doãn khiến Hỷ Lạc trước mắt sáng ngời, cô cầm điện thoại di động đi tới một góc yên tĩnh.

“Alo.” Chỉ một chữ đơn giản nhưng sao nói lên lại không lưu loát.

Bên kia im lặng một hồi mới truyền đến tiếng nói của Cố Doãn, “Vui vẻ không?”

Hỷ Lạc dựa vào vách tường, cảm xúc lạnh lẽo trong khoảnh khắc từ sau lưng trống trải truyền đến toàn thân, giọng cô trở nên nhỏ hần, “Ừ, anh bây giờ càng vui vẻ.”

Cố Doãn cười nhẹ, “Thật ngốc. Anh ở hôn lễ của em còn có thể thuận lợi tiến hành sao?”

Hỷ Lạc mấp máy môi không nói gì.

“Hỷ Lạc, anh chúc phúc em. Mong muốn em mãi mãi hạnh phúc.” Cố Doãn nhìn khoảng không lan tỏa từ từ trong đại sảnh sân bay, cũng giống như nỗi trống trải đang dần lan tỏa trong tim cậu. Cho đến cuối cùng, mặc dù lại nói những lời cay độc, cậu cũng kiên quyết dẫn lòng không đến xem cô không hạnh phúc, kiên quyết dẫn lòng không đến xem cô không vui vẻ .

Hỷ Lạc nắm chặt điện thoại, ngón tay không ngừng dùng lực, cô cắn cắn môi dưới, “Tiểu Doãn, với em mà nói, anh là người rất quan trọng.”

Cố Doãn nhếch môi, “Anh biết. Tạm biệt.”

Ngắt điện thoại, Hỷ Lạc dựa vào tường chờ ra, xoay người thì thấy Lâm Hạo Sơ đang đứng ở góc rẽ, sắc mặt dường như không tốt lắm.

Hỷ Lạc đi về phía anh, nhìn anh không thấy nụ cười, bỗng nhiên có chút sợ sệt, “Anh tìm em?”

Lâm Hạo Sơ nhìn cô một hồi, xoay người đi trước, “Nên kính rượu rồi.”

Toàn bộ buổi tối, Lâm Hạo Sơ tất nhiên không cần phải nói là bị chuốc rất nhiều rượu, lúc trở về nhà Lâm Hạo Sơ, sắc mặt anh có phần trắng bệch. Vào phòng, thư ký Ngô giúp Hỷ Lạc dìu Lâm Hạo Sơ vào phòng ngủ, anh ta kéo Hỷ Lạc thấp giọng nói, “Ngày hôm nay thời gian đứng rất dài, nếu có thể, buổi tối giúp anh ấy xoa bóp chân.”

Hỷ Lạc gật đầu, tiễn thư ký Ngô, lúc Hỷ Lạc trở lại phòng ngủ, Lâm Hạo Sơ đang ngồi trên giường nhìn cô, Hỷ Lạc có chút hồi hộp, tuy rằng không phải là lần đầu tiên ở cùng nhau, thế nhưng đêm nay dường như không giống, bọn họ đã là vợ chồng. Cô đi tới bên giường, “Anh. . . có muốn tắm không, em đi mở nước.”

“Ngồi xuống.” Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên lên tiếng.

Hỷ Lạc ngoan ngoãn ngồi bên giường, cô căng thẳng nắm chặt đốt ngón tay không dám nhìn Lâm Hạo Sơ.

Hơi thở ấm áp bỗng nhiên ập đến bên tai, mùi rượu nhàn nhạt lan tỏa, Hỷ Lạc nghiêng mặt, ngơ ngác nhìn khoảng cách giữa cô và Lâm Hạo Sơ quá gần.

Anh vươn tay đem trang sức trên đầu cô gỡ xuống, tóc dài trong nháy mắt bung xõa trên vai. Ngón tay anh theo sườn mặt cô chậm rãi lướt nhẹ, một đường nhẹ nhàng vẽ đến vành tai cô, anh vén mái tóc cô ra sau tai, cúi người hôn tai cô, Hỷ Lạc nhắm mắt lại, cảm nhận hơi thở của anh. Anh chỉ là hôn vành tai của cô một cách hời hợt, “Tần Hỷ Lạc, hoan nghênh tới thế giới của Lâm Hạo Sơ.”

Hỷ Lạc mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt, cô xoay người nhìn thẳng vào mắt anh.

Lâm Hạo Sơ nắm vai cô, đầu ngón tay lạnh lẽo, “Thế giới của anh, chỉ có màu đen, sợ không?”

Hỷ Lạc nhìn anh, trên khuôn mặt dễ nhìn không có lấy một nụ cười, cũng không có phòng bị, trong mắt không hề có cảm xúc dường như chỉ bộc lộ một loại khát vọng, Hỷ Lạc đưa tay cầm tay anh, “Cho dù là địa ngục, chúng ta cùng nhau xông vào. Có em theo, anh ít nhất cũng không phải cô đơn.”

Chương 12: Lâm gia

Bỗng nhiên tay Lâm Hạo Sơ rút khỏi bàn tay cô, mắt anh buông lơ, hàng mi dưới ánh đèn vẽ lên tầng bóng mờ, “Anh mệt rồi, phòng của em ở bên cạnh.”

Hỷ Lạc không thật sự thấy bất ngờ, Lâm Hạo Sơ nói hoan nghênh cô đi vào trong thế giới của anh, thế giới thật sự của anh nhưng lại bỏ rơi cô bên ngoài. Hỷ Lạc đứng dậy, “Em mở nước cho anh tắm trước.”

“Anh nói anh mệt rồi, em không nghe thấy sao.” Giọng nói Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên gia tăng, có phần mạnh mẽ cự tuyệt không tha thứ, anh đứng dậy, đi tới cửa phòng, “Đi ra ngoài.”

Hỷ Lạc đi ra ngoài, sát bên người anh mà qua, mới vừa đi ra khỏi phòng, Lâm Hạo Sơ liền “rầm” một tiếng đóng sầm cửa lại. Hỷ Lạc ngẩn ngơ một chỗ, Lâm Hạo Sơ, anh chính là sợ bản thân mềm yếu bị thấy phải không? Sắc mặt trắng bệch đó, anh nghĩ em thật sự không có nhìn ra.

Lâm Hạo Sơ dựa vào tường, trên mặt không có chút m.á.u rịn ra từng đốm mồ hôi, anh chau mày, khom lưng tức giận đ.ấ.m vào vết thương đang đau lan tràn trên đầu gối một cái. Khớp xương bị tác động càng đau nhức hơn, anh đau đến thở dốc.

Khó khăn đứng dậy đi vào phòng tắm, dòng nước ấm áp theo chân dài thẳng tắp chảy tới miệng vết thương xấu xí, hai tay anh chống trên vách tường, sắc mặt dần trở nên bình thường. Giọt nước theo trán đọng trên mặt, anh gục đầu xuống, tay siết chặt thành nắm đấm, dường như có một con mãnh thú bị giam cầm ở một góc tăm tối sâu kín nhất trong nội tâm, đang muốn gào thét, đang muốn phát cuồng. Anh chán nản giật lấy áo choàng tắm mặc vào.

Nằm ở trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà, bên tai quanh quẩn câu nói kia của Hỷ Lạc, “Cho dù là địa ngục, chúng ta cùng nhau xông vào. Có em theo, anh ít nhất cũng không phải cô đơn”. Lúc này, lại không biết vì sao, lại nhớ tới lời nói rõ ràng của cô ở góc phòng khách sạn, “Tiểu Doãn, anh đối với em mà nói là người rất quan trọng”. Anh trở mình, nhắm mắt lại.

Nếu là địa ngục, một kẻ ngốc như tôi cũng đủ.

Ngày thứ hai, Lâm Mộ Cẩm gọi điện thoại kêu bọn họ quay về Lâm gia ăn. Hỷ Lạc rất căng thẳng, nhớ tới khuôn mặt cứng ngắc của Lâm Mộ Cẩm, chịu không nổi có chút run run. Lâm Hạo Sơ dường như nhìn ra sự căng thẳng của cô, anh vừa thắt cravat, vừa nói, “Chỉ là về nhà ăn bữa cơm, không cần căng thẳng, đến lúc đó em chỉ cần cúi đầu ăn là được.”

Trong lòng Hỷ Lạc phẫn nộ, chỉ cần cúi đầu ăn, vậy không phải giả câm điếc? Cô trẻ môi, “VẬY... những người khác trong nhà thì sao, họ cùng sống chung à?” Tuy rằng trong hôn lễ đều đã gặp qua, Lâm Hạo Sơ còn có một ông nội, hai người chị và một người em trai. Nhưng mà chỉ là thăm hỏi mang tính tượng trưng, chưa có tiếp xúc nhiều. Lần này thì khác, phải dung cơm chung một bàn, khó tránh có chút lo lắng.

Lâm Hạo Sơ thắt xong cravat, anh xoay người nhìn Hỷ Lạc, giống như có chuyện mà lại không biết nói từ đâu. Một lúc lâu, anh chỉ là mặt không thay đổi nói câu, "Những người khác em không cần lo lắng." Nói xong liền xoay người vào thư phòng.

Hỷ Lạc lếch thếch theo sau anh, "Vậy, họ sẽ không làm khó em chứ?"

Lâm Hạo Sơ bất đắc dĩ quay đầu lại, "Nhất định sẽ không. Em đi chuẩn bị, được chưa? Chừng nào đi anh gọi em, bây giờ anh còn có công việc chưa xử lý."

Hỷ Lạc cười ngại ngùng, "A, anh đang bận, anh đang bận. Em ra ngoài trước."

Trở về phòng mình, Hỷ Lạc nhìn quần áo trong tủ chán nản, lần đầu tiên về nhà cha mẹ chồng nhà, có cần nên ăn mặc nghiêm chỉnh một chút? Thế nhưng quá hình thức hình như cũng không tốt lắm, hay là tự nhiên một chút sẽ tốt hơn. Nghĩ rồi lại nghĩ, lôi ra cái quần dài màu trắng, mặc đồ trắng chắc sẽ không phạm sai lầm.

Xoay qua xoay lại trước gương, đánh má hồng màu cam, nhìn hình dạng khí sắc thật tốt, cô thoả mãn cười cười, quay đầu lại vừa lúc thấy Lâm Hạo Sơ đứng ở cửa phòng, người này bước đi chưa từng có tiếng động sao? Luôn luôn bất thành linh xuất hiện.

Lâm Hạo Sơ không có tí tạo cảm giác áy náy là người bất thành linh xuất hiện hù người khác sợ, ánh mắt anh chợt d.a.o động, khụ một tiếng, "Đi thôi." Nói xong liền để lại bóng lưng cho Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc cầm túi theo phía sau anh, cùng Lâm Hạo Sơ đứng trong thang máy, Hỷ Lạc nhìn ảnh phản chiếu của mình trong thang máy, nháy nháy mắt, rất tốt, eyeliner vẽ rất tự nhiên. Lại trề môi chu miệng, màu sắc son môi cũng tốt, không lòe loẹt. Lại nghiêng đầu xem trái ngó phải, ừ, toàn thể có cảm giác toát ra vẻ điềm đạm nho nhã, gặp người nhà anh hẳn là không thất lễ. Cô nheo mắt cười cười.

Lâm Hạo Sơ nhếch khóe miệng cười, “Tần Hỷ Lạc, không biết bốn vách tường thang máy đều phản quang sao, tưởng anh c.h.ế.t rồi à?”

Hỷ Lạc lúng túng, đều đã quên bên cạnh còn có vị đại thần đang sống sờ sờ ra. Cô vội vã nghĩ nghiêm đứng, bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

Tới Lâm gia, Lâm Mộ Cẩm và Diệp Hồng Hỷ Lạc trước đã thấy qua. Ông Lâm Hạo Sơ nhìn thật giống những người ông hiền từ, hình dáng thật hòa nhã, bởi vì có kinh nghiệm sống chung với ông của Cố Doãn trước kia, Hỷ Lạc cùng ông thân thiết rất nhanh, hôm tiệc cưới chỉ vền vẹn có kính rượu, cùng nhau như thế này, ông cụ rất thích dáng vẻ của cô.

Nhưng khiến Hỷ Lạc khó hiểu chính là, hai người chị Lâm Hạo Sơ dường như cùng Lâm Hạo Sơ cũng không thân thiết, các chị từ khi Lâm Hạo Sơ và Hỷ Lạc vào cửa thì bắt đầu mỗi người mang một tâm sự, chỉ là chào một cái rồi không nói gì thêm nữa. Còn có em trai Lâm Hạo Sơ- Lâm Hạo Ngôn, anh ta cũng rất ít cùng Lâm Hạo Sơ nói chuyện, vẫn quấn quýt lấy Diệp Hồng, mà thái độ của Diệp Hồng đối với Lâm Hạo Ngôn so với Lâm Hạo Sơ vừa vặn hoàn toàn tương phản, hình như Lâm Hạo Sơ không giống con của bà.

Lâm Mộ Cẩm cùng Lâm Hạo Sơ thảo luận chuyện công tác. Hỷ Lạc nhìn một màn xảy ra trong phòng khách, nói không rõ được cảm nhận lúc này của cô, rất kỳ quái. Rốt cuộc quái ở đâu cô cũng không

giải thích được. Cho đến lúc ăn cơm, Hỷ Lạc mới phát hiện rốt cuộc chỗ nào không bình thường.

Trên bàn cơm, ông nội ngồi cao nhất, Lâm Mộ Cẩm và Diệp Hồng ngồi bên trái, lần lượt là Lâm Hạo Ngôn. Đối diện là chị cả, chị hai Lâm Hạo Sơ, kế tiếp là Lâm Hạo Sơ và Hỷ Lạc. Trong khi ăn, họ đều có nói chuyện với nhau, Lâm Hạo Ngôn chỉ có hai mươi sáu tuổi, anh ta rất hay nói, với chị cả, chị hai Lâm Hạo Sơ cảm tình hình như cũng tốt. sẽ nói đùa lẫn nhau, ông Lâm cũng tham gia trong đó, thỉnh thoảng giả vờ tức giận, trách cứ Lâm Hạo Ngôn vài câu. Lâm Mộ Cẩm và Diệp Hồng đều chỉ cười, ánh mắt nhìn Lâm Hạo Ngôn tràn đầy yêu thương.

Hỷ Lạc rốt cục hiểu rõ, cái loại cảm giác kỳ quái này là gì.

Lâm Hạo Sơ ở Lâm gia, dường như là một người vô hình, anh giống như là người ngoài, cùng với mọi người trong Lâm gia không có một chút quan hệ nào. Không có ánh mắt trao đổi, không có những lời hỏi thăm, càng không có những cử chỉ tiếp xúc thân mật.

Hỷ Lạc không kìm lòng nổi nhìn Lâm Hạo Sơ bên cạnh, anh chỉ là yên lặng cúi đầu ăn, đối với tất cả trên bàn ăn dường như chưa từng nghe thấy.

Hỷ Lạc cúi đầu, trong tim có loại cảm giác không nói nên lời. Những thức ăn trong miệng bỗng nhiên không có mùi vị.

“Hỷ Lạc?” Một giọng nói ôn hòa truyền đến.

Hỷ Lạc ngẩng đầu, phát hiện mọi người trên bàn đều nhìn cô, cô kinh ngạc thất thần, vội vã cười trừ, “Làm sao vậy?”

Lâm Hạo Sơ có chút đăm chiêu nhìn về phía cô, “Hỏi tối nay em có muốn ở lại đây một đêm không?”

Hỷ Lạc nhìn ánh mắt Lâm Hạo Sơ, đôi mắt tối tăm, giống như một hang động tối đen, có vật gì đó thật sâu thẳm thu hút cô đi vào, Hỷ Lạc quay đầu, cô cười cảm ơn, “Không cần đâu, hay là về nhà đi. Cũng không xa, sau này có thời gian có thể thường xuyên đến chơi.”

Cảm giác được thân thể người bên cạnh từ cứng ngắt trở nên thả lỏng, Hỷ Lạc cũng thở phào nhẹ nhõm, dường như có loại cảm giác được tiến gần anh thêm một bước.

Sau khi chia tay mọi người trong Lâm gia, Lâm Hạo Sơ dẫn Hỷ Lạc vào bãi đỗ xe. Hỷ Lạc theo phía sau anh, trong lòng ngũ vị lẫn lộn vào nhau. Bóng lưng anh cao to, luôn luôn để lại cho người khác một loại cảm giác bần khoản.

“Chị dâu.” Lâm Hạo Ngôn bỗng nhiên đuổi theo.

Hỷ Lạc xấu hổ đứng chôn chân một chỗ, Lâm Hạo Ngôn lớn hơn cô, bây giờ gọi cô là chị dâu cô thật sự chưa quen. Lâm Hạo Ngôn cầm trong tay một túi nhỏ đưa cho Hỷ Lạc, “Đây là mẹ kêu đưa cho chị, về nhà rồi xem, lúc này vui vẻ quá quên đưa cho chị.”

Hỷ Lạc sửng sốt, ngây ngốc nói, “À, được.”

Lâm Hạo Ngôn và Lâm Hạo Sơ có vài phần giống nhau, vóc dáng rất cao, thanh niên trẻ tuổi so với Lâm Hạo Sơ thật tràn trề sức sống, hai tay anh ta đút túi quần nhún vai, “Chắc là mấy thứ gia truyền gì đó đưa cho con dâu, đồ cổ các loại.”

Hỷ Lạc cười cười, “Ừ, giúp tôi cảm ơn mẹ.”

Lâm Hạo Ngôn nhìn Lâm Hạo Sơ đứng cách đó không xa, anh ta quay lại nhìn Hỷ Lạc, cúi xuống thấp giọng nói nhỏ, “Chị dâu, Chị... Làm sao để anh tôi đồng ý kết hôn với chị được vậy?”

Hỷ Lạc bị câu hỏi của anh ta có chút lúng túng, sờ sờ mũi hơi xấu hổ cười cười.

Lâm Hạo Ngôn nhếch môi, trong nụ cười còn có vài phần trêu ghẹo, “Không có việc gì, tôi chính là hiếu kỳ, anh ấy mặt lạnh như băng như vậy, có thể khiến anh ấy cam tâm tình nguyện đồng ý kết hôn tôi thật là có chút tò mò.” Nói xong anh ta vỗ vỗ vai Hỷ Lạc, “Được rồi, tôi về đây. Trên đường cẩn thận.”

Hỷ Lạc gãi gãi đầu, người này cũng quá là tự nhiên đi, cô máy móc nói, “Ừ, bye bye.” Xoay người, thấy gương mặt bình tĩnh của Lâm Hạo Sơ đứng cách đó không xa, Hỷ Lạc vội vã đi đến, sự kiên nhẫn của vị lão gia này không tốt, chờ lâu bảo đảm không khéo vút cô lại mà về một mình.

Lâm Hạo Sơ ngồi ở ghế lái, không kiên nhẫn đợi Hỷ Lạc thắt dây an toàn, Hỷ Lạc mới vừa thắt xong, xe Lâm Hạo Sơ liền như mũi tên lao ra.

Tốc độ xe rất nhanh, Hỷ Lạc bám chặt dây an toàn, len lén nhìn cái mặt như quần băng của Lâm Hạo Sơ, là do động tác của cô chậm chạp? Không đến mức đó chứ. Xem ra vị lão gia này không chỉ tính tình nóng nảy, không kiên nhẫn, vui buồn thất thường, còn đặc biệt nhỏ mọn. Trong lòng Hỷ Lạc âm thầm đánh giá Lâm Hạo Sơ.

Lâm Hạo Sơ nghiêng mặt liếc cô một cái, “Đang oán thầm anh.”

Lưng Hỷ Lạc cứng đờ, anh ấy thế nào lại biết chứ, cô vội vã lắc đầu, cười làm lành “Không có, không có.”

Lâm Hạo Sơ cười thâm hiểm, “Tốt lắm.”

Hỷ Lạc chà xát cánh tay, tháng bảy đã qua rất lâu rồi mà... sao lại lạnh như thế chứ.

Chương 13: Gào khóc

Trở về nhà, Hỷ Lạc đem đồ đạc để trong phòng ngủ, đi tới phòng khách, lại thấy Lâm Hạo Sơ không có lập tức trở về phòng, nhàn nhã ngồi ở sofa xem tin tức. Hỷ Lạc cũng đi tới ngồi xuống, lén ngắm cả nửa ngày, cô ngồi thẳng lưng.

“Lâm Hạo Sơ.”

“Tần Hỷ Lạc.”

Hai người song song mở miệng.

“Anh nói trước đi.”

“Em nói trước đi.”

Vừa song song mở miệng, hai người đều gượng gạo. Lâm Hạo Sơ nhìn sống lưng thẳng tắp của Hỷ Lạc, lại nhìn chăm chăm màn hình TV, “Ở đó nói gì với Hạo Ngôn vậy?”

“A?” Hỷ Lạc vô cùng kinh ngạc nhìn anh, “À, không có nói gì hết.” Dù sao cũng không thể nói làm sao em lại theo đuổi được anh? Đánh c.h.ế.t cũng không thể nói. Cô gục đầu xuống, bĩu môi.

Lâm Hạo Sơ liếc xéo cô, biết rõ là đang nói dối, ánh mắt anh một lần nữa trở lại TV, “Còn em? Vừa nãy muốn nói với anh cái gì?”

Hỷ Lạc do dự một hồi, “Lâm Hạo Sơ, em nghĩ, em bắt đầu hiểu được thế giới của anh.”

Lâm Hạo Sơ nghe vậy nghiêng mặt nhìn cô, bộ dáng ung dung tự tại, “Sao? Nói một chút xem.”

Hỷ Lạc khẽ thở dài, lại nữa rồi, mỗi lần bản thân làm bộ làm tịch đều là cái dạng này. Cô khép mi, “Lâm Hạo Sơ, mặc kệ anh bị ai thương tổn, cũng mặc kệ người khác đối xử anh ra sao. Sau này đều có em, em là vợ của anh, sau này, em là người nhà của anh, anh không chỉ có một mình.”

Lâm Hạo Sơ lặng lẽ một hồi, cười cười, “Ừ, không sai, sức quan sát rất mạnh.” Nói xong cũng không nhìn cô nữa, tiếp tục xem TV.

Hỷ Lạc bị dáng vẻ của anh khiến cho lờ mờ. Bình thường trong tình huống này, cái loại hoàn cảnh thú nhận tình cảm này, nam chính không hẳn là sẽ nên cảm động sâu sắc, xúc động cầm lấy tay nữ chính rồi hôn thật sâu đại loại như vậy sao? Nếu không thì, anh ấy cũng nên là nam chính bị tình cảm thâm sâu của nữ chính làm cho cảm động, trao cho nữ chính ánh mắt nồng nàn, nói thêm câu nữa, “có em thật tốt”. Lâm Hạo Sơ bây giờ không có phản ứng nào hết vậy? Hỷ Lạc trợn tròn mắt.

Lâm Hạo Sơ xem TV một hồi, đứng dậy hai tay đút túi, “Chẳng thú vị, anh về phòng đây.”

Hỷ Lạc cũng đứng dậy, “Lâm Hạo Sơ?”

Lâm Hạo Sơ dừng bước, đưa lưng về phía cô, “Đi ngủ sớm một chút.” Nói xong liền trực tiếp hướng phòng mình mà đi.

Hỷ Lạc tiến lên, chặn cửa phòng anh, “Lâm Hạo Sơ, anh trốn cái gì?”

Lâm Hạo Sơ cười xùy một tiếng, nghiêng người dựa vào một bên cửa, neho mắt lại nhìn cô, “Trốn?”

Hỷ Lạc nhích xa ra một chút, âm thầm cách xa anh một chút, “Bị em nói trúng tâm sự liền trốn, mệt cho anh là đàn ông.”

Lâm Hạo Sơ cau mày, gật đầu, “Ừ, là bị em nói trúng rồi, thế thì sao? Anh ở Lâm gia vốn dĩ là người ngoài, đã ba mươi một năm rồi.” Về mặt anh bất cần nhún vai, “Anh không quan trọng.”

Hỷ Lạc ngơ ngác nhìn anh, trong miệng thì thảo, “31 năm. . .” Hỷ Lạc không cách nào tưởng tượng được 31 năm đối mặt với người nhà của mình lại bị gạt bỏ ra bên ngoài, 31 năm cứ như vậy trải qua một cuộc sống lặng lẽ, 31 năm âm thầm nhìn những người thân nhất của mình hưởng thụ tình cảm gia đình, mà chính bản thân mình chỉ là người đứng xem.

Tay Lâm Hạo Sơ quơ qua quơ lại trước mặt cô, “Này, ngộc rồi à?” Anh nhếch môi, cười mỉa hoặc, “Hay là đang lo cho anh?”

Hai tay Hỷ Lạc siết chặt, n.g.ự.c hình như có thứ gì đó dâng trào, cô nhìn Lâm Hạo Sơ, nhưng cái gì cũng không nói nên lời, “Lâm Hạo Sơ. . .”

Lâm Hạo Sơ cúi đầu, kề gần gương mặt cô, trên mặt rõ ràng là nụ cười mê hoặc lòng người, giọng điệu lại như cũ tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, “Tần Hỷ Lạc, thu hồi bộ dạng đồng cảm ngập lụt lai láng của em đi, Lâm Hạo Sơ tôi không cần nhất chính là thương cảm. Ở Lâm gia,

tôi chỉ là vật làm nền, điểm này, tôi đã sớm ý thức được rồi, tôi ở đây.” Anh vươn ngón trỏ chỉ trái tim mình, từng chữ rõ ràng, “Đã không còn cảm giác từ lâu rồi.” Nói xong tay anh lao tới Hỷ Lạc, kéo cô qua một bên, lao vào trong phòng.

Hỷ Lạc sống sờ vài giây, cô xoay người theo anh vào phòng ngủ, “Em không có thương cảm anh, vì sao anh cần thương cảm? Anh tổn mất sáu năm, từ nhân viên công vụ cấp thấp nhất từng bước làm được bí thư thành ủy hiện giờ, làm được so với ai khác đều tốt, anh có năng lực, có quyết đoán, có cái gì bị người khác thương cảm.”

“Đủ rồi.” Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên xoay người rít lên, trong mắt tràn đầy tức giận, “Tên Hỷ Lạc, em biết cái gì? Tôi cố gắng?” Anh cười cay đắng, tay vỗ trán, giọng nói từ từ nhỏ dần, “Là tôi cố gắng, thế nhưng ba tôi ông ấy căn bản là không tin năng lực của tôi, ông ấy một mực phía sau giúp tôi. Tôi căn bản không có cơ hội chứng thực bản thân, trong mắt bọn họ, tuyệt không tin tưởng năng lực của tôi, nếu như tin tưởng tôi, vì sao phải giúp tôi? Địa vị tôi ngày hôm nay, căn bản không phải do bản thân tôi cố gắng đổi lấy. Tất cả đều là ba chữ Lâm Mộ Cẩm đổi lấy. Em hiểu hay không!” Gào đến cuối cùng, Lâm Hạo Sơ siết chặt vai Hỷ Lạc, lực ngón tay rất mạnh, siết mạnh đến nỗi Hỷ Lạc phát đau .

Trong lòng Hỷ Lạc căng thẳng, “Lâm Hạo Sơ, cho dù ba ở phía sau giúp anh, nếu như anh không có năng lực nhất định không đạt được thành tựu ngày hôm nay.”

Lâm Hạo Sơ cười lạnh nhạt, anh buông tay, “Thì tính sao, làm được cho dù tốt, ai quan tâm? Trong mắt những người Lâm gia, nhìn không thấy tôi.”

Hốc mắt Hỷ Lạc nóng lên, nhìn một Lâm Hạo Sơ suy sụp lúc này, cô

không cách gì tưởng tượng ra lại giày vò đến vậy, một mình anh cô độc lặng lẽ chịu đựng từng ấy năm như thế, Hỷ Lạc đến gần anh, hai tay cầm lấy tay anh siết chặt, “Em không biết đến tột cùng xảy ra cái gì, thế nhưng em nghĩ, ba rất thương anh, nếu như không phải, vì sao lại một mực phía sau âm thầm giúp anh.”

“Vì sao?” Mắt Lâm Hạo Sơ hơi ửng đỏ, hô hấp có chút nặng nhọc, đầu ngón tay bị Hỷ Lạc nắm run nhè nhẹ, “Bởi vì tôi là một người què, bọn họ không muốn Lâm gia mất mặt. Hiểu chưa?”

Hai chữ “người què” khắc sâu vào thần kinh Hỷ Lạc, cơ thể cô trong nháy mắt dường như mất hết sức lực hơi nhũn ra, cô ngã ngồi trên giường, nước mắt chảy xuống, “Lâm Hạo Sơ, vì sao anh phải tự chối bỏ mình như thế. Anh không phải người què, em không cho phép anh nói bản thân mình như vậy. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, em làm sao tin được chân anh có thương tích.”

“Em biết tôi miễn cưỡng chống đỡ có bao nhiêu khổ cực không?” Lâm Hạo Sơ ngắt lời cô, “Chân tôi là do bị s.ú.n.g bắn, còn có thể đứng lên cũng đã rất may mắn rồi. Vì không muốn trở thành sự sỉ nhục của Lâm gia, tôi ở trước mặt người ngoài cố chống cự, cho dù đứng rất lâu, chân lại đau nhức, tôi cũng sẽ không ở trước mặt người khác lộ ra manh mối. Chỉ bởi vì tôi họ Lâm.”

Hỷ Lạc nhắm mắt, vẫn còn muốn tiến gần thế giới của anh, thực sự thời gian càng ngày càng gần, mà trái tim của cô, cũng càng ngày càng đau.

Lâm Hạo Sơ ngồi trở lại trên giường, hai tay ở sau lưng chống trên nệm, ngẩng đầu lên, “Tần Hỷ Lạc, hối hận sao? Tôi chính là một người vô dụng như thế.”

Hỷ Lạc cắn chặt môi dưới, nhìn Lâm Hạo Sơ lúc này nhắm chặt hai mắt, cô nắm thật chặt ngón tay, bỗng nhiên xoay người đem Lâm Hạo Sơ áp đảo trên giường, Lâm Hạo Sơ bị cô đột nhiên đè lên trên người, anh trợn to mắt, “Tần Hỷ Lạc?”

Hỷ Lạc thở hỗn hển, cô nhìn chăm chăm Lâm Hạo Sơ, "Lâm Hạo Sơ, mặc kệ anh tự thấy anh như thế nào, trong mắt em, Lâm Hạo Sơ anh chính là tốt nhất. Với em mà nói, vậy là đủ rồi." Nói xong cô cúi người phủ lấy môi Lâm Hạo Sơ. Tiếp xúc môi anh, Hỷ Lạc mở mắt ra, cùng anh bốn mắt nhìn nhau. Khoảng cách gần như thế, ánh mắt không cách nào điều chỉnh tiêu điểm, cô nhắm mắt, chiếc lưỡi trơn nhẵn khéo léo tiến vào môi anh, Lâm Hạo Sơ ngậm chặt môi, không để cho cô có bất cứ cơ hội nào. Răng Hỷ Lạc cắn môi dưới anh, đầu lưỡi như trước không cách nào thâm nhập, cô chống cơ thể nhìn thẳng anh.

Tay Lâm Hạo Sơ ôm eo cô, ánh mắt giống như hồ sâu không đáy, "Tần Hỷ Lạc, em xác định muốn trêu chọc anh?"

Hỷ Lạc nhìn anh cười cười, mặc dù tim đập như sấm, "Ừ, em xác định."

Lâm Hạo Sơ trở mình đem cô đặt phía dưới, Hỷ Lạc hồi hộp nhắm mắt lại, đợi nửa ngày cũng không thấy động tĩnh, cô nghi hoặc mở mắt ra, chỉ thấy Lâm Hạo Sơ như trước nhìn chăm chú vào cô, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Anh bỗng nhiên đứng dậy, đưa tay sờ sờ môi dưới, "Con bé c.h.ế.t tiệt kia, cố sức như thế làm cái gì." Nói xong liền xoay người vào phòng tắm.

Vẻ mặt Hỷ Lạc vô cùng kinh ngạc, cô đứng dậy đi tới cửa phòng tắm, nhìn người đàn ông bên trong, "Lâm Hạo Sơ, anh. . ."

Lâm Hạo Sơ cầm bàn chải nặn kem đánh răng, cúi đầu không có nhìn cô, "Đi ngủ sớm một chút, sáng mai anh còn có cuộc họp."

Hỷ Lạc nhỏ giọng nói, "Ngủ ngon." Liền đỏ mặt đi ra, Lâm Hạo Sơ này lại từ chối cô, cô suy sụp rụt vai, xem ra con đường này còn rất dài, người đàn ông kỳ cục này, muốn đi vào tim anh ấy còn một

đoạn đường rất dài nha. .

Lâm Hạo Sơ nhìn chính mình trong gương, tay sờ sờ môi dưới, thật là có chút đau, anh bất đắc dĩ cười cười.

Chương 14: Bà Lâm

Buổi sáng ngủ dậy, Hỷ Lạc cột tóc, dụi dụi đôi mắt còn nhập nhèm ngái ngủ ra khỏi phòng. Lâm Hạo Sơ đang ở trong bếp nấu cháo, Hỷ Lạc đi vào bếp, ngửi mùi thơm tỏa ra, cái bao tử không chịu đựng nổi vang lên ục ục, cô nuốt nuốt nước miếng, “Chúng ta ăn sáng món nào vậy?”

Thấy cái đầu như ổ rơm của Hỷ Lạc, Lâm Hạo Sơ phớt lờ giờ tay xem đồng hồ, “Cho em ba phút, rửa mặt đánh răng. Bằng không bữa sáng sẽ không có.”

Hỷ Lạc vừa nghe liền phát hoảng, cô giậm chân, “Lâm Hạo Sơ, ba phút sao mà đủ.”

Lâm Hạo Sơ ngoáy lỗ tai, ra vẻ trang nghiêm, “Còn có hai phút.”

Hỷ Lạc vội vã chạy vào phòng vệ sinh, vừa chạy vừa hét, “Lâm Hạo Sơ, anh độc tài, anh chuyên chế, em muốn đi đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc vạch trần anh.”

Lâm Hạo Sơ hạ hỏa, “Đợi em có thể vào được đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc rồi hãy nói.”

Ngồi trên bàn cơm, Hỷ Lạc ăn món bánh trứng cuộn hành băm do Lâm Hạo Sơ làm, cô nịnh nọt xê dịch cái ghế tới gần phía Lâm Hạo Sơ đang ngồi bên kia, “Cái này, Lâm Hạo Sơ, chúng ta thương lượng chuyện này được không?”

Lâm Hạo Sơ đang xem báo, kiêu lời tựa vàng, “Nói.”

“Sau này, có thể hay không đừng bỏ hành? Còn nữa, cái này, sau này chúng ta ăn, có thể hay không ít cho cái gì màu xanh xanh này đi.” Hỷ Lạc chọc chọc hành băm trong chén, cô thật lạ lùng, không thích ăn mấy thứ rau cải nào có tí màu xanh.

Lâm Hạo Sơ nghe vậy để tờ báo xuống, hai tay anh đan vào nhau chống cằm, suy nghĩ một hồi, “Tần Hỷ Lạc, bây giờ em là bà Lâm rồi?”

Hỷ Lạc gật đầu.

“Hiện tại đang nghỉ hè chứ?” Lâm Hạo Sơ tiếp tục dụ dỗ.

Hỷ Lạc lại gật đầu.

“Vậy có nghĩa là, bây giờ em đang rảnh, là người nhàn rỗi trong nhà. Vợ?” Lâm Hạo Sơ tung lưới đánh cá.

Hỷ Lạc ngây ngốc tiếp tục gật đầu.

“Tốt.” Lâm Hạo Sơ nheo mắt, chuẩn bị thu lưới, “Người nào đó. Vợ có nên hay không chăm sóc tốt sinh hoạt ăn uống hàng ngày cho ông xã? Nếu bây giờ em có là thời gian, sau này mọi việc trong nhà đều giao cho em.” Nói xong không thèm nhìn Hỷ Lạc đang hóa đá, tiếp tục cầm báo xem, cuối cùng quăng thêm câu, “Cực khổ cho em

rồi, bà Lâm.”

Hỷ Lạc khó khăn nuốt món bánh trứng cuộn hành băm vào trong miệng, “Đừng khách sáo.” Lệ rơi đầy mặt, Lâm Hạo Sơ quả nhiên là lòng dạ đen tối mà, cô bị thương nghĩ ngợi, việc nhà, nấu cơm và vân vân, cô căn bản không biết gì hết. Những lúc Lâm Hạo Sơ kiếm lời tựa vàng khá là “dễ thương”.

“Đúng rồi.” Lâm Hạo Sơ lần thứ hai đặt tờ báo trong tay xuống, Hỷ Lạc nhìn động tác này của anh thì có dự cảm không tốt, thần kinh toàn thân đều bắt đầu kéo căng.

Lâm Hạo Sơ như thể đang suy nghĩ, “Hiện tại chúng ta đang sống chung dưới một mái nhà, thói quen sinh hoạt của anh không hy vọng bị quấy rối. Cho nên, anh phải nói trước cho rõ, mỗi 15 hàng tháng, anh sẽ có người bạn đến nhà tụ họp, anh không hy vọng bị quấy rối. Cho nên...” Lâm Hạo Sơ nhíu mày, dùng ánh mắt “Em hiểu chứ” nhìn Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc lần thứ hai khó nhọc nuốt món bánh trứng cuộn hành băm vào trong miệng, “Em biết rồi, em sẽ thức thời biết mất.” Cô tranh thủ cầm muỗng dừng mảnh ăn cháo, cùng đại thần ăn một bữa sáng rất dễ dàng bị mắc nghẹn mà chết. Khoan đã, Hỷ Lạc từ món cháo trong chén ngẩng đầu, hồ nghi nhìn anh, “Vì sao em phải biến mất? Người bạn kia của anh không phải là nữ chứ?” Là nam vì sao muốn cô lảng tránh.

Lâm Hạo Sơ lại lộ ra nụ cười c.h.ế.t người không đền mạng, “Yên tâm, là nam.”

Hỷ Lạc thoả mãn cúi đầu tiếp tục ăn cháo, trong lòng lặng lẽ lắc

đầu, ông già lớn tuổi quả nhiên tâm linh quái gở quá, người hợp theo đàn vật hợp theo loài, khẳng định đều là thẳng cha ra vẻ đạo mạo trang nghiêm mà tâm hồn vẩn vơ.

Lâm Hạo Sơ đi làm rồi, Hỷ Lạc nhìn quanh trong nhà, thông thả đi tới đi lui trong nhà, lại tới sofa nằm sắp một lúc. Rốt cục quyết định đi dạo siêu thị, ngày nghỉ mà một mình thực sự là vô cùng trống vắng đi.

Trong siêu thị mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn và đồ dùng sinh hoạt, túi lớn túi nhỏ, ngón tay Hỷ Lạc đều bị mấy cái túi hàng làm cho vài vết ửng đỏ, đứng ở ven đường bắt xe. Thật vất vả mới đợi được một chiếc xe trống, kết quả bị hai bà cô ôm đứa bé giành trước. Hỷ Lạc bất đắc dĩ nhìn chiếc xe taxi xa mãi xa.

Một chiếc Land Rover màu đen dừng trước mặt Hỷ Lạc, Lâm Hạo Ngôn dò xét tướng mạo Hỷ Lạc, “Chị dâu?”

Hỷ Lạc hơi bất ngờ vì chỗ này gặp phải Lâm Hạo Ngôn, cô cười chào hỏi, “Chào chú.”

Lâm Hạo Ngôn nhìn túi đồ trong tay cô, “Chị đang đợi xe phải không? Tôi đưa chị đi.”

Hỷ Lạc vội vã cự tuyệt, “Không cần, không cần, chú đang vội, tôi không có việc gì quan trọng.” Dù sao cũng không thân thiết với anh ta, hơn nữa, nghĩ đến quan hệ của Lâm Hạo Sơ với Lâm gia, tâm tình Hỷ Lạc đối với người Lâm gia ít nhiều có chút kháng cự.

Lâm Hạo Ngôn xuống xe, vòng qua xe đi tới cạnh Hỷ Lạc, lấy túi hàng trong tay Hỷ Lạc, “Đều là người một nhà, đừng khách khí, tôi đến công ty vừa lúc tiện đường.” Nói xong cũng không quan tâm Hỷ Lạc có đồng ý hay không, mở cửa xe sau, đem mấy túi hàng nhét vào.

Anh ta mở cửa xe ghế phụ, tay làm tư thế mời, đối với Hỷ Lạc nhún mày.

Hỷ Lạc ngại ngùng không dám từ chối, “VẬY LÀM PHIỀN CHÚ RỒI.”

Cùng Lâm Hạo Ngôn một chỗ, Hỷ Lạc ít nhiều có chút không được tự nhiên, không biết nên nói cái gì, cô yên lặng nhìn ngoài cửa xe, trong lòng âm thầm cầu khẩn mau chóng về nhà là tốt rồi.

“Chị rất căng thẳng?” Lâm Hạo Ngôn bỗng nhiên mở miệng hỏi Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc sửng sốt một chút, “VÌ SAO NÓI NHƯ VẬY?”

Lâm Hạo Ngôn cúi đầu cười cười, “TÔI THẤY CHỊ HÌNH NHƯ ĐỐI VỚI TÔI LÚC NÀO CŨNG CÓ DÁNG VẼ PHÒNG BỊ.” Anh ta nhìn Hỷ Lạc một cái, dừng lại vài giây lại nói, “LÀ VÌ LIÊN QUAN TỚI ANH TÔI?”

Hỷ Lạc không nghĩ tới Lâm Hạo Ngôn sẽ chủ động đề cập tới chuyện này, cô có chút thẹn thùng, “À, TÔI... CHỈ LÀ CÓ CHÚT TÒ MÒ...”

Lâm Hạo Ngôn nhìn tình hình giao thông phía trước, trong xe một khoảng yên lặng, anh ta dường như thở dài, “ANH TÔI, CÁI GÌ CŨNG KHÔNG NÓI CHO CHỊ SAO?”

Hỷ Lạc lắc đầu, “ANH ẤY HÌNH NHƯ RẤT CHÚ Ý CHUYỆN NÀY ĐỂ CHO NGƯỜI KHÁC BIẾT.”

Lâm Hạo Ngôn nhún mày, từ trong túi lấy ra gói thuốc, sau đó rút ra một điếu, lại nghĩ tới cái gì tỏ ý với Hỷ Lạc, “CHÚ Ý SAO?”

Hỷ Lạc nhún vai.

Lâm Hạo Ngôn châm thuốc, nhíu mày có chút do dự, “Thật ra cũng không có gì để nói. Sau này anh ấy sẽ nói chị biết.” Lâm Hạo Ngôn khó chịu dập tắt khói thuốc, Hỷ Lạc nhìn anh ta hành động quái dị, cũng không biết nói gì nữa. Nói vậy hẳn là chuyện rất khó mở miệng sao.

Đến dưới lầu, Hỷ Lạc tiếp nhận đồ đạc, lễ phép hỏi thăm Lâm Hạo Ngôn, “Muốn lên trên ngồi chút không?”

“Không được, tôi còn có việc.” Lâm Hạo Ngôn khởi động xe, cuối cùng anh ta nhào người nói với Hỷ Lạc, “Chị dâu, nếu như có thể, quan tâm anh tôi nhiều hơn. Anh ấy lúc nào cũng từ chối người Lâm gia, có lẽ, chỉ có chị có thể đi vào tim anh ấy. Anh ấy... rất đau khổ.”

Hỷ Lạc gật đầu, trong lòng càng mâu thuẫn, cái loại bí ẩn này ngay trước mắt, nhưng ai cũng không chịu nói cho cô đáp án, cảm giác thực sự rất tồi tệ.

Về đến nhà, Hỷ Lạc đem đồ đạc sắp xếp gọn gàng. Nhìn thời gian vẫn còn sớm, do dự một hồi, mở thư phòng của Lâm Hạo Sơ, trong không gian đơn giản sạch sẽ, căn phòng đầy ánh sáng mặt trời, bày biện không nhiều lắm, chỉ là có hai kệ sách thật to, trên đó đầy chật toàn là sách. Hỷ Lạc đi ngang qua, ngón tay chạm rảnh lướt qua kệ sách, cô chau mày nhìn một chút tên sách, 《Nghiên cứu lịch sử chiến tranh》, 《Trang bị và sinh tồn》, 《Bồi dưỡng Rowan》, 《Chi tiết quyết định thành bại》, trên bàn học cũng có rất nhiều 《Quân sự thế giới》 xếp chồng tại một góc. Tất cả đều là sách báo quân nhân, Hỷ Lạc nhớ tới lúc ăn cơm ở Cổ gia, Cổ Lương Sinh đã từng nói qua Lâm Hạo Sơ vốn dĩ là quân nhân.

Hỷ Lạc ngồi ghế da sau bàn học, thấy khung ảnh trên bàn, trong ảnh là Lâm Hạo Sơ rất trẻ, chắc khoảng hai mươi mấy tuổi, quân phục xanh lục đẹp trai mê người, bộ đàm được anh đeo trên quân hàm màu đỏ, Hỷ Lạc nhìn không rõ được quân hàm của anh, s.ú.n.g b.ă.n tĩa loại 88 được đeo ở vai còn lại, Hỷ Lạc chưa bao giờ thấy qua nụ cười trên gương mặt trẻ tuổi đó, giờ phút ấy, anh mới thật

sự là đang cười.

Quần áo trên người Hỷ Lạc nhận biết, với Tần Tư Niên như nhau, là trang phục bộ đội đặc chủng. Anh hẳn là bởi vì chân bị thương nên mới xuất ngũ. Hỷ Lạc ngơ ngác nhìn Lâm Hạo Sơ trong tấm ảnh, người đàn ông này, có rất nhiều việc trong quá khứ cần cô tìm hiểu.

“Em ở đây làm cái gì?” Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên đứng ở cửa thư phòng, trên mặt có chút không hài lòng.

Hỷ Lạc kinh sợ vội vã buông khung ảnh trong tay, “Sao đột nhiên anh về nhà?”

Lâm Hạo Sơ đi vào, không để ý đến cô, cầm lấy cặp tư liệu trên bàn học. Anh cầm cặp tư liệu đập trên bàn học vài cái, lực đạo rất nhẹ, cặp tư liệu bằng plastic va chạm vào mặt bàn bằng đá cẩm thạch, âm thanh lạnh lạnh vang lên không biết vì sao khiến tim Hỷ Lạc không khỏi run lên.

Về mặt Lâm Hạo Sơ bình tĩnh, “Sau này, không nên tùy tiện vào thư phòng, nhớ kỹ.” Anh nói xong cũng không nhìn Hỷ Lạc một lần, đi thẳng ra ngoài.

Chương 15: Vượt tâm kiểm soát

Buổi tối, Lâm Hạo Sơ rất yên lặng mà ngồi trước bàn ăn cơm, trên mặt biểu hiện thật bình thản, dường như người có vẻ mặt âm trầm lúc chiều không phải anh. Hỷ Lạc nhướn mày lên nhìn anh vài cái, người đàn ông này cũng quá biến thái đi, tính tình chập chờn thật giống mấy bà chị mỗi tháng vào những ngày ấy. Cô cảm hận chọc chọc cơm trong chén.

“Tuy rằng cơm em nấu thật sự rất khó nhai, em cũng không cần tự trách mình.” Lâm Hạo Sơ cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục ăn cơm.

Biểu hiện trên mặt Hỷ Lạc cứng đờ, khóe miệng co rút, “Nhờ ngài đây không chê.”

Lâm Hạo Sơ mặt không biểu tình phun ra ba chữ, “Đừng khách sáo.”

Hỷ Lạc hít sâu, dẫn xuống cơm lửa đang cháy bùng bùng, nói chính mình, kiềm chế. Cái tên đàn ông này, lấy anh ta trước đây chỉ biết anh ta tâm tình bất ổn thôi, thế nhưng ai đến nói cho anh ta biết đi, trước đây sao không nhìn ra anh ta lại có lời nói ác độc thế.

“Lâm Hạo Sơ, bình thường anh hay có những hoạt động gì?” Hỷ Lạc

cười tủm tỉm hỏi anh, tăng thêm hiểu biết, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Lâm Hạo Sơ hình như rất rối rắm suy nghĩ một chút, anh chậm rãi phun ra hai chữ, “Đi ngủ.”

Mặt Hỷ Lạc đen thui “... Còn gì nữa? Ngoài ngủ ra con hoạt động gì nữa?”

Lâm Hạo Sơ nhướn mắt nhìn cô, khóe miệng phun một câu, “Cùng phụ nữ ngủ.”

Hỷ Lạc sắc mặt một ngụm cơm trong họng, cô trừng mắt oán giận nhìn người nào đó đang nghiền ngẫm mình với nụ cười xấu xa, “Đây là lời mà cán bộ quốc gia nên nói sao?”

Lâm Hạo Sơ buông chén trong tay, gõ chiếc đũa, “Ai kêu em ở đây thăm dò anh đấy nhỉ.”

Hỷ Lạc nuốt nước miếng, vồ vồ n.g.ự.c thuận khí, “Em không phải muốn hiểu anh nhiều hơn sao.”

Lâm Hạo Sơ suy nghĩ một lúc, thu tầm mắt, “Anh không có hoạt động gì, rất bận, thời gian cá nhân rất ít.”

Hỷ Lạc cắn chiếc đũa, “VẬY... anh có đặc biệt thích ăn món gì không?”

Lâm Hạo Sơ như trước mặt không biểu tình, “Không có.”

Hỷ Lạc lại thất bại, được rồi, cô sai rồi, cô không nên nghĩ từ anh hành động được. Vì vậy, Hỷ Lạc nghĩ tới một gián điệp tương đối thích hợp, Lâm Hạo Sơ. Tuy rằng người trong Lâm gia và Lâm Hạo Sơ quan hệ rất quái đản, thế nhưng trái lại mà nói, nếu muốn cải thiện hình thức sống chung của hai người trước mắt, nhất thiết phải hiểu rõ hơn chuyện Lâm Hạo Sơ mới được.

Hỷ Lạc vẫn còn hai tuần mới khai giảng, hai tuần này, Lâm Hạo Sơ phát hiện cô dường như vô cùng bận rộn. Rất nhiều lúc anh về nhà, trong phòng đều trống rỗng. Lâm Hạo Sơ không quá để ý, đối với Tần Hỷ Lạc, anh không có ý kiến gì, chỉ là vì hoàn thành nguyện vọng của Tần Vĩ Thâm mà thôi.

Ban đêm, Hỷ Lạc bị tiếng mưa rơi bên ngoài đánh thức, mùa mưa dầm, thành phố N luôn luôn rất ẩm ướt. Cô mang dép lê đi vào bếp, tính rót nước uống. Đi ngang qua phòng Lâm Hạo Sơ, nghe được tiếng động rất nhỏ ở bên trong, sột soạt sột soạt, nghe không rõ lắm, Hỷ Lạc đứng ở cửa, bỗng nhiên kinh sợ, thời tiết ẩm ướt, vết thương ở chân Lâm Hạo Sơ chắc chắn tái phát. Hỷ Lạc gõ nhẹ cửa phòng Lâm Hạo Sơ, không dự tính được không có ai lên tiếng, Hỷ Lạc tìm cái chìa khóa trực tiếp mở cửa đi vào.

Lâm Hạo Sơ đưa lưng về phía cửa nằm nghiêng trên giường, nghe được tiếng bước chân Hỷ Lạc, anh cắn chặt răng, không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Hỷ Lạc vòng qua cạnh giường, cô cũng không nói chuyện, trực tiếp giật ra một góc chăn, chậm rãi vén ống quần của anh, chân Lâm Hạo Sơ rút về một chút, tay Hỷ Lạc đè lại anh, nhẹ nhàng bắt đầu xoa ấn chân phải, kỹ xảo xoa bóp thành thạo, động tác rất nhẹ nhàng. Thần kinh căng cứng của Lâm Hạo Sơ trong nháy mắt dần thả lỏng.

Anh chống người ngồi dậy trên giường cạnh cô, nhìn một hồi, anh hỏi cô: “Em học qua cái này?”

Hỷ Lạc cúi đầu, động tác không có dừng lại, “Ừm, mấy ngày nay em vừa lúc rảnh rỗi thì đi tìm một lão Trung y để học, ông ấy còn dạy em rất nhiều, huyết đạo xoa bóp nè và vân vân.” Nói xong Hỷ Lạc ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt có chút ánh sáng lấp lánh, “Hôm nào thử xem?”

Lâm Hạo Sơ trầm mặc, cái gì cũng không nói.

Hỷ Lạc xoa bóp một hồi, “Còn khó chịu không?”

Lâm Hạo Sơ lắc đầu.

Hỷ Lạc nhìn anh cười, “Ông bác sĩ kia còn cho em một phương thuốc, đều là thuốc Đông y, mỗi ngày pha ngâm chân, đối với thần kinh rất có lợi, trong khoảng thời gian này anh sẽ không khó chịu như vậy nữa.”

Lâm Hạo Sơ vẫn trầm mặc.

Xoa bóp thật lâu, ngón tay Hỷ Lạc có chút ê ẩm, Lâm Hạo Sơ mở miệng nói, “Mệt không? Em đi ngủ đi, anh đỡ rồi.”

Hỷ Lạc xoa xoa hai tay, “Xem ra em còn phải luyện nhiều hơn, mới có một chút mà không chịu nổi.”

Lâm Hạo Sơ kéo chăn che chân, anh đưa lưng về phía Hỷ Lạc nằm xuống, nhỏ giọng nói “Ngủ ngon.”

Nhìn tấm lưng to rộng, trong lòng Hỷ Lạc lại thấy an bình vô cùng, chỉ ít anh không còn chống cự nữa. Cô cúi đầu mỉm cười, nhẹ nhàng đi tới cửa, thay anh tắt đèn, đóng cửa phòng.

Ngày hôm sau lúc đi làm về, xe Lâm Hạo Sơ chưa kịp quẹo vào bãi đỗ xe thì thấy Hỷ Lạc từ trên xe Lâm Hạo Ngôn bước ra, hai người đứng trước cửa nói rất lâu, bộ dạng Hỷ Lạc rất phẫn chấn, mím cười im lặng đứng cạnh nghe Lâm Hạo Ngôn nói gì đó. Nhìn bọn họ, Lâm Hạo Sơ mặt không biểu tình đánh vô-lăng trực tiếp chạy vào hầm đỗ xe. Mới vừa đi ra thang máy thì thấy Hỷ Lạc đang mở cửa.

“Anh đã trở về?” Hỷ Lạc thấy Lâm Hạo Sơ đột nhiên xuất hiện thì rất kinh ngạc.

Lâm Hạo Sơ chỉ đơn giản nói “Ừ” một tiếng rồi thôi, liền theo cô vào nhà.

Hỷ Lạc không để ý lắm, cô đổi dép, đang chuẩn bị vào phòng thay quần áo nấu cơm, Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên mở miệng gọi cô, “Tần Hỷ Lạc.”

“Hả?” Hỷ Lạc xoay người, giờ mới phát hiện sắc mặt Lâm Hạo Sơ dường như không tốt lắm, giống với sắc trời âm u bên ngoài.

“Trong khoảng thời gian này em hay tới Lâm gia?” Lâm Hạo Sơ tháo cravat, tuy nói chuyện với Hỷ Lạc, nhưng lại không nhìn cô, ánh mắt d.a.o động, dường như đang cố gắng lảng tránh thứ gì.

Hỷ Lạc ngẩn ra, sau đó có chút thấp thỏm nhìn anh, “Ừ.”

Ánh mắt Lâm Hạo Sơ càng trở nên tối tăm, anh ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, “Vì sao?”

Hỷ Lạc có chút mất kiểm soát cúi đầu lúng túng, “Em...”

Lâm Hạo Sơ nhếch môi cười cười, “Hình như em với Hạo Ngôn rất thân thì phải.”

Hỷ Lạc sửng sốt một chút, chột ngắc đầu, “Này cùng Hạo Ngôn có

quan hệ gì?”

Lâm Hạo Sơ chỉ là nhìn cô, không nói lời nào, trên mặt cũng không có bất cứ biểu hiện nào.

Hỷ Lạc đi tới cạnh anh ngồi xuống, “Anh hiểu lầm rồi, em đến Lâm gia là bởi vì...”

Lời nói còn chưa dứt đã bị Lâm Hạo Sơ cắt ngang, anh có chút cáu gắt, nhưng lại có vẻ đang cố gắng kiềm chế, “Tần Hỷ Lạc, trong mắt em, anh với Hạo Ngôn, ai tốt hơn?”

Hỷ Lạc cau mày, bị anh hỏi một câu không đầu không đuôi khiến cô lờ mờ, “Lâm Hạo Sơ, anh làm sao vậy?”

Sắc mặt Lâm Hạo Sơ rất không tốt, hô hấp cũng có đôi chút dồn dập, “Có phải em cũng thấy được Hạo Ngôn tốt hơn?”

Hỷ Lạc lắc đầu, “Đương nhiên không phải vậy, hai người các anh không giống nhau, mỗi người một ưu điểm, vì sao phải so sánh với nhau.”

Bỗng nhiên Lâm Hạo Sơ nở nụ cười mỉa mai, “Vậy thì... hay là nó tốt hơn?”

Hỷ Lạc chau mày khó chịu, “Em không biết anh bị gì nữa, thật kỳ lạ.” Nói xong liền chuẩn bị đứng dậy vào phòng, không muốn lại cùng anh dây dưa vấn đề này.

Lâm Hạo Sơ túm lấy cánh tay cô, dùng lực đẩy cô ngã xuống sofa, đầu Hỷ Lạc đụng vào tay vịn sofa, phát ra tiếng va chạm, cô đau đến nhắm chặt mắt, vừa mới mở mắt ra thì bị Lâm Hạo Sơ trước mặt làm cho sợ, trong mắt anh tràn đầy tức giận, ánh mắt phủ một

tầng sương mù, cô xê dịch tới góc sofa, "Lâm Hạo Sơ, anh làm sao vậy?"

Lâm Hạo Sơ nhíu mày càng sâu, nhìn hốc mắt Hỷ Lạc hơi ửng đỏ, anh hấp tấp vò rối tóc mình, giọng nói rời rạc, "Xin lỗi... Xin lỗi, anh... anh, anh trở về phòng bình tĩnh lại." Bước chân anh không vững, lảo đảo, lập tức lao về phòng, khóa chặt cửa.

Hỷ Lạc bị dáng vẻ khác thường của anh làm cho sợ, cô chạy đến cửa phòng, nghe được bên trong truyền đến từng đợt âm thanh đồ đạc rơi vỡ, cô cố sức đập cửa phòng, "Lâm Hạo Sơ, anh làm sao vậy?" Tiếng động đồ đạc rơi vỡ bên trong ngưng lại, trong nháy mắt trở nên rất yên ắng, yên ắng không có chút âm thanh nào.

Hỷ Lạc đứng ở ngoài cửa chân tay luống cuống, không biết nên làm cái gì bây giờ, cô chạy đến sofa tìm được điện thoại di động của Lâm Hạo Sơ, bắt đầu quay số, "Alo, thư ký Ngô, tôi là Tần Hỷ Lạc. Bây giờ anh có thể tới đây một lát không? Lâm Hạo Sơ hình như có chút vấn đề."

Thư ký Ngô ở bên kia dừng một chút, mở miệng thăm dò, "Anh ấy nổi giận rồi?"

Đầu óc Hỷ Lạc m.ô.n.g lung, "Vâng, anh ấy tự nhốt mình trong phòng."

Thư ký Ngô vội vàng cấp tốc mặc áo khoác, "Cô hãy đứng ở cửa, đừng đi vào, cũng đừng quấy rối anh ấy, tôi lập tức đến ngay."

Ngắt điện thoại, Hỷ Lạc ngơ ngác đứng ở cửa, trên trán lấm tấm mồ hôi, huyết thái dương nhói đau. Đợi một hồi, chuông cửa vang lên, cô vội vã chạy đi mở cửa, mở cửa thì thấy thư ký Ngô cùng một phụ nữ mặc trang phục đen đứng trước cửa. Thư ký Ngô vừa vào nhà liền trực tiếp hướng phòng Lâm Hạo Sơ đi đến, anh ta trấn an Hỷ Lạc, "Đừng lo lắng."

Thư ký Ngô cầm chìa khóa mở phòng Lâm Hạo Sơ, người phụ nữ kia cùng nhau vào phòng, vừa vào phòng chỉ thấy trong phòng toàn đồng hồ đồng, nền nhà đầy những mảnh vụn ly thủy tinh và đồ gốm sứ, thậm chí ngay cả nhung tơ bên trong cái gối cũng bị xé nát rơi khắp phòng. Lâm Hạo Sơ dựa vào mép giường ngồi dưới đất, vùi đầu trong đầu gối, áo sơ mi trên người có phần nhăn nhúm, Hỷ Lạc bị cảnh tượng như vậy làm cho khiếp sợ, ngây ngốc đứng một chỗ.

Người phụ nữ kia đi tới trước mặt Lâm Hạo Sơ, tay cầm bàn tay anh, khẽ vuốt lưng anh, "Hạo Sơ, không có việc gì rồi, hít sâu."

Lâm Hạo Sơ nghe vậy ngẩng đầu nhìn người ấy, không nói gì, ánh mắt tan rã.

Thư ký Ngô đi tới, ý bảo Hỷ Lạc ra khỏi phòng, khép cửa, thư ký Ngô vỗ nhẹ vai Hỷ Lạc, "Bị dọa sợ rồi?"

Hỷ Lạc gật đầu, lập tức lại lắc đầu, "Thư ký Ngô, có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra không?"

Thư ký Ngô suy nghĩ chốc lát, "Trước đó, có phải anh ấy xảy ra chuyện gì?"

Hỷ Lạc suy nghĩ một chút, "Hình như không có, chỉ là vừa vào nhà thì anh ấy bắt đầu kỳ kỳ quái quái, hỏi tôi đến tận cùng là anh ấy tốt hay Hạo Ngôn tốt."

"Lâm Hạo Ngôn?" Thư ký Ngô vô cùng kinh ngạc, "Bí thư Lâm thấy các người cùng một chỗ?"

Hỷ Lạc vội vã giải thích, "Chúng tôi chỉ là tình cờ gặp nhau thôi."

Thư ký Ngô bất đắc dĩ cười cười, "Thảo nào." Anh ta trầm mặc, "Việc này vốn nên là Bí thư Lâm tự mình nói với cô, thế nhưng, xem tình huống bây giờ, tôi không nói đối với cô hình như không tốt lắm." Anh ta nhìn cửa phòng đóng chặt, giọng nói rất nhỏ, "Bí thư Lâm

anh ấy... không phải con ruột của ba anh ấy. Nói cho rõ ràng, anh ấy không phải họ Lâm.”

Hỷ Lạc trừng lớn mắt, tuy rằng biết Lâm Hạo Sơ và Lâm gia quan hệ không tốt, nhưng không nghĩ tới sẽ là như thế này, cô ngơ ngác nhìn thư ký Ngô muốn nói gì đó lại thôi.

“Bí thư Lâm,” tay thư ký Ngô chỉnh lại mắt kính, dường như hơi khó mở miệng, “Là con ruột Diệp Hồng, nhưng ba anh ấy không phải Lâm Mộ Cẩm.”

Hỷ Lạc càng rối loạn, “Vậy vì sao quan hệ Lâm Hạo Sơ với mẹ anh ấy không tốt, trái lại cùng với ba anh ấy còn có thể bình thường ở chung?”

Thư ký Ngô trầm mặc, trên mặt có chút dấu hiệu đấu tranh, Hỷ Lạc căng thẳng nhìn anh ta, “Thư ký Ngô, anh nói cho tôi biết được không? Tôi thực sự rất muốn biết, tôi rất lo lắng anh ấy.”

Thư ký Ngô nhìn chằm chằm vào Hỷ Lạc, anh ta khẽ thở dài, “Trước khi Diệp Hồng lấy Lâm Mộ Cẩm, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị người khác cưỡng bức. Sau đó, sinh ra bí thư Lâm. Bà ấy đối với bí thư Lâm... có chút khúc mắc. Bí thư Lâm từ nhỏ... không có được tình thương của mẹ, anh ấy là do người giúp việc trong nhà nuôi lớn, mẹ anh ấy... vẫn rất để bụng sự tồn tại của bí thư Lâm.”

Thư ký Ngô nhìn một Hỷ Lạc đã hoàn toàn choáng váng, anh ta chùng mắt, “Diệp Hồng sau này cùng Lâm Mộ Cẩm sinh ra Lâm Hạo Ngôn, Lâm Hạo Ngôn trở thành thiên chi kiêu tử (đứa con cưng trời ban), toàn bộ Lâm gia đều cưng chiều anh ta. Nhất là Diệp Hồng. Tôi nghĩ, trong lòng Bí thư Lâm, anh ấy rất ước ao là Lâm Hạo Ngôn. Mặt khác, anh ấy cũng rất lưu ý Lâm Hạo Ngôn. Đặc biệt là, Lâm gia trên dưới, dường như không quá tán thành bí thư Lâm là người Lâm gia, ít nhiều đều xa lánh anh ấy.”

Tim Hỷ Lạc nảy lên nổi chua xót, nhớ lại lần trước Lâm Hạo Sơ nói, ở

Lâm gia, anh ấy bất quá chỉ là vật làm nền. Cô không cách nào tưởng tượng, một Lâm Hạo Sơ kiêu ngạo tự phụ như vậy, cuộc sống ba mươi một năm, người mẹ ruột thịt bên cạnh, nhưng lại không hưởng được chỉ một ánh mắt yêu thương, một lời nói cưng chiều, anh hẳn có bao nhiêu đau khổ.

Chương 16: Dịu dàng

Giọng nói thư ký Ngô dần lắng xuống dường như cũng lây những nỗi đau thương ấy, “Nhất là sau khi chân bí thư Lâm bị thương, anh ấy hoàn toàn suy sụp. Không còn sự kiên quyết trước đây, hiện tại Lâm Hạo Ngôn vừa có sự nghiệp thành công, lại tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn, thành niềm kiêu hãnh của Lâm gia, chuyện này đối với Bí thư Lâm mà nói, ít nhiều cũng là một loại kích động.”

Hỷ Lạc bỗng nhiên có chút áy náy, cô vô lực dựa vào tường, “Thư ký Ngô, chân Lâm Hạo Sơ sao lại bị thương?”

Thư ký Ngô đang muốn trả lời, bỗng nhiên cửa bị mở, người phụ nữ kia đi ra, cô đi tới cạnh Hỷ Lạc, đối với Hỷ Lạc cười cười, vươn tay, “Chào cô, tôi là bác sĩ tâm lý của Lâm Hạo Sơ, Giang Nhất Ninh.”

Tay Hỷ Lạc cũng vươn ra tiếp lấy, “Chào chị, tôi là Tần Hỷ Lạc.” Cô nhìn cửa phòng vẫn đóng chặt như trước, “Lâm Hạo Sơ anh ấy... không có việc gì rồi sao?”

Giang Nhất Ninh có chút suy nghĩ nhìn Hỷ Lạc một lúc, “Bây giờ không có việc gì rồi. Thế nhưng anh ấy đã ba năm không còn như vậy nữa, ngày hôm nay có phải đã xảy ra chuyện gì?”

Thư ký Ngô nhìn Hỷ Lạc đang áy náy gục đầu xuống, anh nói với Giang Nhất Ninh, “Hỷ Lạc đã nói với tôi, chúng ta trên đường nói đi,

đã khuya rồi, để cho họ nghỉ ngơi sớm một chút. Hỷ Lạc hẳn là cũng đang sợ hãi.”

Giang Nhất Ninh dường như còn muốn nói cái gì, bị thư ký Ngô ngăn lại. Sau khi họ rời khỏi, Hỷ Lạc vẫn tựa ở vách tường trước phòng Lâm Hạo Sơ, rất muốn vào xem anh thế nào rồi, nhưng không có can đảm đi vào. Cả người Hỷ Lạc theo tường trượt xuống, cô dựa vào tường ngồi trên sàn nhà, im lặng ngồi ngoài cửa phòng anh.

Không biết qua bao lâu, lâu đến nỗi Hỷ Lạc chỉ cảm thấy hai chân đã tê dại, không còn cảm giác. Cửa phòng đột nhiên bị mở, Lâm Hạo Sơ mặc áo sơmi trắng, quần tây đen, chân trần bước trên sàn nhà, anh đứng ở cửa nhìn Hỷ Lạc, tóc của anh rất mềm mại, cho dù vừa bị anh vò rối loạn, hiện tại vẫn như cũ linh động buông xuống trước trán, anh bây giờ, im lặng đứng ở cửa, ánh mắt trấn tĩnh.

Hỷ Lạc ngẩng đầu lên nhìn anh, nước mắt không biết vì sao lại trào ra, cô cuống quýt xoa xoa hai tay “Xin lỗi.” Cô cúi đầu nói, lúc này, nói không rõ rốt cuộc là nội tâm đau hơn một chút hay là áy náy hơn một chút.

Lâm Hạo Sơ đứng một hồi ở cửa, chậm rãi đi về phía cô, ngồi xổm xuống bên cạnh, hai tay nâng gương mặt cô, “Hẳn là anh nên nói xin lỗi, đã dọa em sợ rồi.”

Chưa bao giờ thấy qua sự dịu dàng của Lâm Hạo Sơ, nước mắt Hỷ Lạc rơi càng dữ dội, cô lắc đầu, “Không sao, là em không tốt, cái gì em cũng không biết, cũng không hiểu quan tâm anh, càng không giúp được gì.”

Tay Lâm Hạo Sơ giúp cô lau nước mắt, nhướn mày, “Đừng khóc nữa, thật khó xem.”

Hỷ Lạc bĩu môi, “Khó xem thì khó xem, có liên quan gì? Dù sao anh cũng không cảm thấy em đẹp.”

Lâm Hạo Sơ chun mũi, trêu cô, “Tần Hỷ Lạc, có phải em muốn khích anh khen em đẹp sao.”

Hỷ Lạc mờ mịt lau nước mắt, khóc đến mức đau sốc hông, rất mất hình tượng nấc cục một cái, “Á... Vậy, anh có khen không?”

Lâm Hạo Sơ cúi đầu cười, hai tay véo mặt cô, “Tần Hỷ Lạc, bây giờ em thực sự rất xấu.”

Chóp mũi Hỷ Lạc vì khóc quá dữ dội nên hơi ửng đỏ, cô hít hít mũi, “Lâm Hạo Sơ, sau này, anh không vui nói em biết được không? Không nên lại từ chối em nữa.”

Lâm Hạo Sơ theo vách tường ngồi xuống cạnh cô, cúi đầu, lát sau, anh nhẹ giọng hỏi, “Thư ký Ngô đã nói cho em rồi?”

“Ừ.” Hỷ Lạc im lặng ngồi bên cạnh anh, im lặng nhìn anh.

Lâm Hạo Sơ dường như là cười khẽ, anh nghiêng mặt nhìn Hỷ Lạc, nụ cười đó, lấp lánh đau thương, “Anh từ khi bắt đầu có ký ức, thì đã không biết gọi tiếng mẹ như thế nào. Bà ấy đứng cạnh anh, hay trước mặt anh, anh cũng không thể mở miệng gọi bà ấy một tiếng mẹ. Anh mãi mãi cũng không quên được ánh mắt bà ấy nhìn anh.”

Giọng nói Lâm Hạo Sơ càng ngày càng nhỏ, nhớ ký ức tuổi thơ, trong tim một trận đau nhói, “Cái loại ánh mắt chán ghét, cảm hận này, lại có thể đến từ mẹ anh.” Anh dừng lại, hai bàn tay buông tại bên người siết chặt, trên mu bàn tay trắng ngần, những tia gân xanh nổi lên càng rõ ràng.

“Lúc còn rất nhỏ, anh cho rằng mình không ưu tú, cho nên bà ấy mới không thích anh. Vì vậy anh cố gắng học tập, cái gì cũng ra sức làm tốt nhất. Những thứ bà ấy thích, anh đều cố gắng thực hiện tốt nhất. Chỉ muốn khiến bà ấy nhìn anh một chút, chỉ muốn bà ấy có thể lưu ý đến, có đứa con là anh.” Lâm Hạo Sơ cười tự giễu, “Thế nhưng, cho đến khi có Hạo Ngôn, anh mới phát hiện chính anh sai rồi. Bất luận anh cố gắng bao nhiêu, m.á.u trên người anh chính là nguyên nhân bà ấy ghét anh, anh có cố gắng thế nào cũng không thay đổi được. Em có biết câu dài nhất mà bà ấy nói với anh là gì không?” Lâm Hạo Sơ tự nói với chính mình, anh cũng không cần câu trả lời của Hỷ Lạc, một người hình như hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của chính mình.

“Bà ấy nói, sự tồn tại của cậu, lúc nào cũng nhắc nhở chính tôi, quá khứ của tôi có bao nhiêu khủng khiếp.” Anh nói xong liền nở nụ cười, trên mặt đang cười, Hỷ Lạc nhưng lại rõ ràng cảm giác được, trong mắt anh chứa đựng bao nhiêu đau đớn.

Tim Hỷ Lạc dường như bị hàng ngàn gai đ.â.m một nhát lại một nhát, cô nhìn anh, anh lại cuộn mình trong thế giới của anh, âm thầm quẩn lấy chính mình, âm thầm ẩn nấp. Lúc này, Hỷ Lạc mới phát hiện, Lâm Hạo Sơ vẫn đóng chặt cánh cửa của chính mình, thì ra yếu đuối như thế, điều anh cần là, chỉ là một phần đơn giản tình thương của mẹ. Trong mắt người đời, đó thật dễ dàng như trở bàn tay, tình mẫu tử theo lý thường nên có, với anh, chỉ là đã tròng xe cát, muốn nhưng không thể được.

Hỷ Lạc muốn an ủi anh, hé miệng mới phát hiện cho dù nhiều từ vựng như vậy, nhiều ngôn ngữ như vậy, giờ khắc này, đều như vậy nhột nhạt vô lực. Trong lòng cô càng đắng chát, “Lâm Hạo Sơ, đây không phải là lỗi của anh. Vì sao muốn đem sai lầm của người khác mà trừng phạt chính mình.”

Lâm Hạo Sơ càng trầm mặc, giống như một đứa trẻ đang bị thương, không thể nghe thấy chính mình nói gì, “Bà ấy không phải người khác, là mẹ anh.” Cho dù bà ấy không thừa nhận anh, sâu trong nội tâm anh, như trước chỉ có một vị trí, chỉ thuộc về bà.

Mũi Hỷ Lạc đau xót, cô quay đầu..., che giấu bi thương của chính mình, nước mắt lại không khống chế được trào ra, từng giọt rơi xuống nền nhà. Trên hai gò má bỗng nhiên cảm giác được một làn hơi ấm áp, Hỷ Lạc kinh ngạc ngẩng đầu, bàn tay dày rộng của Lâm Hạo Sơ nhẹ nhàng ôm lấy gương mặt cô, anh nhìn cô.

Hỷ Lạc ngăn ngั้น nước mắt, ngốc nghếch nhìn Lâm Hạo Sơ, trong mắt anh tỏa ra sự dịu dàng. anh hôn mắt cô, giọng nói yếu ớt, “Đừng khóc.” Môi anh chạm vào nước mắt cô.

Hỷ Lạc không kiềm lòng nổi ôm lấy anh, trong miệng phát ra tiếng gọi nhỏ, “Lâm Hạo Sơ.”

Lâm Hạo Sơ chạm nhẹ môi cô, tại môi cô nói nhỏ, “Tần Hỷ Lạc, em thực sự thích anh?”

Hỷ Lạc lắc đầu, giọt nước mắt rơi vào khóe miệng, vị mặn mặn, đôi môi khô khốc, cô nắm bàn tay anh đang ôm lấy mặt cô, “Không, Lâm Hạo Sơ, em yêu anh.” Chỉ sáu chữ, âm thanh vang vang, nhưng nói ra được thật sự mệt mỏi.

Ngón tay Lâm Hạo Sơ hơi run rẩy, giọng nói khàn khàn, “Anh như vậy, em vẫn yêu?”

Hỷ Lạc nhìn khoảng cách anh rất gần, đôi mắt đỏ, đã từng có cảm giác nó giống như một cái hang sâu có một sức mạnh không nói nên lời luôn muốn hút cô vào, lúc này, cô cam tâm tình nguyện, cam tâm tình nguyện bị nó dẫn dắt tới một thế giới không rõ, cho dù thế giới đó đầy rẫy vết thương.

Môi anh ngay tại môi cô, Hỷ Lạc nhẹ nhàng chạm anh một cái, “Em

nói rồi, thiên đường địa ngục, không xa không rời. Nếu anh là màu đen, em cùng anh biến thành màu đen.”

Lâm Hạo Sơ hôn cô, cả người run lên, “Tần Hỷ Lạc, em thực sự là một kẻ ngốc.”

Hỷ Lạc mỉm cười tiếp nhận nụ hôn của anh, hai tay vòng quanh cổ anh siết chặt, Tần Hỷ Lạc chính là rất ngốc, ngốc ngay từ khi bắt đầu tiến vào một cái vực sâu, cái vực sâu thẳm đó gọi là Lâm Hạo Sơ.

Miễn là anh, trắng và đen không quan trọng, em nguyện cùng anh liêu c.h.ế.t cùng nhau, đến c.h.ế.t không rời.

Chương 17: “Thất thường”

Lâm Hạo Sơ dịu dàng hôn cô, nụ hôn tinh tế từng chút từng chút chiếm đoạt ý thức cô, cô chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra.

Lúc này, cái bụng rất không biết thời thế lên tiếng kêu gào “ục ục”, lẫn qua lộn lại đến bây giờ, hai người vẫn chưa ăn. Hỷ Lạc đỏ mặt ngại ngùng nhìn anh, ngón tay Lâm Hạo Sơ siết lại thành nắm để ở khóe miệng, che lại nụ cười nếu có xảy ra, “Anh đi nấu cơm.” Nói xong anh đứng dậy đi vào bếp.

Hỷ Lạc vội vã đuổi theo anh, “Anh nghỉ đi, để em làm.”

Lâm Hạo Sơ nhíu mày, dường như muốn nói “Em xác định?”

Nhìn bộ dáng không tin tưởng của anh, Hỷ Lạc hừ nhẹ một tiếng, “Để cho anh biết cái gì gọi là kỹ thuật nấu ăn nổi trội vượt bậc.”

Lâm Hạo Sơ cười cười chẳng ừ hử gì cả, xoay người ngồi trở lại sofa, nhàn nhã bật TV xem. Ánh mắt lại lia xuống phòng bếp, “Nhớ cho ít muối, nhớ cho bột ngọt.” Anh dựa lưng vào thành ghế sofa, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ sofa, “... À, còn có, tốt nhất là có thể để anh nhìn ra được hình dạng ban đầu của mấy món ăn ha.”

Hỷ Lạc phẫn nộ trừng mắt anh, huênh hoang đi, huênh hoang đi, đợi đến khi xem anh thế nào cảm động đến rơi nước mắt, thế nào ân hận mình đã sai, thế nào cam tâm tình nguyện khen em.

Từ phòng khách, Lâm Hạo Sơ nhìn dáng vẻ bận rộn trong bếp, nghe tiếng nước ào ạt truyền tới, ngay cả tiếng xoong nồi rơi rớt đến chói tai mà cũng không cảm thấy khó mà chịu đựng được. Cái cảm giác này, chính là cảm giác gia đình sao? Anh khẽ cười.

Chờ thức ăn đặt trên bàn, Lâm Hạo Sơ nhìn mấy món ăn, trong lòng sáng tỏ, không nhìn ra được hứng thú gì trên mặt. Hỷ Lạc hồi hộp nhìn chăm chăm vẻ mặt của Lâm Hạo Sơ, thấy chân mày anh hơi nhướn lên, Hỷ Lạc cũng không tự chủ được lại nhướn mày theo. Bỗng nhiên lại thấy hàng chân mày nhướn lên càng cao, Hỷ Lạc nghi ngờ nhìn anh, thế này là biểu hiện gì? Bộ mặt anh biến hóa cũng quá cứng đờ đi, hình như chỉ có lông mày mới biểu hiện được tâm tình. Cô cắn chiếc đũa, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, cúi xuống mặt bàn, nhìn chăm chăm anh không chớp mắt.

“Em là muốn ăn cơm, hay là muốn ăn anh?” Vẻ mặt Lâm Hạo Sơ y chang như đánh bài poker, thình lình quăng một câu như thế.

Hỷ Lạc thiếu chút nữa ngã xuống dưới bàn, cô nắm chặt mép bàn, hòa hoãn làm dịu, “Lâm Hạo Sơ, lúc anh ăn cố gắng đừng nên nói gì hết.”

Lâm Hạo Sơ khó mà lộ ra một biểu hiện rõ ràng.

“Vì mỗi khi anh nói luôn khiến người ta c.h.ế.t ghen, em không muốn c.h.ế.t sớm thế đâu, em còn tuổi xuân phơi phơi vẫn chưa hưởng thụ hết.”

Lâm Hạo Sơ cứ tiếp tục ăn cơm một cách ngoan ngoãn.

Hỷ Lạc híp mắt, lẽ nào anh ăn không được, mấy món này có gì đó không bình thường? Cô lại len lén nhìn trộm anh vài lần.

Lâm Hạo Sơ cảm thấy được ánh mắt cô, khoe môi không đối phát hiện một độ cong nho nhỏ, ngẩng đầu, tầm mắt nhanh chóng xẹt qua cô, “Học không tệ lắm.”

Hỷ Lạc trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn anh, “Anh ăn được sao?”

Lâm Hạo Sơ vẫn không ngẩng đầu nhìn cô, nhưng trong lòng lại có một luồng khí ấm áp kéo tới không rõ nguyên do, “Em cố tình tìm má Ngô học sao?”

Má Ngô là người giúp việc của Lâm gia, Lâm Hạo Sơ lúc nhỏ do bác ấy nuôi lớn, Hỷ Lạc từ Lâm Hạo Ngôn mới biết được Lâm Hạo Sơ từ nhỏ đã quen cách nấu ăn của má Ngô. Thế là hai tuần này, hầu như mỗi ngày Hỷ Lạc đều đến Lâm gia tìm má Ngô học nấu ăn.

“Ừ, đáng tiếc thời gian quá gấp, chỉ học được mấy món đơn giản thôi.” Hỷ Lạc cười híp mắt cúi đầu bắt đầu ăn, Lâm Hạo Sơ chỉ là nói một câu đơn giản “Học không tệ lắm”, là có thể khiến cô vui vẻ như ăn mật ngọt.

Lâm Hạo Sơ không nói gì, im lặng gấp thức ăn trên bàn mà ăn, nói không rõ cảm nhận lúc này, trong cuộc sống ba mươi một năm, đã quen sống một mình, bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một người, dường như, cảm giác này cũng không tệ.

Một chiếc Volvo đen yên lặng lướt đi, trong xe, thư ký Ngô chuyên chú nhìn tình hình giao thông phía trước, bầu không khí vô cùng yên ắng, anh liếc nhìn Giang Nhất Ninh bên cạnh đang xuất thần, “Làm sao vậy?”

“Anh có nghĩ lần này anh ấy tại sao lại đột nhiên phát bệnh?” Giang Nhất Ninh vẫn nhìn chăm chú về phía trước, nhưng một chút ý thức lại không lưu lại ở cảnh quan trước mắt.

Thư ký Ngô thật chăm chú nhìn cô một cái, không nói gì.

Giang Nhất Ninh lúc này mới đem ánh mắt chuyển dời lên người ngồi bên cạnh, “Nói rõ có phải hay không, cô ấy đối với anh ấy nhất định có ảnh hưởng?”

Thư ký Ngô biết “anh ấy” là ai, cũng biết “cô ấy” trong miệng cô ám chỉ là ai, anh khẽ thở dài, “Bây giờ Hỷ Lạc là vợ của anh ấy, đối với anh ấy nhất định có ảnh hưởng, chuyện này rất bình thường không phải sao?”

Giang Nhất Ninh nghiêng người ngơ ngác nhìn thư ký Ngô, một lát, cô từ tốn lắc đầu, “Không đúng... Anh ấy như vậy, thực sự sẽ thích ai sao?”

Tay Thư ký Ngô nắm vô-lăng âm thầm siết chặt, ánh sáng mờ tối trong xe thấy không rõ vẻ mặt anh lúc này, “Nhất Ninh, anh ấy đã kết hôn rồi, bất luận anh ấy có thích ai hay không, cũng sẽ không thay đổi được gì.”

Giang Nhất Ninh giống như bị vạch trần cái gì đó, cô có chút buồn bực nhìn thư ký Ngô, “Anh nói với tôi mấy cái này để làm gì, tôi chỉ là quan tâm đến bệnh tình của anh ấy.”

Thư ký Ngô cười cười không nói nữa, có một số người khi mà động

chạm đến tình cảm sâu kín trong lòng, bao giờ cũng muốn giống như đà điểu, vùi đầu trong bãi cát. Chỉ cần mình không đổi mặt, dường như đoạn tình cảm đó sẽ không tồn tại, như vậy cũng sẽ không bị thương tổn, hoặc là, sẽ không thương tổn tới người khác. Mà không biết, ngoại trừ mình ra, người bên cạnh lại càng rõ ràng sự trốn tránh của cô.

Cơm nước xong, Hỷ Lạc đem dược liệu mà lão trung y cho, dùng nước nóng ngâm, bung chậu để trước giường Lâm Hạo Sơ. Lâm Hạo Sơ chán nản nhìn mấy thứ đen đen trong chậu, toàn bộ gian phòng lập tức bị một mùi hương nồng nặc của dược liệu bao phủ. Lâm Hạo Sơ buông sách trong tay, bất đắc dĩ nói, “Tân Hỷ Lạc, em xác định ông trung y kia có chứng minh thâm niên nghề nghiệp?”

Về mặt Hỷ Lạc đây chính trực gật đầu, “Đương nhiên, ông ấy chữa khỏi bệnh rất nhiều người nha, đây chính là bài thuốc gia truyền độc quyền của ông ấy, nếu không phải thấy em đặc biệt chịu khó, là người khác ông ấy không cho đâu.”

Lâm Hạo Sơ nhìn bộ dáng của cô, lắc đầu, “Anh nghĩ ông ta thấy em dễ lừa gạt nên mới cho em đó, em đưa tiền ông ta rồi à?”

Hỷ Lạc trừng lớn mắt, “Lâm Hạo Sơ, anh làm sao có thể nghi ngờ chỉ số thông minh của em. Ông ấy không hỏi em đòi tiền mà.” Cuối cùng, cô hít hít mũi, “Em chỉ là nhờ ba em, ừm, giúp con ông ấy sắp xếp một công việc làm mà thôi.”

Lâm Hạo Sơ bĩu môi, cái bộ dạng bị anh nói trúng rồi kìa, anh cầm lấy cuốn sách bên cạnh dựa vào tường xem tiếp, “Chân anh còn chưa chữa khỏi đã bị cái thứ này làm cho ngạt chết, hay là em tha cho anh đi.”

Hỷ Lạc phồng má, tức giận một tay đoạt lấy sách trong tay anh, “Lâm Hạo Sơ, anh thật quá đáng, đây đều là em khổ cực vất vả tìm được, sao anh lại giẫm lên tâm ý của em như thế chứ.”

Lâm Hạo Sơ thở dài một tiếng, ngẩng đầu vẻ mặt có chút đau khổ, “Phải ngâm sao?”

Hỷ Lạc gật đầu, “Không được thương lượng.”

Lâm Hạo Sơ híp mắt, ngoắc ngoắc ngón tay, “Tần Hỷ Lạc, lại đây.”

Hỷ Lạc đảo cặp mắt trắng dã, động tác này, trong tay có phải còn thiếu một đạo cụ? Cầm thêm một khúc xương đúng thật hoàn mỹ. Trong lòng thì oán thăm như vậy, nhưng lại ngoan ngoãn đi tới, “Làm gì?”

Tay Lâm Hạo Sơ lao tới kéo cô vào trong lòng, đặt ở bên dưới, anh cười đến mê hoặc, “Hỷ Lạc... cảm ơn em vì anh mà làm nhiều như vậy.”

Hỷ Lạc chỉ cảm thấy cổ họng siết chặt, tay chống trên ngực, xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng manh, cô cảm giác rõ ràng nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh, cô nuốt nuốt nước miếng, “Không cần cảm ơn.”

Khuỷu tay Lâm Hạo Sơ chống trên giường, bàn tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt lộ ra một chút bối rối, giọng nói êm ái, “Thế nhưng làm sao bây giờ? Anh không thích mùi này?”

Hỷ Lạc hóa đá, nếu như mắt của cô không có vấn đề, nếu như đầu óc cô cũng không rối mịt, bây giờ Lâm Hạo Sơ đang làm nũng cô ư? Anh nghiêng đầu, vẻ mặt bối rối mà nghênh nghênh, đầu phải dạng biến thái bình thường.

Tay kia của Lâm Hạo Sơ nhẹ nhàng khiêu khiêu ngón tay Hỷ Lạc, còn lắc qua lắc lại muốn bòn nôn, “Hỷ Lạc?”

Hỷ Lạc chỉ cảm thấy một trận thiên lôi hiện lên, thẳng tắp đánh trúng vào sau gáy Hỷ Lạc, trời ơi, ông già thất thường này thực sự đang làm nũng, cô khó khăn di chuyển ánh mắt, “Vậy... vậy thì

không ngâm nữa. "

Thằng cha Lâm Hạo Sơ này thật sự rất không hiền lành lắc đầu, "Vậy thì ngại quá, giẫm đạp lên tâm ý của em rồi."

Hỷ Lạc bị anh "đánh" đến thần trí không rõ ràng, "Không... không sao đâu. Em không để ý đâu."

Lâm Hạo Sơ giả vờ găng gượng, "Thực sự... không sao hết?"

Hỷ Lạc gật đầu.

Lâm Hạo Sơ thoả mãn vỗ vỗ gương mặt cô, "Ngoan." Sau đó liền thu hồi mặt cười nghiêm chỉnh cầm lấy cuốn sách kế bên tiếp tục đọc.

Hỷ Lạc trừng mắt nhìn trần nhà, thế nào lại có loại cảm giác bị tính kế.

Lâm Hạo Sơ che mặt sau cuốn sách, nụ cười thoáng qua trên môi.

Hỷ Lạc tức giận bưng chậu nước đen đen hậm hực đem vào phòng vệ sinh trút hết toàn bộ xuống bồn cầu, tức tối gạt cần nước mấy lần, nhìn mảnh vụn dước thảo theo dòng nước trôi đi, cảm phần mẫn mủ Lâm Hạo Sơ, "Lưu manh, chỉ biết xài mỹ nam kế. Còn có điểm nào ra dáng nhân viên công vụ nhà nước sao! Chỉ biết trước mặt mình bày yêu sách, không đàng hoàng, vô giá trị. Ôi nước ngâm chân yêu quý thế là tiêu rồi."

Lâm Hạo Sơ tựa vào cửa phòng vệ sinh, hai tay khoanh trước ngực, nhẹ nhàng giơ tay, giả bộ gõ gõ mở cửa phòng vệ sinh, "Tần tiểu thư hình như rất tức giận?"

Hỷ Lạc đi tới bồn rửa mặt cố sức ấn chai xà bông rửa tay, ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Không dám ạ, ngài là lão gia, ngài là

đại lão gia, tôi phải nghe lời ngài thôi. Tôi ở trong nhà đâu có chút quyền gì.”

Lâm Hạo Sơ cố nén cười, càng ngày càng phát hiện trêu cô thật không phải là trò hay, anh tiếc nuối lắc đầu, “Aiz! Anh mới vừa trêu em thôi, ai biết em lại dễ bị kích thích như thế. Nhưng mà đồ thì đã đồ rồi, tâm ý em anh nhận là được rồi.”

Trong lòng Hỷ Lạc mừng thầm, Lâm Hạo Sơ, đây chính là anh tự mình đ.â.m đầu vào nha, đừng có mà trách em. Cô xoa xoa tay, đi tới cạnh Lâm Hạo Sơ, ngẩng đầu lên nhìn anh, “Thật không! Nói như thế thì anh lấy làm tiếc rồi?”

Lâm Hạo Sơ gật đầu, như trước ra vẻ đạo mạo, “Ừ, đó đều là tâm ý của em.”

Mắt Hỷ Lạc lóe sáng lên, “Nói như vậy, thật ra anh chuẩn bị ngâm chân?”

Lâm Hạo Sơ nhún vai, “Đáng tiếc bây giờ đồ hết rồi.”

Nụ cười Hỷ Lạc càng sâu, tay cô nắm lấy vạt áo Lâm Hạo Sơ, kéo anh về phía mình, “Em quên nói cho anh, ông trung y đó cho em...” Cô cố ý kéo dài giọng nói, mặt mỉm cười nhìn Lâm Hạo Sơ, từ tốn mà nói, “Là phần của một tháng, vừa mới đồ... chỉ là của đêm nay.”

Lâm Hạo Sơ vừa nghe xong mặt lập tức đen hơn phân nửa, “Địa chỉ ông trung y kia ở đâu? Anh nghi ngờ giấy chứng nhận của ông ta là giả, lập tức phái người tới tịch thu.”

Hỷ Lạc cười đến vai run lên, “Lâm Hạo Sơ, nghĩ không ra anh cũng có ngày hôm nay. Đường đường là bí thư thành ủy, nói không giữ lời?”

Lâm Hạo Sơ là ai, Lâm Hạo Sơ là một người bụng dạ đen tối có nội tâm mạnh mẽ. Nheo cặp mắt hoa đào, đưa tay khoác lên vai Hỷ Lạc,

âm thanh có chút dụ hoặc, “Hỷ Lạc, chúng ta có muốn hay không... tiếp tục chuyện trước kia chưa làm xong?” Ngón tay nhẹ nhàng quăn tóc Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc ngẩng đầu tà tà liếc anh, “Chuyện gì?”

Lâm Hạo Sơ cúi xuống, bên tai cô khẽ thở một hơi thở, “Chuyện trước khi ăn chưa làm xong.”

Đại não Hỷ Lạc ầm một tiếng nổ tung, cả người cô run rẩy một hồi, vội vã kéo cánh tay Lâm Hạo Sơ đang khoác trên vai, “Cái... cái kia, mỹ nam kế đối với em hết tác dụng rồi. Đừng nghĩ lại thay đổi sự chú ý của em.” Ánh mắt cô hoảng loạn d.a.o động, không dám nhìn thẳng anh.

Hai tay Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên “bang” một tiếng chống trên cánh cửa, Hỷ Lạc bị giam trong hai tay anh, “Không tác dụng...” Anh đắm chiêu suy nghĩ nhìn Hỷ Lạc, “Chúng ta cứ thử xem như thế nào?”

Hỷ Lạc sững sờ, nhìn mặt anh từ từ khuyếch đại trước mắt cô, cô căng thẳng từ từ nhắm hai mắt, “Được rồi! Không ngâm thì không ngâm nữa!”

Lâm Hạo Sơ rốt cục nhịn không được cười ra tiếng, ngón trỏ anh nhẹ nhàng phớt qua mũi Hỷ Lạc, “Thật ngoan.”

Đến tận đây, Lâm Thất Thường lần thứ hai hoàn thắng. Tần tiểu thư hoàn toàn rơi lệ, trong cái nhà này, địa vị nô lệ của cô căn bản đã hoàn toàn bị đóng mác.

Chương 18: Hạ gục

Hỷ Lạc nhập học rồi, mỗi ngày hai điểm một đường, trường học và nhà. So với cuộc sống trước đây không khác mấy. Thế nhưng, ít nhiều cũng có chút thay đổi, chẳng hạn như, cô không thể giống như trước kia cùng với mấy đứa con gái trong ký túc xá trắng trợn ngắm trai đẹp, ngắm soi trai đẹp, cũng không thể cùng với mấy đứa bạn gái trong ký túc xá ngượng ngùng mắc cỡ tám mấy vấn đề trai gái. Tại vì sao? Bởi vì các cô nương thuần khiết trong ký túc xá đã nói, "Tần Hỷ Lạc, mi là phụ nữ đã có chồng, đã không còn ngây thơ nữa, không thể lại gia nhập hội thiếu nữ chúng ta nói chuyện đêm khuya nữa, mi hẳn là nên đêm khuya nói chuyện vợ chồng đi."

Hỷ Lạc khóc không ra nước mắt, cô có thể nói sao? Nói cô và ông xã của mình bây giờ vẫn là mỗi người một phòng, ngoại trừ vài lần có vài cái kiss phát sinh ngoài ý muốn thì không có thêm bất cứ tiếp xúc thân mật gì nữa. Cô nội thương rồi.

Lâm Mẫn nhìn vẻ mặt cực kỳ uể oải của Hỷ Lạc, nhẹ nhàng gầy gầy bộ móng tay vừa mới tót xong, "Hỷ Lạc, vẫn chưa thành công nắm gọn chồng cậu sao?"

Hỷ Lạc lúng túng, mở sách giáo khoa trên bàn ra, làm bộ dáng chăm chú đọc sách, "Không có chuyện đó."

Lâm Mẫn ngoảnh đầu, hất mái tóc dài, "Ta nói, bộ dáng này của cậu

nhìn thế nào cũng giống cái dạng muốn mà không được nha.”

Hỷ Lạc mệt mỏi liếc bạn một cái, “Tớ là làm lụng vất vả quá độ.” Mỗi ngày ở nhà đều phải hầu hạ đại gia, mỗi ngày bị sai khiến.

Miệng Lâm Mẫn thành hình chữ “O”, nửa ngày mới khép lại, “ Ông xã cậu... Aiz, cũng quá không biết tiết chế nổi sao.”

Hỷ Lạc biết cô đã hiểu lầm, vội vã giải thích, “Không phải không phải, tớ nói là ở nhà tớ bị anh ấy bóc lột ấy, thật ra có đôi khi cũng là tớ bóc lột anh ấy.” Cô ngửa đầu nhìn trời, trừng mắt, sau đó vỗ bàn, “Không đúng, tớ phải cùng anh ấy lập ra quy định, hai tư sáu anh ấy bóc lột tớ, ba năm bảy tớ bóc lột anh, cuối tuần chúng tớ bóc lột lẫn nhau.” Dựa vào cái gì anh mỗi ngày ra dáng lão gia điều khiến cô hết làm cái này tới làm cái kia chứ.

Lâm Mẫn giương mắt nhìn, bộ dáng không thể tin được, “Tần Hỷ Lạc, vợ chồng nhà cậu, thật mạnh mẽ quá đi.”

Hỷ Lạc trừng Lâm Mẫn vài cái, “Nghĩ cái gì vậy, tớ nói là việc nhà, xem tay tớ này, thô hết cả rồi.”

Lâm Mẫn lôi kéo tay Hỷ Lạc, chép chép miệng, lặng lẽ mò đến tai cô, “Này, nói nghe nè, cậu chưa hạ gục được ông xã nhà cậu à?”

Hỷ Lạc đỏ mặt, nói lắp bắp, “Vì sao là tớ hạ gục anh ấy, sao không phải là anh ấy hạ gục tớ.”

Vẻ mặt Lâm Mẫn như đang đờ ra nhìn Hỷ Lạc, có chút thông cảm sờ sờ đầu cô, “Đứa bé đáng thương, bị bóc lột riết rồi mắc bệnh hoang

tưởng. Lâm Hạo Sơ và cậu, nhìn sao cũng thấy cậu muốn hạ gục anh ấy.”

Hỷ Lạc nhớ tới lần trước chính mình chủ động tấn công, kết quả là bị từ chối, trên mặt có chút không nén được giận, cô xấu hổ vuốt vuốt tóc, “Vậy thì sao, lẽ nào cậu có sáng kiến hay?”

Lâm Mẫn cười gian tà sờ sờ cằm, “Bị tớ nói trúng rồi sao?”

Hỷ Lạc thất bại suy sụp rụt vai, “Được rồi, bị cậu nói trúng rồi.”

“Hỷ Lạc, cậu phải nắm chắc thời gian mà hành động, dụ dỗ ăn trước rồi mới nói. Cái loại tình cảm này, OOX thành công rồi, giống như thành công được một nửa.” Bọn xấu thì bày kế xấu nha.

Hỷ Lạc nghi ngờ nhìn cô, “Thật không?”

“Ừ, chân lý! Không thể thật hơn.”

Hỷ Lạc giống như đắm chiêu nghiên cứu lời nói của cô, hạ gục Lâm Hạo Sơ, đây chính là một kỹ thuật sống nha, cũng là loại thể lực nha, nhớ tới anh từng là bộ đội đặc chủng, Hỷ Lạc vội vã đem cái ý nghĩ bạo chúa trong đầu lấp trên cung b.ă.n bay đi. Vẻ mặt cô đau khổ lắc đầu, “Không được, Lâm Hạo Sơ sẽ bóp c.h.ế.t tớ thôi.”

Lâm Mẫn không thèm chấp nhất nhéo cô, “Tớ bóp c.h.ế.t cậu trước. Một chút hình dáng nữ sinh thời đại mới cũng không có. Tiền đồ như thế á.” Sau đó cô suy nghĩ một chút, lại thấp giọng nói nhỏ, “Nếu không thì, dùng chiêu đồng phục mê hoặc đi, đàn ông hình như đều không chống cự nổi chiêu này.”

Hỷ Lạc nháy đôi mắt to, vẻ mặt mờ mịt nhìn Lâm Mẫn.

“Lâm Hạo Sơ thích cái gì... ừm, đồng phục.” Lâm Mẫn cũng có chút đỏ mặt, dù sao cũng là con gái mà.

Hỷ Lạc cố gắng suy nghĩ một chút, vỗ bàn, “Bộ đội đặc chủng!”

Lâm Mẫn hít sâu, đè xuống cơn tức đang nổi lên, “Tân Hỷ Lạc, con nhóc cậu đã từng thấy qua ai mặc trang phục bộ đội đặc chủng chơi trò đồng phục đi quyến rũ chưa?”

Hỷ Lạc run run, “VẬY... cậu nói?”

Lâm Mẫn quan sát Hỷ Lạc từ trên xuống dưới, “Mặc trang phục y tá đi, vóc dáng này phong cách này, đóng vai trong sáng thuần khiết là thích hợp nhất.”

Vì vậy, thế là Tân cô nương bị xúi giục. Cầm trang phục y tá mua trên mạng, Hỷ Lạc tò mò trốn ở trong phòng ngâm cứu rất lâu. Phát hiện vài vóc thực sự thiếu đến đáng thương, sao lại không biết xấu hổ mặc ra ngoài đây, cô cầm trang phục đứng trước gương so rồi lại so.

Lâm Hạo Sơ về đến nhà, nhìn phòng khách đèn đuốc sáng trưng, không thấy bóng dáng Hỷ Lạc, anh thay dép đi vào phòng. Đi ngang qua phòng Hỷ Lạc, cửa vừa lúc hé ra khe nhỏ, anh vừa cởi áo khoác vắt trên cánh tay, đầu cũng không ngẩng lên liền đẩy cửa tiến vào, “Tân Hỷ Lạc, hôm nay em...” Thấy cảnh tượng trước mắt, Lâm Hạo Sơ đơ ra đứng một chỗ, lập tức anh cũng rất mất hình tượng cười lớn ra tiếng, “Tân Hỷ Lạc, em đang chơi cái gì vậy?”

Hỷ Lạc là đang mặc đồ y tá, cũng không có mặc sai, sai chính là sai lúc cô đang thử, bởi vì xấu hổ, trực tiếp mặc chung áo thun ngắn tay cùng với quần jean, nhìn có vẻ đặc biệt buồn cười, lẽ ra mảnh

vải vừa thiếu vừa sát người bị áo thun và quần jean làm cho cộm lên nhăn nhúm, lại căng phồng, xem ra chẳng có chút mỹ cảm nào.

Hỷ Lạc then quá hóa giận, đẩy Lâm Hạo Sơ đi ra khỏi phòng, “Anh này có lịch sự hay không, vì sao vào nhà không gõ cửa?” Vốn dĩ kế hoạch sẽ có màn vừa hương sắc vừa gợi cảm bây giờ tự nhiên lại biến thành trò cười, cô càng nghĩ càng giận.

Lâm Hạo Sơ bị đuổi ra, anh nhìn cửa phòng bị đóng chặt, cúi đầu cười cười, lập tức thu lại ý cười, trở về phòng mình.

Bạn xấu lại xuất thêm chiêu thứ hai, Thấp-Thân-Dụ-Hoặc

Đêm nay, Hỷ Lạc tắm rửa xong, mặc áo ngủ mỏng manh, chất liệu tơ tằm vì trên người còn dính nước nên mềm mại dán chặt theo thân thể cô, phác họa đường cong tuyệt đẹp của cô. Tóc dài xõa trên vai, giọt nước li ti nhẹ nhàng rơi xuống, da dẻ toàn thân vì mới tắm xong, lộ ra sắc hồng nhạt. Hỷ Lạc đỏ mặt ngồi trên sofa, ánh mắt Lâm Hạo Sơ chăm chú dừng trên chương trình quân sự, Hỷ Lạc vội ho một tiếng, không có phản ứng. Không ngừng cố gắng, lại khụ một tiếng, vẫn không phản ứng. Lại khụ một tiếng thật mạnh, tốt, người nào đó nhìn qua rồi.

Hỷ Lạc ngoảnh đầu, có chút ngượng ngùng hạ mắt, “Bập” trước mắt tối sầm, Hỷ Lạc ôm cái khăn lông bị ném phủ trên đầu, ai oán trừng mắt nhìn người đàn ông trên sofa.

Lâm Hạo Sơ uống nước, tầm mắt trở lại TV, “Lau cái đầu khô đi, cẩn thận cảm cúm.”

Chiêu thứ ba của bạn xấu, bữa tối đầy ắp, mục đích, bồi dưỡng bầu không khí, kết quả, ăn sạch đôi phương.

Hỷ Lạc tỉ mỉ chuẩn bị những thứ nên có trong bữa tối đầy ắp xong xuôi, bò bit-tết, rượu vang, ngọn nến, âm nhạc, hoa tươi, còn có chút hương huân thảo. Cô thoả mãn nhìn mọi thứ trong phòng

khách do mình tỉ mỉ lên kế hoạch, tốt! Lâm Hạo Sơ, lần này còn bắt không được anh?

Lâm Hạo Sơ vừa vào nhà liền hắt xì vài cái, anh dụi dụi mũi, "Tần Hỷ Lạc, đốt cái gì vậy?"

Vẻ mặt Hỷ Lạc mờ mịt, "Hương huân thảo đó, giúp thư giãn tâm tình."

Lâm Hạo Sơ bịt mũi, "Vút ẹ lên, anh dị ứng thứ này." Nói xong vội vã trốn về phòng.

Hỷ Lạc choáng váng, nhất thời một tí cũng không có ý chí chiến đấu, ăn thức ăn, một câu cũng không nói.

Lâm Hạo Sơ nhìn hôm nay cô đặc biệt im lặng, "Làm sao vậy? Ngày hôm nay thế nào đột nhiên im lặng như thế?"

Hỷ Lạc buồn bực trề môi lâm bầm, "Không có việc gì."

Trong mắt Lâm Hạo Sơ lấp lánh ý cười, không có nói nữa. Hỷ Lạc uống rượu một ly tiếp một ly, một bụng ai oán, mắng mả Lâm Mặc vài lần. Cái gì mà đồng phục quyến rũ, cái gì mà thân hình ẩm ướt, cái gì mà bữa tối đầy nến, tất cả đổi thành một Lâm Hạo Sơ căn bản vô dụng, đối đãi loại người Lâm Thất Thường này, hiển nhiên những tục chiêu thế này căn bản vô dụng thôi.

Gương mặt Hỷ Lạc đỏ bừng, đáy mắt lập lòe ánh sáng, nhìn Lâm Hạo Sơ trước mắt có chút mờ ảo, giống như cách một làn hơi nước, cô híp mắt cười, chìa một ngón tay, "Lâm Hạo Sơ... anh sao lại biến thành hai người vậy?"

Lâm Hạo Sơ ưu nhã cắt miếng bò bít-tết, liếc cô một cái, "Em say

rồi.”

Hỷ Lạc nhìn ánh sáng lập lòe xuyên qua ly rượu, chất lỏng màu đỏ tràn ngập ánh sáng lung linh, cô nằm sấp trên bàn, gối trên tay, “Không có say, anh là Lâm Hạo Sơ, em biết.” Sau đó đứng thẳng người dậy nhìn thẳng vào mắt anh, “Lâm Hạo Sơ, cả ngày anh để bộ mặt đăm đăm để làm gì chứ, cười một cái đi, thành tâm mà cười. Anh mà cười rất đẹp nha.”

Lâm Hạo Sơ cười như không cười nhếch nhếch khóe miệng, “Tại sao anh phải cười ngây dại cả ngày.”

Hỷ Lạc bấu môi, cô lão đảo lắc lư đi qua, vỗ bàn, “Lâm Hạo Sơ, đêm nay, em muốn ăn anh. Ức.” nấc rượu một cái.

Lâm Hạo Sơ nhếch nhếch khóe miệng, “Sợ em tiêu hóa không được.”

Hai tay Hỷ Lạc chống bàn, nhìn cái bóng Lâm Hạo Sơ trước mặt cứ lắc lư qua lại, tay cô sờ soạng đầu anh, “Lâm Hạo Sơ, tóc anh thật mềm quá đi.”

Lâm Hạo Sơ nhìn con mèo say rượu trước mặt, tay đỡ lấy cô, “Trở về phòng mà ngủ.” Nói xong cũng mặc kệ cô chống cự trực tiếp ôm cô vào phòng, Hỷ Lạc ngoan ngoãn dựa vào n.g.ự.c anh, nhỏ giọng khe khẽ, “Lâm Hạo Sơ, lòng của anh sao mà khó đi vào như vậy?”

Lâm Hạo Sơ bỗng dừng bước, nhìn cô một hồi, đến cùng cũng không nói gì, đem cô đặt trên giường, thay cô đắp chăn, “Ngủ một giấc cho tốt. Anh không muốn cùng con mèo say khướt nói chuyện.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Tay Hỷ Lạc siết chặt cổ tay anh, “Chúng ta rõ ràng sống chung với nhau rất tốt, cũng kết hôn rồi, rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào? Anh nói cho em biết được không.”

Lâm Hạo Sơ đưa lưng về phía cô, khẽ nhắm mắt, từng bước từng bước gỡ ngón tay của cô ra, nhanh chóng rời phòng. Hỷ Lạc nhìn bóng lưng anh, nín gót chần siết chặt, kéo chăn trùm hết lên người, chất lỏng mẩn mẩn rơi tràn khóe miệng.

Nửa đêm, Hỷ Lạc bị khát nước, có chút đau đầu muốn nứt ra. Đứng dậy lặng lẽ ra khỏi phòng, sắp đến mùa thu rồi, gió đêm có chút se lạnh, cửa sổ ban công hình như chưa đóng, rèm cửa sổ bị gió thổi bay phần phật. Mái tóc Hỷ Lạc bị thổi bay lượn theo gió trong bóng tối, hơi lạnh, ánh trăng sáng rọi chiếu trên ban công, cô chậm rãi hướng ban công đi tới, muốn đóng cửa cửa sổ. Một trận gió phất qua, tấm rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng bị gió thổi tung một góc, Hỷ Lạc bỗng nhiên thấy một cái bóng mờ nhạt trên ban công, cô sợ đến khẽ hô một tiếng.

Lâm Hạo Sơ mặc áo sơmi trắng, quần tây màu xám, chậm rãi xoay người nhìn cô. Dưới ánh trăng, Hỷ Lạc thấy làn khói lượn lơ xung quanh anh, ánh lửa đỏ kẹp giữa ngón tay anh, chột hiện chột ẩn. Lâm Hạo Sơ không nói gì, xoay người nhìn dài ánh đèn xa xa giữa màn đêm đen kịt.

Hỷ Lạc vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng đến gần anh, "Lâm Hạo Sơ, anh hút thuốc?" Từ trước đến giờ lâu như vậy chưa từng thấy anh hút thuốc.

Lâm Hạo Sơ vẫn không nói lời nào, hai tay khoát lên tay vịn ban công, khẽ cúi đầu, ánh trăng phủ lên gương mặt anh càng trở nên trắng bệch.

Bỗng nhiên Hỷ Lạc cảm thấy phía sau lưng phát lạnh, cô nhẹ nhàng vòng cánh tay lay lay, "Lâm Hạo Sơ, anh... không phải bị mộng du chứ?" Thấy anh không nói lời nào, cô vội vã che miệng, sau đó lặng lẽ buông tay ra, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Mộng du hình như không thể nói chuyện với anh được."

"Em mới mộng du đó." Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên mở miệng.

Hỷ Lạc bị dọa càng hoảng sợ, “Anh không bị mộng du sao mà không thèm nói lời nào? Còn nữa, anh sao lại hút thuốc?”

Lâm Hạo Sơ ngẩng đầu nhìn ánh trăng phía xa xa, “Tần Hỷ Lạc, hôm nay là ngày mấy?”

Hỷ Lạc suy nghĩ một chút, chậm rãi đi tới cạnh anh, dựa vào lan can, “Bây giờ là hai giờ khuya, nói cách khác, hôm nay là ngày 15.” Nghĩ đến ngày 15, cô liên tưởng đến Lâm Hạo Sơ lần trước có nói việc muốn cùng người bạn gặp nhau, bèn nhìn anh đang lặng lẽ hút thuốc, “Anh... cả ngày muốn ở nhà tiếp bạn? Muốn em giúp gì không?”

Lâm Hạo Sơ quay đầu nhìn cô, một lúc lâu, anh đem mẫu thuốc trong tay dập tắt trong bồn hoa ở ban công, “Không cần, em nhớ chiều nay đừng về quá sớm.”

Hỷ Lạc gật đầu, “Em biết rồi, chiều nay em có tiết.” Nói xong, cô nhìn Lâm Hạo Sơ vẫn cứ đờ đờ bên cạnh, nhớ tới buổi tối tự mình làm náo loạn một trận, có chút xấu hổ, “Anh đi ngủ sớm một chút, ngày mai em còn phải dậy sớm, em ngủ trước đây.”

Dường như Lâm Hạo Sơ chậm nửa nhịp, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, “Ừ, được.”

Hỷ Lạc có phần nghi ngờ nhìn anh vẫn còn ngây ngốc như cũ, nhìn theo ánh mắt anh, một khoảng trời đêm tối như mực, không biết anh nhìn cái gì mà nhìn đến xuất thần như thế.

Chương 19: Phủ kín

Ngày tiếp theo, ngày 15, Hỷ Lạc ngoan ngoãn đi học, sau khi tan học còn cố ý đến siêu thị gần nhà dạo một vòng mới trở về.

Về đến nhà, thấy Lâm Hạo Sơ yên lặng đọc sách trong thư phòng, hình như tâm tình rất tốt, khéo môi khẽ nhếch, lúc thấy Hỷ Lạc về nhà, thậm chí tặng cho cô một nụ cười rất trẻ con.

Hỷ Lạc sống sờ, bạn của anh cũng quá là thần kỳ nha, cùng Lâm Hạo Sơ tụ họp dường như có thể khiến anh trong nháy mắt biến thành người khác, cả ngày không hề tâm tình bất định, xem ra anh nên cùng bạn bè tụ họp nhiều nhiều mới phải.

“Bạn anh đi rồi?” Hỷ Lạc dựa vào cửa thư phòng hỏi anh.

Đầu anh từ cuốn sách ngẩng lên, cười cười, “Đi rồi.”

Hỷ Lạc thấy anh lại cúi đầu đọc sách, trên mặt là dáng vẻ tươi vui, ôn hòa đắm chìm trong ánh mặt trời. Trên mặt cô cũng không kèm lòng nổi nở nụ cười, không làm phiền anh nữa, xoay người chuẩn bị vào bếp làm cơm, đi vài bước, nhớ ra gì đó, cô do dự, “Lâm Hạo Sơ... Ba gọi điện thoại, nói khoảng mấy ngày lễ trung thu, gọi chúng ta về Lâm gia ăn.” Cô cẩn thận quan sát sắc mặt anh, rất sợ anh có

gì đó khác thường.

Ánh mắt Lâm Hạo Sơ vẫn tập trung trên cuốn sách, chỉ là “Ừ” một tiếng, nhìn không ra tâm tình nào khác. Hỷ Lạc thở ra một hơi dài.

Ngày trung thu, Hỷ Lạc vẫn không yên tâm. Trước đây không biết thân thể của Lâm Hạo Sơ cảm thấy còn tốt, bây giờ đã biết, đối với quan hệ giữa Diệp Hồng và Lâm Hạo Sơ cô thật sự rất khó khiến mình bình tĩnh. Từ lúc vào Lâm gia, Hỷ Lạc thấy Diệp Hồng, luôn luôn khống chế không được sẽ len lén quan sát phản ứng của Lâm Hạo Sơ, vẫn tốt, chỉ ít cho tới bây giờ sắc mặt anh coi như bình thường.

Ngày hôm nay mọi người đến đủ cả, anh rể cả, anh rể hai của Lâm Hạo Sơ đều tới, còn có cục cưng của gia đình chị cả. Tiểu Bảo Bảo hơn hai tuổi, đang ngoan ngoãn chơi đùa, bé gái nhỏ, tết tóc đuôi sam, kẹp một cái kẹp hồng nhạt, khuôn mặt hồng hồng. Tuy rằng không cần người lớn để ý, thế nhưng Hỷ Lạc rất thích trẻ em, ôm không buông tay.

Diệp Hồng ngồi trên ghế sofa, khí chất như hoa lan, “Hỷ Lạc, nên gọi ba mẹ con đến đi, nhiều người sẽ vui hơn.”

Hỷ Lạc bị nhóc con nín nín tóc, hai người bọn họ đang vướng bận tay chân, nghe thấy Diệp Hồng nói với cô, vội vã đáp lời, “Không cần không cần, nhà con mấy năm trước đều cùng với nhà bác Cố, năm nay vừa lúc còn lại người lớn hai nhà, cùng nhau cũng rất náo nhiệt.”

Diệp Hồng cười, vừa lúc thấy Lâm Hạo Ngôn đang ngáp từ trên lầu xuống, bà liếc mắt khẽ cau, “Hạo Ngôn, buổi tối lại thức đêm sao, thật không làm người khác bất lo.”

Lâm Hạo Ngôn ngồi vào sofa, cùng Lâm Hạo Sơ gật đầu chào hỏi, khoát tay trên vai Diệp Hồng, "Aiz, mẹ à, mẹ còn không biết nghề nghiệp của con sao. Làm phần mềm đó, có ai không tặng ca đâu."

Diệp Hồng yêu thương véo véo khuôn mặt anh ta, "Xem này, gãy hết rồi, đợi mẹ kêu má Ngô nấu cho con canh bồi bổ."

Hỷ Lạc nhìn một màn mẹ hiền tử hiếu, ngón tay siết chặt vùi trong nệm sofa, theo bản năng nhìn Lâm Hạo Sơ. Anh khẽ chau mày, tầm mắt dừng trên cái bật lửa trong tay, lại là động tác đó, một mực vô ý thức bật lửa rồi tắt lửa. Hỷ Lạc nhướn mày, hình như giống như lần trước lúc cùng Diệp Hồng mặt đối mặt, anh cũng có động tác này, trước đây vì sao không có phát hiện sự thay đổi rất nhỏ của anh ấy?

Hỷ Lạc nhìn động tác của anh, chột sáng chột tắt, bỗng nhiên có chút hoảng sợ. Ánh mắt chuyển qua trên mặt anh, thấy không rõ lắm ánh mắt anh lúc này, chỉ là khóe môi hơi nhếch, dường như có thể nhìn ra anh đang hết sức chịu đựng một thứ gì đó. Hỷ Lạc bỗng nhiên có chút hối hận, có lẽ không nên đến đây. Vấn đề của Lâm Hạo Sơ, hình như không phải đơn giản chỉ thỉnh thoảng vui buồn thất thường mà thôi.

Lâm Hạo Sơ vẫn chìm đắm trong ý thức của chính mình, dường như tiếng động bên ngoài đối với anh không có chút quan hệ. Ánh mắt Hỷ Lạc dừng rất lâu trên mặt anh, khoảng cách gần như vậy, anh lại có thể không hề hay biết, Hỷ Lạc cúi đầu gọi nhỏ anh, "Lâm Hạo Sơ."

Anh không đáp lại, động tác trong tay vẫn không dừng lại, dường như lại có phần nhanh hơn.

Tiểu Bảo Bảo mà Hỷ Lạc đang ôm đột nhiên bắt đầu khóc nháo, Diệp Hồng thuận thế tiếp nhận, bế lên sân thượng, lừa tiểu Bảo Bảo ngẩng trắng. Lâm Hạo Ngôn cũng đứng dậy theo Diệp Hồng, một bên đùa tiểu Bảo Bảo, một bên cùng Diệp Hồng nói giỡn. Tiếng cười không dứt bên tai, e rằng chỉ là niềm vui gia đình đơn thuần, lúc này Hỷ Lạc lại nghe vô cùng chói tai.

Lâm Hạo Sơ thực sự không bị âm thanh bên ngoài kinh động, tiểu Bảo Bảo khóc nháo, Diệp Hồng dỗ dành nhỏ nhẹ ầm ập, Lâm Hạo Ngôn sang sảng cười khẽ, toàn bộ cũng không kích thích được sự chú ý của anh. Tim Hỷ Lạc đập thành thịch, "Lâm Hạo Sơ." Nhẹ giọng gọi khẽ, cô không dám gọi lớn, hù sợ đến anh.

Động tác Lâm Hạo Sơ càng lúc càng nhanh, hô hấp hình như bắt đầu hỗn loạn. Hỷ Lạc thấy kinh hãi, cô bắt chắp một nhà chị cả chị hai đang ở góc phòng khách chơi mạt chược, cũng bắt chắp hai mẹ con ở sân thượng nhìn thấy, ôm cổ Lâm Hạo Sơ, cúi đầu gọi, "Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ..."

Lâm Hạo Sơ hình như có chút trì độn quay đầu, nhìn vào đôi mắt kỳ ảo không có chút tức giận của Hỷ Lạc, một lúc lâu, anh tựa trên vai Hỷ Lạc, nhắm mắt, không có bất kỳ lời nói nào.

Hỷ Lạc thở dài một hơi, n.g.ự.c lại bị thắt chặt đến đau, tình hình anh như vậy rốt cuộc là đã bao lâu, thế mà cũng không có bị ai phát hiện. Cô vuốt ve lưng anh, ngón tay mềm mại chậm rãi theo hô hấp của anh.

Lâm Hạo Sơ dần dần tỉnh táo lại, anh buông Hỷ Lạc ra, dựa vào thành ghế sofa, cúi đầu, có chút uể oải, lại giống như đứa trẻ bị thương lẳng lặng ngồi.

Hỷ Lạc nhìn anh, cắn răng, bỗng nhiên ôm bụng, hàng chân mày nhíu chặt lại, "Lâm Hạo Sơ, bụng em đau quá."

Lâm Hạo Sơ lấy lại tinh thần, vội vàng đỡ lấy vai cô, "Làm sao vậy? Vừa này không phải vẫn còn khỏe sao."

Hỷ Lạc ôm bụng, nắm tay Lâm Hạo Sơ, "Anh đưa em đi bệnh viện được không, em rất khó chịu."

Lâm Hạo Ngôn vừa lúc đi tới, bị hình dạng Hỷ Lạc dọa cho hoảng sợ, "Chị dâu, chị làm sao vậy?"

Những người khác trong phòng khách cũng chú ý tới cảnh này, đều vội vàng hỏi thăm, Hỷ Lạc hơi chột dạ, trên mặt vẫn như trước chống chế, cắn chặt môi, "Tôi có chút khó chịu, đi bệnh viện khám xem."

Diệp Hồng vội vàng kéo Lâm Hạo Ngôn, "Hạo Ngôn, lấy xe nhanh lên, đưa Hỷ Lạc đi bệnh viện khám đi."

"Tôi đi lấy xe, anh ôm chị dâu ra ngoài." Lâm Hạo Ngôn nói liền chuẩn bị ra ga-ra lấy xe.

Hỷ Lạc vội vã ngăn lại, "Không cần, Hạo Ngôn chú ở nhà đi, để Hạo Sơ đưa tôi đi được rồi. Khả năng chỉ là ăn đồ hư, không có gì đáng lo, không cần điều động binh lực."

Lâm Hạo Sơ một tay ôm lấy Hỷ Lạc, "Tôi đưa Hỷ Lạc đi bệnh viện, chú ở nhà đi." Nói xong cũng không chờ Lâm Hạo Ngôn trả lời, trực tiếp sai bước hướng cửa đi đến.

Ra khỏi Lâm gia, cách một khoảng, Lâm Hạo Sơ buông Hỷ Lạc, tự mình đi tới phía trước. Hỷ Lạc ở phía sau giậm giậm chân, "Lâm Hạo Sơ, có anh đối xử người bệnh như thế hả?"

Lâm Hạo Sơ cũng không trả lời, tiếp tục đi tới phía trước.

Trong xe, Hỷ Lạc thắt xong dây an toàn, phát hiện Lâm Hạo Sơ không khởi động xe, nhìn ngoài cửa sổ xe chờ ra. Cô sợ hãi đẩy anh một cái, "Nè, không đi sao?"

Lâm Hạo Sơ quay đầu lại nhìn cô, trong mắt càng phát ra tia u ám không rõ, "Tần Hỷ Lạc, ai cho phép em làm như vậy?" Ai cho phép em tự cho là đúng nhìn thấu sự khốn cùng của tôi, ai cho phép em không hề cố kỵ lần này đến lần khác đung vào trái tim đóng chặt của tôi.

Hỷ Lạc cúi đầu, "Em.. em không muốn nhìn anh như vậy."

Lâm Hạo Sơ nhìn cô, im lặng không lên tiếng, ngón tay siết chặt vô-lăng.

Hỷ Lạc ngẩng đầu đối diện ánh mắt thâm trầm của anh, từng chữ rõ ràng, "Em -sẽ -đau -lòng."

Trái tim Lâm Hạo Sơ trong nháy mắt, dường như có vật gì đó đang dâng trào lên, chưa từng có người nào để ý sự khác thường của anh, anh cố sức che dấu sự hoảng loạn, cố sức tránh né hiện thực, chưa từng có người nào quan tâm đến tâm tình của anh. Lúc này, Tần Hỷ Lạc lại đơn giản dễ dàng đập vỡ bức tường thành tự vây khốn chính mình nhiều năm như vậy, đơn giản như vậy lại thấy được sự yếu đuối anh chịu đựng từ lâu. Anh thậm chí có chút tức giận, tâm tình kiềm chế quá lâu, dốc toàn bộ sức lực.

Lâm Hạo Sơ bất ngờ chiếm lấy môi cô, động tác có chút gấp rút, thậm chí có chút thô bạo, anh hung hăng hôn cánh môi cô, lưỡi ngang ngược tiến vào trong miệng cô, hung hăng mút lấy đầu lưỡi cô. Hỷ Lạc bị đè tựa vào ghế, hôn đến hít thở không thông.

Về đến nhà, vừa vào phòng khách còn chưa kịp bật đèn, Lâm Hạo Sơ thật giống như thay đổi thành người khác dùng sức đem Hỷ Lạc ép trên cửa, nụ hôn ngang ngược cuốn sạch tất cả ừn ừn kéo đến.

Hỷ Lạc hòa theo anh, anh dùng sức mà hôn, tay gấp gáp không tự chủ được theo vạt áo thăm dò tiến vào trong, chưa bao giờ động chạm đến khu vực này, tay Lâm Hạo Sơ phủ trước n.g.ự.c mềm mại của cô, động tác không thể gọi là dịu dàng.

Chóp mũi quanh quẩn mùi xạ hương nhàn nhạt thuộc về anh, trong bóng tối, Hỷ Lạc chậm rãi hạ quyết tâm, siết chặt ôm lấy anh.

Một đường triền miên đến ghế sofa, Lâm Hạo Sơ kéo Hỷ Lạc đặt phía dưới. Anh không nói gì, toàn bộ động tác thanh nhã ngày xưa đều thay đổi. Hỷ Lạc co ro phía dưới anh, cảm thụ được nhiệt độ nóng rực từ cơ thể anh truyền đến, ngón tay cô run rẩy chống trên vòm n.g.ự.c anh, bàn tay chống trên n.g.ự.c trơn bóng, nơi đây rõ ràng truyền đến tiếng tim đập dồn dập như tiếng trống trận.

Anh gặm cắn chiếc cổ trắng nõn của cô, giống như trút hết cơn giận, không có một chút thương tiếc. Cảm giác được ham muốn của anh. Dục vọng càng sâu, Hỷ Lạc không do dự bám chặt vào anh.

Rèm cửa sổ chỉ kéo lại một lớp vải sa mỏng manh, mặt trăng trung thu thanh khiết vẩy từng giọt ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên sofa, anh phủ trên người cô, rõ ràng là một mảng tối tăm, nhưng Hỷ Lạc lại có thể thấy được ánh mắt đau thương lúc này của anh.

Ngón tay Lâm Hạo Sơ vuốt ve sợi tóc cô, "Tần Hỷ Lạc, em đã trốn không thoát rồi."

Hỷ Lạc hiểu rõ ý tứ của anh, hai chân cô quấn lên anh, "Từ trước đến nay em chưa từng nghĩ tới trốn chạy, cũng vĩnh viễn trốn không thoát." Nếu như không phải yêu anh như thế, nếu như không phải muốn cùng anh đầu bạc răng long, em làm sao muốn trăm phương ngàn kế, em làm sao cần phải hèn mọn khẩn cầu, điều em muốn từ trước đến nay chỉ có mình anh mà thôi. Làm sao lại nghĩ tới việc trốn chạy?

Lâm Hạo Sơ không hề ẩn nhẫn, chôn thật sâu vào trong cơ thể cô. Con mãnh thú bị giam cầm ở sâu trong nội tâm dường như trong nháy mắt được phóng thích, tâm tình kiềm nén đã lâu toàn bộ trong nháy mắt như dòng nước được khơi thông ra ngoài.

Hỷ Lạc bị động tác thô bạo của anh làm cho đau nhức, thế nhưng vẫn cắn chặt môi dưới. Cô biết lúc này anh chẳng hề yêu cô, có lẽ anh cần chỉ là một loại an ủi, biết đâu, chỉ là một phần ấm áp.

Trong tình yêu, ai yêu càng sâu, người ấy lại càng hèn mọn.

Trong tình yêu của họ, Tần Hỷ Lạc, đã định trước người đàn ông cô yêu sâu đậm nhất.

Một đêm lưu luyến, một đêm dây dưa. Một đêm này, Hỷ Lạc thấy được sự yếu đuối thuộc về Lâm Hạo Sơ, cái đó không muốn người biết, cái đó lặng lẽ chôn trong n.g.ự.c người đàn ông trầm mặc không nói gì của cô. Mồ hôi anh chảy xuống trên cơ thể cô, từ từ thấm vào trong da thịt cô. Đêm nay Hỷ Lạc rõ ràng biết, cuộc đời này, cô sợ mãi mãi không trốn thoát được nọc độc của người đàn ông này.

Chương 20: Không từ bỏ

Sáng sớm, khi Hỷ Lạc thức giấc, rèm cửa sổ thật dày trong phòng Lâm Hạo Sơ ngăn lại những tia nắng sớm mai, chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài đặc trưng của buổi sáng. Cô trợn mắt giật mình, thấy mình như gấu koala trèo trên người Lâm Hạo Sơ, chân còn gác lên bụng anh, hai tay vòng qua ôm lấy vai anh siết chặt. Hỷ Lạc vội vã rút chân, nhưng lúc rút chân lại thì không cẩn thận đụng phải vật gì đó cứng cứng. Cô thầm kêu không được rồi, vội vàng rút đầu vào trong chăn, chỉ nghe Lâm Hạo Sơ kêu rên một tiếng, anh mở mắt ra, đôi mắt đen láy có vẻ giận dữ, "Tần Hỷ Lạc, em không muốn sống phải không."

Hỷ Lạc đỏ mặt, lúng túng nói, "Á, anh không sao chứ? Em không có cố ý." Lập tức cuộn tròn trong chăn nói thầm, "Ai bảo anh mới sáng sớm thì đã cầm thú như vậy chứ."

Lâm Hạo Sơ đen mặt, "Tần Hỷ Lạc, cấp hai em không có học môn sinh học à?" Vậy mà nói anh cầm thú, chẳng lẽ là tối hôm qua anh dọa sợ cô?

Hỷ Lạc lúng túng, cô dụi dụi mũi, nhỏ giọng nói lầm bầm, "Môn sinh học cấp hai sẽ không dạy cái này....?" Thử hỏi, cái đó giáo viên cấp hai sao mà mở miệng giảng được?

Lâm Hạo Sơ cười cười nham hiểm, một tay vươn tới cô, giọng nói uy

hiếp, “Em... Vừa mới nói anh cầm thú?”

Hỷ Lạc căng thẳng nắm chặt góc chăn, trên mặt lập tức đấp mặt nạ kẻ nịt nọt cười cười, “Không có, không có, ngài sao lại có thể là cầm thú chứ? Ngài nghe lầm rồi, tôi nói ngài cầm thú, ngài phải ăn nhiều để bồi bổ cho tốt, béo được thì tốt nhất.”

Lâm Hạo Sơ hình như hiểu rõ nheo mắt lại, “Còn nói kính ngữ?”

Lưỡi Hỷ Lạc co rút, thật vất vả mới lưu loát được, “Á, là vì em đặc biệt tôn trọng anh. Không phải vì anh già, anh một tí cũng không già, thân thể cường tráng, trẻ trung khoẻ mạnh, như hổ thêm cánh, mạnh mẽ uy lực, càng già càng dẻo dai...” Đầu lưỡi lại co rút, vội vã che miệng lại.

Lâm Hạo Sơ đen nửa khuôn mặt, nhưng tâm tình rất tốt cười cười, “Rất tốt, nói tóm lại, anh có thể hay không rút ra kết luận sau đây? Ý của em chính là, thân thể anh không tốt? Tuổi tác quá lớn?”

Hỷ Lạc há hốc miệng nhìn anh, nửa ngày mới nuốt xuống được kinh ngạc, “Anh tuyệt đối xuyên tạc ý của em rồi.”

Ngón tay Lâm Hạo Sơ không nhẹ không nặng sờ sờ gương mặt Hỷ Lạc, trong động tác có chứa thành phần đe dọa, anh nhỏ giọng nói, “Ý khác của em là, có vẻ như bảo anh, tối hôm qua biểu hiện không tốt lắm.”

Hỷ Lạc vội vàng nhích ra mép giường, cười vô cùng nịnh nọt, “Không có không có, ngài, á, tối hôm qua anh biểu hiện rất tốt, vô cùng tốt, em rất thoả mãn, ừ.” Nói xong còn rất nghiêm túc quay sang Lâm Hạo Sơ gật đầu. Nói giỡn chứ, làm thêm lần nữa, cái bộ dáng này của cô mà không tính toán trước sớm muộn gì thì mấy khớp xương

có khả năng chịu đựng không dậy nổi nữa.

Lâm Hạo Sơ nhìn không được cười ra tiếng, anh xoa xoa đỉnh đầu cô, “Giỡn với em thôi, căng thẳng làm gì.” Nói xong hướng trước mặt cô đứng dậy mặc quần áo, Hỷ Lạc bị nam sắc trước mắt làm cho mê mẩn, ngẩn tò te nhìn anh mặc quần áo, Lâm Hạo Sơ quay đầu lại nhéo nhéo mặt cô, “Hỷ Lạc? Nước miếng chảy kìa.”

Hỷ Lạc phục hồi tinh thần lại, “...” Vội vàng cố sức chùi chùi mép, mới phát hiện bị đùa giỡn, cô oán hận trừng mắt nhìn bộ mặt hứng thú ngây thơ đến buồn nôn của thằng cha đối diện.

Lâm Hạo Sơ nhìn lướt qua cái gối đầu trắng tinh, “Nhớ giặt sạch đó.”

Hỷ Lạc theo ánh mắt anh quay lại nhìn, trên cái gối màu trắng, vẽ mấy đường cong mà cô rất quen thuộc, Hỷ Lạc phản xạ có điều kiện lại chùi chùi khóe miệng mình, nhìn bóng lưng người đàn ông đang đi tới phòng tắm, âm thầm đ.ă.m vào tường, còn có ai mất mặt hơn cô sao, còn có ai thảm hại trong đêm đầu tiên hơn cô sao?

“Lần sau nhớ mang theo cái gối của mình.” Lâm Hạo Sơ đưa lưng về phía cô, nhàn nhã bỏ lại một câu nói, để lại cho cô một bóng lưng thật phóng khoáng.

“Ừ.” Hỷ Lạc ử rử lên tiếng, á, khoan đã, anh nói lần sau? Hỷ Lạc kinh ngạc ngẩn đầu, đáng tiếc Lâm Hạo Sơ đã vào phòng tắm. Trong lòng Hỷ Lạc đầy vị ngọt ngào, thì ra ông già lớn tuổi không những kỳ cục mà thật sự còn rất thất thường rất thất thường nha.

Khi Hỷ Lạc rửa mặt xong xuôi ra khỏi phòng, Lâm Hạo Sơ đã đi làm.

Thấy miếng kính trên bàn trà có một cái hộp màu đỏ, phía dưới chặn một tờ giấy, Hỷ Lạc đi qua cầm lấy xem, "Hỷ Lạc, sinh nhật vui vẻ!" Nét chữ bằng bút máy cứng cáp mạnh mẽ dường như có phần ấm áp của anh. Đôi mắt Hỷ Lạc cong lên, mở cái hộp màu đỏ, một sợi lắc tay bằng bạch kim tinh tế, những chỗ nối với nhau được khảm mấy viên đá nhỏ, kiểu dáng rất đơn giản, Hỷ Lạc lại thích không muốn rời tay.

Buổi chiều thừa dịp không có tiết học, Hỷ Lạc theo thư ký Ngô muốn đến địa chỉ của Giang Nhất Ninh. Đi tới phòng khám tâm lý của Giang Nhất Ninh, cô đợi một hồi thì có cô gái ra đón trợ lý dẫn cô vào phòng làm việc của Giang Nhất Ninh.

Giang Nhất Ninh một thân trang phục màu xám vừa vặn ra dáng một phụ nữ trưởng thành phong tình, cô mời Hỷ Lạc ngồi, đối với sự xuất hiện của Hỷ Lạc một chút cũng không bất ngờ, "Cô muốn biết những gì?"

Tay Hỷ Lạc nắm chặt túi xách có chút run run, "Lâm Hạo Sơ vấn đề của anh ấy hình như càng ngày càng nghiêm trọng rồi."

Giang Nhất Ninh nhìn Hỷ Lạc, im lặng một hồi, "Đương nhiên sẽ nghiêm trọng, anh ấy một mực kháng lại việc trị liệu, tuy rằng trong khoảng ba năm này anh ấy đều rất tốt. Thế nhưng, có lẽ là anh ấy quá kín đáo, lúc anh ấy sống một mình rồi cuộc xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không thể nào biết được."

"Tối hôm qua, hình dạng anh ấy ở Lâm gia có chút không thoải mái." Nhớ tới hình dạng anh ngay lúc đó, Hỷ Lạc vẫn còn thấy rùng mình.

"Cô nói xem tình huống lúc đó của anh ấy." Giang Nhất Ninh kiên trì nhìn Hỷ Lạc.

“Lúc đó, anh hình như hoàn toàn đem chính mình phong tỏa lại, đối với mọi người xung quanh có xảy ra chuyện gì hoàn toàn không cảm giác, vẫn chìm đắm trong ý thức của chính anh ấy.” Hỷ Lạc miêu tả lại sự việc.

Giang Nhất Ninh suy nghĩ một hồi, “Dường như có khuynh hướng tự phong bế chính mình, trước đây anh ấy không có vấn đề này.” Giang Nhất Ninh suy tư lúc lâu, lại hỏi Hỷ Lạc, “Anh ấy vừa vào Lâm gia liền bị như vậy sao?”

Hỷ Lạc lắc đầu, “Hình như là từ lúc Hạo Ngôn xuống lầu.”

“Vậy sau khi Lâm Hạo Ngôn xuống lầu có hành động nào đặc biệt không, có thể nói, xảy ra chuyện gì kích thích đến anh ấy?”

Hỷ Lạc nhớ tới cử chỉ của Lâm Hạo Ngôn và Diệp Hồng sau khi xuống lầu, tâm trạng hiểu rõ, cô nhìn Giang Nhất Ninh, “Tôi nghĩ, tôi biết nguyên nhân phát bệnh của anh ấy rồi. Nhưng mà, tôi rất muốn biết làm sao mới có thể giúp anh ấy?”

Giang Nhất Ninh nhìn Hỷ Lạc một hồi, thấy cổ Hỷ Lạc mơ hồ lộ ra dấu vết hồng hồng, cô hạ mắt, “Vấn đề của anh ấy nằm trên người mẹ anh ấy, may ra chỉ có mẹ anh ấy mới có thể tháo cái nút thắt này. Nhưng trước kia chúng tôi đã thử từ mẹ anh ấy giải quyết, đều không làm nên chuyện gì. Mẹ anh ấy không hợp tác.”

Hỷ Lạc nghe đến sững sờ, một lát sau cô không thể tin được mới hỏi “Ý chị là nói... Mẹ anh ấy đã biết anh ấy có bệnh?”

Giang Nhất Ninh im lặng không nói nữa.

Đại não Hỷ Lạc nhất thời trống rỗng, Diệp Hồng đến tốt cùng là có bao nhiêu chán ghét Lâm Hạo Sơ mới có thể đối với đứa con chính mình sinh ra không ngó ngàng gì tới.

Giang Nhất Ninh nhìn tâm tình Hỷ Lạc suy sụp, cô khe khẽ thở dài, “Hay là cô có thể thử nói chuyện với mẹ anh ấy, với tư cách con dâu Lâm gia, bà ấy cũng có phần bằng lòng cùng cô nói chuyện. Chúng tôi, dù sao cũng là người ngoài. Đối với chuyện trước kia, hẳn bà ấy rất không hài lòng đề cập với người ngoài.”

Hỷ Lạc nhìn Giang Nhất Ninh, gật đầu, trong lòng đã dự tính, biết đâu, cô thực sự có cơ hội cùng Diệp Hồng nói chuyện.

Vừa định đi khỏi, đột nhiên Hỷ Lạc nhớ tới cái gì, xoay người hỏi Giang Nhất Ninh, “Bác sĩ Giang, khi Lâm Hạo Sơ đối mặt với mẹ anh ấy, luôn có động tác bật lửa, luôn châm lửa rồi lại tắt, cái này... biểu thị cái gì vậy?”

Sắc mặt Giang Nhất Ninh có chút trầm trọng, “Tôi nghĩ, trong tiềm thức, anh ấy xem chính mình giống như ngọn lửa đó...”

Câu nói tiếp theo của Giang Nhất Ninh Hỷ Lạc không có can đảm để nghe tiếp, tự xem mình là ngọn lửa, vậy nói có phải hay không, trong tiềm thức, anh đã từng muốn dập tắt chính mình?

Từ phòng khám của Giang Nhất Ninh đi ra, tâm tình Hỷ Lạc càng trở nên trầm trọng. Bây giờ xem ra quan hệ giữa Diệp Hồng và Lâm Hạo Sơ cũng không phải đơn giản như tưởng tượng, thế nhưng nghĩ đến hình dạng tối hôm qua của Lâm Hạo Sơ, lòng cô lại quặn thắt, bất kể như thế nào không thể lại mặc kệ bệnh tình của anh tiếp tục sa sút. Nghĩ vậy, cô gọi điện thoại cho Diệp Hồng, “Mẹ, bây giờ mẹ có rảnh không? Con có chút việc muốn tìm mẹ.”

Cùng Diệp Hồng hẹn tại một quán trà, ngồi trong gian phòng, Hỷ Lạc hồi hộp nhìn Diệp Hồng đang thanh thản uống trà trước mặt, lòng lại càng bất an, rốt cuộc nên mở miệng làm sao để nhắc tới chuyện trước đây..

Diệp Hồng ngửi ngửi hương trà, khẽ nhấp một ngụm, “Ừm, đúng là Phổ Nhĩ[8], lần trước ba con đi Vân Nam mang về cũng không ngon bằng cái này.”

Hỷ Lạc cười trả lời, càng thấy rối rắm.

Diệp Hồng nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng vỗ mặt bàn, “Hỷ Lạc, con có cái gì cứ nói thẳng đi, đừng ngại.”

Tay Hỷ Lạc đặt ở đầu gối nắm chặt, cắn cắn môi, “Mẹ, bệnh của Hạo Sơ hình như rất nghiêm trọng.”

Lông mi Diệp Hồng buông xuống khẽ run run, không có nói tiếp, ngón tay nhẹ nhàng phủ lấy chén trà.

Lòng Hỷ Lạc nặng trĩu, “Mẹ, Hạo Sơ anh ấy rất đau khổ. Anh ấy vẫn rất cố gắng, chỉ muốn mẹ có thể tiếp nhận anh ấy. Anh ấy rất khát khao tình thương của mẹ.” Hỷ Lạc có cả một bụng những điều muốn nói, trước khi gặp Diệp Hồng đã nghĩ hết mọi thứ trong đầu, nhưng lúc này một câu cũng nói không nên lời.

Diệp Hồng ngẩng đầu nhìn Hỷ Lạc, nét mặt hiện lên sự bình tĩnh, “Hỷ Lạc, thật xin lỗi.”

Hỷ Lạc thất vọng nhìn cô, “Mẹ, chỉ có vậy thôi sao? Anh ấy là người mà mẹ cực khổ mang thai mười tháng mới sinh ra được, trên người anh ấy cũng có một nửa dòng m.á.u đang chảy là của mẹ, và khi mẹ biết vấn đề tâm lý của anh ấy ngày càng nghiêm trọng, mẹ chỉ là đơn giản nói ba chữ “thật xin lỗi” thôi sao?”

Diệp Hồng lãnh đạm hướng nhìn màn đang rũ xuống phía ngoài, “Mẹ vốn dĩ không muốn sinh nó, nếu không phải Mộ Cẩm xin mẹ, mẹ không hề muốn sinh ra nó.”

Hỷ Lạc càng dùng lực siết chặt tay, cô không di chuyển ánh mắt, kiên cường giữ bình tĩnh, “Thế nhưng anh ấy đã tồn tại, mẹ, anh ấy

là một con người đang sống thật sự. Không phải là một thứ hư ảo, không phải là mẹ không đối mặt thì sẽ không tồn tại.”

Diệp Hồng quay đầu lại nhìn Hỷ Lạc với đôi mắt vẫn lạnh lùng không một chút ấm áp, “Cho nên, mẹ không muốn nhìn thấy nó, cũng không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến nó.”

Hỷ Lạc cười khổ, “Mẹ, con cảm thấy nên khám bệnh không phải là Lâm Hạo Sơ, chính là mẹ mới đúng.” Thấy Diệp Hồng đối diện sắc mặt từng chút từng chút trắng bệch, Hỷ Lạc buông xuống ánh mắt, “Con vẫn rất kính trọng mẹ, bởi vì mẹ là mẹ Lâm Hạo Sơ, cho dù anh ấy là một sai lầm của mẹ, cho dù anh ấy là cơn ác mộng mẹ tránh cũng không thoát. Con vẫn muốn cảm ơn mẹ, ngoài việc anh ấy mang đến cho mẹ sự đau khổ, thì trên bất kỳ phương diện nào anh ấy đều tốt nhất, anh ấy nỗ lực, kiên cường, dũng cảm, con rất tự hào vì mình có một người chồng như vậy. Cho dù anh ấy có bệnh, con cũng coi như không. Nói một cách cực đoan, thì bệnh tiếp cũng tốt. Bất luận anh ấy tự phong bế cũng tốt, điên rồi cũng tốt, con sẽ không buông tha anh ấy.”

Hỷ Lạc dừng một chút, nhìn Diệp Hồng, bà vẫn như trước mặt không biểu hiện gì ngời ngấn ở đối diện, lúc này, trong đầu Hỷ Lạc hiện lên cảnh yêu thương của Diệp Hồng đối với Lâm Hạo Ngôn, Hỷ Lạc khẽ động khóe môi cười châm biếm, “Nếu nguyên nhân bệnh của anh ấy là mẹ, sau này con sẽ không để anh ấy xuất hiện trước mặt mẹ, như vậy chắc anh sẽ không lại bị phát bệnh nữa đâu.”

Nói xong Hỷ Lạc mở ví tiền ý bảo nhân viên phục vụ tính tiền, cô hơi cúi người hướng Diệp Hồng, “Mẹ, tạm biệt!”

[8] Phổ Nhĩ: tên quận thuộc tỉnh Vân Nam, vùng đất trồng trà nổi tiếng.

Chương 21: Trước đêm đó

Về đến nhà, thấy Lâm Hạo Sơ, Hỷ Lạc kìm không được đỏ khóe mắt, cô cúi đầu đứng ở hành lang đổi giày, đổi xong thì cảm thấy cổ họng như bị bóp nghẹt, cúi đầu đi vào phòng mình. Lâm Hạo Sơ vô cùng kinh ngạc nhìn bóng lưng cô, "Tần Hỷ Lạc?"

Hỷ Lạc đưa lưng về phía anh "ừm" một tiếng.

Lâm Hạo Sơ càng thấy nghi hoặc, từ sofa đứng dậy đến gần cô, kìm không được cúi người nhìn cô, "Làm sao vậy?"

Hỷ Lạc né tránh anh, "Không có gì, em thấy không thoải mái, về phòng đây."

Tay Lâm Hạo Sơ nắm bờ vai của cô, mạnh mẽ giữ chặt cô, nói không nên lời, "Em... có phải đang giận anh không?"

Hỷ Lạc bị anh hỏi đến ngây ngốc, ngẩng đầu nhìn anh, "Anh nói cái gì?"

Lâm Hạo Sơ thấy khóe mắt cô ửng đỏ, lòng chùng xuống, xấu hổ không dám mở mắt, "Có phải tối hôm qua anh đã làm đau em?"

Mặt Hỷ Lạc đỏ lên, lẩm bẩm, "Anh nói bậy bạ gì đó."

Lâm Hạo Sơ nghe vậy tay nắm chặt vai cô, chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô, âm thanh có phần dịu dàng, "Vậy bây giờ em sao thế?"

Hỷ Lạc nhìn anh ở trước mặt mình, lòng dâng nổi chua xót, nước mắt tí tách trào ra, tay cô vòng qua ôm cổ anh, "Lâm Hạo Sơ, anh rõ ràng tốt như vậy..." Câu nói tiếp theo chưa kịp mở miệng, cô không muốn lúc này đây nhắc đến cái tên Diệp Hồng.

Lâm Hạo Sơ bị cô làm cho dở khóc dở cười, anh nhẹ nhàng đẩy đẩy đầu Hỷ Lạc, "Nè, em không phải thừa dịp này chùi nước mũi vào áo anh chứ?"

Hỷ Lạc bị anh nói đùa thì mỉm cười, hít hít mũi, một hơi thở bị mắc kẹt trong cổ họng nuốt xuống không được, đột nhiên bị nấc cục, một cái lại một cái không dừng lại được. Cô vỗ vỗ ngực, Lâm Hạo Sơ đưa cho cô một ly nước ấm, uống xong vẫn như vậy chẳng có tác dụng gì, Hỷ Lạc khó chịu kinh khủng.

Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên cúi người hôn cô, Hỷ Lạc trợn to mắt chớp chớp vài cái. Lâm Hạo Sơ chỉ là khẽ chạm vào môi cô, liền thẳng người nhìn chăm chú vào cô. Hỷ Lạc lại trừng mắt nhìn, nhìn khoảng cách anh gần trong gang tấc, ngay cả hô hấp đều có phần không ổn định.

Khóe mắt Lâm Hạo Sơ cong cong, bàn tay ấm áp phủ lên đỉnh đầu cô, "Hết nấc cục chưa?"

Hỷ Lạc ngẩn ngơ ngây ngốc, tay cô chỉ vào Lâm Hạo Sơ, "Anh... anh... trước đây anh đã từng đến nhà em!" Trong trí nhớ, khi Hỷ Lạc còn rất nhỏ rất nhỏ, có một cậu thiếu niên dùng chiêu này làm cô

hết nấc cục, không giống, cậu thiếu niên kia hôn là hôn khỏe môi cô, sau đó cậu ấy đứng dậy đặt bàn tay to lớn trên đỉnh đầu cô, “Hết nấc cục chưa?” Cậu thiếu niên gầy gò trong trí nhớ với người đàn ông trước mắt thật trùng hợp, cô kinh ngạc trừng to mắt.

Trong mắt Lâm Hạo Sơ ẩn ý nụ cười, tay anh đang đặt trên đỉnh đầu cô theo mái tóc mượt mà lướt xuống sau gáy cô, “Nhớ ra rồi sao?”

Hỷ Lạc giương mắt chờ đợi, “Anh....đã nhận ra em từ lâu?”

Lâm Hạo Sơ cười nhưng không nói, khi đó Hỷ Lạc còn rất nhỏ xíu, chỉ có năm tuổi. Không nhớ được anh cũng phải thôi, cũng không nghĩ rằng Hỷ Lạc lại nhớ kỹ đến vậy.

Hỷ Lạc hơn nửa ngày mới khép miệng lại, “Anh là bạn của Tư Niên.” Khi đó, hình như anh và Tư Niên thường cùng nhau đến chung cư chơi đùa, chỉ là lúc đó Hỷ Lạc quá nhỏ, rất nhiều ký ức đều bị thời gian làm mờ nhạt.

Lâm Hạo Sơ xoa xoa tóc Hỷ Lạc, không cười nữa, “Có thể nói cho anh biết em làm sao vậy? Hôm nay vì sao lại khóc?”

Hỷ Lạc gãi gãi đầu, “À, không có gì. Chỉ là có một môn chưa qua.” Cô vội vã kiểm soát nói bừa, “A, thực ra không có việc gì, ha ha.”

Lâm Hạo Sơ không nghi ngờ gì nữa, cũng không hỏi tiếp.

Hỷ Lạc trở về phòng, Lâm Hạo Sơ yên lặng ngồi trên sofa, tầm mắt tập trung vào một điểm nào đó trên TV, bên tai vẫn nghe tiếng động ầm ầm, từng đợt tiếng s.ú.n.g quanh quẩn bên tai. Tay anh nắm chặt vịn trong sofa, khuôn mặt Tư Niên lại hiện lên trong đầu anh.

Một trận đau nhức như kim châm từ chân truyền đi toàn bộ liên tiếp tăng lên, sau đó tăng tăng lớp lớp chui vào trong đầu. Trong khoảnh khắc đại não giống như có ngàn vạn con kiến cùng nhau cắn xé. Anh khép chặt hai mắt, khớp hàm cắn chặt đến đau nhức. Anh túm chặt tóc mình, khom người. Đầu vùi vào trong sofa.

Hỷ Lạc vừa ra khỏi phòng thì thấy Lâm Hạo Sơ hình như đang run, cuộn mình trên sofa. Hỷ Lạc lại càng hoảng sợ, vội vã chạy tới ngồi xổm bên cạnh, "Anh không sao chứ? Làm sao vậy?"

Lâm Hạo Sơ vùi đầu trong sofa, chỉ mập mờ nói được một chữ, "Đau."

Hỷ Lạc càng thấy lo lắng, "Đau ở đâu? Anh nói em biết đi, là chân hay chỗ nào?"

Lâm Hạo Sơ siết chặt cái nệm trên sofa, vẫn như thế lặp lại, "Đau."

Hỷ Lạc vô cùng hoảng loạn, ôm chặt lưng anh, "Lâm Hạo Sơ, chúng ta đi bệnh viện."

Đột nhiên Lâm Hạo Sơ bật dậy, một tay đẩy Hỷ Lạc ra, Hỷ Lạc bị anh đẩy ngã ngồi dưới đất, sau lưng đập vào bàn trà, đau đến khóe mắt ngân ngấn nước.

Sắc mặt Lâm Hạo Sơ trắng bệch, "Không đi bệnh viện, anh không có bệnh. Anh... khó chịu, đau đầu, anh về phòng ngủ là được rồi."

Hỷ Lạc vội vã đứng dậy đỡ lấy anh, "Thực sự chỉ là đau đầu?"

Lâm Hạo Sơ vịn vai cô, bước chân không vững, "Ừm."

Sau khi Hỷ Lạc dìu anh nằm xuống, trở lại phòng khách dọn dẹp sofa bị anh làm rối tung lên, ngồi trên sofa chờ ra, nhớ đến lời nói

của Giang Nhất Ninh, lúc anh sống một mình rất cuộc xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không thể nào biết được. Cô có chút uể oải dựng lưng vào sofa, lần trước sự khác thường của anh là vì Diệp Hồng, vậy lần này là vì cái gì? Rõ ràng, vấn đề của Lâm Hạo Sơ không phải cứ chăm chăm chĩa mũi nhọn vào chuyện của Diệp Hồng. Vậy rốt cuộc còn có chuyện gì khiến anh ấy đau đớn.

Nguyên một đêm, Hỷ Lạc ngủ không an giấc, bởi vì lo lắng Lâm Hạo Sơ, cô cuộn mình bên cạnh anh, chỉ cần nghe một tiếng động nhỏ thì sẽ tỉnh ngủ. Cả đêm hình như Lâm Hạo Sơ đều đang nằm mơ, trên trán lấm trên người anh toàn là mồ hôi, Hỷ Lạc cẩn thận giúp anh lau khô.

Anh cau mày, vẫn lẩm nhẩm nói gì đó, hình như là xin lỗi cái gì. Hỷ Lạc nghe không rõ, lời của người nói mớ rất khó nghe ra được ý gì một cách rõ ràng, từng lời nói đứt quãng cũng không cách nào ghép lại thành một câu hoàn chỉnh. Hỷ Lạc từ phía sau ôm chặt anh, Lâm Hạo Sơ dường như mới bình tĩnh lại. Hỷ Lạc nhìn chăm chú vào lưng anh, rất lâu vẫn không nhắm mắt, vẫn trợn mắt đến trời sáng...

Đối với việc Lâm Hạo Sơ đột nhiên phát bệnh, Hỷ Lạc không mấy tỏ ra khác thường, cô không muốn Lâm Hạo Sơ khó xử. Hình như Lâm Hạo Sơ cũng hoàn toàn quên luôn chuyện này, cuộc sống chung giữa hai người lại trở về những ngày bình yên. Trong khoảng thời gian rất dài, Lâm Hạo Sơ đều rất bình thường, không có bất kì khác thường nào, hai người cùng sống dưới một mái hiên, cùng ngủ chung một giường, nếu như Lâm Hạo Sơ phát bệnh, Hỷ Lạc nhất định sẽ biết. Thế nhưng Lâm Hạo Sơ rất khỏe, hơn nữa tháng nay không có chỗ nào là lạ.

Cuối cùng Hỷ Lạc cũng yên tâm. Cô dần dần xác định, nguyên nhân bệnh của Lâm Hạo Sơ là khi chạm đến chỗ bùng nổ nào đó mới có thể tái phát, Diệp Hồng là một, còn một người không thể nào biết được, tuy rằng cô vẫn không biết. Thế nhưng cô sẽ cố gắng không gợi đến. Như thế, anh vẫn là một Lâm Hạo Sơ bình thường sao?

Nhưng vào ngày ấy, Hỷ Lạc bất ngờ phát hiện, vấn đề của Lâm Hạo Sơ trong tưởng tượng không đơn giản như vậy, ngày đó, là ngày 15.

Lâm Hạo Sơ đi công tác, đến huyện lân cận thị sát nhà máy điện tử loại lớn do một thương nhân Hongkong mới bỏ vốn đầu tư, kỳ hạn ba ngày.

Hỷ Lạc nhìn phòng khách vắng vẻ, hãy còn ngốc nghếch, đột nhiên toàn bộ đèn đuốc trong nhà phụt tắt hết, đi tới công tắc điện ấn vài cái cũng không phản ứng. Một hồi chuông đột ngột vang lên, Hỷ Lạc bị dọa giật thót tim, nhìn thấy ánh sáng như ẩn như hiện mới ý thức được là tiếng điện thoại di động trong túi xách, lấy điện thoại di động ra xem, khoe môi cong cong, ba chữ 'Lâm Hạo Sơ' thành hình xuất hiện trên màn hình.

"Alo."

"Ở nhà?"

"Ừm... Anh ở đó vẫn khỏe chứ?" Hỷ Lạc từ từ đi vào phòng ngủ, phòng ngủ có cái cửa sổ sát đất thật lớn, ánh sáng từ đèn đường xuyên qua cửa sổ sát đất làm cho phòng ngủ không đến nỗi tối mù tối mịt.

"Ừ, vẫn khỏe. Em làm sao vậy? Hơi thở nặng nề thế."

"À, trong nhà đột nhiên bị mất điện, nhưng mà em thấy mấy hộ gia đình khác trong tiểu khu đèn đóm vẫn sáng trưng." Hỷ Lạc đứng trước cửa sổ nhìn qua nhìn lại đèn đuốc trong tiểu khu một mảng sáng rực.

Lâm Hạo Sơ dường như ngừng lại, sau đó truyền đến giọng nói bất đắc dĩ của anh, "Có phải em quên đi đóng tiền điện rồi không?"

Hỷ Lạc lúng túng, “Hình như... quên rồi.”

Lâm Hạo Sơ như khế nở nụ cười, “Thế sau này giao cho anh đi.”

Hỷ Lạc sờ sờ mũi, có chút ngại ngùng, “Bình thường công việc của anh đã bận lắm rồi, sau này em sẽ chú ý hơn. Anh... chừng nào trở về?”

Lâm Hạo Sơ trầm mặc, âm thanh trầm thấp nhưng lại rõ ràng vang lên bên tai, “Nhanh thôi.” Nói xong anh liền ngắt điện thoại, Hỷ Lạc vô cùng kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại di động đen ngòm, nói tiếng tạm biệt rồi ngắt sẽ c.h.ết sao?

Đang oán thầm, bỗng nhiên nghe được phòng khách hình như có tiếng động rất nhỏ, cô sợ đến thở mạnh cũng không dám thở, bàn tay siết chặt điện thoại đi đến phòng khách, phòng khách đen như mực, cái gì cũng không thấy rõ. Hỷ Lạc ấn màn hình điện thoại di động, ánh sáng mập mờ thoáng qua nhưng lại rõ ràng chiếu lên một cái mặt, Hỷ Lạc hét lên một tiếng “Á”, tay đập hoảng loạn vào đôi phương.

Cánh tay cường tráng đem cô siết chặt vào lòng, hơi thở ấm áp truyền đến bên tai, “Hỷ Lạc, là anh.” Tay Lâm Hạo Sơ khẽ vỗ vỗ lưng cô, “Anh đã trở về.”

Hỷ Lạc nghe được tiếng nói quen thuộc của anh, hít thật sâu mùi vị đặc trưng trên cơ thể anh, yếu ớt dựa vào n.g.ự.c anh, “Lâm Hạo Sơ, anh làm em sợ muốn chết.”

Lâm Hạo Sơ cười đến lòng n.g.ự.c khẽ run lên, “Lá gan của em không phải rất lớn sao? Hơn nửa đêm dám dã ngoại một mình ngoài đường.”

Hỷ Lạc biết anh nói chính là lần đầu tiên gặp mặt, cô đ.ã.m vào n.g.ự.c anh, “Đó là ngoài ý muốn, bây giờ anh lại dọa em sợ nếu xảy

ra ngoài ý muốn thật, đến lúc đó bí thư Lâm anh nên sửa giấy kết hôn lại.”

“Sao?”

Hỷ Lạc vui trong n.g.ự.c anh nói nhỏ, “Trong ô phối ngẫu đổi thành góa vợ.”

Lâm Hạo Sơ đứng trong bóng tối, trong mắt tràn đầy ý cười, lúc cô nói hơi thở nhẹ nhàng tản ra xuyên qua lớp áo truyền đến từng làn hơi ấm áp, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất bình yên.

Hỷ Lạc bị cánh tay anh siết rất chặt, cô khẽ ngọ nguậy, “Lâm Hạo Sơ? bây giờ phải làm sao, bây giờ công ty điện lực tan tành rồi.”

Lâm Hạo Sơ nắm tay cô hướng phòng ngủ đi vào, “Cây nến lần trước em mua đâu, khi đó vẫn chưa dùng, bây giờ dùng đi.”

Hỷ Lạc tìm cây nến mà lần trước dùng trong bữa tối đầy nến, Lâm Hạo Sơ thắp nến, trong nháy mắt cả phòng sáng ngời được sắc cam bao phủ toàn bộ, hai người im lặng ngồi trên giường. Hỷ Lạc có chút thận trọng cài lại nút áo, liếc nhìn Lâm Hạo Sơ bên cạnh, “Sao anh lại đột ngột trở về, không phải là ngày mai mới về sao?”

Lâm Hạo Sơ nhìn Hỷ Lạc, dừng vài giây, dường như trong mắt có một sự thay đổi khác thường lướt qua, “Kết thúc trước thời hạn thì quay về thôi.”

Hỷ Lạc vừa nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Í, ngày mai là 15 đúng không, sợ lỡ dịp gặp mặt bạn cũ sao?”

Lâm Hạo Sơ không nói gì, chỉ là cười cười, tay anh vươn tới kéo Hỷ Lạc vào, để cô dựa lưng về phía mình ngồi trên đùi anh, cầm tựa trên vai cô, hai tay ôm chặt lấy cô.

Hỷ Lạc ngây ngốc nhìn chăm chú vào ngọn nến đang không ngừng

tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Cho dù đã gần gũi da thịt, thế nhưng mỗi khi anh chạm vào, vẫn sẽ tìm không được mà ngượng ngùng. Khuôn mặt Hỷ Lạc dưới ánh nến dần lan tỏa sắc đỏ trên hai má, làn tóc dài đen nhánh từng sợi từng sợi bị anh vén qua một bên vai, anh nhẹ nhàng hôn cái gáy dần lộ ra dưới ánh sáng không có gì che đậy, phủ bên tai cô, trong giọng nói trầm ấm dường như có phần khàn khàn, môi nhẹ nhàng chạm vào vành tai cô, "Hỷ Lạc, hình như anh... có chút nhớ em."

Chương 22: Ngày 15

Cả người Hỷ Lạc run lên, cánh tay buông xuống phủ lấy bàn tay anh, mười ngón tay đan vào nhau. Với Lâm Hạo Sơ mà nói, khiến anh nhớ tới một người là một chuyện rất khó khăn, tuy rằng anh chỉ là “có chút” nhớ cô mà thôi.

Hỷ Lạc nghiêng mặt, hơi thở ấm áp của Lâm Hạo Sơ phả vào bên má cô, thấy nhột nhột. Hỷ Lạc nheo đôi mắt nhìn anh, Lâm Hạo Sơ hôn lên bờ môi cô, cẩn thận l.i.ế.m láp cánh môi cô, chơi đùa đầu lưỡi xin xắn của cô, đôi tay vòng trước n.g.ự.c cô theo sự d.a.o động phập phồng của đường cong nhẹ nhàng vuốt ve. Ngón tay thon dài trên người cô dẫn theo một dòng điện.

Hỷ Lạc bị khiêu khích đến run rẩy, vòm n.g.ự.c đầy nóng rát của Lâm Hạo Sơ kề sát lưng cô, anh hôn cô, ngón tay chậm rãi cởi quần áo cô, từng sợi tóc đen nhánh xõa tán loạn trên chiếc lưng trơn nhẵn, chiếc áo ren trắng nõn dưới mái tóc như ẩn như hiện. Bàn tay Lâm Hạo Sơ chậm rãi vuốt ve cô, nhẹ nhàng tháo móc áo trong, chiếc lưng trắng nõn, môi anh khẽ hôn.

Hỷ Lạc cảm giác được rõ ràng giữa hai chân anh có sự biến hóa, chỉ cảm thấy đầu óc bắt đầu dần dần thiếu dưỡng khí, dường như chính mình đang rơi vào một cái hố sâu âm u không đáy, đau đớn nhưng hạnh phúc. Ngón tay anh thăm dò tiến vào trong làn váy cô, Hỷ Lạc không chế không được khẽ kêu một tiếng “ưm”. Ngón tay Lâm Hạo Sơ khẽ vân vê, cảm nhận được sự ẩm ướt của cô, ngón tay trơn nhẵn tiến vào cơ thể cô.

Trong lúc Lâm Hạo Sơ và cô chân thật đối diện nhau, Hỷ Lạc được

anh đỡ lên trên người anh, nhìn trong mắt anh tràn đầy tình ý nóng bỏng. Khát khao, gương mặt Hỷ Lạc nóng lên. Cái bụng rắn chắc trơn bóng đến bây giờ vẫn thấy được rõ ràng bốn múi cơ bắp, sáu năm cũng không thể khiến khí lực người đã được huấn luyện trong quân đội giảm sút. Anh đỡ thắt lưng cô, chậm rãi giúp cô chuyển động.

...

Ban đêm, Hỷ Lạc phát hiện phía giường bên cạnh trống không, ra giường lạnh lẽo chứng tỏ anh đã rời giường rất lâu. Hỷ Lạc đi tới ban công, quả nhiên thấy anh lại đứng ở ban công ngây ngẩn, chậu hoa bên cạnh đã có một đồng mẫu thuốc lá. Hỷ Lạc đứng phía sau anh, xuyên qua rèm cửa bị gió đêm không ngừng thổi bay thấy được bóng lưng anh, anh chăm chú nhìn phía xa xăm rất lâu, tim Hỷ Lạc đập rộn lên, cô lặng lẽ đến gần anh, từ phía sau ôm lấy anh, "Làm sao vậy?"

Cơ thể Lâm Hạo Sơ rõ ràng trong nháy mắt cứng ngắc, có lẽ là gió thổi quá lâu, trong tiếng nói anh khàn đặc giọng mũi, "Hỷ Lạc, hôm nay là ngày mấy?"

Đôi tay Hỷ Lạc ôm lưng anh nắm chặt lại, tim đập muốn nhảy lên cổ họng, "Ngày mười... mười lăm." Tình huống này, đối thoại này, hình như rạng sáng ngày 15 tháng trước cũng đã từng xảy ra. Thì ra, mỗi rạng sáng ngày 15 anh đều sẽ dậy sớm?

Tay Lâm Hạo Sơ vẫn khoác lên tay vịn ban công, không nói gì. Hỷ Lạc buông anh ra, đi tới bên cạnh anh, ngang bướng xoay đầu anh đối diện với cô, "Hạo Sơ, có thể nói cho em biết... người bạn của anh là ai không?"

Lâm Hạo Sơ nhìn Hỷ Lạc, ánh mắt có chút lập lờ, anh nhếch khóe môi im lặng không lên tiếng.

Hỷ Lạc kiên trì đợi anh.

Lâm Hạo Sơ qua thật lâu mới chậm rãi phun ra hai chữ, “Bộ đội.”

Hỷ Lạc nhướn mày, “Bạn anh là bộ đội?”

Lâm Hạo Sơ xoay người không hề nhìn cô, vẫn im lặng như cũ.

Bỗng nhiên trong đầu Hỷ Lạc lóe lên một ý nghĩ mãnh liệt, biết đâu, tất cả đáp án có thể từ người bạn kia của anh mà biết được...

Buổi chiều bởi vì giáo sư có việc, cho nên tiết học bị hủy, Hỷ Lạc vô cùng buồn chán lếch bệ trên đường. Nhìn đồng hồ, đã hơn 3 giờ gần 4 giờ rồi, tính toán việc đi bộ, về đến nhà chắc cũng phải hơn 4 giờ. Bạn Lâm Hạo Sơ chắc đã đi rồi? Hỷ Lạc mang theo một ý nghĩ may mắn, cho dù chưa đi, đang lúc có mặt bạn, Lâm Hạo Sơ cũng không đến nỗi phát cáu nha. Hơn nữa, Hỷ Lạc thật sự tò mò về người bạn kia của anh, sau mỗi lần gặp mặt, tâm tình Lâm Hạo Sơ đều tốt lên, cả người dường như trút được gánh nặng.

Hơn nữa, việc quan trọng nhất, Hỷ Lạc như vậy hồi hộp rất muốn từ người bạn này của Lâm Hạo Sơ biết thêm chi tiết.

Sau khi hạ quyết tâm, Hỷ Lạc liền bắt xe đi thẳng về nhà.

Mở cửa, trong phòng rất yên tĩnh, nhìn kệ giày ở hành lang, chỉ có đôi giày da của Lâm Hạo Sơ, xem ra bạn anh thật sự đi rồi, chỉ có một mình Lâm Hạo Sơ ở nhà.

Hỷ Lạc đổi dép xong, chuẩn bị đi tìm Lâm Hạo Sơ, đẩy cửa thư phòng, Lâm Hạo Sơ không ở trong thư phòng, dường như nghe được trong phòng ngủ có người nói chuyện, Hỷ Lạc có chút nghi hoặc từng bước từng bước đi đến phòng ngủ, người bạn của Lâm Hạo Sơ không phải đã đi rồi sao, anh đang nói chuyện với ai vậy, đang gọi điện thoại sao? Hỷ Lạc đi tới cửa phòng ngủ, cánh cửa mở rộng đến một nửa, Hỷ Lạc thấy Lâm Hạo Sơ đứng đối diện tủ quần áo, hai tay buông xuôi bên người, hình như không có gọi điện thoại.

Bởi vì đứng nghiêng, Hỷ Lạc không thấy được vẻ mặt anh, anh đứng ngay vị trí kia... Hỷ Lạc suy suy nghĩ nghĩ, trước mặt anh là cái gương.

Đang định đẩy cửa vào thì một câu nói vang lên khiến tay trên nắm cửa đông cứng, Lâm Hạo Sơ nói, "Tư Niên, Hỷ Lạc trong khoảng thời gian này rất tốt, chúng tôi ở chung rất hòa hợp, cậu muốn tôi chăm sóc tốt cho cô ấy, tôi nhất định sẽ làm."

Hô hấp của Hỷ Lạc trở nên nặng nề, cô che miệng, tim nhảy tới cổ họng, phía sau lưng đều là mồ hôi.

Lâm Hạo Sơ tạm ngừng lại, ngữ điệu chậm rãi, hình như rất máy móc mà nói, "Còn ba mẹ tôi? Đạo này họ khỏe không?"

Lâm Hạo Sơ lại lẩm bẩm một mình, lần này ngữ điệu vẫn từ tốn như trước, không có một chút ưu tư "Rất khỏe, tôi và Hỷ Lạc thường xuyên đi thăm họ, họ rất khỏe mạnh. Cậu yên tâm."

Hỷ Lạc không thể tin nổi tròn mắt nhìn Lâm Hạo Sơ, anh còn đang lẩm bẩm, "Vậy là tốt rồi..."

Bỗng nhiên anh im lặng, Hỷ Lạc không dám tạo ra một tiếng động nào, lúc này nếu như bất thành linh làm anh giật mình, Hỷ Lạc không biết kết quả sẽ thế nào. Cô ngơ ngác núp bên cánh cửa, không khí bỗng nhiên yên tĩnh, thậm chí cô có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập của mình.

Đột nhiên Lâm Hạo Sơ còn nói thêm, "Tư Niên, như vậy cậu sẽ không còn hận tôi chứ? Cậu sẽ tha thứ cho tôi sao?"

Lại là tiếng nói của anh, "Ừ, tôi tha thứ cho cậu. Cậu không nên tự trách nữa, tôi không hận cậu."

Móng tay Hỷ Lạc cật lực bấu vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn mới có thể nhắc nhở cô phải bình tĩnh, Lâm Hạo Sơ vẫn còn đang lăm bắm, chẳng qua là nhân vật chính của cuộc “đối thoại” lần này dường như đối qua đối lại cùng một người, Hỷ Lạc rón ra rón rén chui về phòng của mình, đóng chặt cửa phòng, cô co lại trên giường, dùng chăn chặt chẽ bao bọc chính mình.

Muốn nói trong lòng không sợ hãi là giả dối, ngay lúc này đây, Lâm Hạo Sơ biểu hiện sự khác thường đã không còn giống như mấy lần trước đơn giản như thế. Nếu nói những lần trước Lâm Hạo Sơ phát bệnh chỉ là thỉnh thoảng mới bị, là bị kích thích mới xảy ra, chỉ cần không bị kích thích, anh vẫn là một người bình thường. Nhưng mà rõ ràng, tình huống trước mắt vào ngày này mỗi tháng đều xảy ra. Vậy... diễn ra đã bao lâu rồi? Vì sao phải là ngày 15? Hơn nữa, vì sao trong đối thoại sẽ có Tư Niên? Nghĩ tới nghĩ lui, cả người Hỷ Lạc không nhin được rùng mình.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài vẫn im ắng như trước, Hỷ Lạc vẫn cuộn mình trong phòng, mãi đến khi sắc trời bên ngoài dần dần tối, Hỷ Lạc nhẹ nhàng ra khỏi phòng, Lâm Hạo Sơ ngồi ở phòng khách xem TV, anh rất bình thản, nhìn không ra có chỗ nào khác lạ. Nghe được tiếng động, anh ngoảnh đầu nhìn Hỷ Lạc. Hỷ Lạc dừng bước, không dám đi tới phía trước.

Lâm Hạo Sơ nhìn cô cười, “Em về nhà hồi nào vậy? Sao anh lại không phát hiện ra em.”

Hỷ Lạc nhỏ giọng đáp lại, “À, về nhà được một lúc rồi, đang ngủ trong phòng.”

Lâm Hạo Sơ không nói nữa, quay đầu lại tiếp tục xem TV, Hỷ Lạc hỏi câu thăm dò, “Anh... bạn anh đi rồi?”

Lâm Hạo Sơ quay đầu lại, lại là cái loại giống lần trước như trút được gánh nặng cười cười, “Đi rồi.”

Hỷ Lạc hít vào một hơi thật sâu, ngồi vào sofa, quan sát sắc mặt Lâm Hạo Sơ, có vẻ Lâm Hạo Sơ cảm thấy được ánh mắt của cô, anh nghiêng mặt nhìn cô, "Làm sao vậy?"

Hỷ Lạc ngẫm nghĩ, "Lâm Hạo Sơ, nếu không thì lúc nào đó mời bạn anh ăn cơm đi?"

Lâm Hạo Sơ như đang suy nghĩ, "Ừ, lần sau để anh hỏi bọn họ."

Hỷ Lạc nhíu mày, cô bưng cốc nước chậm rãi mà uống, nhìn nét mặt của anh, Lâm Hạo Sơ mọi thứ đều đã khôi phục như thường, so với lúc thường thì không giống, nghĩ đến anh mấy tháng trước đây cũng là cái dạng này.

Buổi tối, Lâm Hạo Sơ rất có tính nhẫn nại, khúc dạo đầu dài dòng mà dịu dàng trên chóc đùa giỡn khiến Hỷ Lạc không ngừng run lên, ngay cả động tác trong cơ thể cô đều cực kì nhẹ nhàng. Hỷ Lạc bắt đầu phát hiện ra, trước và sau ngày 15 tính tình Lâm Hạo Sơ sẽ có sự khác biệt cực lớn. Tóm lại ngày 15 biểu thị cho cái gì?

Sáng sớm hôm sau, Hỷ Lạc không có đi học, trực tiếp đi đến phòng khám của Giang Nhất Ninh, Giang Nhất Ninh nghe xong câu chuyện Hỷ Lạc thuật lại, cũng ngốc nghếch sững sờ tại chỗ. Hỷ Lạc vô cùng kinh ngạc nhìn cô, "Chị không biết anh ấy có vấn đề này?"

Giang Nhất Ninh lắc đầu, "Tôi không biết, tôi chỉ biết trước đây tính tình anh ấy thỉnh thoảng sẽ cáu gắt. Là vấn đề tâm lý không quá nghiêm trọng, hơn nữa không thường xuyên phát tác, có đôi khi dùng thuốc cũng có thể khống chế. Hơn nữa anh ấy rất kháng cự việc trị liệu, rất ít khi cùng tôi giải bày. Bây giờ, theo lời cô miêu tả, anh ấy chắc mắc chứng y khoa gọi là Dissociative Identity Disorder, cũng chính là bệnh phân ly, nói theo kiểu phổ thông, chính là nhân

cách phân liệt.”

Hỷ Lạc ngơ ngác lặp lại, “Nhân cách phân liệt?”

“Đúng, nhân cách phân liệt đại khái có thể chia làm hai loại: loại mất trí nhớ tâm lý và loại đa nhân cách, theo lời cô nói, anh ấy hẳn thuộc loại sau.” Giang Nhất Ninh giải thích.

Hỷ Lạc ngẩn ngơ, một lúc lâu mới thốt ra một câu, “VẬY... tôi nên làm cái gì?”

Giang Nhất Ninh suy tư một hồi, “Cô nói anh ấy đóng vai người còn lại là anh cô?”

Hỷ Lạc gật đầu, “Vâng.”

“VẬY cô có thể bắt đầu từ anh cô, đầu tiên phải biết rõ ràng trước đây anh ấy và anh cô đã xảy ra cái gì, còn nữa, cô đã nói ngày 15 hàng tháng sẽ như vậy, rõ ràng là ngày 15 là một ngày rất đặc biệt, hẳn là cùng với anh cô có quan hệ gì đó.”

Hỷ Lạc im lặng, “Tôi về nhà hỏi thử ba mẹ tôi.” Nói xong Hỷ Lạc liền cầm túi xách chuẩn bị rời khỏi.

Giang Nhất Ninh vội vã gọi cô, “Cô Tần, nếu như có thể, cố gắng khuyên anh ấy trước hết ngưng làm việc, tình hình anh ấy như thế không thích hợp làm công việc này.”

Hỷ Lạc biết ý tứ cô, cô dừng chân, “Tôi đã biết.”

Trở về Tần gia, Hỷ Lạc vừa vào cửa liền đi tìm Chung Tinh, Tần Vĩ Thâm sắp về hưu, gần đây cũng rất nhàn nhã, hai người đều ở nhà. Thấy giờ này mà Hỷ Lạc trở về đều rất vô cùng kinh ngạc, Chung Tinh đang xem đài truyền hình trung ương 《Nhân ngư tiểu thư》.

Hỷ Lạc đặt m.ô.n.g ngồi trên sofa, “Mẹ, ngày anh con xảy ra chuyện

là vào ngày 15 phải không?”

Chung Tinh cùng Tần Vĩ Thâm đưa mắt nhìn nhau, Tần Vĩ Thâm nhìn Hỷ Lạc chưa kịp thở đã vội hỏi, “Chuyện này là sao, sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

Hỷ Lạc nuốt nước miếng, “Haizz, ba, con hỏi hai người mà?”

Tần Vĩ Thâm im lặng một hồi, “Đúng. Đã sáu năm rồi, thế nhưng ba vẫn nhớ rất rõ ràng, là ngày 15.”

Hỷ Lạc cũng im lặng không nói nữa, quả nhiên như cô suy đoán, ngày đó rốt cuộc xảy ra cái gì? Cô ngẩng đầu nhìn ba mẹ đang không nói tiếng nào, cắn răng, “Ba, có thể nói cho con biết anh con rốt cuộc làm sao xảy ra chuyện bất trắc không?”

Tần Vĩ Thâm rất vô cùng kinh ngạc, “Hỷ Lạc, con làm sao vậy? Làm sao hôm nay đột nhiên nhớ tới chuyện này mà hỏi vậy.”

Hỷ Lạc nhíu mày, ngón tay không ngừng di chuyển khóa kéo túi xách, suy nghĩ một hồi, cô nhìn về phía ba mẹ, “Chuyện này có liên quan đến Lâm Hạo Sơ không?”

Chung Tinh không nói gì, Tần Vĩ Thâm thở dài, “Cụ thể lúc đó xảy ra chuyện gì ba mẹ không rõ lắm, chỉ là biết sơ sơ thôi. Hạo Sơ là đội trưởng của bọn Tư Niên, sáu năm trước... lúc chấp hành nhiệm vụ, toàn bộ tiểu đội, hầu như toàn bộ đều hi sinh, chỉ còn lại có mình nó, chân nó bị thương cũng là do lần đó.”

Hỷ Lạc nhớ lại lời nói của Lâm Hạo Sơ ngay lúc đó, thì ra là anh vẫn còn áy náy, cho nên, lúc nào cũng cường điệu việc tội lỗi và ân hận, thế nhưng lúc đó rốt cuộc xảy ra cái gì khiến anh tự trách mình như thế, dù cho toàn bộ tiểu đội đều hi sinh cũng không phải chủ ý của anh. Hay là năm đó xảy ra bí mật gì không muốn cho người khác biết?

Chương 23: Thăm dò

Buổi tối, Lâm Hạo Sơ nằm trên giường đọc sách, Hỷ Lạc bên cạnh nhìn chăm chăm vào anh, Lâm Hạo Sơ cảm thấy được ánh mắt cô, nghiêng mặt nhìn họ Tần nào đó còn thiếu chút nữa cầm kính lúp nghiêng cứu anh, “Đẹp trai không?”

Hỷ Lạc lúng túng, xấu hổ dời tầm mắt, duỗi chân ngồi ngay ngắn, trong miệng lầm bầm, “Không biết xấu hổ.”

Lâm Hạo Sơ trở người một tay cầm sách, mặt không biểu tình nói, “Không đẹp thế em nhìn chăm chăm vào anh làm gì?”

Hỷ Lạc suy nghĩ một chút, nhích người tới cạnh anh, nghiêng đầu nói với anh, “Lâm Hạo Sơ, gần đây em có xem một bộ phim.”

“Ừ.” Lâm Hạo Sơ không thèm đếm xỉa tới đáp lại.

Hỷ Lạc ngồi nghiêm chỉnh, dùng giọng điệu dụ dỗ con nít nói, “Em kể cho anh tình tiết câu chuyện một chút được không?”

Ánh mắt Lâm Hạo Sơ vẫn đặt trên cuốn sách, bộ dáng đối với bộ phim mà cô nói chẳng có tí hứng thú nào, “Không được.”

Hỷ Lạc ghen hòng, Lâm Hạo Sơ nếu có thể ngoan ngoãn nghe cô thì mới là lạ, cô dẫn khí nặn ra một nụ cười, từ trong hàm răng rít ra một câu nói, “Nghe một chút đi, rất có ý nghĩa đó.”

Lúc này Lâm Hạo Sơ mới dời ánh mắt từ trong sách, anh nhìn Hỷ Lạc, Hỷ Lạc lập tức bày ra nụ cười vô cùng ngọt ngào nhìn anh. Cuối

cùng Lâm Hạo Sơ vẫn từ tốn lắc đầu, “Anh đối với mấy bộ phim Hàn Quốc của em không có hứng thú.”

Hỷ Lạc vội vã kéo cánh tay anh, tiếp tục dụ dỗ, “Không phải phim Hàn Quốc, là phim điện ảnh Mỹ, khẳng định anh sẽ cảm thấy hứng thú.”

Lâm Hạo Sơ gắng gượng phối hợp với cô, cuốn sách trong tay để bên cạnh, “Được rồi, trong vòng một trăm chữ.”

Hỷ Lạc bực mình, cô chống nạnh gào thét, “Lâm Hạo Sơ, có anh mới như vậy á? Lắng nghe tiếng lòng của đông đảo người dân thành phố là trách nhiệm của anh, anh có biết hay không tiền lương của anh đều là do chúng tôi nộp đó!”

Lâm Hạo Sơ ngoáy ngoáy lỗ tai, “Được, được, nói đi.” Chẳng muốn lật tẩy cô, có một đứa con nít ranh vẫn chưa nộp thuế đó.

Hỷ Lạc thoả mãn ngồi xuống, sống lưng thẳng tắp, trợn trừng mắt nhìn. Lâm Hạo Sơ kiên nhẫn chờ, cũng không thấy cô mở miệng, “Nói đi.”

Hỷ Lạc nhìn trời xa xăm, “Em nghĩ mấy tình tiết hay đều bị anh làm xáo trộn hết rồi, Lâm Hạo Sơ, anh đền cho em!”

Lâm Hạo Sơ không nói gì nhìn cô, Hỷ Lạc suy nghĩ một chút, “Vậy ngoài nó ra kể anh nghe phim Hongkong là được rồi.”

Lâm Hạo Sơ quả quyết cầm cuốn sách, “Không nghe! Từ điện ảnh biến thành phim truyền hình, với tốc độ nói nhảm của em, tối thiểu có thể nói một giờ.”

Hỷ Lạc một tay nhào tới giật sách trong tay anh, nghiêng răng nghiêng lợi, “Lâm Hạo Sơ, không phải anh lại muốn ngâm chân chứ?”

Lâm Hạo Sơ phản xạ có điều kiện nhớ chậu thuốc nước đen đen kia, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, chăm chú lắng nghe.

Hỷ Lạc hài lòng bắt đầu nói nhảm, “Chuyện này là như vậy nè, nam chính trong bộ phim truyền hình này bị mất trí nhớ, thế nhưng lúc nào cũng có một đoạn ngắn ký ức lẻ loi vụn vặt nhắc nhở anh ta, dường như anh ta có một cô bạn gái. Tiếp đó sau khi liên lạc với người thân của anh ta mới phát hiện, người bạn gái trong ký ức của anh ta lại là vợ sắp cưới của bạn anh ta. Nhưng mà trong ký ức anh ta và cô gái đó vô cùng thân mật. Sau cùng, trong lúc vô tình gặp lại cô gái trong trí nhớ của anh ta, lại có thể cùng với vợ sắp cưới của bạn anh ta giống nhau như đúc, chỉ là tính cách hoàn toàn không giống nhau. Về sau chung sống với nhau dần dần mới phát hiện, cô gái kia và người vợ sắp cưới của bạn anh ta là cùng một người. Cô gái kia lúc nhỏ từng bị thương về tâm lý...” Hỷ Lạc dừng lại, quan sát phản ứng của Lâm Hạo Sơ, mới cẩn thận dè dặt nói ra câu tiếp theo, “Cô gái kia mắc một loại bệnh.”

Lâm Hạo Sơ nhìn cô thần thần bí bí, rất phối hợp rất làm tròn bốn phận tiếp lời cô, “Bệnh gì?”

Hỷ Lạc chậm rãi nói ra, “Nhân cách phân liệt.”

Lâm Hạo Sơ nhìn cô, trên mặt không có biểu hiện đặc biệt gì, Hỷ Lạc nhìn chăm chú vào mỗi phản ứng nhỏ xíu trên nét mặt anh. Lâm Hạo Sơ nửa ngày mới nhíu mày hỏi cô, “Hết rồi?”

Hỷ Lạc nhìn không ra hứng thú của anh, trố mắt cứng đờ, “Hết rồi.”

Tay Lâm Hạo Sơ vỗ nhẹ nhẹ hai gò má cô, “Tần Hỷ Lạc, thì ra khẩu vị em nặng như vậy, thích thể loại chuyện biến thái như thế.” Nói xong còn ra vẻ thật đáng tiếc lắc đầu, “Đứa trẻ đáng thương.”

Hỷ Lạc trừng mắt nhìn, đây là tình trạng gì? Tại sao Lâm Hạo Sơ lại có phản ứng này? Cô nghi ngờ dựa sát vào hỏi, "Lâm Hạo Sơ, cái đó.. anh nghe xong nghĩ thế nào?"

Lâm Hạo Sơ suy tư, cho ra kết luận, "Nữ diễn viên chắc là thích nam diễn viên mất trí nhớ."

Hỷ Lạc nuốt nuốt nước miếng, cười gượng hai tiếng, "Anh... thật thông minh!"

Lâm Hạo Sơ nhếch nhếch khóe miệng, "Cảm ơn. Phim truyền hình không dinh dưỡng, không có tính xây dựng như thế, rất nhiều người có thể đoán được kết cục."

Hỷ Lạc thất bại lộn ngược quay về giường, xem ra chiêu này không được, anh hoàn toàn không nhận ra. Cũng đúng, anh căn bản là không biết vấn đề này của mình mới đúng, muốn an nhàn thẳng vào bệnh tình của mình, trước hết phải khiến anh ấy tin rằng mình có loại bệnh này mới được. Hỷ Lạc lặn lòng lốc ngồi dậy, Lâm Hạo Sơ bắt đầu dĩ nhìn người lặn qua lặn lại suốt này giờ, "Đêm nay hình như tinh lực em rất dồi dào."

Hỷ Lạc chạy vội tới tủ quần áo lục lọi, làm rối loạn một trận, tìm được một cái DV, ngẫm cười hắc hắc, nảy ra ý hay.

...

Kế tiếp, Hỷ Lạc chỉ có thể yên tâm đợi ngày 15 tháng sau. Cuối cùng cũng tới ngày 15, cô lặng lẽ đem DV (máy quay phim) đặt trên đầu tủ quần áo phòng ngủ, chỉ cần Lâm Hạo Sơ đứng trước gương, nhất định có thể quay được toàn bộ quá trình. Để phòng ngừa bất trắc, Hỷ Lạc cũng mượn DV của Lâm Mẫn đặt ở thư phòng.

Vừa tan học, cô liền cấp tốc chạy về nhà, vừa về đến nhà thì thấy Lâm Hạo Sơ với vẻ mặt u ám ngồi ở phòng khách. Bỗng nhiên Hỷ Lạc có loại dự cảm không tốt, cô chậm rãi đến gần Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ ngẩng đầu nhìn cô một cái, từ phía sau đem ra hai máy DV, trên mặt như trước là hình dạng sóng lớn cũng không sợ hãi, “Đây là cái gì?”

Hỷ Lạc ngượng ngùng cười cười, “Cái đó... DV á, anh không nhận ra?”

Hiển nhiên Lâm Hạo Sơ chẳng có chút hứng thú cùng cô ba hoa, anh dựa lưng vào sofa, tay liên tục ấn nút play, sắc mặt bình thản nhìn hình ảnh, “Em muốn biết cái gì?”

Huyết thái dương của Hỷ Lạc giật giật liên hồi, ngay cả nhịp đập của trái tim không ngừng tăng lên dồn dập, cô trở nên im lặng, “Em không muốn biết gì hết, em chỉ là muốn cho anh biết một chuyện.”

Lâm Hạo Sơ không ngẩng đầu nhìn cô, tiếp tục nhìn hình ảnh trong DV. Hỷ Lạc không biết rốt cuộc DV trong quá trình đã quay được những gì, cũng không biết Lâm Hạo Sơ sau khi xem sẽ có phản ứng nào, thực ra trong lòng cô không có một chút sức lực. Lâm Hạo Sơ lúc này quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi cô cảm thấy sợ hãi.

Tâm tình Hỷ Lạc càng ngày càng bất an, thậm chí chuẩn bị tốt chờ Lâm Hạo Sơ nổi giận, có lẽ, anh đột nhiên sẽ phát cuồng, vậy cô nên đối phó ra sao? Hỷ Lạc đứng đó, trong đầu thoáng hiện mười loại khả năng.

Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên đem DV ném vào lòng cô, “Chẳng thú vị, sao mà trong đó toàn là video đi show không vậy.” Tay anh khoác lên lưng ghế sofa, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ ghế sofa, cau mày lại nhìn Hỷ Lạc, “Hôm nay chúng ta đi xem phim rạp đi? Kết hôn lâu

như vậy hình như anh chưa từng dẫn em đi.”

Hỷ Lạc hoàn toàn bị tình huống trước mặt làm cho đờ đẫn, cô vội vã mở DV, bên trong quả nhiên cái gì cũng không có, chỉ có hình ảnh trước đây ghi lại mấy show trong khoa tổ chức. Như vậy Lâm Hạo Sơ vẫn chưa biết bệnh tình của mình? Hỷ Lạc ngẩng đầu nhìn anh, anh như trước vẫn trưng ra khuôn mặt khiến bạn không cách nào nhìn ra tâm tình, ánh mắt sâu lắng, Hỷ Lạc vĩnh viễn cũng nhìn không thấu được tâm tư anh.

Lâm Hạo Sơ đến gần cô, lấy cái DV trong tay cô đặt trên bàn trà, “Hỷ Lạc, hôm nay chúng ta đi hẹn hò đi?”

Hỷ Lạc ngây ngốc gật đầu, “Dạ, được.”

Tối rạp chiếu phim, nghĩ đến thân phận của Lâm Hạo Sơ, Hỷ Lạc tự mình đi xếp hàng mua phiếu, đứng trong quầy vé, cô quay đầu lại nhìn về phía Lâm Hạo Sơ, anh mặc một chiếc áo dệt kim màu đen, quần tây màu xám nhạt, yên lặng đứng trước tấm poster tuyên truyền phim. Rõ ràng anh chỉ là như vậy đứng ở nơi đó, rõ ràng anh đứng rất thẳng, nhưng Hỷ Lạc lại cảm thấy bóng lưng anh bị che phủ bởi một loại tâm tình gọi là cô độc.

Hỷ Lạc thu tầm mắt, lúc này, bỗng nhiên cô lại sợ Lâm Hạo Sơ biết bệnh tình của mình, anh kêu ngạo tự phụ như thế, chân bị thương khiến anh luôn luôn miễn cưỡng chống đỡ luôn luôn tự bao vây chính mình, nếu như thực sự biết được chính mình mắc chứng bệnh tâm lý nghiêm trọng như vậy, nội tâm anh lại phải một phen đấu tranh ra sao.

Hỷ Lạc mua vé phim hài mới chiếu, mua coca và bắp rang. Ngồi ghế tình nhân đợi phim mở màn, Lâm Hạo Sơ vẫn không nói gì, ngồi dựa vào ghế xem trailer giới thiệu phim, cho đến lúc đèn tắt. Một phim Hongkong rất nhàm chán, tuy rằng là phim hài, tình tiết cũng rất tục tĩu, cười đến gục đầu, hiển nhiên nhà sản xuất chỉ là muốn số đông quần chúng cười mà thôi. Hỷ Lạc theo khán giả thỉnh thoảng cười ra

tiếng, bỗng nhiên người bên cạnh dường như không hề phát ra âm thanh, quá mức yên lặng.

Trong rạp chiếu phim mờ mờ tối tối, Hỷ Lạc nhìn Lâm Hạo Sơ, anh cũng đang chăm chú nhìn màn hình, tia sáng xanh nhạt chiếu lên mặt anh, sắc mặt anh càng trở nên trắng bệch. Hỷ Lạc nắm tay anh đang đặt trên tay vịn, dường như anh co rúm lại, Khi Hỷ Lạc ngẩng đầu nhìn anh lần nữa, sắc mặt anh lại không có gì khác thường ngồi ngay ngắn một chỗ.

Sau khi kết thúc, Lâm Hạo Sơ nắm tay Hỷ Lạc chậm rãi đi đến bãi đỗ xe, Hỷ Lạc nhìn một bên mặt anh, bỗng nhiên mở miệng, "Trong phim diễn viên nam đó vô cùng buồn cười ha, mà cuối cùng kết thúc lại bi thảm, nữ chính lại có thể rời khỏi."

Lâm Hạo Sơ vẫn một mạch đi tới phía trước, chỉ là nhàn nhạt lên tiếng phụ họa, "Ừ, đúng, rất thảm."

Hỷ Lạc âm thầm nắm chặt những ngón tay đang buông xuống bên người, quả nhiên, Lâm Hạo Sơ căn bản không xem phim, trong phim đó làm gì có đối thủ là nam nữ chính. Vậy suốt 120 phút rồi cuộc anh đang suy nghĩ cái gì?

Bởi vì sau khi phát hiện hình dạng khác thường này, Hỷ Lạc bắt đầu cảm thấy được toàn bộ buổi tối Lâm Hạo Sơ thực sự khác lạ. Anh che giấu rất tốt, nhìn không ra một điểm hoảng loạn, đưa Hỷ Lạc đến nhà hàng ăn tối, trong lúc ăn cũng có thể cùng Hỷ Lạc nói chuyện phiếm, thậm chí đối đáp trôi chảy, nhưng ánh mắt luôn luôn phiêu diêu nhìn về hướng khác.

Buổi tối, anh dụ dăng đến mức không thể tưởng tượng nổi, Hỷ Lạc nằm phía dưới anh trần trở, hầu như bị anh cưỡng chiều thành một suối nước. Từng giây phút bàn tay dày rộng của anh mơn trớn trên người cô, dường như đều mang theo sự tôn sùng nào đó lẫn từ bỏ.

Cả đêm Hỷ Lạc không cách nào ngủ được, từ từ nhắm hai mắt lại

nghe chuyện của Lâm Hạo Sơ. Phía giường bên cạnh bỗng nhẹ, cảm nhận được tiếng động anh rời đi rất khẽ. Hỷ Lạc mở mắt ra, dự cảm không tốt càng trở nên mạnh mẽ. Hỷ Lạc đi chân không, dẫm lên sàn nhà lạnh lẽo, thấy cảnh anh một mình ngồi ở sofa, bỗng nhiên hốc mắt Hỷ Lạc có chút nóng.

Cô đi qua, còn chưa đến gần cạnh anh, Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên mở miệng nói, lời nói ra khiến Hỷ Lạc cảm giác chấn động như sét đánh ngang tai.

Lâm Hạo Sơ đưa lưng về phía cô, chậm rãi nói, “Tần Hỷ Lạc, chúng ta ly hôn đi!”

Chương 24: Trốn tránh

Hỷ Lạc ngỡ ngàng chôn chân tại chỗ, chờ đợi nhìn Lâm Hạo Sơ đứng dậy. Anh chậm rãi đến gần cô, Hỷ Lạc cố gắng nhìn trong mắt anh đọc được những gì, nhưng thất vọng phát hiện, trong mắt anh thật sự không có một tia ấm áp. Giọng nói Hỷ Lạc yếu ớt, "Tại sao?" Trước đó rõ ràng vẫn rất tốt không phải sao?

Lâm Hạo Sơ hạ đôi mắt, "Em không cần biết. Ngày mai anh sẽ tìm luật sư thỏa thuận việc ly hôn." Nói xong anh liền sát bên người Hỷ Lạc mà qua.

Khi đi ngang người Hỷ Lạc bàn tay anh chạm phải tay Hỷ Lạc, cảm xúc lạnh lẽo như tâm trạng lúc này của cô, cô không cách nào tưởng tượng nổi vừa mới trước đây một giây, đôi tay này còn ấm áp chạm vào cô. Hỷ Lạc sưng sờ một chỗ, sau đó xoay người đuổi theo Lâm Hạo Sơ, một tay cầm cổ tay anh, "Cho em một lý do, không thì đừng hòng em sẽ đồng ý."

Lâm Hạo Sơ gỡ tay cô ra, trong giọng nói hiện ra sự lạnh nhạt, "Từ đầu đến cuối anh chưa từng yêu em. Anh đã thử yêu em, làm không được, cho nên anh không muốn lại làm khó chính mình."

Đầu ngón tay Hỷ Lạc bấm thật sâu trong lòng bàn tay nhưng một chút cũng không cảm giác được đau đớn, cô ngửa đầu, kìm nén nỗi chua xót trong khóe mắt, "Em không tin, nếu như là vì tình yêu, thế thì trước đây anh cũng không yêu em, nhưng lại đồng ý lấy em. Bây giờ nói cái lý do này để ly hôn, anh cho rằng em sẽ tin anh sao?"

Lâm Hạo Sơ đưa lưng về phía Hỷ Lạc, cánh tay buông xuống bên

hông nắm chặt lại buông ra, “Em tin hay không với anh không quan hệ, việc anh đã quyết định sẽ không thay đổi.”

“Lâm Hạo Sơ! Anh lại trốn cái gì nữa? Anh căn bản không phải là loại người không chịu trách nhiệm.” Giọng nói của Hỷ Lạc có chút run, cho dù nhìn không thấu anh đi nữa, cô cũng biết, nếu ban đầu anh đã chấp nhận lấy cô thì sẽ không đơn giản rời khỏi.

Trong đáy mắt Lâm Hạo Sơ xẹt qua một tia mâu thuẫn, anh cắn răng, nhẹ giọng cười nhạt, “Em cho là bản thân rất hiểu anh?”

Hỷ Lạc nghe được giọng điệu đã từng quen thuộc, biết anh lại nhớ tới thế giới của chính mình, cô đi qua ôm lấy anh, vòng tay siết chặt thắt lưng anh, giọng nói trở nên mềm mại, “Em hiểu anh. Lâm Hạo Sơ, đừng trốn được không? Có vấn đề gì chúng ta cùng nhau đối mặt. Em sẽ luôn bên cạnh anh, không nên đem chính mình giấu đi nữa.”

Lâm Hạo Sơ tách từng ngón tay cô, cố sức đẩy cô ra, trong ánh mắt không có một chút thương tiếc nhìn thẳng cô, “Tần Hỷ Lạc, đừng tính toán việc khiến anh yêu em nữa, anh làm không được, cho nên, đừng có bức anh. Anh muốn ly hôn em.” Anh không hề nhìn cô, xoay người đi vào thư phòng khóa trái cửa.

Nước mắt Hỷ Lạc trào ra, cô chậm rãi đi tới đứng trước cửa, “Lâm Hạo Sơ, mặc kệ anh dùng phương pháp gì, em cũng sẽ không ly hôn với anh. Đời này em chỉ biết có anh, anh đuổi không nổi em.” Giọng nói Hỷ Lạc bắt đầu nghẹn ngào, tay cô ra sức đập cửa dường như trút hết ra, “Anh là kẻ hèn nhát, chỉ biết mỗi việc trốn tránh, anh xấu xa.” Hỷ Lạc ngã ngồi trên sàn nhà trước cửa phòng, nhỏ giọng nức nở, “Anh có thể trốn được ở đâu? Lại trốn, hay chỉ là có mỗi một mình anh...”

Lâm Hạo Sơ chán nản ngồi trên ghế da, nhìn về phía chân trời ngoài cửa sổ, ánh sao khắp bầu trời tỏa sáng cũng không làm anh thấy chói mắt. Anh từ từ nhắm mắt, Tần Hỷ Lạc, rời xa anh đi, cái gì anh cũng không thể cho em.

Không biết Hỷ Lạc ngồi trên mặt đất bao lâu, trong thư phòng một khoảng yên lặng, Lâm Hạo Sơ cả đêm cũng không có ra ngoài. Cô đi tới sofa trong phòng khách ngồi xuống, e là vì khóc quá lâu, con mắt sưng tấy lên, dựa vào sofa không biết thiếp khi nào.

Sáng sớm, Lâm Hạo Sơ ra khỏi thư phòng thì thấy Hỷ Lạc cuộn mình ngủ trên sofa. Ban đêm cuối thu, không khí lạnh lẽo khiến cả người cô có cảm giác mát lạnh. Lâm Hạo Sơ lấy chăn nhẹ nhàng đắp trên người cô, ngồi xổm bên cạnh sofa, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, cô giống như không yên tâm cọ cọ vào sofa, Lâm Hạo Sơ nhìn gương mặt hơi ửng đỏ của cô, khóe miệng khẽ cong lên, cúi người in một nụ hôn trên khóe môi cô, thấp giọng nói, "Hỷ Lạc, xin lỗi em!"

Đến khi Hỷ Lạc tỉnh lại, Lâm Hạo Sơ đã rời khỏi. Gọi điện thoại cho anh vẫn không có người nghe, Hỷ Lạc thay xong quần áo, không yên lòng đến trường đi học, cả ngày đều rữ rượi phờ phạc. Vừa tan học liền bay về nhà, Hỷ Lạc đợi thật lâu, đồng hồ quay một vòng lại một vòng, cửa thủy chung vẫn không truyền đến âm thanh tra chìa khóa mở cửa.

Lâm Hạo Sơ cả đêm cũng không có trở về, ngày thứ hai Hỷ Lạc không đến trường, đang chuẩn bị đến tòa thị chính tìm Lâm Hạo Sơ thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa, cô mở cửa, một người đàn ông mặc âu phục màu đen đeo kính gọng vàng đứng trước cửa.

Anh ta hướng Hỷ Lạc cười cười, lấy ra một tấm danh thiếp, “Chào cô, tôi là Vu Văn Kiệt luật sư công ty luật Trung Vĩ.”

Tay Hỷ Lạc từ cánh cửa từ từ hạ xuống, không nghĩ tới Lâm Hạo Sơ thật sự không chỉ nói rồi thôi.

Vào trong nhà, luật sư Vu lấy ra một tập tài liệu đưa cho Hỷ Lạc, “Cô Lâm, đây là chứng cứ mà bí thư Lâm yêu cầu soạn thảo việc thỏa thuận ly hôn. Ông bà không có con cái cho nên không tồn tại vấn đề quyền nuôi dưỡng con cái, về chuyện chi phí sinh hoạt và phân chia tài sản...”

“Luật sư Vu!” Hỷ Lạc cắt đứt lời anh ta, “Tôi... không có ý định ly hôn anh ấy, giữa chúng tôi có chút hiểu lầm, thỏa thuận này tôi sẽ không ký.”

Luật sư Vu hiển nhiên không ngờ tới cô sẽ nói như vậy, anh ta có chút khó xử nhìn Hỷ Lạc, “Cô Lâm, đây đều là do bí thư Lâm dằn dò, trách nhiệm của tôi chẳng qua là truyền đạt cho cô ý nguyện theo sự ủy thác của người, anh ta nâng gọng kính gác ở chóp mũi, “Còn nếu như cô không ký, tôi đề nghị cô suy nghĩ lại cho kỹ càng.”

Thấy Hỷ Lạc trở nên im lặng, luật sư Vu muốn nói lại thôi, “Cô Lâm, xin lỗi tôi nhiều lời, bí thư Lâm đã đến tòa án trình báo cáo sức khỏe tâm lý của anh ấy, đã chẩn đoán chính xác anh ấy mắc bệnh đa nhân cách phân liệt nghiêm trọng, cho dù cô không ký, tòa án cũng sẽ dựa vào ý nguyện của người ủy thác quyết định hai người ly hôn.”

Hỷ Lạc trợn to mắt nhìn anh ta, hô hấp bắt đầu hỗn loạn, “Anh nói, Lâm Hạo Sơ đã đến tòa án trình báo cáo tâm lý của anh ấy?”

Luật sư Vu gật đầu, tiếp tục nói, “Tình trạng của bí thư Lâm hiện nay, đã không còn thích hợp cùng cô chung sống với nhau, cho nên anh ấy lựa chọn ly hôn cũng là muốn tốt cho cô.”

Hỷ Lạc gục đầu xuống, cô sớm nên đoán ra, nhất định Lâm Hạo Sơ đã thấy hình ảnh trong DV, anh nhất định là đã biết bệnh tình chính mình.

Luật sư Vu trở nên trầm tĩnh, “Cô Lâm, bí thư Lâm và tôi cũng coi như quen biết đã lâu, tôi lảm miệng nói một câu, chuyện anh ấy quyết định rất khó thay đổi, thậm chí anh ấy đã trình đơn xin từ chức, chuyện này đủ để nói rõ anh ấy kiên trì bao nhiêu.”

Hỷ Lạc bỗng nhiên ngẩng đầu, luật sư Vu đem thỏa thuận ly hôn đẩy tới trước mặt Hỷ Lạc, “Cô Lâm, cô vẫn là cân nhắc cho kỹ đi.”

Tiến luật sư Vu đi xong, Hỷ Lạc liền gọi điện thoại cho Lâm Hạo Sơ, trong điện thoại vẫn là truyền đến một giọng nữ máy móc, “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.”

Hỷ Lạc nắm túi xách vội vàng ra ngoài, đến tòa thị chính, sau khi hỏi bảo vệ mới biết Lâm Hạo Sơ đã đi công tác, lại hỏi tiếp đi đâu, bảo vệ cũng không biết, cho dù biết cũng sẽ không tùy tiện nói với người xa lạ. Hỷ Lạc chán nản lệch bộ trên đường, đột nhiên nhớ tới cái gì, cô lấy điện thoại ra bấm số, “Alo, thư ký Ngô, tôi là Hỷ Lạc. Anh... có thể nói cho tôi biết các anh đang công tác ở đâu không?”

Thư ký Ngô liếc mắt nhìn Lâm Hạo Sơ đang ngồi trước bàn hội nghị cùng mọi người thảo luận, che ống nghe nhỏ giọng đi ra xa, “Hỷ Lạc, cô cũng đừng khiến tôi khó xử.”

“Thư ký Ngô, xin anh nói cho tôi biết được không, tôi tuyệt đối không cho anh ấy biết là do anh nói, tôi bảo đảm.” Hỷ Lạc có chút nôn nóng bất an, chỉ có loại ý thức nói cho cô, cô phải lập tức nhìn thấy Lâm Hạo Sơ.

Thư ký Ngô im lặng một hồi, anh ta hắng giọng nói, “Tôi là tuyệt đối

sẽ không nói cho cô biết chúng tôi đang công tác tại mỏ dầu huyện J.”

Hỷ Lạc nheo mắt cười, “Cảm ơn anh, thư ký Ngô.”

Thư ký Ngô ngắt điện thoại, khe khẽ thở dài, lại nhìn về phía phòng hội nghị, hy vọng làm như vậy có thể giúp được anh ấy.

Hỷ Lạc trực tiếp bắt xe khách đi tới huyện J, bởi tối hôm qua cả đêm chưa được ngủ ngon, thần trí mơ màng suốt đường đi. Tình hình giao thông không tốt, đoạn đường thông từ thành phố N tới huyện J đang được sửa chữa, mặt đường lổm chổm ổ gà, hơn nữa mưa gần đây tạo thành vũng nước trên mặt đường. Lộ trình 3 tiếng đồng hồ ngắn ngủi nhưng sắp thành 6 tiếng đồng hồ.

Lâm Hạo Sơ ra khỏi phòng họp thấy thư ký Ngô đứng trên hành lang chờ ra, anh lại gần, “Ngờ ngẩn cái gì vậy? Đi thôi.”

Thư ký Ngô vội vàng đuổi theo, “Lịch trình tiếp theo là kiểm tra vấn đề an toàn của mỏ dầu, xong rồi về luôn. Bây giờ trời cũng tối rồi, không bằng ngày mai về đi?”

Lâm Hạo Sơ một đường thẳng tới phía trước, “Trong thành phố đột nhiên có điện gọi về, chúng ta phải trở về thành phố trong đêm.”

Thư ký Ngô ngây ngẩn cả người, “Lập tức đi?”

Lâm Hạo Sơ nghi hoặc quét mắt liếc anh ta, “Anh muốn ở đây?”

Thư ký Ngô vội vã lắc đầu, nhưng đầu óc xoay vòng vòng, hai người cũng quá là có khả năng làm khổ nhau? Người kia vừa tới, người này lại muốn đi? Nhìn bầu trời bên ngoài bỗng nhiên u ám, thư ký Ngô lẩm bẩm nói, “Hình như trời muốn mưa rồi.” Cũng không biết Hỷ Lạc có thể đến kịp hay không.

“Cái gì?” Lâm Hạo Sơ nhìn anh ta kỳ kỳ quái quái.

“A? Không có việc gì không có việc gì.” Thư ký Ngô lẩm bẩm.

Trên đường trở về, quả nhiên trời bắt đầu mưa, mưa như trút nước, thư ký Ngô lái xe, cẩn thận chú ý tình hình giao thông, “Thời tiết loại này, đường xá loại này, thật đúng là dễ xảy ra chuyện.”

Lâm Hạo Sơ nhìn màn mưa đờ ra, chân được phủ một tấm chăn Winnie Pooh, là Hỷ Lạc mua cho anh, anh nhìn con Winnie Pooh trên đó, cảm giác càng xem càng thấy ngây ngây ngốc ngốc giống người nào đó, không biết bây giờ cô đang làm gì. Do dự một hồi, Lâm Hạo Sơ lấy điện thoại cá nhân ra ấn phím khởi động máy. Vừa mới bật máy thì tiếng tin nhắn nhắc nhở vang lên, đều là tin nhắc nhở. Chỉ có một tin nhắn là do Hỷ Lạc gửi đến, “Bây giờ em đang trên đường đến huyện J, chờ em!” Nhìn thời gian gửi tin là 12 giờ.

Chiếc Mercedes màu đen và một chiếc Iveco chạy giao nhau, Lâm Hạo Sơ vô thức quay đầu lại nhìn chiếc Iveco màu trắng, trên biển số xe rõ ràng biểu hiện là biển số của thành phố N. Trong màn mưa, nó chậm rãi chạy hướng ngược lại. Nhưng trong một giây, Lâm Hạo Sơ rõ ràng nghe được tiếng tim chính mình đập dồn dập, chiếc Iveco màu trắng đó chạy lệch dải phân cách, ngay trong tầm mắt của anh, trong khoảnh khắc đ.â.m vào xe bồn chở dầu đang chạy phía đối diện, trong nháy mắt, một tiếng nổ lớn vang lên phía sau anh, tia lửa b.ắ.n ra bốn phía.

Tim Lâm Hạo Sơ đập mạnh liên hồi, thư ký Ngô cũng vội vàng dừng xe ven đường, Lâm Hạo Sơ sững sờ ngồi trong xe, ánh mắt chăm chú dừng trên chiếc Iveco màu trắng chìm trong ánh lửa qua kính thủy tinh sau xe, mấy dòng chữ lớn trên chiếc bảng màu trắng đập vào mắt mà giật mình, thành phố N — huyện J, thời gian: 12:00.

Chương 25: Tai nạn xe

Lâm Hạo Sơ mở cửa xe liền xông ra ngoài, thư ký Ngô vội vàng lấy dù đuổi theo, một tay kéo anh, “Anh điên rồi? Rất nguy hiểm, đừng phải là xe bồn chở dầu, phải lập tức thông báo cho cục phòng cháy chữa cháy và 120.”

Lâm Hạo Sơ quay đầu lại, toàn thân anh đều bị nước mưa thấm ướt hết, tóc rũ xuống trước trán, nước mưa theo sợi tóc chảy xuống mặt, khóe mắt bị nước mưa chảy vào hơi ửng đỏ. Giọng nói anh có chút bất ổn, “Anh lập tức gọi điện thoại.” Nói xong liền xông tới cạnh chiếc Iveco kia, nước mưa trút xuống hiện trường tai nạn xe cộ, đám lửa dần dần nhỏ lại, trong xe không ngừng phát ra tiếng rên rĩ và kêu gào đau đớn.

Lâm Hạo Sơ dùng sức cạy cửa xe nhưng dù thế nào cũng không mở được, anh nhìn quanh mọi nơi, tìm được một tảng đá, đi tới chỗ điều khiển lái, cố sức đập bể cửa kính, tài xế hiển nhiên bị thương nặng nhất, trên đầu và mặt đều là vết máu, ông ấy úp mặt vào vô-lăng, không có một chút ý thức. Lâm Hạo Sơ kéo cánh tay ông ấy, đưa ông ấy đặt lưng xuống ven đường.

Anh từ ghế lái bò vào trong xe, thư ký Ngô cũng theo hỗ trợ. Hai người vội vàng vàng đem những hành khách không bị vướng ở trong xe ra ngoài.

Xe cứu thương rất nhanh chạy đến, nhân viên cấp cứu bắt đầu sơ cứu. Xe cứu hỏa cũng kịp chạy đến, do nước mưa thấm dần vào quần áo và khi nãy cường độ vận động cao nên chân Lâm Hạo bắt đầu sinh đau, bước chân anh lảo đảo trong đám người tìm kiếm, vừa nhìn thấy một người giống nữ giới liền chạy đến hét to, “Hỷ Lạc?” Tiếc rằng cũng không có cô. Anh run như cây sậy nhìn vào trong xe, bên trong đó...vẫn còn mấy hành khách hoàn toàn bị thân xe đè ép, toàn khuôn mặt đã bị biến dạng, vụn nát.

Sau đó chân anh rốt cuộc chống đỡ không nổi đi đứng loạng choạng, thư ký Ngô vội vàng lên phía trước đỡ lấy anh.

Lâm Hạo Sơ nhìn thân xe màu trắng trong màn mưa, nó như chìm trong nước mưa và màu m.á.u đỏ hòa vào nhau. Màu đỏ chói mắt này dường như muốn tỏ rõ cảnh tượng vừa mới xảy ra, những người bị thương đó đã trải qua đau đớn thảm thiết ra sao. Môi anh bị quần áo ẩm ướt thấm lạnh cơ thể nên hơi trắng bệch, trong miệng thì thào, “Hỷ Lạc...”

Lúc này, một chiếc xe khách dừng lại cách đó không xa, bởi vì hiện trường tai nạn xe cộ nên lại bị chặn, Hỷ Lạc xem thời gian trong điện thoại di động, nôn nóng đứng lên nhìn tình hình phía trước, nhưng bị bóng dáng màu đen trong màn mưa thu hút sự chú ý, cô dụi dụi đôi mắt, xác định là không phải hoa mắt. Cô chạy đến trước cửa xe, nhìn tài xế nói, “Bác tài, làm phiền anh mở cửa.”

Tài xế chẳng thú vị nhìn cô, “Cô à, bên ngoài trời đang mưa, phía trước lại xảy ra tan nạn xe cộ, bây giờ cô xuống xe trước không có thôn sau không có quán, rất nguy hiểm.”

Ánh mắt Hỷ Lạc vẫn dừng trên bóng dáng đó, cô sốt ruột nói, “Bác tài, chồng tôi ở kia kìa, tôi phải đi gặp anh ấy.” Hỷ Lạc nhìn hình

bóng của Lâm Hạo Sơ, vui vẻ cong cong khóe môi.

Tài xế vội vã mở cửa xe, nhìn Hỷ Lạc sung sướng chạy băng băng trong màn mưa, không khỏi cảm thán, "Bây giờ con gái thật đáng sợ, chồng xảy ra tai nạn xe cộ, còn cười đến vui vẻ như thế."

"Lâm Hạo Sơ" Hỷ Lạc thở phì phò, cúi đầu gọi một tiếng.

Lâm Hạo Sơ không thể tin được quay đầu lại nhìn cô, Hỷ Lạc hào hứng không tốn hao gì đứng trước mặt anh, trên mặt lộ vẻ mỉm cười.

Lâm Hạo Sơ đến gần cô, đưa tay sờ sờ khuôn mặt cô, động tác rất nhẹ nhàng mềm mại, rất sợ một khi chạm vào cô, cô sẽ giống như bột biến biến mất không còn gì, "Hỷ Lạc?"

Hỷ Lạc gật đầu, ôm cổ anh, "Lâm Hạo Sơ."

Hai tay Lâm Hạo Sơ vòng qua lưng cô siết chặt, "Tên Hỷ Lạc, em muốn hù c.h.ế.t anh có phải không."

Hỷ Lạc mừng đến khóc thút thít, nước mắt và nước mưa hòa vào nhau chảy vào khóe miệng, "Lâm Hạo Sơ, đừng ly hôn."

Giọng nói Lâm Hạo Sơ có chút khàn khàn, "Đồ ngốc, anh có bệnh, anh không đem lại hạnh phúc cho em."

"Anh chỉ là bị bệnh, khám bác sĩ sẽ tốt, tin tưởng em, tất cả sẽ tốt lên." Hỷ Lạc dính chặt vào anh, cho dù lúc này toàn thân hai người đều ướt đầm nhưng vẫn muốn sự ấm áp của đối phương.

Lâm Hạo Sơ vùi vào hõm cổ cô, cầm tựa trên chiếc cổ ấm áp của cô, “Anh là người điên, đi theo anh, em chỉ sẽ bị thương tổn. Anh bị bệnh gần bảy năm rồi, anh không có biện pháp khống chế chính mình, anh sợ, sẽ làm bị thương đến em.”

Hỷ Lạc lắc đầu, “Em không sợ, trên thế giới này chỉ có một việc làm em sợ hãi, chính là anh không cần em. Còn nữa, em không cho phép anh nói chính mình như vậy, anh chỉ là bị bệnh, sẽ tốt thôi.”

Khóe mắt Lâm Hạo Sơ nóng lên, bàn tay anh phủ trên lưng cô, “Tần Hỷ Lạc, em thực sự là thiên hạ đệ nhất ngốc nghếch, làm sao lại yêu người như anh. Anh thân thể cũng như tâm lý đều không hoàn thiện, cái gì anh cũng làm không được, anh cuối cùng sẽ biến thành kẻ vô dụng, anh... đã sớm bị từ bỏ rồi.”

Nước mắt Hỷ Lạc càng trào ra dữ dội, cô khóc đến nghẹn lời, “Chẳng sao cả, còn có em. Cho dù toàn bộ thế giới đều từ bỏ anh, còn có em. Cho nên, đừng lại đẩy em ra nữa, được không?”

Từng giọt nước mắt của Lâm Hạo Sơ rơi xuống cổ cô, “Hỷ Lạc... anh, có thể vĩnh viễn cũng không khỏe được. Em không sợ sao?”

“Em không sợ, nếu như không khỏe, em và anh cùng nhau, điên cũng tốt, điên cũng tốt. Tần Hỷ Lạc và Lâm Hạo Sơ cùng nhau, làm một đôi người điên.”

Lâm Hạo Sơ nhẹ nhàng kéo cô ra, đôi mắt ẩn chứa điều sâu kín, “Tần Hỷ Lạc, anh là một người điên không hơn không kém, anh cho em một cơ hội cuối cùng, nếu như bây giờ em không đi, đời này cũng không đi được. Anh muốn em suốt đời không được rời khỏi anh.”

Nước mắt trên mặt Hỷ Lạc còn chưa khô, tóc bị nước mưa làm ướt sũng dính trên mặt, sắc mặt trắng bệch, đôi môi cũng run run, "Lâm Hạo Sơ, em yêu anh!"

Lâm Hạo Sơ nhìn cô không ngừng run rẩy, cúi người hôn cô, chất lỏng mặn mặn chảy vào trong miệng hai người, loại mùi vị mặn chát đó từ từ thấm dần vào trong đáy lòng, biến hóa huyền ảo thành một chất ngọt ngào, chậm rãi bao bọc vây lấy trái tim đóng băng của Lâm Hạo Sơ.

Trên đường trở về, Hỷ Lạc vẫn dựa vào vai Lâm Hạo Sơ, đang mơ mơ màng màng buồn ngủ, vai Lâm Hạo Sơ giật giật, khẽ đẩy cô ra, "Này, Tần Hỷ Lạc, em mệt đến cỡ nào? Nước miếng lại chảy trên vai anh nè, tật xấu này lại vậy nữa."

Hỷ Lạc lười nhác vúi vào anh, chăm chăm kéo cánh tay anh, chẹp chẹp miệng, "Để em ngủ đi, còn không phải do phúc của người nào đó ban sao, tối hôm qua một đêm không ngủ, ngày hôm nay lại ngồi xe 6 tiếng đồng hồ, nãy vừa mới khóc đến đứt hơi khản tiếng. Anh không phải là nên có chút thương xót chứ."

Lâm Hạo Sơ lạnh lùng trả lời, "Thương xót? Em không phải cũng nên thương xót anh, anh bị em ép đến nửa vai đều đã tê rần."

Hỷ Lạc ngồi thẳng dậy, bấu môi, "Được rồi, keo kiệt, dựa thì làm sao?" Sau đó phát hiện sắc mặt Lâm Hạo Sơ rất không tốt, bàn tay cô nhẹ nhàng ấn đầu gối anh, "Có phải chân anh lại đau không? Mới vừa dầm mưa trong khoảng thời gian dài như thế, toàn bộ quần áo đều ướt nhẹp. Khăng định vết thương ở chân lại tái phát rồi."

Lâm Hạo Sơ ôm vai cô, bàn tay cọ xát cánh tay cô, "Không sao đâu, đều là bệnh cũ. Chút nữa sẽ đỡ thôi."

Hỷ Lạc nhìn vẻ mặt cố chịu đựng của anh, hốc mắt đỏ lên, "Thế nào lại không sao, đau nhức thì nói ra, vì sao phải chịu đựng. Cái này, không có cách nào chữa hết sao?"

Lâm Hạo Sơ khẽ thở dài, trên mặt hiện nụ cười nhàn nhạt, “Là trị không hết, có thể đi đứng được đã là kỳ tích rồi. Di chứng khẳng định sẽ có, đây là bị thương do súng.”

Hỷ Lạc do dự một hồi, cẩn thận dè dặt mà nói, “Có thể hay không nói cho em biết... Vì sao lại bị thương?”

Thư ký Ngô ngồi phía trước nghe vậy từ kính chiếu hậu nhìn Hỷ Lạc nháy mắt liên tục, ý bảo cô ngậm miệng. Hỷ Lạc nhìn Lâm Hạo Sơ, quả nhiên anh sa sầm mặt xuống, cúi đầu không nói nữa, nhất thời không khí trong xe có chút lạnh, một lát sau, Lâm Hạo Sơ nhìn về phía Hỷ Lạc, hình như trên mặt anh có chút đấu tranh, “Anh biết em rất muốn biết chân tướng sự việc, chỉ là, bây giờ anh vẫn chưa chuẩn bị tốt, có thể cho anh chút thời gian không?”

Hỷ Lạc cầm tay anh, nắm thật chặt, “Không sao đâu, nếu như không muốn nói thì đừng miễn cưỡng.”

Lâm Hạo Sơ cười cười có chút gượng gạo, “Nếu như anh vẫn trốn tránh, có thể sẽ bệnh nặng hơn, anh chẳng qua là, vẫn chưa có dũng khí.” Lời nói về sau âm thanh càng trầm thấp, cuối cùng, anh lặng lẽ tựa lưng vào ghế ngồi nhìn màn mưa từ từ nhỏ dần ngoài cửa sổ. Hỷ Lạc cũng tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn một bên mặt anh, lông mày anh nhíu chặt lại cùng một chỗ, anh chắc lại nghĩ đến những hồi ức đó sao?

Hỷ Lạc tựa trên cánh tay anh, “Không nên ép chính mình, càng ép buộc bản thân mình phải đối mặt e rằng càng hoàn toàn ngược lại, có thể thử thả lỏng ra. Biết đâu như vậy sẽ phát hiện toàn bộ sự việc gì đều có một cách nhìn khác. ”

Lâm Hạo Sơ từ từ nhắm hai mắt, một lúc lâu, anh chậm rãi mở mắt ra, “Hỷ Lạc, nếu như anh vô dụng không tốt như em tưởng tượng? Biết đâu anh căn bản không phải là người bị hại, mà là một kẻ g.i.ế.c người?” Anh nghiêng người nhìn Hỷ Lạc, trong giây phút này,

Hỷ Lạc nhìn trong mắt anh, chợt thấy lóe lên một tia thâm độc, Lâm Hạo Sơ hạ đôi mắt, từng câu từng chữ rõ ràng, “Bọn họ, đều là bởi vì anh nên mới chết...”

Chương 26: Bí mật?

Cuối cùng, Lâm Hạo Sơ rốt cuộc vẫn không nói ra sự thật, Hỷ Lạc không ép anh, anh lúc này giống như đang đứng bên vách núi, lỡ như rụng vào, chỉ có hai kết quả. Hoặc là, sống. Hoặc là, thịt nát xương tan.

Đơn xin từ chức của Lâm Hạo Sơ không được phê chuẩn, chỉ là có người khác tạm thời thay chức vụ của anh. Hỷ Lạc từ Tần Vĩ Thâm mới biết được, là do Lâm Mộ Cẩm vận dụng rất nhiều mối quan hệ mới xong việc. Tuyên bố với bên ngoài rằng sức khỏe Lâm Hạo Sơ không tốt, cần được nghỉ ngơi. Lâm Hạo Sơ đối với việc ấy cũng không có biểu hiện cảm xúc tiêu cực nào, Hỷ Lạc cũng có chút yên tâm. Đã sinh viên năm 4 rồi, chương trình học cực ít. Cho nên, khi Lâm Hạo Sơ đề nghị dọn đến biệt thự ven biển ở, Hỷ Lạc không có bất kỳ ý kiến nào. Lịch học trong một tuần chưa được đến 10 tiết, Lâm Hạo Sơ bây giờ có rất nhiều thời gian, khi Hỷ Lạc có tiết học, anh sẽ lái xe đưa cô đến trường.

Biệt thự ven biển có diện tích rất lớn, chỉ có Hỷ Lạc và Lâm Hạo Sơ hai người ở đây, bởi vì liên quan đến thân phận của Lâm Hạo Sơ, cho nên bệnh tình của anh không thích hợp để quá nhiều người biết, vì vậy không có thuê người giúp việc, chuyện gì đều là hai người tự thân vận động. Từ sau khi Lâm Hạo Sơ chuyển đến nơi này, hình như tâm tình tốt lên rất nhiều, biết đâu mỗi ngày đối mặt với mặt biển mênh mông, cả người thật sự có thể trầm tĩnh lại.

Cách ngày 15 càng ngày càng gần, Lâm Hạo Sơ vẫn rất chống cự việc điều trị của Giang Nhất Ninh, Hỷ Lạc từ Giang Nhất Ninh học được mấy kiến thức đơn giản, hiểu được thôi miên là phương pháp rất tốt trị hết bệnh của anh, thế nhưng người điều trị phải là người mà anh rất tin cậy. Lâm Hạo Sơ bây giờ chỉ là tạm thời có vẻ không kháng cự Hỷ Lạc, thế nhưng trong lòng Hỷ Lạc cũng không có một chút khí lực, rất sợ hãi. Giang Nhất Ninh đã nói, nếu như thất bại, e rằng phần tính cách phân liệt sẽ hoàn toàn chiếm giữ ý thức của anh ấy.

Cách ngày 15 càng gần, Hỷ Lạc càng căng thẳng, rất nhiều buổi tối đều ngủ không được, mở to mắt nhìn trừng trừng vào lưng anh cho đến trời sáng. Biểu hiện của Lâm Hạo Sơ rất bình tĩnh, Hỷ Lạc nhìn không ra nội tâm anh có hoảng loạn hay không.

Rạng sáng ngày 15, Hỷ Lạc vẫn như cũ phát hiện anh tỉnh dậy, anh ngồi trên ghế mây ngoài hiên nhà, Hỷ Lạc chậm rãi đến gần anh, gió biển đầu đông tràn đầy vị mặn và độ ẩm, gió thổi trúng vào mặt có chút rát rát. Hỷ Lạc mặc váy ngủ tơ tằm màu trắng, nhẹ nhàng từ phía sau ôm anh, “Lại ngủ không được?”

Lâm Hạo Sơ nhìn bóng đêm thâm trầm, đưa mẫu t.h.u.ố.c lá trong tay dập tắt trong gạt tàn, “Hỷ Lạc, anh... thật sự sẽ khỏe phải không?”

Đầu Hỷ Lạc tựa trên vai anh, nhẹ giọng nói, “Sẽ khỏe, chúng ta thử đi được không?”

“Nếu như thất bại thì sao? Anh... Có phải anh sẽ hoàn toàn biến

mất?” Lâm Hạo Sơ nhìn trời đầy ánh sao, trong giọng nói nghe không rõ được tâm tình lúc này của anh.

Ngực Hỷ Lạc run lên, ôm chặt anh, “Sẽ không thất bại mà.”

Lâm Hạo Sơ cúi đầu cười cười, “Đồ ngốc, biến mất, cũng không hẳn là không tốt.” Anh im lặng rũ đôi mắt, “Rất nhiều lúc, anh thà rằng chính mình chưa bao giờ được sống, rõ ràng sự tồn tại của anh chẳng có một chút giá trị nào, nhưng lại để anh tiếp tục sống. Bọn họ đều yêu gia đình và bạn bè của bọn họ nhất, ngược lại rời khỏi lại là bọn họ. Ha ha.” Anh cười đến nỗi Hỷ Lạc cũng nhè nhẹ rung theo, “Con bà nó thật buồn cười.”

Hỷ Lạc lần đầu tiên nghe được anh nói chuyện thô tục, trong lòng cũng bị lời nói của anh làm cho kinh hãi, cô thấp giọng khẽ nói, “Lâm Hạo Sơ, quá khứ thì hãy dừng cảm buông tay để nó qua đi. Mẹ anh trong lòng bà ấy có khúc mắc, anh là con của bà ấy, bà ấy sẽ yêu thương anh, bà ấy chỉ là trong lòng có nút thắt chưa được tháo ra. Một ngày nào đó bà sẽ tiếp nhận anh.” Hỷ Lạc ngồi xổm bên cạnh anh, cầm ngón tay lạnh lẽo của anh, “Trước đây, anh có phải muốn sống khỏe mạnh không? Khỏe mạnh đứng trước mặt bà ấy. Anh xem, anh còn có nhiều việc vẫn chưa làm như thế, còn có nhiều tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành như thế, làm sao có thể từ bỏ chính mình như vậy. Nếu như không có anh, em làm sao bây giờ?”

Lâm Hạo Sơ nhìn cô, bàn tay sờ sờ gương mặt cô, không nói nữa.

“Buổi chiều, chúng ta thử xem được không?” Hỷ Lạc không hề chớp mắt nhìn anh, “Cho chúng ta một cơ hội.”

Lâm Hạo Sơ buông tay cô ra, vẫn lặng thinh như trước, một lúc lâu, giọng nói trầm lắng trong màn đêm yên tĩnh vang lên, “Được.”

Hỷ Lạc thở phào nhẹ nhõm, xem ra đợi trời sáng phải đến phòng khám của Giang Nhất Ninh một chuyến, phải học cho tốt việc trị liệu bằng thôi miên rồi cuộc nên thao tác như thế nào.

Vào buổi sáng, Hỷ Lạc một mình đi đến phòng khám tâm lý của Giang Nhất Ninh, Giang Nhất Ninh đem những nội dung chính của phương pháp thôi miên nói với cô, những công việc cần đặc biệt chú ý cũng dạy cho cô. Khi Hỷ Lạc trở về biệt thự vẫn chưa đến 12 giờ. Vừa vào nhà, thay dép, phòng khách vắng vẻ không có ai, cô lên lầu, mỗi một phòng đều không có anh, trong lòng Hỷ Lạc hoảng hốt, chạy đến hiên nhà, cũng không có người. Lấy điện thoại ra bấm số, điện thoại của anh ở trong phòng khách vang lên.

Hỷ Lạc hít sâu, nhắc nhở chính mình phải bình tĩnh, cô chậm rãi đi tới tủ giày trước mặt, mở ra nhìn, đúng là dép lê của anh vẫn yên lặng nằm trong tủ giày. Hỷ Lạc lặng lẽ ngồi trở lại sofa, anh vẫn là lựa chọn trốn tránh. Bỗng dưng, Hỷ Lạc ngẩng đầu, tình hình như hiện giờ của anh anh có thể đi nơi nào, nếu là bị người khác phát hiện hình dạng khác thường của anh, Lâm Hạo Sơ sẽ hoàn toàn thân bại danh liệt.

Hỷ Lạc thay giày xong liền chạy ra ngoài, trên bãi biển tìm tới tìm lui vài vòng vẫn không thấy Lâm Hạo Sơ, cô sợ hãi đứng trên bờ cát, nhìn sóng biển không ngừng nhấp nhô, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Tự mình ép buộc phải bình tĩnh, đột nhiên lóe lên tia sáng, Hỷ Lạc chạy đến ven đường bắt xe.

Khi Hỷ Lạc đến nghĩa trang phía bắc ngoại ô, rốt cục thấy Lâm Hạo Sơ đang ngồi trước ngôi mộ dọn dẹp, anh mặc áo khoác ngoài màu đen, tóc bị gió thổi có chút rối, yên lặng ngồi ở đó, trước mặt đặt một bó cúc trắng, những nhánh cây trụi đầu đông phía sau anh lộ ra vẻ tang thương. Giày Hỷ Lạc giẫm lên mặt cỏ khô héo, từng bước từng bước đến gần anh, tay chậm rãi đặt trên bờ vai anh.

Anh không quay đầu lại, vẫn ngây ngẩn nhìn chăm chú vào phía trước ngôi mộ, Hỷ Lạc ngồi bên cạnh anh, yên lặng cùng anh.

“Lâm Hạo Sơ, anh... vì sao vẫn muốn chạy trốn? Anh rõ ràng cũng rất để ý bệnh tình của mình, vì sao phải chống cự trị liệu?” Hỷ Lạc rốt cục nhìn không được hỏi anh.

Lâm Hạo Sơ thu tầm mắt, như trước lặng lẽ mà chịu đựng.

Hỷ Lạc cắn cắn môi dưới, xoay mặt anh nhìn thẳng vào mắt cô, “Nói em biết, vì sao? Anh vẫn rất muốn khôi phục lại. Nguyên nhân từ chối trị liệu rốt cuộc là cái gì?”

Lâm Hạo Sơ gạt tay cô ra, dời ánh mắt, “Không cần em quan tâm.”

Hỷ Lạc nhíu mày, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý nghĩ, cô do dự mà mở miệng, “Lâm Hạo Sơ, anh.. có phải đang che giấu cái gì? Lúc đó có phải đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hạo Sơ đột nhiên xoay người, trong ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn cô, “Tần Hỷ Lạc, ít tự cho là thông minh. Anh không muốn điều trị là việc của anh, em đừng có xen vào.” Nói xong anh liền bước nhanh đi ra ngoài, Hỷ Lạc đuổi theo anh, một tay kéo tay áo anh, “Lâm Hạo Sơ, lẽ nào là anh đã làm cái gì? Vì sao anh sợ bị thôi miên như vậy, có phải sợ thứ gì đó bị người khác biết.”

Lâm Hạo Sơ có chút nổi giận hung hăng đẩy cô té xuống, giọng nói cũng không tự giác được mà cao lên, “Tần Hỷ Lạc, em cho rằng em là ai? Dựa vào cái gì quản anh?” Nói xong anh cũng không hề nhìn Hỷ Lạc bị té xuống đất liền bước nhanh xuống bậc thềm.

Hỷ Lạc bị đẩy ngã xuống bậc thang, lực đẩy của anh rất lớn. Đôi chân mang giày cao gót bị treo đau kinh khủng, Hỷ Lạc chống người muốn đứng lên, khẽ động chân thì đau đến mức cô “xuýt xoa” thở hổn hển. Cô nhìn khoảng cách Lâm Hạo Sơ càng ngày càng xa, trong lòng bỗng nhiên có chút tuyệt vọng, nuốt xuống ý nghĩ xúc

động muốn gọi anh. Cô cởi giày, nhìn cổ chân bị sưng đỏ, ngón tay vừa mới đè xuống thì đau muốn chảy nước mắt. Cô từ nhỏ được cưng chiều, lần đầu tiên bị thương còn bị để lại trên rừng núi hoang vắng, mà người vớt cô lại có thể là ông chồng cô. Hỷ Lạc ngồi dưới đất, lúc này mới phát hiện chính mình ngay cả nước mắt cũng khóc không ra.

Một đôi giày da màu đen quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt cô, Hỷ Lạc ngẩng đầu lên, ráng chiều hoàng hôn đổ một lớp ánh sáng màu da cam, một vầng sáng màu da cam khoác lên chiếc áo khoác màu đen của anh, Lâm Hạo Sơ đứng trước mặt cô, không phải là hình dạng hùng hổ hung hăng khi nãy, chỉ là như vậy từ trên cao hướng xuống nhìn cô, giống như buổi tối hôm ấy, anh vươn tay, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Té đau không?”

Hỷ Lạc nhin không được khóc òa lên, cô gạt phắt tay anh ra, “Lưu manh, lúc nào cũng ức h.i.ế.p em thế này. Té đau không! Lại là té đau không! Chỗ nào cũng đau, toàn thân đều đau, Tim đau nhất!”

Lâm Hạo Sơ yên lặng ngồi xổm xuống. Khom người, đưa lưng về phía cô, “Lên đi.”

Hỷ Lạc lau lau nước mắt, sững sờ nhìn anh.

Lâm Hạo Sơ không kiên nhẫn nghiêng người lườm cô một cái, “Hay là em muốn ngồi ở đây gốc một đêm?”

Hỷ Lạc ngoan ngoãn vòng tay ôm cổ anh, leo lên lưng anh, Lâm Hạo Sơ cõng cô, từng bước từng bước đi xuống bậc thang. Ánh sáng rực rỡ màu da cam khiến cơ thể hai người như được nhuộm một lớp màu sắc mờ nhạt ấy, giống như một bức ảnh cũ xưa. Trong nháy mắt, Hỷ Lạc bỗng nhiên nghĩ đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Hít hít mũi, cô hung hăng cắn một cái vào cổ anh, “Anh không thể dằng dặc nói chuyện với em được sao? Vì sao muốn đẩy em, em ghét anh, ghét anh.”

Lâm Hạo Sơ bị cô cản một cái, chỉ là nhúu nhúu mày, anh im lặng bước đi, không có trả lời cô.

Một lúc lâu, Hỷ Lạc ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiều dần mờ nhạt, tầng tầng ráng đỏ xen lẫn nhau xung quanh mặt trời lặn, chặt chẽ vây quanh, với một loại dáng vẻ vô cùng oanh liệt thiêu đốt hết tất cả. Hỷ Lạc đột nhiên nở nụ cười không tiếng động, cô dựa sát lưng anh, giọng nói mềm mại, "Lâm Hạo Sơ, nếu như anh muốn giữ bí mật của anh suốt đời, thì cứ giữ đi. Chúng ta cứ như thế sống cả đời, cũng rất tốt."

Chương 27: Boss

Hỷ Lạc bắt đầu thực tập tại một tòa soạn báo, mỗi ngày từ 9 giờ đến 5 giờ. Lâm Hạo Sơ không muốn phối hợp trị liệu, cô chỉ có thể lựa chọn chính sách dụ dỗ. Trở về thời kì nước đổ lá môn, nhẹ không chịu nặng cũng không xong, chỉ có thể từ từ công phá.

Thứ sáu, tổng biên tập ban thời trang đột nhiên thông báo tối nay công ty kỷ niệm một năm thành lập, toàn bộ nhân viên nhất định phải tham gia. Hỷ Lạc âm thầm chửi bới mấy lần khuôn mặt dài sọc của tổng biên tập, buổi tiệc mừng ngày thành lập công ty tròn một năm sao ngày hôm nay mới thông báo? Hơn nữa, điều quan trọng nhất là Hỷ Lạc chẳng có hứng thú. Nói tới nói lui, vẫn là trông ngóng tổng biên tập có thể nói tốt vài câu trong bản báo cáo thực tập. Cho nên bạn nhỏ Tần Hỷ Lạc vẫn là an phận đi tham gia..

Tại buổi lễ kỷ niệm, gặp được đại BOSS trong truyền thuyết, Hỷ Lạc mới biết được thì ra nhà hàng Cẩm Tinh trước đây cũng là tài sản của vị BOSS này, ông ấy còn đem phân nửa tiền lời quyên góp vào quỹ từ thiện, cho nên lần đó Lâm Hạo Sơ mới có thể tham dự. Hỷ Lạc càng thấy hiếu kỳ với vị BOSS hay thích làm việc thiện này, nhìn thấy người đó trong nháy mắt, cảm thấy hơi ngạc nhiên, nghe đồng nghiệp cùng phòng nói ông ấy đã 60 tuổi rồi, thế nhưng thoát nhìn vẫn còn dáng vẻ trẻ trung, dáng người cao ngất, nhìn ra được bình thường cũng hay vận động. Toàn thân một bộ comple màu tối làm tăng thêm vẻ phi phàm nổi bật hơn người, ăn nói hòa nhã.

Hỷ Lạc không thích náo nhiệt, tìm một góc cầm ly rượu tào một mình uống, nhìn đồng hồ, Lâm Hạo Sơ nói kết thúc thì gọi điện thoại cho anh, Hỷ Lạc yên lặng ngồi một bên chơi điện thoại di động.

“Xin chào.” Một âm thanh ôn hòa đột nhiên truyền đến.

Hỷ Lạc ngẩng đầu vừa nhìn đã bị hoảng sợ giật mình, đại BOSS đột nhiên đứng trước mặt cô chủ động chào hỏi, Hỷ Lạc lúng túng, “Chào ngài.”

Đại BOSS cười cười lịch sự, vươn tay, “Hà Vịnh Thanh.”

Hỷ Lạc bắt tay ông ấy, “Tần Hỷ Lạc.” Suy nghĩ một chút liền nói thêm, “Ban thời trang.”

Hà Vịnh Thanh ý bảo cô ngồi, Hỷ Lạc có chút thận trọng ngồi trở lại sofa, Hà Vịnh Thanh tao nhã nâng ly, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ, “Cô Tần đã kết hôn rồi? Tuổi còn trẻ như thế mà đã kết hôn cũng không thấy nhiều lắm.”

Hỷ Lạc sửng sốt, BOSS thật kỳ quái, vừa mới đến liền hỏi sinh hoạt cá nhân nhà người ta, Hỷ Lạc hơi nhú mào, thế nhưng vẫn lễ phép trả lời, “Cũng không tính là quá sớm, 21 tuổi kết hôn hẳn là khá tốt.”

Đôi mắt Hà Vịnh Thanh chớp nhẹ, giống như vô ý nói rằng, “Thứ tôi mạo muội, có thể khiến một cô gái 21 tuổi gấp rút lấy chồng, chắc hẳn chồng cô rất có sức hấp dẫn?”

Hàng lông mày nhú lại càng sâu, cô mím môi, cười cười, “Cũng được, anh ấy khá khiêm tốn.”

Hà Vịnh Thanh nhìn Hỷ Lạc, ánh mắt đó, bỗng nhiên khiến Hỷ Lạc cảm giác có chút khó chịu, thật giống như đánh giá hàng hóa, giống như xem có hài lòng hay không. Hỷ Lạc chớp mắt, sắc mặt có chút không kiên nhẫn, “Ông Hà, xin lỗi, tôi thấy không khỏe lắm, xin phép đi trước.”

Hà Vịnh Thanh dừng lại, gật đầu, “Tôi gọi tài xế đưa cô về.”

Hỷ Lạc vội vã xua tay, “Không cần không cần, chồng tôi đến đây đón tôi.”

Hà Vịnh Thanh hí mắt, buông ly rượu trong tay, “Vậy tôi tiễn cô ra ngoài.”

Toàn thân Hỷ Lạc cứng đờ, cô một biên tập nho nhỏ có đức hạnh gì có thể khiến BOSS đại nhân tiễn cô ra ngoài, Hỷ Lạc thật vất vả mới nặn ra một nụ cười khách sáo, “Không dám làm phiền ngài, tôi biết hướng đi.” Nói xong ngay cả chính mình mờ hồ đầy người.

Hà Vịnh Thanh không biết bị làm sao, cứ kiên trì muốn đưa cô đến cổng nhà hàng, Hỷ Lạc đành chịu, ngượng ngùng đi theo phía sau ông ta xuống lầu. Đứng trước cửa nhà hàng, Hỷ Lạc nhìn chăm chăm vị lão thần Hà Vịnh Thanh đang đứng sừng sững bên cạnh, “Ông Hà, bên ngoài gió rất lớn, ngài... hay là vào đi thôi.”

“Không sao cả, tôi cùng cô chờ một chút, cô một mình đứng ở chỗ này, rất buồn chán.” Hà Vịnh Thanh mỉm cười nói.

Hỷ Lạc chán nản sụp vai, không thể từ chối lòng tốt của người ta, vị đại BOSS này cũng quá thương xót cấp dưới đi.

Xe Lâm Hạo Sơ rất nhanh dừng lại trước cửa khách sạn, Hỷ Lạc cười vẫy tay, nhưng phát hiện ông nhóc đó lại xì mặt xuống, mặt không biểu tình xuống xe còn kèm thêm hung hăng đóng sầm cửa xe cái "rầm", đi tới trước mặt Hỷ Lạc anh nhìn Hà Vịnh Thanh liền một tay lôi cô nhét vào ghế phụ. Một loạt động tác được thực hiện liền mạch lưu loát cẩn thận. Xe nghênh ngang đi, Hỷ Lạc thậm chí chưa kịp cảm ơn đại BOSS.

Nhìn một lớp không khí u ám bao phủ của Lâm Hạo Sơ, Hỷ Lạc nuốt nuốt nước miếng, gương gương miệng, nói chưa kịp ra tiếng, đã bị Lâm Hạo Sơ quát.

"Câm miệng." Lâm Hạo Sơ nhìn chăm chú vào phía trước, ném ra hai chữ.

Miệng Hỷ Lạc tạo thành hình chữ O để vừa cái đầu, được rồi, Lâm Hạo Sơ khả năng bất tiện mỗi tháng vài ngày lại đến nữa rồi. Ít sai, Hỷ Lạc xem ngày, đến ngày 15 còn sớm nha.

Sa sầm một hồi, Lâm Hạo Sơ đột nhiên lạnh như băng quăng thêm một câu, "Người kia nói cái gì với em?"

"Người kia?" Hỷ Lạc vô cùng kinh ngạc, người nào?

Lâm Hạo Sơ liếc liếc cô, "Người đứng với em trước cửa đó."

"À, ông chủ tụi em đó." Hỷ Lạc tỉnh ngộ, lập tức suy nghĩ một chút, "Nói rất nhiều, anh muốn nghe?"

Lâm Hạo Sơ nhếch môi, hình như đang kiểm chế cái gì, một lát, anh xanh mặt, "Nói."

Hỷ Lạc không nói gì nhìn Lâm Hạo Sơ, thế nào lại bắt đầu coi chữ như vàng rồi, cô sắp xếp suy nghĩ, "Ông ấy hỏi em, sao lại kết hôn sớm như vậy, em nói, không còn sớm nữa. Ông ấy lại hỏi em, 21

tuổi mà kết hôn, ông xã hẳn là rất có sức hấp dẫn. Em nói, anh rất khiêm tốn. Ông lại hỏi em..."

"Tân Hỷ Lạc!" Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn.

Hỷ Lạc vỗ vỗ ngực, "Làm sao vậy? Không phải anh muốn nghe sao."

Lâm Hạo Sơ hít sâu vài lần, thấy tốn hơi thừa lời, "Cái anh muốn nghe không phải cái này."

"Vậy là cái nào?" Hỷ Lạc nghi hoặc nhìn sắc mặt u ám của người nào đó, lập tức bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Không đúng!"

Lâm Hạo Sơ nhìn cô, có loại dự cảm không tốt trong phúc chốc len lỏi vào đầu óc.

Hỷ Lạc quay đầu nhìn Lâm Hạo Sơ, nhìn không chớp mắt gương mặt anh.

Lâm Hạo Sơ bị nhìn đến dựng tóc gáy, "Nhìn cái gì?"

Hỷ Lạc cau mày, dáng vẻ rất xoắn xuýt, "Lâm Hạo Sơ, vấn đề mà ông chủ tịch em hỏi hình như mỗi câu đều là dò hỏi anh nha."

Lâm Hạo Sơ thở phào nhẹ nhõm, xem ra người nào đó còn không coi là quá ngốc đi, cái trán vừa mới giãn ra, đã bị một câu nói của Hỷ Lạc làm cho tức ói máu.

Hỷ Lạc với vẻ mặt buồn rười rượi, "Lâm Hạo Sơ, anh làm sao mà làm cho người khác thương như thế nha, ngay cả ông già 60 tuổi cũng yêu anh. Cái gì mà "niên hạ công" thật vô cùng biến thái."

Lâm Hạo Sơ nén khí không cười lớn, anh nhếch khóe môi, cười cười

ng nghiêm chỉnh, nhấn mạnh từng chữ, “Rất, tốt.”

Hỷ Lạc run run, nhìn Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ nhìn cô một cái, “Tần Hỷ Lạc, đầu óc của em quả nhiên là bị người ngoài hành tinh cải tạo rồi.”

Hỷ Lạc bĩu môi, vẻ mặt uất ức, “Vốn dĩ là vậy mà, từng câu hỏi của ông ấy đều hướng về anh, không phải muốn yêu anh thì là cái gì chứ?”

Lâm Hạo Sơ sa sầm mặt xuống, đối với Tần Hỷ Lạc anh thật sự không thể ấp ủ kỳ vọng nào.

Trong vài ngày tiếp theo, Hỷ Lạc phát hiện BOSS rất không bình thường, Lâm Hạo Sơ cũng rất không bình thường.

Cái không bình thường của BOSS biểu hiện ở, thứ nhất, ông ấy sẽ xuất quỹ nhập thần xuất hiện ở nhà ăn cho nhân viên, hơn nữa nhất định phải đối diện Hỷ Lạc. Hỷ Lạc không nói gì cứ nuốt cơm, lẽ nào BOSS đặc biệt yêu tha thiết cái chỗ ngồi này, thế nhưng cô đã liên tục thay đổi vài chỗ ngồi rồi, ông ta vì sao cũng vẫn thay đổi theo.

Thứ hai, ông ta sẽ tìm các loại cơ hội để Hỷ Lạc đi đưa tài liệu đưa bản thảo.

Thứ ba, việc khiến Hỷ Lạc sụp đổ nhất, ăn cơm và đưa tài liệu, chủ đề của ông ta chỉ có một, Lâm Hạo Sơ. Hỷ Lạc muốn lật bàn, ông chủ, đó là ông xã tôi, ông xã tôi đó, vì sao mỗi ngày ông đều quan tâm như vậy.

Cái không bình thường của Lâm Hạo Sơ biểu hiện ở, thứ nhất, Hỷ Lạc về nhà, anh sẽ vẫn đuổi theo hỏi, BOSS có đột nhiên hỏi những thứ quái lạ kỳ cục nào không. Hỷ Lạc thầm oán, làm ơn đi, ông ta mỗi ngày đều đang nói những thứ quái lạ kỳ cục. Như là báo cáo a, Lâm Hạo Sơ lại không cam tâm tình nguyện nghe, còn bùng phát lửa giận, vài lần liên tiếp Hỷ Lạc cũng không dám nói nữa.

Thứ hai, Bí thư Lâm dặn dò, BOSS nếu như một mình tìm cô, phải từ chối. Hỷ Lạc đảo cặp mắt trắng dã, có thể từ chối sao? Tôi chỉ là một người làm công nho nhỏ.

Thứ ba, Lâm Thất Thường cản dặn, BOSS hỏi cái gì đều nói không biết. Hỷ Lạc bị người nào đó tính tình hung bạo gần đây dọa đến sợ, chỉ có thể như cô dâu nhỏ liên tục gật đầu.

Hỷ Lạc dù chậm chạp cũng phải rút ra một kết luận, giữa BOSS và Lâm Hạo Sơ có bí mật nào đó, mà bí mật này Lâm Hạo Sơ không muốn cô biết đến.

Chương 28: Người cha

Hỷ Lạc đang chiến đấu hăng hái món sườn xào chua ngọt trong khay cơm, cảm giác được ánh sáng trước mắt bị một bóng đen che khuất, nhất thời da đầu tê dại, cô lúng ta lúng túng ngẩng đầu, “Hà tổng, chào ông.”

Hà Vịnh Thanh đúng là âm hồn bất tán ngồi đối diện Hỷ Lạc, “Hình như cô rất thích ăn món chua ngọt gì gì đó?”

Hỷ Lạc ngại ngùng gật đầu, tiếp tục nhìn Hà Vịnh Thanh đẩy một phần sườn xào chua ngọt thật to đến trước mặt cô, “Ăn đi.”

Hỷ Lạc nhai nhai trong miệng, ăn thế nào đều cảm giác mùi vị không đúng, lại nghe Hà Vịnh Thanh tiếp tục hỏi cô, “Cô... chồng cô cũng thích ăn món này sao?”

Hỷ Lạc thực sự bị Hà Vịnh Thanh hoàn toàn làm cho hồ đồ, “Hà tổng, hình như ông đối với chuyện của chồng tôi rất có hứng thú.”

Hà Vịnh Thanh cười cười, ông để đôi đũa xuống, nhìn Hỷ Lạc một hồi, sau đó chậm rãi mở miệng, “Con đã hỏi như vậy, bác sẽ không giấu diếm con nữa. Lâm Hạo Sơ... là con ruột của bác.”

Con ruột của bác? Bốn chữ khiến Hỷ Lạc ngây ngốc cả người, Hà Vịnh Thanh là cha ruột của Lâm Hạo Sơ, đó không phải là kẻ lưu manh đã cưỡng bức Diệp Hồng? Phản ứng đầu tiên trong đầu của Hỷ Lạc là toát ra cái ý nghĩ này, nhưng thế nào cũng không có cách nào đặt người khiêm tốn trước mắt với một kẻ xâm phạm nữ sinh ở cùng một chỗ nha. Thực ra nếu nhìn kỹ, khí chất bên trong của Lâm Hạo Sơ có chút hơi giống Hà Vịnh Thanh, nhất là vóc dáng cơ thể, đều là hình dáng cao lớn trắng kiện.

Bỗng dưng tỉnh táo, Lâm Hạo Sơ sở dĩ khác thường như thế, anh chẳng phải cũng biết rồi chứ? Hỷ Lạc trợn to mắt nhìn Hà Vịnh Thanh đối diện.

Hà Vịnh Thanh cũng không kinh ngạc với phản ứng của cô, ông khe khẽ thở dài, tiếp tục nói, "Bác trở về chính là tìm nó, chỉ là, nó không muốn gặp bác, đối với bác có chút mâu thuẫn." Ông suy nghĩ sâu xa nhìn Hỷ Lạc, "Bác hy vọng... con có thể giúp bác."

Hỷ Lạc trầm tư giây lát, lúc này, trong đầu cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Lâm Hạo Sơ sống ba mươi một năm, nếu không phải người trước mắt này, có gì đến nỗi biến thành cái hình dạng hiện giờ? Hỷ Lạc lắc đầu, "Xin lỗi, Hà Tổng! Tôi không có biện pháp giúp ông." Hỷ Lạc đơn giản gạt đầu liền bưng khay cơm của mình đứng lên.

Hà Vịnh Thanh gọi cô, "Tên Hỷ Lạc... Bác, chỉ là muốn bù đắp cho nó, muốn làm hết trách nhiệm của một người cha."

Hỷ Lạc cười mỉa mai, tình tiết buồn nôn cỡ nào, lời kịch thời nát cỡ nào, cô quay đầu lại nhìn ông ta, "Lâm Hạo Sơ ba mươi một năm

qua cho tới bây giờ cũng không thiếu cha, mà thiếu là, là mẹ.”

Hà Vịnh Thanh cụp mi mắt, im lặng dựa vào ghế, suy nghĩ về lời nói của Hỷ Lạc, một lát sau, ông nhẹ giọng nói, “Con biết rõ thân thế của nó rồi?”

Hỷ Lạc gật đầu, sau đó nhếch mép cười cười, “Nhờ phúc của ông, Lâm Hạo Sơ vẫn bị người mẹ ruột chán ghét sâu sắc bao nhiêu năm như vậy, nói vậy, ông bù đắp cũng bù đắp không hết những mất mát bao nhiêu năm như thế của anh ấy.”

Hà Vịnh Thanh cau mày, trong con ngươi đen láy hiện lên một thứ tâm tư không rõ ràng, trong tích tắc, Hỷ Lạc thấy giống như ánh mắt của Lâm Hạo Sơ, ông hơi nhíu mày, “Bác biết bác mắc nợ mẹ con họ nhiều lắm, cho dù bù đắp không được, nhưng so với cái gì cũng không làm thì tốt hơn không phải sao?” Ông đứng lên đối mặt Hỷ Lạc, “Cho nên, để nó có thể có một phần tình thân hoàn chỉnh. Tân Hỷ Lạc, con sẽ giúp bác chứ?”

Hỷ Lạc nhướn mày nhìn người đàn ông đối diện, ánh mắt ông sắc nhọn như chim ưng làm Hỷ Lạc vô cùng sợ hãi, thậm chí trong nháy mắt, Hỷ Lạc có loại cảm giác, người đàn ông trước mắt này, so với Lâm Hạo Sơ còn nguy hiểm hơn vạn phần.

Tan tầm về đến nhà, Hỷ Lạc vừa vào cửa thì thấy bóng dáng Lâm Hạo Sơ ở phòng bếp, phòng bếp với không gian mở, vật dụng nhà bếp màu trắng theo phong cách châu Âu, anh mặc quần áo ở nhà màu xám đeo tạp dề, tắm mình trong ánh chiều tà bận rộn trong phòng bếp. Hỷ Lạc đi tới từ phía sau ôm anh, “Lâm Hạo Sơ, anh thật giống hoàng tử trong truyện cổ tích nha.”

Lâm Hạo Sơ khẽ nhếch khóe môi, “Tân Hỷ Lạc, trước đây sao lại không thấy em lộ mặt mê trai như vậy.”

Hỷ Lạc cũng không tức giận, áp vào lưng anh mỉm cười, “Em mê

ông xã nhà em thì làm sao? Dính dáng cái rắm gì đến người khác ha.”

Lâm Hạo Sơ vỗ nhẹ hai tay quần bên hông anh, “Có bản lĩnh, lời nói bắt đầu mang hơi hướng thô tục rồi.”

Hỷ Lạc cứ như vậy đeo lấy anh, tùy ý anh bện rộn trên bàn bếp đá hoa cương, Lâm Hạo Sơ cũng lười giãy dụa, tùy ý cô quần lấy mình, thái rau. Hỷ Lạc cảm nhận trên lưng anh truyền đến độ ấm áp thuộc về anh, “Lâm Hạo Sơ, ông ấy đã nói cho em biết rồi.”

Động tác thái rau của Lâm Hạo Sơ chợt khựng lại, lập tức khôi phục tự nhiên, “Ừ.”

“Ông ấy... muốn gặp anh.” Hỷ Lạc cẩn thận dè dặt nói ra.

Lâm Hạo Sơ im lặng tiếp tục thái rau, Hỷ Lạc cũng không thúc giục anh, cứ như vậy im lặng áp vào lưng anh, Lâm Hạo Sơ rửa tay, xoa người, “Anh không muốn nhìn thấy ông ta.”

Hỷ Lạc nhìn chăm chú đôi mắt anh, “Em biết, em đều biết. Chỉ là, ông ấy nói muốn bù đắp cho anh, muốn cho anh một phần tình thân đầy đủ.”

Lâm Hạo Sơ giống như nghe được truyện cười, đột nhiên cười lớn, trên mặt lộ vẻ khinh thường sâu sắc, “Tình thân? Thật buồn cười, ông ta lại có thể mặt dày nói ra loại chuyện này.” Anh nhắm mắt, lớp sương mù đảo qua trong mắt anh, dịu dàng sờ sờ khuôn mặt Hỷ Lạc, “Ngoan, đừng nhắc đến ông ta nữa, hử?”

Hỷ Lạc cắn cắn môi, “Lâm Hạo Sơ, ông ấy cho dù làm nhiều việc sai, ông ấy cuối cùng vẫn là cha ruột của anh, trên người anh chảy phân nửa dòng m.á.u của ông ấy...”

“Đủ rồi.” Lâm Hạo Sơ nóng nẩy một tay quét đồ đạc trên bàn đá hoa cương xuống, toàn bộ rau mới vừa thái xong rơi lả tả trên mặt đất, “Anh đã nói đừng nhắc lại nữa! Em nghe không hiểu?”

Hỷ Lạc bị dọa lại càng hoảng sợ, cô lắp bắp, “Lâm Hạo Sơ, anh... thật đáng sợ.”

Cơ thể Lâm Hạo Sơ cứng đờ, hai tay bấu chặt mép bàn đá hoa cương, điều chỉnh tốt tâm trạng, anh xoay người lại đến gần Hỷ Lạc, đem cô vùi trong n.g.ự.c mình, “Hỷ Lạc, ông ta không đơn giản như em nghĩ đâu, em không hiểu... anh hận ông ta... không chỉ là vì mẹ anh.”

Hỷ Lạc đờ đẫn ngẩng đầu, “VẬY...là vì sao? Có thể nói cho em biết không?”

Lâm Hạo Sơ cúi đầu nhìn cô, đôi lông mày nhíu chặt, khóe môi nhếch, chậm rãi lắc đầu.

Hỷ Lạc thất vọng cười cười, “Lâm Hạo Sơ, anh mệt không? Gánh nhiều bí mật như vậy, anh rốt cuộc muốn đến khi nào mới có thể cam tâm tình nguyện đón nhận em?” Cô giẫy ra khỏi vòng tay anh, “Em không rõ, em không phải người thân thiết nhất bên cạnh anh hay sao? Vì sao chuyện gì anh đều chỉ muốn để trong lòng, thêm một người chia sẻ không tốt sao? Một phần đau khổ chia làm hai phần, anh sẽ bớt đau phân nửa. Em nguyện ý vì anh gánh chịu phân nửa, nhưng anh không muốn cho em.”

Cô cắn môi, âm thầm chịu đựng nỗi tuyệt vọng trong lòng mình, “Em... một người nguội lạnh rồi.” Nói xong liền vội vã chạy ra ghế sofa, cầm túi xách muốn đi ra ngoài.

Lâm Hạo Sơ ôm lấy cô, giọng nói có chút vội vàng, “Hỷ Lạc, đừng ép anh.”

Hỷ Lạc cố sức giãy dụa, càng là giãy dụa, anh ôm càng chặt, Hỷ Lạc cười cay đắng, “Lâm Hạo Sơ, em không nghĩ ép anh, anh buông em ra, buông em ra đi. Em... cũng sẽ mệt mỏi.”

Tim Lâm Hạo Sơ thít chặt, anh ôm cánh tay của cô càng lúc càng dùng sức, “Tần Hỷ Lạc, anh đã nói trước, em trốn không thoát. Đừng nghĩ trốn khỏi anh.”

“Em sắp bị anh ép điên rồi, em muốn yêu anh, muốn anh đứng lên, nhưng anh vẫn đẩy em ra, em không muốn lại tình nguyện làm một đứa ngốc.” Hỷ Lạc liều mạng giãy dụa, đập lung tung vào Lâm Hạo Sơ một hồi, “Em không muốn lại vì anh mà lo lắng, không muốn lại vì anh mà đau lòng, không muốn lại vì anh mà khổ sở, em đã hoàn toàn mất đi chính mình, thế giới của em chỉ có một mình anh. Em đáng ghét như vậy, anh hiểu hay không?” Nước mắt như suối tuôn trào ra, sau đó khàn cả giọng, cô vô lực dựa vào trong lòng anh.

Lâm Hạo Sơ vươn tay lau nước mắt của cô, nhẹ nhàng thở dài, “Tần Hỷ Lạc, em xác định em có thể chịu đựng được?” Anh cúi đầu nhìn đôi mắt ngấn lệ của cô, nở nụ cười cay đắng, từ từ nói ra một sự thật mà Hỷ Lạc không có cách nào tiếp nhận được, “Anh chỉ là không có cách nào chấp nhận, tự chính tay người cha ruột khiến anh què chân.”

Đầu óc Hỷ Lạc vang lên một tiếng nổ tung, trống rỗng, chỉ còn câu nói kia của anh quanh quẩn bên tai, lẽ nào muốn khóc, cô run rẩy lắp bắp, “Tự tay... ông ấy nổ súng?”

Lâm Hạo Sơ gật đầu đau đớn, mặt vui trong hốc cổ cô, “Anh tận mắt thấy viên đạn của ông ta cắm trúng vào chân anh, vết mặt của ông ta ngay thời điểm ấy, anh cả đời cũng không quên được.”

Hỷ Lạc như khúc gỗ nhìn phía trước, tùy ý để người đàn ông cao lớn ôm lấy mình. Nỗi đau đớn lúc này của anh đánh thật sâu vào Hỷ Lạc, cô đau đớn ôm anh. Lâm Hạo Sơ, thế giới của anh, đến tận

cùng có bao nhiêu đau đớn cần em gánh vác? Em... đã đau đến sắp c.h.ế.t đi, làm sao anh chịu đựng được đến ngày hôm nay.

Chương 29: Ngụy trang

Thời gian ăn trưa, thấy Hà Vịnh Thanh Hỷ Lạc chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, ông ấy vừa ngồi xuống đối diện Hỷ Lạc, Hỷ Lạc liền giận dữ đứng dậy, Hà Vịnh Thanh giữ cổ tay cô, rất vô cùng kinh ngạc, “Tần tiểu thư?”

Hỷ Lạc hít sâu, vẫn duy trì thái độ tốt đẹp, lễ phép mỉm cười, “Làm phiền buông tay!”

Hà Vịnh Thanh giơ hai tay, “Sorry! Bác... làm phiền con rồi?”

Hỷ Lạc buồn cười nhìn ông ta, trình trọng đặt khay cơm trong tay xuống, “Hà Tổng, ngài không làm diễn viên thực sự rất đáng tiếc.”

“Có ý gì?” Hà Vịnh Thanh cau mày, trên mặt rõ ràng viết đậm chữ không hài lòng.

Hỷ Lạc nghiêng người về phía trước, đánh giá ông từ trên xuống dưới với giọng mỉa mai, “Cái gọi là mặt người dạ thú chính là bộ dáng như ông sao? Nếu như tôi là ông, tôi căn bản là không mặt mũi xuất hiện trước mặt Lâm Hạo Sơ, ông lại có thể ra vẻ đạo mạo trang nghiêm nói với tôi, muốn cho anh ấy một phần tình thân đầy đủ?”

Sắc mặt Hà Vịnh Thanh trong tích tắc trở nên tái nhợt, trong khoảnh khắc, sắc mặt ông trở lại bình thường, thở ra một hơi thật sâu, “Nó đã nói hết với con rồi? Bác... khi đó cũng không biết nó là con ruột của bác! Bác có thể nói cho con biết nhiều như vậy. Đến mức bác trở về, mục đích cũng chỉ có một, chính là nó. Nó là con trai duy nhất của bác, bác muốn nó thừa kế sự nghiệp của bác.” Ông đứng lên đi tới trước mặt Hỷ Lạc. Hỷ Lạc bất giác lùi về phía sau một bước, để phòng nhìn nhất cử nhất động của ông.

Hà Vịnh Thanh dường như nhếch mép cười ngả ngớn, một nụ cười thoáng qua, nhanh đến mức Hỷ Lạc tưởng chính mình nhìn lầm rồi. Ông đến gần cô, tay khoác lên vai cô, cúi người nhìn thẳng đôi mắt hiện vẻ sợ hãi của cô, “Bác là ba ruột nó, bác sẽ không hại nó. Nỗi đau nó chịu, bác sẽ trả lại gấp trăm lần.”

Hỷ Lạc gạt phắt tay ông ta ra, im lặng ngồi cạnh bàn ăn, bệnh của Lâm Hạo Sơ hiện tại xem ra, sự tổn thương của ba mẹ anh ấy là nguyên nhân sinh bệnh lớn nhất. Trầm tư một hồi, cô ngẩng đầu, “Lâm Hạo Sơ... anh ấy có bệnh, vấn đề tâm lý rất nghiêm trọng.”

Hàng lông mày của Hà Vịnh Thanh nhíu chặt, ngồi xuống đối diện Hỷ Lạc, vẻ mặt nghiêm túc không có nói tiếp, giống như kiên nhẫn đợi Hỷ Lạc tiếp tục mở miệng.

“Nguyên nhân bệnh của anh ấy với tình hình trước mắt xem ra, là bị thương trong lần nhiệm vụ kia. Sự hy sinh của đồng đội hình như để lại cho anh ấy sự ám ảnh rất lớn. Thế nhưng anh ấy vẫn không chịu nói ra sự thật, vẫn chống cự điều trị.” Hỷ Lạc nhìn về phía Hà Vịnh Thanh, “Tôi nghĩ, biết đâu chỉ có ông biết được sự thật.”

Hà Vịnh Thanh nhìn Hỷ Lạc, không nói gì, trên mặt không có bất kỳ

biểu hiện nào, chỉ là hàng lông mày vẫn nhú chặt như trước. Hỷ Lạc mới phát hiện, thì ra cái vẻ mặt băng sơn của Lâm Hạo Sơ chính là di truyền từ Hà Vịnh Thanh sao? Lập tức cô tự mình âm thầm mỉa mai, Lâm Hạo Sơ biến thái thế nào cũng làm không được chuyện như Hà Vịnh Thanh đã làm.

Nhìn Hà Vịnh Thanh không nói câu nào, Hỷ Lạc không có kiên nhẫn, cô nói nhanh, “Nếu Hà Tổng cũng không muốn nói, vậy tôi cũng không gây khó làm gì. Tạm biệt.” Cô đứng dậy rời khỏi nhà ăn.

Đi được vài bước, phía sau truyền lại tiếng nói, trong giọng nói của Hà Vịnh Thanh dường như có chút không thể tin nổi, cũng dường như có một phần kì mị sự ngạc nhiên vui mừng, “Con... nói nó không muốn nói ra sự thật năm đó?”

Hỷ Lạc cau mày quay đầu lại, “Hà Tổng, ở nước Mỹ ngơ ngẩn quá lâu, nghe không hiểu tiếng Trung?” Hơn nữa, phản ứng cũng quá kỳ quái, điều này hoàn toàn không phải trọng điểm trong câu nói của Hỷ Lạc?

Hà Vịnh Thanh không để ý tới lời nói châm biếm của cô, tiếp tục câu chuyện của mình, “Nói cách khác, nhiều năm như vậy, nó không đề cập với bất kỳ ai?”

Hỷ Lạc càng cảm thấy người đàn ông trước mắt thật không hiểu ra sao, quả thực không thể nói lý, cô cười nhạt, “Hà Tổng, ông thật đúng là một...người cha ‘tốt’.”

Hà Vịnh Thanh bỗng nhiên rảo bước tiến gần, một tay nắm cổ tay cô, “Bây giờ nó ở đâu? Dẫn bác đi gặp nó.”

Cổ tay Hỷ Lạc bị nắm chặt đến đau nhói, cô dùng sức gằng tay mình ra, nhíu mày, "Anh ấy nói không muốn thấy ông, ông không nên kích động anh ấy."

Ánh mắt Hà Vịnh Thanh có chút u ám, "Nếu như muốn bệnh của nó tốt lên, nên ngoan ngoãn nghe lời. Để bác đi gặp nó, đến lúc đó tự nhiên con sẽ biết được những điều muốn biết."

Khi Hỷ Lạc mở cửa, Lâm Hạo Sơ vừa vịn từ trên lầu đi xuống, trong khoảnh khắc đứng ở cầu thang thấy Hà Vịnh Thanh, Lâm Hạo Sơ không xoay người đi lên, cũng không có chữ rửa xem thường, trên mặt anh không có biểu hiện nào, chậm rãi đi xuống cầu thang, trực tiếp đến phòng bếp, mở tủ lạnh, lấy chai nước khoáng chậm rãi uống.

Hỷ Lạc đến gần anh, mím môi, "Lâm Hạo Sơ, ông ấy... nhất định muốn tới, em..."

"Tôi nay ăn mỳ Ý được không?" Lâm Hạo Sơ đột nhiên mở miệng, anh vịn nắp chai nước khoáng đóng lại, chậm rãi sắp xếp nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, "Ừm, đúng lúc món nào cũng không thiếu." Quay đầu lại nhìn Hỷ Lạc đang ngơ ngác, anh nhéo gương mặt cô, "Ngây ngẩn cái gì vậy? Không đi thay quần áo?"

"À." Hỷ Lạc lấy lại tinh thần, hồ nghi nhìn mặt anh, vẫn là nụ cười nhàn nhạt đó.

Hai tay anh dìu vai Hỷ Lạc, đẩy cô đi lên lầu, vừa đi vừa nói chuyện, "Đồ dùng trong nhà sắp hết rồi, ăn cơm xong chúng ta đi siêu thị một chuyến."

Hỷ Lạc bị anh nửa đẩy nửa ôm đi lên lầu, có chút khó xử len lén nhìn Hà Vịnh Thanh còn đang đứng ở cửa, cô ngượng ngùng mở miệng, "Chuyện đó, Lâm Hạo Sơ, Hà..."

“Hỷ Lạc!” Sắc mặt Lâm Hạo Sơ sa sầm, nhẹ giọng nói khẽ, dùng ngữ điệu cực kỳ dịu dàng cực kỳ cương chiều, “Anh không thích nói, đừng nói. Nhớ lấy!”

Hỷ Lạc ngoan ngoãn cầm miệng, hai người vừa đi trên bậc thang, hoàn toàn xem như không thấy Hà Vịnh Thanh mở miệng, “Hạo Sơ... chúng ta nói chuyện.”

Lâm Hạo Sơ nghe như không nghe, tiếp tục ôm Hỷ Lạc đi lên lầu, Hà Vịnh Thanh không nản lòng nói tiếp, “Nếu như con không ngại cô ấy biết, ta cũng có thể nói ngay bây giờ.”

Lâm Hạo Sơ dừng bước, tay đặt trên vai Hỷ Lạc buông lỏng hạ xuống, Hỷ Lạc ngẩng đầu nhìn anh, anh nhếch khóe môi, nhìn đường nét chiếc cằm hiện lên rõ ràng, Hỷ Lạc dường như có thể cảm giác được động tác cắn chặt hàm răng của anh, tay anh để trong túi quần, xoay người lại là vẻ mặt cười, chỉ là nụ cười chưa tới khóe mắt, “Nói? Nói chuyện gì?”

Hà Vịnh Thanh cau mày, “Con xác định muốn ta nói chuyện ở đây?”

“Không hề gì.” Lâm Hạo Sơ buông lỏng tay, nụ cười càng sâu, “Ông Hà, ông sẽ không nói đâu, ông căng thẳng như vậy sợ sự thật năm đó bị vạch trần, một năm trước thậm chí không ngại tự mình về nước dò xét tôi.” Lâm Hạo Sơ hình như nhớ tới điều gì, dựa vào tay vịn cầu thang, nhìn Hà Vịnh Thanh mỉa mai, “À, đã quên. Kỷ xảo của ông Hà hạng nhất, tôi thiếu chút nữa đã bị bộ dáng cha hiền của ông lừa rồi, thế nào cũng nghĩ không ra.” Ánh mắt anh toát ra lạnh lẽo, “Thế nào cũng nghĩ không ra, Ông Hà à, là về đây thử tôi có phản bội ông hay không, đúng không? Hà Tổng?”

Sắc mặt Hà Vịnh Thanh trở nên tái nhợt, ông gục đầu xuống, giọng nói thấp xuống, “Ta... bây giờ ta là thật lòng muốn bù đắp cho con.”

“Không cần.” Lâm Hạo Sơ quả quyết ngắt lời ông ta, “Lâm Hạo Sơ tôi sống gần ba mươi hai năm, không có tình thương của mẹ, không có ba ruột, tôi như thế mà sống, tôi sẽ không ấu trĩ chờ mong tình thương của cha thứ đạo đức giả khiến tôi buồn nôn.” Khi nói xong lời cuối cùng hơi thở của anh trở nên có chút bất ổn, anh nhắm mắt, “Hà Vịnh Thanh, cắt khỏi tầm mắt của tôi, tôi không bao giờ... muốn nhìn thấy ông nữa.”

Tay Lâm Hạo Sơ nắm chặt thành đ.ã.m trong túi quần, anh xoay người đưa lưng về phía Hà Vịnh Thanh, “Cái bí mật kia, tôi không nói không có nghĩa là sẽ không bị vạch trần. Đừng lại ép tôi, có người cha ‘lang tâm’ như ông, không bảo đảm tôi cũng sẽ làm một đứa con ‘cầu phê’.”

Hỷ Lạc sững sờ nhìn sắc mặt sớm đã chuyển thành trắng bệch của Lâm Hạo Sơ, rõ ràng là khước mắt đỏ lên từ lâu, rõ ràng là vết thương đã chong chát từ lâu, nhưng vẫn âm thầm chịu đựng tất cả, lưu trên một bóng lưng kiên cường, giả vờ kiên cường giả vờ dửng dưng đ.ã.m chọc kẻ khác.

Đầu Hà Vịnh Thanh vẫn cúi xuống, ông im lặng một lúc lâu, chậm rãi nói, “Xin lỗi, con trai. Ba, sai rồi.”

Khước miệng Lâm Hạo Sơ như có như không hiện lên cay đắng thoáng qua, không nói gì nữa, bước từng bước lên lầu. Hỷ Lạc nhìn Hà Vịnh Thanh, bước nhanh đuổi theo Lâm Hạo Sơ, đợi đến khi vào trong phòng, chỉ nhìn thấy Lâm Hạo Sơ đưa lưng về phía cửa, ngồi ở mép giường, anh khom người, hai khuỷu tay chống trên đầu gối, bàn tay ôm chầm lấy mặt. Ngực Hỷ Lạc nảy lên, mới vừa đến gần anh, Lâm Hạo Sơ liền đưa tay ôm lấy cô, khuôn mặt chôn trước n.g.ự.c cô, Hỷ Lạc cảm nhận được trước n.g.ự.c có chút ẩm ướt, cô vươn tay xoa xoa mái tóc anh, không nói gì.

Trong phòng yên lặng, gió biển thổi rèm cửa bay phấp phật, giọng nói của Lâm Hạo Sơ có chút khàn khàn, “... Anh mệt mỏi quá.”

Ngón tay Hỷ Lạc lướt qua mái tóc mềm mại của anh, tâm tình nặng nề khiến giọng cô cũng có phần trầm lắng, "Còn có em." Toàn bộ thế giới đều quay lưng với anh, toàn bộ thế giới đều từ bỏ anh, còn có em, còn có một Tần Hỷ Lạc trốn không thoát, tránh không khỏi đi theo anh.

Sau khi trấn an Lâm Hạo Sơ ngủ xong, Hỷ Lạc xuống lầu thấy Hà Vịnh Thanh vẫn còn ngồi trong phòng khách. Cố gắng áp chế tâm trạng của mình, cô ngồi đối diện ông, "Tôi muốn biết, ông rốt cuộc làm bao nhiêu chuyện tổn thương đến anh ấy?"

Hà Vịnh Thanh im lặng lấy bật lửa châm thuốc, khói thuốc cuộn tròn vây lấy ông, nét mặt của ông bị mờ nhạt có chút không chân thật, ông cúi đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Ông thật ích kỷ. Bởi vì lỗi lầm của ông, anh ấy sinh ra không được hoan nghênh. Lại bởi vì ham muốn cá nhân của ông, anh ấy còn muốn khổ sở bảo vệ cái gọi là bí mật của cha ruột. Anh ấy cho dù đã bị cha mẹ không có trách nhiệm như các người tổn thương thành ra như vậy, nhưng vẫn không có một câu oán hận, nếu như anh ấy thực sự hận ông, vì sao thà rằng cự tuyệt trị liệu cũng muốn thay ông giấu diếm? Lẽ nào ông cũng không có một chút tình cảm sao?" Hỷ Lạc vô cùng căm phẫn nói ra.

Hà Vịnh Thanh ngẩng đầu nhìn Hỷ Lạc, "Bác thật sự làm tổn thương nó, bác thừa nhận. Bác cũng rất hối hận, bác sẽ mời bác sĩ tâm lý tốt nhất, nhất định sẽ chữa hết bệnh cho nó. Bác chỉ là hy vọng nó đừng cự tuyệt bác nữa, có thể bình tĩnh hòa nhã ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng với bác, có thể thử tha thứ bác."

Hỷ Lạc nhìn Hà Vịnh Thanh đối diện, ý nghĩ của ông ấy có vẻ như tốt lành đơn giản, nhưng là giống mưu tính tấn công, thậm chí ngay cả con của chính mình cũng không tiếc lừa dối. Ngón trở của cô khẽ khều móng tay ngón cái, bình tĩnh mà nói, "Anh ấy bị nhiều thương tổn như vậy, muốn đi vào trái tim anh ấy, nói dễ vậy sao."

Hà Vịnh Thanh còn muốn nói cái gì, đã bị trên lầu truyền đến từng đợt âm thanh làm cho kinh sợ. Hỷ Lạc vội vã đứng dậy, hấp tấp chạy lên cầu thang. Hà Vịnh Thanh cũng theo cô chạy lên lầu. Đi vào phòng ngủ, nhìn mảnh vụn trên mặt đất và chân trần đứng trên sàn nhà của Lâm Hạo Sơ, Hà Vịnh Thanh sợ ngây người, một đôi mắt ửng đỏ trên khuôn mặt tái nhợt của Lâm Hạo Sơ, nặng nhọc thở dốc.

Trong mắt anh tràn đầy tức giận nhìn Hỷ Lạc và Hà Vịnh Thanh đứng ngoài cửa, cầm một bình sứ Thanh Hoa bên cạnh hướng thẳng hai người mà ném, “Cút hết đi, ai cho các người vào.”

Chương 30: Không chịu nổi

Hai người đồng loạt né tránh, bình sứ Thanh Hoa va vào vách tường, âm thanh lạnh lạnh vang lên mảnh vụn rơi lả tả trên sàn nhà. Hỷ Lạc sợ sệt nhìn anh, “Lâm Hạo Sơ, bình tĩnh lại! Hít sâu!”

Lâm Hạo Sơ thở dồn dập từng cơn, anh giận dữ nhìn Hà Vịnh Thanh, “Đi ra ngoài.”

Hỷ Lạc vội vã lôi kéo Hà Vịnh Thanh ra khỏi phòng, đóng cửa, cô thấy Hà Vịnh Thanh đã hoàn toàn ngây dại, “Ông thấy rồi đó, bây giờ anh ấy trở nên rất nóng nảy.”

Hà Vịnh Thanh đứng ngoài cửa, nét mặt liên tục thay đổi, trong giọng nói hơi run run, “Nó... thường xuyên như vậy?”

Hỷ Lạc lắc đầu, “Chỉ khi thấy ông và mẹ anh ấy mới như vậy. Hơn nữa...” Hỷ Lạc dừng một chút, “Còn có lúc tệ hơn vậy nữa.”

Hà Vịnh Thanh trở nên im lặng, hiển nhiên ông bị hình dạng của Lâm Hạo Sơ làm cho chấn động, ông lờ nửa nhịp nói với Hỷ Lạc, “Bác, muốn biết nhiều về chuyện của nó, con có thể nói cho bác biết không?”

Hỷ Lạc quay đầu lại nhìn cửa phòng đang đóng chặt, bên trong đã dần yên lặng. Cô ý bảo Hà Vịnh Thanh xuống lầu, xuống dưới lầu, Hỷ Lạc đem bệnh tình của Lâm Hạo Sơ cùng với nguyên nhân gây bệnh còn có việc chống cự trị liệu từng chuyện từng chuyện nói cho Hà Vịnh Thanh. Sau khi Hà Vịnh Thanh nghe xong thì trầm mặc hồi lâu, tay ông chà xát hai gò má mình, cười khổ, “Hà Vịnh Thanh tôi phấn đấu nửa đời người, cho rằng có thể làm một người cha tốt nhất, nhưng không ngờ, hết lần này tới lần khác là tôi, chặt đứt con đường công danh của con ruột mình, hại nó biến thành hình dạng bây giờ.” Ông bất đắc dĩ gục đầu xuống, giọng nói chùng xuống, “Bác là một tội nhân.”

Trong lòng Hỷ Lạc thở dài một hơi thật sâu, nhìn Hà Vịnh Thanh hình như suy sụp trong nháy mắt, cô cũng nói không nên lời những câu cay nghiệt công kích ông.

“Năm ấy, nó dẫn theo tiểu đội đặc chủng bao vây bác và những người Thái đang thương lượng...” Hà Vịnh Thanh đột nhiên mở miệng, Hỷ Lạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông, sự thật được Lâm Hạo Sơ đau khổ giấu diếm sắp được vạch trần, trái tim cô bắt đầu áp chế không được đập mạnh kịch liệt.

Hà Vịnh Thanh ngã người vào sofa, tay vô lực bám vào tay vịn sofa, ngửa đầu, “Không sai, bác trước giờ mua bán thuốc phiện. Trực tiếp qua Thái Lan bắt được nguồn cung cấp, sau đó buôn lậu chuyển đến Mỹ. Nhiều năm như vậy, chưa từng xảy ra sự cố, nhưng không ngờ, tại lần đó thiếu chút nữa toàn quân bị diệt. Lúc đó bác cũng không biết nó là con ruột của bác, hai bên đánh nhau, bác tất nhiên là đầu tiên nghĩ đến tự bảo vệ mình. Bác... cuối cùng là gây ra thành lỗi lầm lớn, tự tay mình b.ã.n chân nó bị thương.”

Lòng Hỷ Lạc nặng trĩu, như vậy, Hà Vịnh Thanh chính là hung thủ

g.i.ế.c c.h.ế.t Tư Niên? Tay cô buông bên hông siết chặt, ánh mắt nhìn Hà Vịnh Thanh hơn vài phần căm phẫn.

Hà Vịnh Thanh tiếp tục nói, không cảm thấy được sự khác thường của Hỷ Lạc, trên mặt ông có chút đau khổ, đưa tay phải gác lên trán, "Cho đến một năm trước, bác về nước, tình cờ gặp người bạn cũ trước đây. Nghe nói, Diệp Hồng, sinh ra một đứa con... Sau khi điều tra mới biết được. Vậy mà nó là con trai ruột của bác. Bác nghĩ mọi cách tiếp cận nó, vì muốn thấy nó, cố ý đem phân nửa lợi nhuận của Cẩm Tinh làm từ thiện, cố ý yêu cầu chính phủ tham dự, chính là vì muốn thấy nó một lần."

Hỷ Lạc chỉ có thể ngậy ngốc mà nghe, thì ra lý do Lâm Hạo Sơ một mực giấu diếm, là muốn giấu diếm thân phận của Hà Vịnh Thanh? Đối với anh thân là cán bộ nhà nước mà nói, hành vi bao che giấu diếm tội phạm, tội này phải lớn bao nhiêu? Anh, lại có thể hồ đồ mà làm. Hơn nữa, cho dù tâm lý mãi mãi bị dẫn dắt như thế, anh đều phải thay Hà Vịnh Thanh giấu diếm. Lòng Hỷ Lạc chưa xót một trận, Lâm Hạo Sơ, anh ngốc đến chừng nào?

Hà Vịnh Thanh vẫn còn đang tiếp tục nói, chỉ là lần này giọng nói càng lúc càng nhỏ, "Bác... thực sự là hồ đồ, tổn thương nó một lần lại một lần. Một năm trước, lúc bác đang kế hoạch bác và nó nhận nhau, thương nhân Thái Lan mà bác hợp tác bị cảnh sát Thái Lan bắt được, bác thiếu chút nữa cũng bị liên lụy. Bác..." Hình dạng ông có chút uể oải, có chút nói không được, "Bác lại có thể nghi ngờ nó, cho nên, bác đã từng nghĩ tới muốn thử nó."

Hỷ Lạc không thể tin được nhìn ông, "Ông, sao lại có thể..." Cô nhếch khóe miệng, "Ông biết anh ấy có bao nhiêu khát vọng tình thân không? Làm cha mẹ, là người thân thiết nhất trên thế gian của

con cái. Các người, nhưng lại trở thành ma quỷ trong thế giới của anh ấy, mãi mãi gây cho anh ấy những thương tổn vô tận, Lâm Hạo Sơ ngày hôm nay biến thành cái dạng này, ông và mẹ anh ấy đều là đao phủ không hơn không kém!”

Hà Vịnh Thanh gục đầu xuống, tóc trước trán xõa xuống, trong đó hình như có vài sợi trắng bạc mờ mờ ảo ảo hiện ra, ông yên lặng ngồi trên sofa, trên người không hề còn loại khí chất không ai bì nổi, toàn thân đều tản ra sự mất mát đến vô tận, “Bác không biết làm thế nào, sau lưng bác gánh bao nhiêu tính mệnh của biết bao nhiêu người, bọn họ là anh em cùng bác vào sinh ra tử bao nhiêu năm như vậy, giang sơn ngày hôm nay của bác phân nửa đều là bọn họ mạo hiểm sinh mệnh trong nguy hiểm gây dựng được. Bác không thể ích kỷ mặc kệ bọn họ.”

Hỷ Lạc nhìn ông không nói gì, đến bây giờ ông vẫn như cũ nói rất hùng hồn, “Tôi thật sự nghi ngờ dòng m.á.u chảy trong người anh ấy với ông có giống nhau không? Anh ấy có thể không đòi hỏi gì hết, tin tưởng ông không cần lý do, bảo vệ ông. Mà ông thì sao?”

Hỷ Lạc nắm thành nắm đ.ấ.m thật chặt, môi cô mím chặt, “Nghiệt ông gây ra, cuối cùng sẽ có báo ứng.”

Hà Vịnh Thanh ngẩng đầu nhìn Hỷ Lạc, nếp nhăn ở đuôi mắt trong nháy mắt rõ ràng có thể thấy được, Hỷ Lạc cắn răng, cuối cùng cái gì cũng không nói. Cô tin chắc, tội của ông, pháp luật sẽ trừng trị ông.

Sau một khoảng lặng dai dẳng, ông chậm rãi ngẩng đầu, nhưng không phải trả lời câu hỏi của Hỷ Lạc, “Bác sẽ nghĩ cách để nó bình thường trở lại.”

Ông đứng dậy, nhìn thật sâu vào mắt Hỷ Lạc, “May là bên cạnh nó còn có con.”

Sau khi Hà Vịnh Thanh rời khỏi, Hỷ Lạc ngồi dưới lầu rất rất lâu, giờ

này phút này, đối với tình yêu với Lâm Hạo Sơ, đã không còn là loại tình cảm đơn giản nầy lẫn trong lòng một thiếu nữ thuở ban đầu. Từ từ đến gần anh, dần dần hiểu anh. Thấu hiểu niềm vui của anh, nỗi buồn của anh, đau thương của anh, thậm chí nước mắt của anh, lòng của cô đã hoàn toàn bị anh nắm giữ, không thể hít thở, không thể vui cười, không thể đau đớn.

Mở cửa phòng ngủ, Lâm Hạo Sơ nằm im lặng trên giường, ga giường và chiếc chăn màu trắng, áo sơ mi màu trắng ẩn náo bên trong, chỉ có mái tóc đen nhánh trên nền trắng toát càng thêm nổi bật. Trắng đen đan xen, giống như một bức họa trắng đen sắc nét. Hỷ Lạc đi qua, vén một góc chăn, lặng lẽ nằm lên, đầu nhẹ nhàng gối lên vai anh.

Lâm Hạo Sơ chậm rãi mở mắt ra, nhìn trần nhà trắng toát, giơ tay thuận thế kéo cô vào, hai người nằm một cách yên lặng.

Một lúc lâu, Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên mở miệng, "Ông ta... đi rồi?" Có thể do quá lâu không có nói, giọng của anh có chút thô khàn.

"Ừm." Hỷ Lạc chỉ cảm thấy trong n.g.ự.c khó chịu, "Ông ấy đã nói cho em biết hết rồi, Lâm Hạo Sơ, anh mới là đồ ngốc nhất thế giới."

Ánh mắt Lâm Hạo Sơ chuyển đến chùm đèn thủy tinh trên trần nhà, ánh sáng lấp lánh của đèn thủy tinh phản chiếu cảnh hai người dựa sát vào nhau, anh lại lần nữa nhắm mắt, hình như có vẻ rất mệt mỏi, "Anh cho rằng ông ta rất sợ thân phận của ông ta bị biết, không nghĩ tới ông ta lại chủ động nói em biết."

Hỷ Lạc khe khẽ thở dài, "Ông ấy, hẳn là thật sự biết sai rồi."

Hai người trong một lúc cũng không có nói nữa, thật lâu sau đó, Hỷ Lạc nhìn khuôn mặt anh, lông mi anh hơi run run, Hỷ Lạc nghiêng

người, vùi trong lồng n.g.ự.c anh, một giọt chất lỏng lạnh lẽo rơi xuống xương quai xanh của Lâm Hạo Sơ, cánh tay anh siết chặt, thấp giọng trách cô, “Sao tự nhiên khóc vậy?”

Hỷ Lạc kìm nén âm thanh nước nở của mình, cơ thể bắt đầu run, cô cắn chặt ngón trỏ, một bộ dáng uất ức nhưng cố c.h.ế.t cũng không nói.

Lâm Hạo Sơ nghiêng người nằm mặt đối mặt với cô, hôn nước mắt cô, bỗng nhiên anh cúi đầu nở nụ cười, đôi mắt cong thành một độ cong rất đẹp, “Hỷ Lạc, nước mắt của em rất ngọt nha.” Thì ra, cái cảm giác có người quan tâm là như vậy.

Hỷ Lạc bị anh trêu cười, nín vạt áo sơmi của anh chùi lung tung một mạch, nước mũi nước mắt đều quệt trên người anh.

“Lâm Hạo Sơ, anh phải nhanh chóng khỏe lên. Trái tim của em sắp không chịu đựng nổi rồi, anh đó, còn có thể chống đỡ bao lâu?” Hỷ Lạc dí trong n.g.ự.c anh, giọng nói có chút ồm ồm, cô thật sự sợ có một ngày anh sẽ không chống đỡ nổi hoàn toàn sụp đổ. Thế giới Tần Hỷ Lạc không có Lâm Hạo Sơ, cô không cách nào tưởng tượng đến ngày đó, cho dù, anh chẳng bao giờ thả lỏng yêu cô, chí ít, nơi nương tựa của anh, cô rõ ràng cũng biết. Với cô, vậy là đủ rồi.

Lâm Hạo Sơ hôn cô, nâng mặt cô lên, “Được. Ngày một, chúng ta... thử xem.” Ngày một, ngày 15, anh muốn thử nghiệm, chí ít, là vì cô.

Hỷ Lạc gật đầu cười, ôm lấy cổ anh, “Anh nhất định sẽ khỏe.”

Trong chiếc Porche màu đen cách đó không xa, Hà Vịnh Thanh cầm điện thoại di động chậm rãi vuốt ve, gió biển xuyên qua cửa sổ xe hạ xuống phân nửa thối loạn mái tóc ông, nhìn dây số quen thuộc kia, im lặng thật lâu, ông hít thật sâu thở ra một hơi, ấn phím gọi. Điện thoại được nối, đầu dây bên kia vang đến âm thanh đã tận lực vùi sâu trong ký ức ba mươi mấy năm, “Alo.”

Bỗng nhiên Hà Vịnh Thanh không có can đảm nói chuyện, ông căng thẳng nuốt nuốt nước miếng, người đầu dây bên kia lại “Alo” một tiếng.

“Là tôi.” Hà Vịnh Thanh chậm rãi nói, trong lòng cuộn cuộn hàng vạn tâm tình.

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu chỉ còn lại tiếng thở khẽ của hai người, âm thanh trong dự đoán vang đến “Tít tít”, Hà Vịnh Thanh nặng nề ngã người vào ghế dựa, nhìn một mảng xanh thẫm, trong lòng trăm mối ngổn ngang, ông cầm lấy điện thoại di động soạn một đoạn tin nhắn gửi đi.

Diệp Hồng do dự một hồi, bà hiểu tính cách ông, biết ông nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Cầm lấy điện thoại di động vừa nhìn, “Tôi nhất định phải gặp em một chuyến, thời gian em sắp xếp, nếu như em không muốn tôi trực tiếp đi tìm Lâm Mộ Cẩm nói chuyện.”

Bà tức giận hung hăng ném điện thoại xuống đất, điện thoại rầm chắc vẫn là bị ném đến pin và thân máy văng ra xa. Hà Vịnh Thanh, ông ngoài việc ép tôi làm thứ không muốn làm, ông còn có thể làm gì? Bà đau khổ ngã trên giường, ký ức tận lực quên sạch trong nháy mắt như con mãnh thú và dòng nước lũ dâng tràn mà đến, những tiếng nói cười hoan hô lúc trẻ, người thiếu niên anh tuấn với chiếc áo sơmi trắng tinh trong ký ức... Bà rơi lệ đầy mặt, nhỏ giọng nức nở, “Cho đến ngày nay, ông còn quay về để làm cái gì?”

Chương 31: Cỗ nhân

Cảnh tượng ông và Diệp Hồng gặp lại nhau, Hà Vịnh Thanh tưởng tượng hơn một ngàn lần, trong giấc mơ cũng mơ tới vô số lần. Hôm nay, gặp người mong nhớ ngày đêm, cho dù vượt qua múi giờ vượt qua biên giới đều không thể chặt đứt hoài niệm về người đang ngồi đối diện ông, nhưng ông chỉ cảm thấy xa lạ, thậm chí cảm giác có chút sợ hãi. Nhiều năm trước phạm lỗi, ông vẫn luôn trốn tránh, hôm nay thực sự phải đối mặt, bỗng nhiên ông dường như lại trở về lúc trước có một cậu nhóc giống như vậy, ngây ngô nhút nhát, đứng trước mặt người ấy, không có một chút tự tin.

Diệp Hồng cúi đầu, tầm mắt vẫn dừng trên tách cà phê trắng tinh, không có nhìn đối diện vào ông, cái muốn quên, muốn hận, nhưng lúc nào cũng quanh quẩn trong giấc mộng con người.

Hà Vịnh Thanh đầu tiên đánh vỡ sự im lặng, “Bà... có khỏe không?”

Ngón tay Diệp Hồng đề lên đầu gối, đầu ngón tay khẽ run, giọng điệu bình thản, “Như ông thấy đấy, vẫn tốt.”

Hà Vịnh Thanh nhìn bà, bà so với trước đây đây da hơn một chút, da dẻ vẫn trắng bóc mịn màng, trên mặt nhìn không ra một dấu vết theo năm tháng, dù là tướng mạo khí chất so với người cùng tuổi vẫn hơn, từ lúc còn trẻ đến giờ, bà vẫn hơn hẳn người khác, ông vẫn hiểu rõ. Ông rũ mi mắt, “Ông ấy đối với bà tốt không?”

Diệp Hồng hơi phiền muộn nhìn phía ngoài cửa sổ, “Ừ.”

Hà Vịnh Thanh cau mày, “Diệp Tử, có thể nói chuyện đằng hoàng với tôi được không?”

Một tiếng “Diệp Tử” quen thuộc làm nổi lên những ký ức mềm mòng đã sắp xếp gọn ghẽ trong đáy lòng của Diệp Hồng, bà hơi tức giận trừng mắt nhìn ông, “Đừng gọi tôi như thế, ông không xứng! Từ khi ông quyết định vứt bỏ tôi, ở chung với đứa con gái của người gọi là đại ca kia thì đã bắt đầu không xứng!”

Bỗng nhiên Hà Vịnh Thanh nở nụ cười, “Bà vẫn còn yêu tôi đúng không? Không phải vì sao đến bây giờ phản ứng của bà đối với tôi sao lại mãnh liệt như vậy?”

Diệp Hồng khinh thường nhìn ông, giọng nói có chút mỉa mai, “Yêu ông? Tôi ngu ngốc bảy năm, lẽ nào ông nghĩ rằng tôi còn có thể lại lỗ vốn thêm mấy chục năm sau? Ông cho rằng mình thực sự có sức hấp dẫn lớn đến như thế sao?” Bà hơi kích động, thế cho nên nói xong sắc mặt đều có phần ửng hồng.

“Lần này tôi trở về muốn mang Hạo Sơ đi theo tôi.” Ngón tay ông gõ nhẹ nhẹ trên mặt bàn, nói một cách ung dung thản nhiên, “Tôi không ngờ rằng, bây giờ nó trở thành cái dạng này, bà nếu đã để lại nó vì sao sẽ không thể đối xử tử tế với nó, sai chính là tôi, hà cớ gì phải giận cá c.h.é.m thốt với nó?”

Diệp Hồng nhấp ngụm cà phê, khí giận dần dần trở nên bình ổn, “Trước đây tôi chính là không có ý định để nó lại, nếu không phải Mộ Cẩm khẳng khẳng muốn tôi giữ lại, tôi đã sớm xoá sạch.” Nói xong ánh mắt bà tràn đầy căm giận nhìn Hà Vịnh Thanh, “Bởi vì tôi một chút cũng không muốn có dính dáng liên hệ với kẻ bội tình bạc nghĩa như ông, cho nên, nói đến đứa con này, tôi chỉ sẽ nói, chính là bị một kẻ vô lại gây ra. Thấy nó, tôi chỉ sẽ nhớ tới chính tôi có bao nhiêu ngu ngốc bên cạnh ông bảy năm. Vẫn chơi trò ông chạy tôi đuổi, rõ ràng như con rối bị ông đùa giỡn, nhưng vẫn tự mình lừa mình nói ông yêu tôi biết bao nhiêu, cho đến khi tận mắt chứng kiến ông và người đàn bà khác ở cùng nhau.” Nhớ tới chuyện hoang đường lúc trẻ, bà càng cảm thấy bức mình.

Khi thấy bộ mặt Hà Vịnh Thanh rõ ràng bị mình làm cho tức giận, bỗng nhiên bà thấy tâm trạng thật tốt, càng cười càng xinh đẹp, “Thế nào, bây giờ xem ra, sinh ra nó cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, con của ông, nhưng lại theo họ của Mộ Cẩm. Cảm giác thế nào?”

Đôi tay Hà Vịnh Thanh đặt trên mặt bàn nắm chặt lại, trên mu bàn tay hằn lên gân xanh, “Đây là cách bà trả thù tôi.”

Diệp Hồng cười khẩy, “Trả thù? Theo lời ông nói tôi nếu như muốn trả thù, cần phải làm nhiều hơn nữa sao? Dù sao, trước đây ông làm chuyện có lỗi với tôi, cũng không chỉ là ít như vậy?”

Hà Vịnh Thanh áp chế cơn giận nổi lên trong lòng, chậm rãi nói, “Tôi biết trước kia tôi tổn thương bà quá sâu, hận thù giữa chúng ta sau này bà muốn tính sao cũng được. Bệnh tình hiện nay của Hạo Sơ hình như rất nghiêm trọng, chúng ta nên quan tâm nó nhiều hơn một chút, mắc nợ nó nhiều năm như vậy, bây giờ nên bù đắp tốt cho nó.”

“Bây giờ muốn làm người cha tốt rồi? Trước đây đã làm cái gì rồi.” Nói xong hai tay bà khoanh trước ngực, nheo đôi mắt phượng hẹp

dài, “Bà nhà ông đâu? Không sinh con cho ông sao?”

Hà Vịnh Thanh im lặng một hồi, dường như ông rất khó mở miệng, “Tôi... có một đứa con trai. Nhưng mà, đã không còn, bị ung thư.”

Bỗng nhiên Diệp Hồng có cảm giác châm chọc, đối với cái người gây chuyện xấu xa năm xưa lại có thể còn ôm một tia hy vọng, bà thật đúng là càng sống càng khờ khạo, “Thì ra là như vậy, không phải, căn bản ông không nhớ nổi ở Trung Quốc vẫn còn có đứa con trai?”

Hà Vịnh Thanh vội vã giải thích, “Trước đây tôi không hề biết, năm đó khi tôi đi bà cũng không nói tôi biết là bà mang thai.”

“Nói cho ông biết có ích sao? Nói ông biết ông sẽ một lần nữa quay về bên tôi? Tôi có thể lại chịu đựng người đàn ông lên giường với người đàn bà khác ngay trước mặt tôi?”

Hà Vịnh Thanh có chút thất vọng sụp vai, “Khi đó tôi... quá trẻ.” Trẻ tuổi phơi phới, không hiểu tình yêu, không hiểu quý trọng, chỉ là một mực xem bà như là một cảnh mẫu đơn để bên người có thể ngắm nghía thưởng thức, thậm chí không tiếc làm tổn thương bà, kích thích bà, cuối cùng cho đến khi bà hoàn toàn khô héo, hoàn toàn suy tàn. Mới biết được bà đã cắm rễ thật sâu trong lòng, c.h.é.m không dứt nhổ không xong.

Thật ra, chỉ có Hà Vịnh Thanh tự mình mới biết, bản chất thực của ông là tự ti. Ở trước mặt bà, ông luôn luôn sẽ bị vàng sáng của bà làm đau đớn, luôn luôn bị sự trong sáng của bà làm tổn thương. Đối mặt bà, ông luôn luôn sẽ không nhìn được ý nghĩ tổn hại bà, muốn bà cũng giống như ông, vạn kiếp bất phục.

“Phải không? Tôi cũng vậy lúc đó tuổi còn quá trẻ, mới có thể không tiếc bị chúng bạn xa lánh yêu phải một tên côn đồ như ông, mới có thể giống như một đứa ngốc không là ông thì không lấy.” Diệp Hồng nói xong cầm lấy túi xách, trên mặt lộ vẻ mỉm cười lễ phép, “Ông

Hà, tôi nghĩ chúng ta không có gì có thể nói nữa, tôi đi trước.”

Hà Vịnh Thanh nhìn bóng lưng của bà, khi bà đã đi được vài bước, nói câu không thể nghe rõ, “Diệp Tử, mấy năm nay, tôi rất nhớ bà.”

Lưng Diệp Hồng cứng đờ, bà cười cay đắng, “Phải không? Tôi đây cảm thấy rất vinh hạnh.”

“Chúng ta đã sai nửa cuộc đời rồi, có thể hay không? Đừng... lại hành hạ nó, nó vô tội.” Hà Vịnh Thanh nhìn bóng lưng của bà, sự im lặng của Diệp Hồng làm cho ông có dũng khí lớn lao, ông nói tiếp, “Ngày một, Hỷ Lạc sẽ thôi miên điều trị cho nó, chúng ta... cùng đi thăm nó được không?”

Diệp Hồng không trả lời, bước chân bà có chút vội vàng ra khỏi tiệm cà phê. Ngồi trên xe, Ngón tay khởi động xe hơi đều run rẩy, tra chìa khóa vào mấy lần cũng không thành công, bà nắm thật chặt vô-lăng, chán nản úp mặt vào vô-lăng...

Năm đó, Diệp Hồng 14 tuổi, còn đang học cấp hai. Biết Hà Vịnh Thanh là một việc ngoài ý muốn, cũng bởi vì việc ngoài ý muốn đó, thiếu chút nữa thay đổi cả cuộc đời cô. Cha mẹ đều là giảng viên đại học cô từ nhỏ sinh ra và lớn lên trong dòng dõi thư hương thế gia, bởi vậy, phẩm chất cô cũng đầy thanh cao và kiêu ngạo. Cô không phải một người hướng ngoại, không có nhiều bạn bè, cô rất được bọn con trai hoan nghênh, quan hệ giữa nam nữ vào những năm đó, rất kín đáo. Diệp Hồng nhận được nhiều thư tình, nhưng chưa từng có mở ra xem qua, trực tiếp trả lại đối phương. Cô trở thành bí mật giữa bọn con trai trong trường học, cũng trở thành cái tên “khó trị”.

Cô càng ngày càng hình thành tính cách tự cho mình là thanh cao.

Tình yêu thời trẻ, rất đơn thuần, rất tốt đẹp, cũng rất ngây thơ. Hà Vịnh Thanh năm ấy đã lên cấp ba, tình tiết rất cũ rích, đêm mưa,

cứu được cô đang run lẩy bẩy trong tay đám lưu manh. Anh ta nhận ra cô, ở trường học để ý đến Diệp Hồng cũng chỉ là bởi vì cô xin xắn, chỉ thế thôi, anh ta đối với cô không chút hứng thú. Hà Vịnh Thanh từ cấp hai bắt đầu tá túc ở nhà người thân, ba vì xảy ra tai nạn lao động, mẹ vứt bỏ anh chạy đi với người đàn ông khác.

Những ngày ăn nhờ ở đậu cũng không tốt lành gì, cho nên, trong nhận thức của Hà Vịnh Thanh, không có từ 'thiện lương' này, cũng không có cảm giác ấm áp. Anh thường xuyên trốn học, đánh nhau hút thuốc uống rượu là chuyện thường, cuộc sống của anh đầy rẫy các loại vấn đề bất trị.

Đối với phụ nữ, quá ngây thơ, anh không thích; quá chín chắn, anh chê già; giống Diệp Hồng như vậy, quá nhỏ nhẽ, anh không muốn trêu chọc.

Cho nên, giúp cô, cũng chỉ là để lại cho cô một bóng lưng. Cũng không nghĩ rằng, thân hình cao gầy phong phanh kia, khắc thật sâu trong lòng cô, bảy năm. Bảy năm vướng mắt, bảy năm quấn quýt si mê. Diệp Hồng cái gì cũng không đổi lấy, anh ta vẫn làm theo ý mình không nhìn một cái. Diệp Hồng lên đại học, Hà Vịnh Thanh lặn lội xã hội đen. Hai người trong lúc đó, càng đi càng xa.

Diệp Hồng làm tất cả những việc phụ nữ làm, giặt quần áo cho anh, dọn dẹp nhà cửa cho anh, nấu cơm cho anh, chép bài giúp anh....Khi học đại học, thường hay chuồn ra vườn trường đến phòng nhỏ của anh, quan hệ hai người trì trệ không tiến, nếu không phải đêm đó, Hà Vịnh Thanh uống say, e rằng Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh cũng hoàn toàn giống như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không cùng xuất hiện.

Bắt đầu từ đêm đó, Hà Vịnh Thanh đối với cô, làm như có những điểm khác lạ, lại dường như vẫn lạnh lùng bình thản. Diệp Hồng suy tính thiệt hơn, vẫn khẳng khẳng giữ lấy. Quan hệ giữa bọn họ, thành một kiểu mẫu, nữ theo đuổi, nam chạy trốn. Thật vất vả bắt kịp một lúc, đàn ông sẽ phải gây ra cái gì đó đánh tan sức chịu đựng của cô.

Cái loại hình thức sống chung kỳ quái này, Diệp Hồng khó khăn lắm nhin đến bảy năm.

Cho đến khi anh ta mang người đàn bà khác xuất hiện trước mặt cô, thậm chí làm trò trước mặt cô... Khuôn mặt Diệp Hồng chôn giữa hai tay gối trên vô-lăng, đôi tay ẩm ướt, mặt đầy nước mắt.

Trước hai ngày phát hiện mang thai thì anh ta nói rằng anh ta chuẩn bị kết hôn với người đàn bà kia, lời nói còn không kịp nói ra, liền nuốt xuống. Lâm Mộ Cẩm biết Hà Vịnh Thanh, hiểu rõ gút mắc của hai người, cũng là trái tim đã c.h.ế.t đi, chôn vào đất. Trong tình yêu, không có đạo lý nào giảng dạy, cũng không có sự công bằng nào đáng nói.

Bà hận Hà Vịnh Thanh, càng hận chính mình, thanh cao kiêu hãnh như bà, lần đầu tiên tâm hồn thiếu nữ yêu thầm, chẳng qua đổi lấy một lần bội tình bạc nghĩa, người kia thậm chí keo kiệt đến một câu anh yêu em cũng chưa từng nói qua.

Cho nên, trong lòng Diệp Hồng, vẫn có một nhận thức, Hà Vịnh Thanh không yêu bà, một chút cũng không.

Chương 32: Hoà niệm

Gia đình Lâm Mộ Cẩm và Diệp Hồng nhiều đời thân nhau, Lâm Mộ Cẩm lớn hơn Diệp Hồng rất nhiều, Diệp Hồng từ khi có hiểu biết thì biết được Lâm Mộ Cẩm. Anh trong lòng cô, chỉ tồn tại giống như một người thân. Lâm Mộ Cẩm kết hôn, sinh con, rồi đến góa vợ. Diệp Hồng nhìn không ra một tí dấu hiệu Lâm Mộ Cẩm yêu cô.

Tính tình Lâm Mộ Cẩm rất lạnh, không nói nhiều lắm, cho đến khi Diệp Hồng có thai, sự việc đã bại lộ, cha mẹ coi đây là sự xấu hổ, vào những năm đó, việc này quả thật rất nhục nhã. Diệp Hồng bị phạt quỳ ở trong sân, sàn đất đêm mùa hè thật lạnh lẽo, môi Diệp Hồng bị đông lạnh đến tím rím. Cảm giác được phía sau có một bóng dáng cao lớn trải bóng dài trên mặt đất ngay chỗ cô, quay đầu lại nhìn, anh trong bộ quân phục, thẳng tắp đứng ở cửa, nở một nụ cười, “Nếu như em không chê anh già, thì gả cho anh đi.”

Diệp Hồng đến bây giờ cũng quên không được hình dáng lúc đó của anh, thì ra anh cười lên sẽ khiến cho người khác có cảm giác an toàn. Lâm Mộ Cẩm đến tận cùng là tính cách không hiểu thể hiện tình cảm của chính mình, vẫn là che giấu nội tâm của mình quá mức? Chỉ ít, Diệp Hồng cho đến bây giờ cũng không nhìn ra ông đối với bà có chỗ nào không giống so với người khác.

Đối với việc giữ lại đứa con của Hà Vịnh Thanh, Diệp Hồng đã rất đấu tranh, nhưng sâu trong thâm tâm lại có chút ích kỷ chờ mong,

muốn giữ lại một chút ràng buộc cuối cùng với anh ta.

Bàn tay dày rộng ấm áp của Lâm Mộ Cẩm cầm tay cô, trầm tư một lúc lâu, “Giữ lại nó đi, con trẻ là vô tội mà.”

Diệp Hồng trong khoảnh khắc đó, nói không cảm động là giả, không có người đàn ông nào chấp nhận vợ của mình lại sinh con cho người tình. Mà Lâm Mộ Cẩm, anh nguyện ý.

Anh chỉ bình thản cho Diệp Hồng một lý do, “Vì anh yêu em, không nỡ để em chịu khổ.”

Lâm Mộ Cẩm ít nói, không biết dùng những lời ngon tiếng ngọt, lại càng không giống Hà Vịnh Thanh hiểu rõ tâm tư của phụ nữ ra sao. Nhưng anh từ trong đáy lòng yêu cô, chăm sóc cô, không đành lòng để cô chịu một chút khổ. Không đành lòng nhìn cô trên bàn phẫu thuật, bị những dụng cụ lạnh lẽo làm đau ra sao. Cũng không nỡ thấy cô bị những người khác chỉ trỏ sau lưng nói chuyện thị phi.

Vợ trước của Lâm Mộ Cẩm để lại hai người con gái, Diệp Hồng không thương anh, cho nên cái gì cũng không thèm để ý. Chưa kết hôn đã sinh con, cô đã không có tư cách gì xoi mói đối phương, huống chi Lâm Mộ Cẩm ngoại hình khỏe mạnh, phẩm chất tốt, hiểu biết nhiều, cho nên cha mẹ đều vui mừng không tự kìm nén được mà làm hôn sự.

Trước hôn lễ một đêm, Hà Vịnh Thanh không xuất hiện, Diệp Hồng rất không có tiền đồ ở trong phòng nhỏ của anh ta đợi rờn rã suốt một đêm, cho đến lúc rạng sáng mới rời khỏi. Trên đường trở về, Diệp Hồng tự nói với chính mình, từ nay về sau, người đàn ông gọi là Hà Vịnh Thanh đã hoàn toàn c.h.ế.t trong lòng cô, lòng của cô cũng đã chết, cô hoàn toàn mất khả năng yêu đương.

Mỗi lần thấy Lâm Hạo Sơ, trái tim Diệp Hồng đều bị đè nén đến đau đớn. Anh càng lớn càng giống Hà Vịnh Thanh thời còn trẻ, hình dáng ngũ quan, dung mạo khí khái bức người, toàn bộ nét mặt đều tựa như được ép ra từ một khuôn mẫu. Mười tháng mang thai đến khi sinh nở, bà không phải là không nghĩ đến việc làm một người mẹ hiền, nhưng thấy gương mặt ngày càng rõ nét, những thứ bị thương tổn, bị vứt bỏ, bị đau khổ chán ghét đều cuồn cuộn trào ra.

Khi Lâm Hạo Sơ được 15 tuổi, anh cố lấy can đảm hỏi Diệp Hồng, “Vì sao không thích con?”

Ánh mắt Diệp Hồng dừng trên cây ngô đồng ngoài cửa sổ, chẳng dám liếc anh một cái, chỉ sợ cái liếc mắt đó thì muôn đời muôn kiếp không trở lại được. Bà cây ngay không sợ c.h.ế.t đứng, giọng điệu vang vang hùng hồn, “Bởi vì sự tồn tại của con lúc nào cũng nhắc nhở ta, quá khứ của ta có bao nhiêu thứ không chịu đựng được.” Đúng vậy, bà rất ích kỷ, rõ ràng con cái là vô tội. Bà trốn tránh đó, hận đó, oán đó, cũng chẳng qua là người đàn ông phụ tình bạc nghĩa hẹp hòi kia mà thôi.

Dáng lưng thiếu niên Lâm Hạo Sơ, cực kỳ giống dáng lưng phong phanh vào cái đêm trong ngõ nhỏ sau khi cứu bà liền xoay người rời đi. Anh không biết, thật ra bà cũng nhiều lần nhìn lén khuôn mặt anh mà nhớ về Hà Vịnh Thanh. Cũng từng nhiều lần thấy anh lặng lẽ rũ hàng mi, dáng vẻ yên tĩnh ngồi trước bàn đọc sách. Sự cố gắng của anh, sự thông minh của anh, anh dựa vào thực lực chính mình thi đậu trường quân đội, thấy cơ thể anh ngày càng cao lớn, ở sâu trong nội tâm Diệp Hồng, có kiêu hãnh, có tự hào, nhưng vẫn là ung dung thản nhiên. Chỉ vì, bà vẫn không vượt qua cánh cửa của chính mình.

Biết bệnh tình của Lâm Hạo Sơ, là bác sĩ tâm lý của anh nói cho bà biết. Lúc đó chỉ khẳng khẳng từ chối, sau đó, bà vẫn là lặng lẽ tìm cơ hội muốn hiểu rõ hơn. Bà nhờ Lâm Mộ Cẩm tìm cơ hội, tìm quan hệ, đưa Lâm Hạo Sơ chuyển trở về. Lần kia, cuối cùng bà muốn đi thăm anh, chung quy, anh là con trai của bà.

Nhưng chính là tình cờ bắt gặp cảnh Lâm Hạo Sơ và Hà Vịnh Thanh nhận nhau, ngồi trong nhà hàng Cẩm Tinh, bức tranh phụ tử tình thâm vẫn khiến bà đau đớn như kim châm. Bất luận là nụ cười trên mặt Hà Vịnh Thanh, hay nụ cười trên mặt Lâm Hạo Sơ, thứ đó bọn họ chưa từng dành cho bà. Mặt bà không chút thay đổi ngồi phía sau cội cây cảnh, sắc xanh lục của những nhánh cây đan xen nhau không ngăn được hình ảnh cha con nhận nhau.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Hồng đã hiểu rõ, Hà Vịnh Thanh cũng tốt, Lâm Hạo Sơ cũng được, hai người họ đều là cùng một loại người, trời sinh lạnh bạc.

...

Diệp Hồng ngồi thẳng lại, tay đã khôi phục trạng thái bình thường, bà chuyển động chìa khóa, khởi động xe, chỉnh kính chiếu hậu nhìn kỹ gương mặt mình, mỉm cười, lập tức lái xe đi mất.

Về đến nhà, Lâm Mộ Cẩm tất nhiên ở nhà. Ông ở thư phòng viết chữ bằng bút lông, bốn chữ lớn đơn giản đầy sức sống, "TRI TÚC THƯỜNG LẠC." (thấy thỏa mãn thì lúc nào cũng vui vẻ)

Diệp Hồng đứng bên cạnh bàn, Lâm Mộ Cẩm nhìn bà một cái, tay còn đang vung vẩy, "Ông ta tìm bà rồi?"

Diệp Hồng có chút bất ngờ ông lại biết, đối với ánh mắt vô cùng kinh ngạc của bà, Lâm Mộ Cẩm cầm bút lông vung lên vẽ một nét cuối cùng, "Lúc ông ấy trở về, chúng tôi đã gặp qua." Ông cầm lấy chữ vừa mới viết xong nhẹ nhàng thổi, sau đó đặt xuống, "Ông ấy

nói qua về chuyện của Hạo Sơ, hình như muốn nhận lại nó.”

Diệp Hồng ngồi một bên ghế bằng gỗ lim, tay gác trên thành ghế hơi nghiêng, có chút mệt mỏi, “Vậy đó là việc của bọn họ, không liên quan gì tới tôi.”

Lâm Mộ Cẩm cười cười, đi tới bên bà ngồi xuống, “Hục hặc nhiều năm như vậy... bà vẫn là không buông được ông ấy? Hay là không buông được sự kêu hãnh của bà?”

Diệp Hồng cứng đờ, trên mặt có chút không tự nhiên, bà tiện thể đưa tay búi tóc, “Tôi làm sao có thể lại nghĩ đến ông ta, sự việc nhiều năm như vậy, đã quên hết từ lâu rồi.”

“Vậy bà còn hục hặc cái gì nữa? Con cái là vô tội. Nó nhiều năm như vậy, trải qua không dễ dàng.” Lâm Mộ Cẩm cầm lấy chén trà trên bàn, hơi nóng dày đặc làm khung kính nổi lên một lớp hơi nước, “Mỗi lần nhắc tới việc này bà đều lãng sang chuyện khác. Lần này, đã có cơ hội, ba người nên quan tâm một chút đi.”

Diệp Hồng thở ra một hơi thật mạnh, tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt cô đơn, “Tôi có phải quá ích kỷ không, nhiều năm như vậy, tự mình hành hạ thì đủ rồi, ngay cả con mình cũng hành hạ, nghe Hỷ Lạc nói nó có vấn đề tâm lý nghiêm trọng, tôi thậm chí ngay cả tình hình rốt cuộc thuộc cái dạng gì cũng không biết.” Bà cười khổ, “Nếu như Hà Vịnh Thanh không trở lại, tôi có thể đã sớm thử tiếp nhận đứa con này. Hể ông ta trở về, tôi lại nghĩ tới mình giống như con hề làm những chuyện vô lý hoang đường.” Bà chậm chạp lắc đầu, “Tôi không dám tim, vì một người đàn ông như vậy, lại tổn thất cả một đời người.”

Lâm Mộ Cẩm trầm lặng uống trà, Diệp Hồng đợi không được trả lời, ngheo đầu nhìn ông, “Ông... giận sao?”

Lâm Mộ Cẩm nghe vậy cười cười, buông chén trà, “Nói không để bụng là giả, thế nhưng việc này để trong lòng bà nhiều năm như vậy. Thật ra tôi rất muốn cảm ơn Hà Vịnh Thanh trở về vào lúc này. Chỉ ít, cho bà một cơ hội để kết thúc. Một người đàn ông, tôi có thể dễ dàng tha thứ ông ấy trong lòng bà một thời, nhưng không cách nào dễ dàng tha thứ ông ấy trong lòng bà cả đời.” Trong con người đen láy của ông d.a.o động một tia sáng, “Bà suốt ngày không tiếp nhận được Hạo Sơ, rõ ràng là người đàn ông kia vẫn còn trong lòng bà.”

Diệp Hồng nhìn ông, bỗng nhiên có cảm giác an tâm không ít, bà cười nói, “Ai nói chúng ta rừng già sẽ không nói lời đường mật hả, cái này không nói so với ai khác hơn nha? Nói thêm vài câu nữa cho tôi nghe thử xem.”

Cái mặt già Lâm Mộ Cẩm đỏ lên, dời mắt, giọng điệu lại trở về vẻ nghiêm trang, “Đi, đi, bao nhiêu tuổi rồi, đều lên chức bà ngoại rồi, già mà không nghiêm.”

Diệp Hồng che miệng cười, “Còn đỏ mặt nữa, thật nên để cháu gái xem bộ dáng này của ông, sau đó sẽ bị bộ mặt Trương Phi của ông dọa đến phát khóc.”

Trong mắt Lâm Mộ Cẩm có chút ý cười, nhưng trên mặt không lộ rõ, “Gì mà mặt Trương Phi, tôi đây giới trẻ bây giờ gọi là cool, biết chưa?”

Diệp Hồng lười nhác đả kích ông, cầm tách trà của mình cẩn thận nhấp nháp.

Ngón tay Lâm Mộ Cẩm khẽ gõ bàn trà bằng gỗ lim, trầm tư một hồi, “Lần này hãy nghe tôi đi?”

Diệp Hồng không ừ hử gì cả đang đưa tách trà.

Đôi lông mày Lâm Mộ Cẩm chau lại, sắc mặt đen vài phần, “Như tôi đã nói rồi đó, lần này phải rõ ràng mình bạch đem họ Hà trong lòng bà trực xuất, đem ông ta nhổ tận gốc, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, để tránh gió xuân thổi lại hồi sinh.”

Diệp Hồng nhếch môi vui vẻ, “Xem ra tư lệnh Lâm ngày hôm nay bị Từ Chí Ma[9]nhập rồi, một mạch là đáng vẻ nho nhã.” Bà làm bộ xoa xoa cánh tay, “Da gà rơi đầy đất hết rồi.”

Lâm Mộ Cẩm xấu hổ đằng hắng một tiếng, nhỏ giọng nói thầm, “Hạo Ngôn thẳng nhóc hư hỏng này, là nó nói tôi phụ nữ thích cái dạng này, nói cái gì càng bá đạo phụ nữ càng thích. Quả thực nói cái rắm, xem khi nào về tôi chinh đốn nó ra sao.”

[9] Từ Chí Ma là bút hiệu của Chương Tự, người Hải Ninh, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Từ Chí Ma là thi nhân kiệt xuất của văn học Trung Quốc, là người đầu tiên khởi xướng lối thơ bạch thoại và mở đầu cho thơ cận đại Trung Quốc, ông dung hoà luật thơ Âu Mỹ với phong cách thơ Trung Quốc để tạo thành thể thơ trữ tình mới, ý cảnh thâm hậu, bút lực bình đạm mà sâu xa.

Chương 33: Ba người

Sáng sớm sau khi Lâm Hạo Sơ thức dậy thì cảm thấy không ổn, cách tờ báo cũng có thể cảm giác được có một đôi mắt hừng hực lúc nào cũng tập trung vào nhất cử nhất động của anh. Anh bất đắc dĩ xoa trán, "Tần Hỷ Lạc, hôm nay anh cam đoan không biến mất đâu, được chưa? Em không cần giống như cái đuôi dính chặt vào anh."

Hỷ Lạc vừa gặm bánh mì nướng, vừa ồm ồm bĩu môi làu bàu, "Anh cứ làm việc của anh, không cần quan tâm em. Coi em như không khí là được rồi."

Lâm Hạo Sơ buông tờ báo, chậm rãi uống cà phê, nghĩ thầm, không khí cũng không có cảm giác tồn tại mãnh liệt giống như em, liếc cô một cái, "Hôm nay em không đi học à?"

Hỷ Lạc lắc đầu, bày ra một nụ cười vô cùng đắc ý, "Hôm nay em có rất nhiều thời gian."

Lâm Hạo Sơ gật đầu, lại lật sang trang báo khác, nói rề rề, "Nếu em nhàn rỗi như thế, thì đem rèm cửa, ga giường, quần áo tất cả đi giặt đi, còn có..." Anh đặt tờ báo trong tay xuống, ánh mắt gian xảo tỏa sáng chiếu vào bạn nhỏ Hỷ Lạc, "Trong phòng vệ sinh em để đồ..." chữ lốt còn chưa nói xong đã bị Hỷ Lạc cắt ngang.

"Lâm Hạo Sơ, anh... một ngày anh không sai vặt em thì sẽ béo sao?"

Hỷ Lạc tức giận giật phăng miếng bánh mì nướng trong miệng Lâm Hạo Sơ.

Lâm Hạo Sơ chậm rãi lắc đầu, "Sẽ không."

"Vậy sẽ gãy sao?" Hỷ Lạc lại hung hăng cắn một miếng bánh mì nướng đáng thương.

Lâm Hạo Sơ lại chậm chạp lắc đầu, "Cũng sẽ không." Anh nhìn Hỷ Lạc đang hỗn hển, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ, "Sẽ thấy khó chịu."

Hỷ Lạc nghiêng rằng, cầm lấy ly sữa mãnh liệt uống, trong lòng oán thầm, Lâm Hạo Sơ quả nhiên là người tàn bạo, là người tàn bạo trần trụi nha! Nhưng cô có chỗ nào giống M đâu, tại sao mấy đứa con gái khác nói khi yêu nhau đều là bảo bối, thật là lừa người, cô ở nơi này, mỗi ngày bị Lâm S sai vặt, bóc lột, cô trời sinh có số làm osin sao? Không được, như vậy trở về sau địa vị osin già ngáp của cô càng lúc càng lên hương sao, cô nhất định phải phản kích.

"Em đang suy nghĩ gì đó?" Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên để tờ báo xuống, cầm một tay đang đặt trên bàn của cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Hỷ Lạc thuận miệng trả lời, "Đang suy nghĩ làm thế nào để phản người tàn bạo anh." Nói xong thì một họng sữa tươi bị mắc nghẹn, cô che miệng lại nhìn vẻ mặt mỉm cười của Lâm Hạo Sơ ở trước mặt.

Lâm Hạo Sơ cười đến ôn hòa, không có một tí tức giận, "Ừm, không tệ, rất có lý tưởng." Ngón tay anh nhẹ nhàng gõ gõ trên mặt bàn ăn bóng loáng, chậm rãi cúi người về phía trước, "Hỷ Lạc, có muốn anh giúp em không?"

Hỷ Lạc nhìn anh gần trong gang tấc, đem toàn bộ sữa trong miệng

nuốt xuống, “Giúp... giúp cái gì?”

Lâm Hạo Sơ vươn ngón trỏ, chậm rãi di chuyển đến bên môi cô lau vết sữa còn dính ở khóe môi, sau đó từ từ đặt vào bên môi mình, ánh mắt mê hoặc, “Giúp em S anh.” Nói xong, liền trước mặt Hỷ Lạc mút ngón trỏ thon dài của anh.

Hỷ Lạc trợn to mắt nhìn anh, cái gọi là bị sét đánh trúng giữa ban ngày chính là cảm giác trước mắt này đây, miệng cô há ra thật to, hơn nữa ngày hồn phách mới quay về, “Lâm Hạo Sơ! Mới ban ngày ban mặt, đừng có ghê rợn như thế được không!”

Lâm Hạo Sơ cười đến sung sướng không gì sánh được, xoa xoa đầu cô, “Ngoan, cho nên em vẫn là chưa có tiềm chất làm S, tiếp tục làm M được rồi.” Nói xong anh đứng dậy, từ tốn đi đến phòng khách, vừa đi vừa nói chuyện, “Nhớ dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ.”

Hỷ Lạc vẻ mặt như đưa đám, Lâm Hạo Sơ anh là một đại biến thái, đúng là một tẹo cũng không đáng yêu.

Khi chuông cửa vang lên, Lâm Hạo Sơ ra dáng đại gia ngồi ở sofa, ngón tay bay lượn trên laptop, giống hệt dáng vẻ rất bận rộn, một chút dự định chuẩn bị ra mở cửa cũng không có. Hỷ Lạc đang dọn dẹp bàn ăn, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi im lặng đi ra mở cửa, mở cửa là việc osin nên làm. Mở cửa thấy người đến, cô có chút khó xử xoay người lại nhìn Lâm Hạo Sơ.

Lâm Hạo Sơ cũng đang ngẩng đầu, sáu mắt nhìn nhau, Hỷ Lạc chỉ cảm thấy thời tiết càng ngày càng lạnh, có cần phải mở lò sưởi hay

không?

Hà Vịnh Thanh và Diệp Hồng ngồi trên sofa, Hỷ Lạc lặng lẽ chăm chú nhìn Lâm Hạo Sơ bên cạnh, cái ông này cùng quá nghiêm trang ngồi thẳng tắp, Hỷ Lạc vội vàng đứng dậy, “Em đi pha cà phê.” Trước khi đi, cô thuận tiện quét mắt qua laptop của Lâm Hạo Sơ, lập tức muốn ói máu, Lâm Hạo Sơ tên lưu manh này nha, ban nãy lại có thể chơi tìm hình[11], trò chơi ấu trĩ như vậy anh lại tự nhiên chơi khiến cô lầm tưởng anh rất vội vàng nghiêm chỉnh làm việc.

Một đường oán thầm đi đến bếp, Hỷ Lạc pha cà phê, phòng khách vẫn có thể im lặng như cũ, cô len lén quan sát hình dạng ba người, Lâm Hạo Sơ vẫn là bộ mặt tê liệt, Diệp Hồng thì bày ra khuôn mặt lạnh như núi băng, Hà Vịnh Thanh là bộ mặt đánh bài poker. Hỷ Lạc nuốt nuốt nước miếng, quả nhiên là người một nhà nha.

“A...mọi người muốn thêm đường vào cà phê không?” Hỷ Lạc dè dặt mở miệng, với tình huống quái dị trước mắt, cẩn thận vẫn hơn, không bảo đảm rằng ngòi nổ không liên lụy làm bị thương đến người vô tội.

“Không cần!” Ba âm thanh song song vang lên.

Hỷ Lạc yên lặng cúi đầu, nhìn ngón tay, quả nhiên là như vậy, vậy còn không phải người một nhà sao.

Cô bưng khay đi đến, sau khi đưa cho mỗi người tách cà phê, lại là sự im lặng vô cùng tận. Hỷ Lạc cúi đầu uống cà phê, thật khổ, thế nào ngay cả cà phê của mình cũng quên cho đường. Cô nhìn chất lỏng màu đen, lại ngẩng đầu nhìn ba người, bỗng nhiên nghĩ ngợi, nếu như sau này cả nhà hòa thuận, ngồi cùng một chỗ, có phải mỗi người đều diện trang phục thật là đẹp, ngồi cùng một chỗ quan sát lẫn nhau thì được rồi? Nghĩ vậy cô nhin không được phì cười.

Trong phòng khách yên tĩnh, cô vừa cười, ba người còn lại đều ném vào cô với ánh mắt kinh ngạc. Hỷ Lạc xấu hổ, trong loại tình huống

này, cô làm sao có thể cười được, cô lập tức ngồi thẳng, ho nhẹ một tiếng, “Việc đó... Hà Tổng, mẹ, mọi người đã ăn sáng chưa?” Hỏi xong lại muốn cắn lưỡi, cái tình huống này, gọi ba không thích hợp, mà không gọi, Hà Tổng nghe thấy tiếng mẹ tất nhiên không vui rồi.

Nhìn Hà Vịnh Thanh, đối phương quả là sắc mặt càng Trương Phi hơn, ông cầm tách cà phê nhấp một ngụm, “Ừ, ăn rồi. Chúng ta... đến xem Hạo Sơ.”

Diệp Hồng vẫn không nói gì, chỉ là có chút không được tự nhiên nhìn Lâm Hạo Sơ, ánh mắt Lâm Hạo Sơ và bà giao nhau, lập tức dời đi rất nhanh. Anh nghiêng người, tay khoác trên lưng ghế sofa, “Xem tôi? Có cái gì đẹp, hay tôi là động vật trong vườn bách thú?”

Hỷ Lạc hung hăng liếc Lâm Hạo Sơ một cái, ánh mắt động lòng người cũng không biết phiêu diêu đến nơi nào rồi, Hỷ Lạc vội vã hoà giải, “VẬY mẹ, mẹ đã ăn chưa? Sớm như vậy mà vội đến đây, chắc là vẫn chưa ăn.”

Sắc mặt Diệp Hồng cũng không tốt, bà nhìn Hỷ Lạc gật đầu, “Con tùy tiện làm đơn giản cho mẹ được rồi.”

“Dạ, được.” Hỷ Lạc đi vào phòng bếp, bầu không khí áp lực như thế, cô thà rằng đứng ở phòng bếp cũng không muốn bị cóng chết, mở tủ lạnh nhìn sơ qua, Hỷ Lạc hỏi Diệp Hồng, “Mẹ, trong nhà cũng không có gì, con làm cho mẹ jambon chiên trứng nha?”

Trên mặt Diệp Hồng hình như hơi do dự, nhưng Hà Vịnh Thanh và Lâm Hạo Sơ bên cạnh cùng lên tiếng, chỉ là âm thanh có phần không tự nhiên, “Bà ấy không ăn trứng chiên.”

Hỷ Lạc không nói gì, thất thường cũng có thể di truyền sao?

Diệp Hồng hiển nhiên bị trăm miệng một lời của Lâm Hạo Sơ và Hà Vịnh Thanh làm cho khiếp sợ, lâu lắm mới phát ra âm thanh nhỏ xíu, “Không sao đâu, con xem rồi tùy tiện nấu là được rồi.” Nhưng trong lòng một chút cũng không bình tĩnh được. Từ năm ấy, với Lâm Hạo Sơ căn bản không có nói chuyện, thậm chí ngay cả cái liếc mắt cũng không có. Đối với anh, bà cố ý quên đi sự tồn tại giữa hai người, càng dành tình thương cho Lâm Hạo Ngôn. Mà lúc này, anh lại rõ ràng nói ra sở thích của bà, nghĩ đến, nhiều năm như vậy, anh vẫn lặng lẽ quan tâm đến bà.

Mà Hà Vịnh Thanh, đã qua ba mươi mấy năm, chính mình đều sắp không nhớ rõ rất nhiều việc năm ấy, nhưng việc nhỏ như vậy ông lại nhớ kỹ. Trong lòng dâng nổi chua xót, ba người ngồi cùng nhau, rõ ràng có mối quan hệ vô cùng thân thiết, nhưng lại có hình thức ở chung kỳ quái như vậy.

Đang lúc xuất thần, Hà Vịnh Thanh lại ném ra một câu mỉa mai, “Sống với Lâm Mộ Cẩm lâu vậy, ngay cả tính tình đều thay đổi?” Trước đây không phải giống như bây giờ nói được câu như vậy.

Diệp Hồng tức giận trợn mắt liếc ông, nheo mắt cười, “Đúng vậy, tính tình Mộ Cẩm tốt, lão đều nhường tôi, phụ nữ đương nhiên phải được yêu thương như vậy, ông ấy đối xử tôi rất tốt, tôi tự nhiên sẽ từ từ dịu dàng.” Về mặt bà vô cùng đặc chí thỏa mãn, “Bất quá nói vậy Hà tiên sinh không hiểu nhiều, ông thô lỗ như vậy sao mà hiểu được hai từ dịu dàng.”

Hà Vịnh Thanh tuy giận nhưng vẫn cười, hừ lạnh một tiếng, “Dịu dàng? Với cái mặt Trương Phi của Lâm Mộ Cẩm?”

Diệp Hồng đem tách cà phê trong tay nặng nề đặt trên bàn, tách sứ và mặt bàn thủy tinh va chạm vang lên tiếng lách cách, “Hà Vịnh Thanh, tôi cảnh cáo ông, ít chọc tôi, ngày hôm nay tôi đến không có nghĩa là hiềm khích trước đây của tôi và ông tan biến như băng đâu.”

Hà Vịnh Thanh bấu môi, hai chân vắt chéo, “Không hề gì, tôi là quan tâm đến cảm nhận của con trai tôi hơn, bà Lâm.”

Mặt Diệp Hồng tái xanh, tức giận đến n.g.ự.c cũng phập phồng, “Con trai? Bây giờ biết là con ông rồi, ông vui lòng gọi, nó chịu thừa nhận không?”

Hai người đều quay đầu lại nhìn Lâm Hạo Sơ, tay Lâm Hạo Sơ khoác lên lưng ghế sofa nằm chặt, cúi đầu, anh cười cười, “Rốt cục đã nhớ hỏi suy nghĩ của tôi? Hai người coi tôi là cái gì? Khi hai người oán giận lẫn nhau, tôi chính là vật hi sinh. Bây giờ muốn hoà niệm, tôi lại là chiến lợi phẩm?” Anh cười khổ, “Nếu như có thể, tôi căn bản không cần dạng cha mẹ như các người. Với tôi mà nói, thà là cô nhi còn hạnh phúc hơn.”

Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh đều sửng sốt, n.g.ự.c Diệp Hồng thoáng đau, lần đầu tiên nghe được anh nói nhiều như vậy, nhưng từng câu từng chữ như đ.â.m vào lòng bà, huyết nhục mơ hồ. Bà vài lần mở miệng nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Hà Vịnh Thanh buồn bực lấy điều thuốc châm lửa, trong lòng cũng không dễ chịu, ban đầu chỉ là đơn giản muốn tìm một người thừa kế đến bây giờ tận trong đáy lòng lại có cảm giác lo lắng không rõ, ông biết, đó chính là cái gọi là huyết thống trời sinh.

Hỷ Lạc sững sờ một bên, phòng bếp kiểu mở khiến từng câu chữ rõ ràng của Lâm Hạo Sơ vừa mới nói truyền vào tai cô, cô không có lập trường đi chỉ trích trách mắng ai, bây giờ cũng không thích hợp nói xen vào, chỉ có thể im lặng chờ một bên, vết thương trong lòng Lâm Hạo Sơ, chỉ có Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh mới có thể trị hết.

[10] S: Sadist: người tàn bạo; M: Masochist: người bị hành hạ

[11] trò tìm hình như pikachu, click click 2 hình giống nhau là biến mất.

Chương 34: Thôi miên

Lâm Hạo Sơ đột nhiên đứng dậy, sắc mặt anh thật không tốt, máy điều hòa nhiệt độ trong phòng ổn định, nhưng trên mặt xem ra không có một chút huyết sắc, anh chậm chạp nhìn xung quanh, ánh mắt không có tập trung, lời nói cũng không đầu không đuôi, không biết là đang nói với ai, "Xin lỗi... tôi... tôi." một câu nói lắp bắp, giọng nói không rõ, không biết muốn biểu đạt điều gì, bước chân anh loạng choạng lên lầu, sau khi đến được cầu thang thì hai tay bám c.h.ặ.t t.a.y vịn.

Hà Vịnh Thanh và Diệp Hồng đều bị sắc mặt của anh dọa sợ, Hà Vịnh Thanh đi đến đỡ lấy anh, "Làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?"

Sức lực Lâm Hạo Sơ rất lớn, một tay gạt tay ông ra, rất nóng nảy quất vào mặt ông, "Tránh ra!" Nói xong lại rất khó chịu vò vò tóc mình, anh lùi về phía sau một bước, "Đừng tới gần tôi, tránh ra." Nói xong tự mình loạng choạng chạy lên lầu.

Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh đều không có cách nào tin được nhìn về phía Hỷ Lạc, Hỷ Lạc cũng bị Lâm Hạo Sơ dọa hoảng, cô vội vàng tắt bếp, nói với hai người trong phòng khách, "Con đi xem anh ấy."

Hỷ Lạc chạy lên lầu, gõ gõ cửa, bên trong âm thanh nào cũng không nghe thấy. Hỷ Lạc nắm thật chặt ngón tay, đẩy cửa mà vào, trong phòng ngủ trống rỗng, chỉ có rèm sa trắng toát theo gió rung động

phất phới. Hỷ Lạc đi thẳng vào phòng tắm, vừa vào liền thấy Lâm Hạo Sơ ngồi dưới đất, đôi mắt m.ô.n.g lung trên khuôn mặt tái nhợt, không có một chút tức giận. Hỷ Lạc đến gần anh, cẩn thận dè dặt đỡ lấy cánh tay anh, giọng nói vô cùng nhẹ, "Lâm Hạo Sơ..."

Lâm Hạo Sơ nghiêng mặt nhìn cô, dường như nửa ngày mới nhận ra cô, anh nói không nên lời, ấp úng không rõ, "Bọn họ... Bọn họ đang tức giận, bọn họ đang hận anh..."

Hỷ Lạc nhíu mày, nhỏ giọng hỏi, "Bọn họ... là ai? Ai tức giận?"

Lâm Hạo Sơ tiếp tục lẩm bẩm, "Bọn họ đang cười anh, cười nhạo anh..." Anh gắt gao nắm c.h.ặ.t t.â.y Hỷ Lạc, trên mặt đau khổ không chịu nổi, "Tư Niên, Tư Niên..."

Hỷ Lạc ngăn ra, hai tay bị anh nắm chặt không rút ra được, cô nhẹ giọng dỗ anh, "Lâm Hạo Sơ, thả lỏng. Em là Hỷ Lạc, Tư Niên đã c.h.ế.t rồi, bọn họ sẽ không hận anh, cái c.h.ế.t của bọn họ không phải lỗi của anh. Anh nhìn em đi, em là Hỷ Lạc đây. Tần Hỷ Lạc."

Lâm Hạo Sơ nhìn cô, ánh mắt rã rời, "Hỷ Lạc... Hỷ Lạc..." Anh dần dần thả lỏng, buông cổ tay cô ra, nhưng dùng sức kéo cô ghìm trong lòng, "Hỷ Lạc, anh sắp không chế không được rồi, làm sao bây giờ? Anh... sợ."

Hỷ Lạc ôm chặt anh, âm thanh dịu dàng, "Hạo Sơ, anh tin tưởng em không? Em... giúp anh."

Cơ thể Lâm Hạo Sơ trong tích tắc cứng ngắc, hơi thở anh có chút nặng nề, sau một lát, anh khẽ gật đầu, "Được."

Hỷ Lạc dìu anh đứng lên, quay đầu thì thấy Diệp Hồng và Hà Vịnh

Thanh đứng ngẩn ngơ trước cửa phòng tắm, sắc mặt bọn họ đều căng thẳng. Hỷ Lạc đỡ Lâm Hạo Sơ nằm trên giường, ý bảo Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh đi ra ngoài. Trên hành lang, Hà Vịnh Thanh trầm trọng nhìn Hỷ Lạc, “Con xác định con phải làm như vậy? Còn nếu như thất bại?”

Diệp Hồng đan chặt hai tay trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, bà nói thêm, “Đúng vậy, Hỷ Lạc, dù sao con vẫn chưa học phương pháp thôi miên, nếu như... Nếu như lỡ thất bại, sẽ thế nào?”

Hỷ Lạc cắn cắn môi dưới, “Nếu như thất bại, Lâm Hạo Sơ sẽ hoàn toàn thay đổi cá nhân, sẽ bị người tồn tại trong tiềm thức chiếm ý thức.”

Hà Vịnh Thanh và Diệp Hồng hai mắt nhìn nhau, sắc mặt càng thêm không ổn, Diệp Hồng một tay kéo Hỷ Lạc, “Không được, con không nên làm, bây giờ mẹ lập tức tìm bác sĩ tâm lý giỏi hơn, không thể cho con mạo hiểm như vậy.”

Hỷ Lạc đưa tay nắm tay bà, cười cười, “Mẹ, tin tưởng con, trừ khi nửa đường đột nhiên bị cắt ngang, bằng không con rất nắm chắc.” Cô nhìn Diệp Hồng, lúc này trên mặt bà đầy vẻ căng thẳng, nếu như bị Lâm Hạo Sơ thấy, anh hẳn vui vẻ biết bao nhiêu. Hỷ Lạc xoay người chuẩn bị vào phòng, suy nghĩ một chút quay đầu lại nói, “Mẹ, nếu như có thể, Lâm Hạo Sơ nếu như khỏe lại, có thể đối xử anh ấy tốt một chút không? Không cần nhiều lắm, chỉ cần một chút là tốt rồi.”

Diệp Hồng mất tinh thần rụt vai, bước chân trống rỗng lui về sau

một bước, “Hỷ Lạc, con... đang trách mẹ?”

Hỷ Lạc thở ra một hơi thật mạnh, cong khốe môi cười cười, “Không phải, con chỉ là, muốn mẹ buông anh ấy, buông chính mình.” Nói xong xoay người vào phòng ngủ.

Diệp Hồng ngẩn ngơ một chỗ, “Buông nó, buông chính mình.” Bà thì thào. Hà Vịnh Thanh yên lặng đứng phía sau bà, đưa tay đỡ lấy vai bà, “Nếu như nó có thể khỏe lại, bà... muốn tôi làm như thế nào thì tôi làm như thế đó.”

Diệp Hồng đau khổ lắc đầu, “Cho đến hôm nay, ông làm cái gì đều không quan trọng nữa. Tôi, cũng sai ba mươi mấy năm rồi. Bây giờ là nên tìm cơ hội bù đắp nó.”

Hỷ Lạc hồi hộp cầm tay Lâm Hạo Sơ, xoa dịu anh cũng như là xoa dịu chính mình, “Lâm Hạo Sơ, chúng ta nhất định sẽ thành công mà.”

Lâm Hạo Sơ giơ tay vuốt đầu cô, “Anh tin em.” Anh kéo cô tới gần, hôn cô thật sâu, môi lưỡi giao nhau, từ từ buông ra, trán anh chạm vào trán cô, lông mi rất dài hơi rung động, “Nếu như... thất bại, cũng đừng rời bỏ anh.”

Tim Hỷ Lạc run lên, ngửi mùi vị quen thuộc của anh, cố sức hít vào, “Sẽ không thất bại. Cho dù thất bại, mặc kệ anh biến thành bộ dáng gì nữa, em đều yêu anh. Em sẽ bên anh, không xa không rời.”

Bàn tay Lâm Hạo Sơ đang đặt trên gáy của cô khựng lại, nhẹ nhàng trượt xuống, “Chúng ta bắt đầu đi.” Anh nằm trên giường, chậm rãi nhắm mắt, hai tay giao nhau đặt trên bụng.

Hỷ Lạc thở ra một hơi thật mạnh, theo lời Giang Nhất Ninh nói trước đây, bắt đầu thao tác từng bước một. Cô ngồi trên ghế trang điểm cạnh giường, giọng nói mềm mại, “Bây giờ anh nằm trên giường, rất thoải mái, rất thả lỏng, từ từ trầm tĩnh lại.” Nhìn nét mặt Lâm Hạo

Sơ dần dần giãn ra, Hỷ Lạc nói tiếp, “Anh đang đi trên một đồng cỏ xanh biếc, trời xanh mây trắng, không gian vắng lặng. Anh bước đi chậm rãi, hiện giờ, anh thấy những gì?”

Lâm Hạo Sơ thấp giọng nói, “Anh thấy đồng cỏ trước mặt rất trống trải, nhìn không thấy điểm tận cùng, mênh mông mà thoải mái.”

“Anh một mình đi tới phía trước, bên tai truyền đến tiếng chim hót véo von, tiếp theo, anh từ từ đến gần một rừng cây, anh thấy được đồng đội của anh... Bọn họ và anh nói cái gì?” Hỷ Lạc chăm chú cẩn thận nhìn nét mặt Lâm Hạo Sơ.

Đôi chân mày Lâm Hạo Sơ thoáng nhíu lại, “Bọn anh bao vây một căn nhà bỏ hoang trong rừng cây, biết bên trong chính là đầu não buôn lậu thuốc phiện đa quốc gia. Đối phương có tay s.ú.n.g b.ắ.n tĩa ở ban công trên lầu hai, bọn anh rất khó tới gần. Anh và đồng đội dùng tay ra hiệu, để cho bọn họ yểm trợ anh, anh trườn về phía trước ẩn nấp sau một lùm cây, Tư Niên ở phía sau anh không quá 20 mét, sau khi anh nhắm vào tay s.ú.n.g b.ắ.n tĩa của đối phương thì nổ s.ú.n.g b.ắ.n hấn chết, Tư Niên đồng thời nổ s.ú.n.g vào một tay s.ú.n.g b.ắ.n tĩa khác thành công b.ắ.n chết. Đối phương bị đánh động, bọn anh hai bên triển khai chiến đấu kịch liệt. Bọn anh đã thành công bao vây bọn họ, hơn nữa đối phương có nội ứng của bọn anh, cho nên trận chiến này, bọn anh đáng lẽ là thắng được rất dễ dàng.”

Hỷ Lạc nhìn chân mày anh nhíu càng ngày càng chặt, nhỏ giọng hỏi tiếp, “Sau đó thế nào, đã xảy ra chuyện gì, vì sao những đồng đội khác lại hy sinh?”

Hình như Lâm Hạo Sơ bắt đầu trở nên có chút kích động, anh bất an vặn vẹo cơ thể mấy lần, “Bởi vì, bởi vì anh thấy ông ta, thấy được người đàn ông đó.”

“Người đàn ông nào?”

“Người đàn ông trong tấm ảnh, anh phát hiện tấm ảnh trong ngăn kéo ở thư phòng mẹ anh, tấm ảnh đó bị bà nhét ở dưới cùng của ngăn kéo. Trong ảnh bà mỉm cười dựa sát vào trong lòng một người đàn ông, nụ cười trên mặt rất ngọt ngào. Phía dưới ảnh chụp chỉ viết một chữ ‘Hà’. Anh đã biết đó là ba ruột anh, anh đã từng nghe bà ngoại nhắc qua người đàn ông đó họ Hà.” Hô hấp của Lâm Hạo Sơ dần trở nên ổn định, không giống như mới vừa kích động, “Khi anh thấy ông ta, suy nghĩ thoáng chốc bị trì trệ, anh quên mất bình thường nên chỉ thị bọn họ như thế nào, cũng đã quên kế hoạch dự định tác chiến lúc ban đầu, anh bắt đầu không tập trung tư tưởng.”

Hỷ Lạc chú ý tới anh bắt đầu hô hấp hỗn loạn, tay cầm hai tay anh đang giao nhau, “Còn sau đó, sau đó làm sao nữa?”

“Bởi vì sai lầm của anh, hành động của đồng đội trở nên kéo dài hơn, bọn họ cũng không biết anh bị làm sao, cho rằng kế hoạch có thay đổi, đối phương nắm cơ hội này bắt đầu phản công, mấy người đồng đội của anh bị đối phương bắn trúng, mất mạng ngay tại chỗ. Anh phục hồi tinh thần lại, bọn anh đã bị lâm vào hoàn cảnh xấu. Tư Niên liên tục gọi anh, anh một lần nữa trù tính kế hoạch tác chiến, bọn anh lần thứ hai tập trung tinh thần chiến đấu, khi anh và người đàn ông kia đối mặt giao chiến, anh vẫn là mềm lòng. Anh... không có cách nào xuống tay với cha ruột mình.” Nét mặt Lâm Hạo Sơ có chút đau đớn, rèm mi của anh rung rẩy không ngừng.

Hỷ Lạc nắm tay anh, tay kia chậm rãi vuốt theo hơi thở anh, “Khi mà anh giao chiến với ông ấy anh không hạ thủ được, ông ấy đã nổ s.ú.n.g vào anh?”

“Anh do dự, khi anh bàng hoàng trong nháy mắt, anh thấy ông ta đã nổ s.ú.n.g vào anh, anh hoàn toàn không biết nên ứng đối thế nào, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn viên đạn cắm vào đầu gối của anh. Trong khoảnh khắc đó, đầu gối anh một chút cũng không có

cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy trong n.g.ự.c có một thứ gì đó giống như bị viên đạn b.ắ.n nát.”

“Chân anh bị thương, thế còn đồng đội? Bọn họ xảy ra chuyện gì?”
Hỷ Lạc đè nén nỗi đau xót đang dâng lên trong lòng, tiếp tục hỏi anh.

“Anh bị thương, Tư Niên đã chạy tới cầm m.á.u cho anh. Bọn anh ở vị trí rất nguy hiểm, cách ngôi nhà cũ rất gần, anh nói cậu ấy không cần lo cho anh, Tư Niên không nghe, ngay lúc bọn anh đang tranh luận, Tư Niên đột nhiên bị trúng đạn, cậu ấy liền như vậy ngã trước mặt anh, cây s.ú.n.g đó b.ắ.n ngay vào trái tim cậu ấy. Tình thế hoàn toàn bị đảo ngược, đồng đội của anh lần lượt đều bị... bị đối phương b.ắ.n trúng. Đều là lỗi của anh, vốn dĩ bọn anh nắm chắc được phần thắng, là sơ suất của anh, là anh bị d.a.o động sau đó chỉ huy sai lầm, nếu không phải anh, bọn họ đều sẽ không chết.”
Lâm Hạo Sơ bắt đầu kích động bất an, tâm trạng rất không ổn định.

Hỷ Lạc vội vã đè lại hai tay của anh, “Bình tĩnh, Lâm Hạo Sơ, thả lỏng.”

Lâm Hạo Sơ hô hấp rất nhanh, dần dần trở nên ổn định, Hỷ Lạc nắm tay anh, vỗ nhẹ nhẹ, cơ thể anh dần dần trầm tĩnh lại. Hỷ Lạc hỏi tiếp, “Vậy anh từ lúc nào bắt đầu, Tư Niên bọn họ sẽ cùng anh tán gẫu?”

“Bọn họ qua đời được hai năm, anh không có can đảm đi đến trước mộ bia thăm họ, một mình anh ở quán bar uống rất nhiều rượu. Về đến nhà, anh bắt đầu cảm thấy rất mệt, sau đó thì thấy Tư Niên bọn họ, bọn họ bắt đầu tức giận, bọn họ đang trách anh... Bọn họ cười anh.” Giọng nói của Lâm Hạo Sơ càng ngày càng thấp.

Hỷ Lạc nghi hoặc nhìn anh, “Vì sao bọn họ phải cười anh?”

“Bọn họ nói, việc anh vất vả che giấu có cha là trùm buôn thuốc phiện, nhưng không chiếm được tình thương của cha, bọn họ nghĩ

anh rất buồn cười, bởi vì như vậy, bọn họ càng thêm hận anh. Bọn họ sẽ luôn xuất hiện, sẽ luôn nói rất nhiều, nói anh quá trọng tình cảm, quá không quả quyết, chính bởi vì do dự của anh mà hại c.h.ế.t bọn họ.”

Tim Hỷ Lạc bỗng dừng nặng trĩu, thì ra Lâm Hạo Sơ ngoại trừ tự trách, lại càng thêm tự ti, trong tình huống đồng đội hy sinh bị chính tay ba ruột b.ắ.n bị thương một chân, cũng để trong lòng anh bịt kín một lớp sương mù.

Hỷ Lạc đang muốn nói, nhưng bất ngờ truyền đến một tiếng vang “xoảng”, Hỷ Lạc kinh ngạc quay đầu lại, thấy rèm sa cửa sổ bay phất phới đầy nguyên bình hoa trên bệ cửa rơi xuống đất, sắc trắng chói mắt của hoa bách hợp đầy trên đất xen kẽ mảnh vụn và vũng nước.

Hơi thở Hỷ Lạc nghẹn lại, vội vàng quay đầu nhìn Lâm Hạo Sơ, lòng mi Lâm Hạo Sơ rung rung vài cái, chậm rãi mở mắt ra.

Chương 35: Bình phục?

Hỷ Lạc căng thẳng nhìn Lâm Hạo Sơ, sau khi Lâm Hạo Sơ mở mắt ra thì nhìn chăm chú vào trần nhà, anh nghiêng mặt nhìn Hỷ Lạc. Hỷ Lạc không thấy được biểu hiện gì trong mắt anh, cô không dám lên tiếng, im lặng nhẫn nại nhìn Lâm Hạo Sơ. Lâm Hạo Sơ đột nhiên nhìn cô cười cười, "Tần Hỷ Lạc, phát ngốc gì đó?"

Hỷ Lạc sửng sốt một chút, cô nghi ngờ nhìn Lâm Hạo Sơ, "Anh... không sao chứ?"

Lâm Hạo Sơ nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu, "Là sao?"

Hỷ Lạc mím môi, nói không lưu loát, "Anh không có chỗ nào khó chịu chứ? Chính là, ví dụ, cảm thấy... mình không phải là mình?"

Lâm Hạo Sơ thấy Hỷ Lạc nhìn mình giống như nhìn bệnh nhân tâm thần, "Anh không phải anh còn có thể là ai?"

Hỷ Lạc trở mặt nhìn, hoàn toàn đần độn, chẳng lẽ là thôi miên thành công rồi, cho nên Lâm Hạo Sơ cho dù hồi ức bị cắt ngang nửa đường cũng không có xảy ra vấn đề? Cô lại nhìn Lâm Hạo Sơ, sắc mặt anh như cũ, đứng dậy đuổi người đi ra ngoài cửa. Mở cửa, thấy vẻ mặt thấp thỏm của Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh, Lâm Hạo Sơ không có biểu hiện nào, nét mặt anh tự nhiên đi xuống cầu thang.

Hỷ Lạc ra cửa đã bị Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh kéo lại, Hà Vịnh Thanh gấp gáp hỏi, “Nó thế nào? Được rồi?”

Lòng Hỷ Lạc còn có chút lo lắng, giọng điệu không chắc chắn lắm, “Tình trạng mới được nửa đường, thế nhưng thấy hình dạng bây giờ, chắc là được rồi?” Nhưng vì sao rốt cuộc có cảm giác có chỗ nào là lạ, nhưng cái chỗ lạ nói không ra.

Ba người xuống lầu, thấy một mình Lâm Hạo Sơ ngồi trên sofa xem TV, đang xem trực tiếp bóng đá trên kênh thể thao. Hỷ Lạc ngồi xuống, hỏi dò Lâm Hạo Sơ, “Lâm Hạo Sơ, chuyện trước đây anh còn nhớ rõ chứ?”

Lâm Hạo Sơ nhú mày, tầm mắt vẫn dừng trên TV, “Anh cũng không phải mất trí nhớ, không nên hỏi anh những câu hỏi vô nghĩa đó.”

Hỷ Lạc và Diệp Hồng, Hà Vịnh Thanh trao đổi ánh mắt, Hà Vịnh Thanh mở miệng hỏi Lâm Hạo Sơ, “Hạo Sơ, nếu đã không thấy khó chịu, cả nhà chúng ta đi ra ngoài ngoài ăn cơm đi? Bây giờ cũng đúng giờ cơm trưa rồi.”

Lâm Hạo Sơ trầm mặc, anh tắt nút âm thanh TV, mặt không chút thay đổi quay sang nhìn Hà Vịnh Thanh, “Vì sao tôi phải cùng với người phế chân của tôi cùng nhau ăn cơm?”

Nét mặt Hà Vịnh Thanh cứng đờ, ông hơi xấu hổ, Diệp Hồng không hài lòng nhìn Lâm Hạo Sơ, “Hạo Sơ, con nói kiểu gì vậy, lễ phép của con đâu?”

Lâm Hạo Sơ tựa như trầm mặc, đột nhiên nở nụ cười khinh khỉnh, ánh mắt thấy cả người Diệp Hồng sợ hãi. Anh nghiêng đầu quan sát Diệp Hồng, “Bà không phải cho tới bây giờ không nói chuyện với tôi sao? Ngày hôm nay làm sao vậy? Lẽ phép? Thật ngại quá.” Anh nhún vai, ánh mắt ép sát Diệp Hồng chậm rãi nói, “Từ nhỏ đến lớn, chưa ai dạy qua.” Nói xong anh liền xoay người tiếp tục xem TV, hoàn toàn không để ý sự khó xử của Diệp Hồng.

Hỷ Lạc nhìn Lâm Hạo Sơ như thế, trong lòng nặng nề, không bình thường! Rất không bình thường. Trước đây anh cho dù có oán hận Diệp Hồng, cũng không cho phép mình công kích lời nói của bà. Lần trước khi anh trút hết nỗi lòng, vẫn năm lần bảy lượt nhấn mạnh đó là mẹ của anh. Hiện tại lại có thể trực tiếp lạnh nhạt nói những lời tức giận bà.

Hỷ Lạc đứng dậy cầm điện thoại di động tính đi ra ban công, cô muốn gọi điện thoại hỏi Giang Nhất Ninh một chút là chuyện gì xảy ra. Còn chưa đi được vài bước, đã bị gọi lại. Ánh mắt Lâm Hạo Sơ vẫn dừng trên màn hình TV, không nhìn cô, chỉ yếu ớt nói hai chữ, “Đi đâu?”

Hỷ Lạc cười ngượng ngùng, ha ha, “Thì là... gọi điện thoại về nhà.”

“Vì sao không ở đây gọi?” Lâm Hạo Sơ nghiêng mặt đối diện ánh mắt hoảng loạn của cô, anh lười nhác ngả người vào sofa, khóe miệng cười nhạt, nhưng ánh mắt làm cho người ta có cảm giác bị áp bức mãnh liệt.

Hỷ Lạc ngồi trở lại sofa, đem điện thoại đặt trên bàn trà, “Hay là không gọi nữa, vào giờ này, đoán chừng mẹ em không có ở nhà.”

“Không phải gọi di động cho mẹ em sao?” Đột nhiên Lâm Hạo Sơ giơ tay, Hỷ Lạc bất ngờ né sang một bên, tay muốn xoa đầu cô của Lâm Hạo Sơ khựng giữa không trung.

Hỷ Lạc cũng bị động tác bất chợt của mình làm cho giật mình, cô luống cuống dụi dụi mũi che giấu sự xấu hổ lúc này, giọng nói không thể nghe thấy, “Bình thường mẹ em hay quên mang điện thoại đi động.”

Lâm Hạo Sơ buông tay, không nói gì, cũng không tiếp tục thắc mắc vấn đề này, anh ngoảnh đầu lại tiếp tục xem TV. Hai tay Hỷ Lạc căng thẳng đặt trên đầu gối, liên tục khều khều ngón tay. Len lén nhìn một bên mặt anh, vẫn là nét mặt lạnh lùng, nhìn không ra tâm tình, chỉ là hàng mi hơi rũ mí mắt có chút khép lại. Hỷ Lạc cắn cắn môi dưới, mới nảy mình làm sao vậy? Hành động như thế, sẽ làm anh tổn thương sao?

Sau khi Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh đi, lời nói của Lâm Hạo Sơ càng ít đi. Trừ lúc đối mặt Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh, anh lộ vẻ sắc bén, tất cả cái khác như cũ. Hỷ Lạc bắt đầu hoài nghi trước đó có phải mình quá nhạy cảm hay không, Lâm Hạo Sơ rõ ràng rất tốt. Thôi miên cho dù không có thành công cũng không thất bại mới đúng, chí ít anh cũng không có biểu hiện hình dạng bị người khác chiếm giữ.

Hỷ Lạc nghĩ đến xuất thần, Lâm Hạo Sơ lại đột nhiên mở miệng nói với cô, “Ngày mai, anh muốn đi làm thử nghiệm tâm lý.”

Nghe anh nói xong, Hỷ Lạc kinh ngạc ngẩng đầu. Lâm Hạo Sơ chỉ là cười thoáng qua, “Anh cảm thấy anh rất tốt, không muốn chậm trễ công việc.”

Hỷ Lạc nhích lại gần bên anh, đầu gối trên vai anh, “... Nghỉ ngơi thêm một thời gian không được sao? Chuyện công việc, không phải có người khác tạm thời thay anh sao?”

Lâm Hạo Sơ không lập tức trả lời cô, tựa như đang suy nghĩ cái gì, sau một lát, anh chỉ là cúi đầu nói, “Hỷ Lạc... có vài thứ... dường như

không giống.”

Hỷ Lạc không rõ ý của anh, ngồi thẳng dậy nhìn chăm chăm anh, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Bàn tay dày rộng của Lâm Hạo Sơ phủ bên tai cô, cúi người hôn gương mặt cô, hơi thở phả vào mặt cô, ngứa ngứa, cũng rất thoải mái. Khoảng cách rất gần, hàng mi của anh tựa như có thể cọ cọ gò má cô, run run, mỗi một động tác dường như đều ghẹo trái tim của cô. Anh ôm cô, động tác vẫn dịu dàng như vậy, bên tai là hơi thở dần dần nặng nhọc của anh pha lẫn tiếng sóng biển từ của sổ truyền đến.

Ngày hôm sau, Hỷ Lạc theo Lâm Hạo Sơ đến phòng khám bệnh của Giang Nhất Ninh. Hỷ Lạc hồi hộp chờ bên ngoài phòng làm việc của Giang Nhất Ninh, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm cái cánh cửa. Cửa mở, Lâm Hạo Sơ và Giang Nhất Ninh cùng nhau đi ra.

Lâm Hạo Sơ không nói gì thêm, chỉ là tay dắt cô, “Chờ sốt ruột không?”

Hỷ Lạc lắc đầu, sốt ruột hỏi, “Thế nào rồi?”

Lâm Hạo Sơ chỉ cười không nói, Hỷ Lạc hoài nghi nhìn anh, tức giận vỗ n.g.ự.c anh một cái, “Làm gì mà thần bí thế cáo già xấu xa, nói mau.”

Sắc mặt Giang Nhất Ninh bên cạnh có chút trang nghiêm, “Kết quả trắc nghiệm tốt, anh ấy rất bình thường, đi làm trở lại hẳn là không thành vấn đề.”

Hỷ Lạc vui vẻ vòng tay vào cổ Lâm Hạo Sơ, “Em biết mà, em biết anh nhất định sẽ khỏe.”

Lâm Hạo Sơ yêu chiều kéo tay cô quàng trên cổ xuống, khẽ mắng yêu, “Cô bé điên.” Trong mắt cũng tràn đầy ý cười.

Hỷ Lạc bĩu môi không vui, nhìn trần nhà, trưng ra một bộ mặt vô cùng thốn thức mà cảm thán, “Trời ạ, Tần Hỷ Lạc con rốt cục nàng dâu thành mẹ chồng rồi.”[12]

Mặt Lâm Hạo Sơ đen hơn phân nửa, ai là nàng dâu? Anh? Miệng anh giật giật, “Tần Hỷ Lạc, giáo viên Trung văn của em vẫn khoẻ mạnh chứ?”

Hỷ Lạc sững sốt, không rõ vì sao anh đột nhiên lại hỏi như vậy, “Đương nhiên.”

Lâm Hạo Sơ vỗ vỗ đỉnh đầu cô, cong khóe môi, “Bà ấy thế mà còn không có bị em tức chết, em cần phải tiếp tục gây tai họa bà ấy thêm mấy năm nữa. Bà ấy lại tiếp tục dạy học lớp trẻ sau, sẽ hại càng nhiều nụ hoa. Em nên thuận tiện tức c.h.ế.t bà ấy, cũng coi như vì quốc gia làm một chuyện tốt.” Nói xong cũng không quan tâm đến Hỷ Lạc hiện đang hoàn toàn cứng ngắc, xoay người nói với Giang Nhất Ninh, “Nhất Ninh, cảm ơn em, chúng tôi đi trước.”

Giang Nhất Ninh đứng phía sau nhìn bóng lưng hai người rời đi, thở một hơi dài, mấy lần muốn nói lại thôi, vẫn là nuốt xuống.

Hỷ Lạc nghiêng rằng, đỉnh đầu đầy khói đen đứng ở cửa thang máy, trong lòng không ngừng ân cần thăm hỏi người nào đó, hể không cẩn thận là bị Lâm biến thái chĩnh à. Vì sao khi anh bệnh cô phải nhân nhượng anh, anh bình phục rồi cô vẫn không chiếm được tiện nghi gì hết?

Sắp vào thang máy, điện thoại di động của Hỷ Lạc vang lên, có một tin nhắn. Cô lấy điện thoại di động ra nhìn, màn hình biểu hiện tin của Giang Nhất Ninh, Hỷ Lạc vô thức ngẩng đầu nhìn Lâm Hạo Sơ. Anh im lặng đứng trước cửa thang máy chờ thang máy đi lên, Hỷ Lạc xem tin nhắn, thấy nội dung, cơ thể trong tích tắc cứng đờ. Lâm Hạo Sơ kéo cô, “Thang máy đến rồi.”

Chương 36: Tâm sự

Hỷ Lạc đứng ở cửa chờ Lâm Hạo Sơ lấy xe, trong đầu vẫn lớn vồn tin nhắn mới nhận được, “Khi nào rảnh đến phòng khám bệnh tìm tôi, có việc.” Có việc, là có việc gì đây? Anh ấy vẫn chưa khỏe sao? Là bởi vì thôi miên bị gián đoạn? Hỷ Lạc gục đầu xuống, nhìn cái bóng chính mình bị ánh mặt trời mùa đông kéo thật dài.

“Đang ngăn ngại gì đó?” Một cánh tay quen thuộc khoác lên vai cô, vẫn là cái giọng điệu quen thuộc, Hỷ Lạc chậm rãi xoay người, trở mặt một hồi, vui mừng không thể tin được, “Cố Doãn, anh đã trở về?”

Cố Doãn cười, thu tay dứt vào túi quần, “Ừ, trở về được một tuần rồi.”

“Một tuần? Sao không nói em biết?” Hỷ Lạc lườm cậu ta, thấy Cố Doãn dần dần thu lại nụ cười, cô có chút xấu hổ dời ánh mắt, tầm mắt đảo qua trang phục trên người cậu, “Sao anh lại mặc thành như vậy?” Cố Doãn một thân trang phục nghiêm chỉnh, bộ comple màu đen làm cậu thoát nhìn bớt một chút ngây ngô.

Cố Doãn vẻ mặt khó hiểu nhìn Hỷ Lạc một hồi, sau đó ánh mắt nhìn về phía cô có chút mất mát, “Xem ra em thật sự rất vui vẻ.” Vui vẻ đến mức đã quên có một người như anh đang tồn tại sao? Cậu dời ánh mắt, nhìn về suối nước phía xa xa, những giọt nước trắng xóa

ào ạt dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra những màu sắc thật đẹp, nhưng không làm tâm trạng cay đắng của cậu dễ chịu hơn một chút, cậu chậm chạp nói, "... Anh đã tốt nghiệp rất lâu rồi."

Nụ cười trên mặt Hỷ Lạc cứng đờ, đúng vậy, Cố Doãn đã tốt nghiệp vừa mới đi làm a. Sau khi kết hôn với Lâm Hạo Sơ, thế giới của cô hầu như đều là Lâm Hạo Sơ, người thân bạn bè cũng ít liên hệ, giờ đây, ngay cả người bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lúc nào về nước, lúc nào tốt nghiệp cũng không biết.

Cố Doãn thấy bộ dáng suy sụp của cô, đưa tay đặt trên đỉnh đầu cô, trong nháy mắt một mảng ấm áp bao phủ trên tóc cô, "Làm sao vậy? Chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi, cái khác không cần để ý."

Giống như trước đây, mỗi khi cô thấy buồn, cậu sẽ dùng động tác như vậy, giọng nói như vậy để an ủi cô. Hỷ Lạc gục đầu xuống, nhớ tới cảnh tượng lúc cậu rời đi, n.g.ự.c đau xót, "Xin lỗi."

Cố Doãn xoa xoa mái tóc cô, "Xin lỗi cái gì? Một câu xin lỗi là liền đuổi anh đi sao? Chỉ ít phải mời anh ăn cơm chứ?"

Hỷ Lạc thấy cậu khôi phục lại bộ dáng trêu chọc ban đầu, tức giận kéo tay anh xuống, "Em là sinh viên nghèo mà anh cũng lừa em."

Cố Doãn cười trêu ghẹo, "Không phải giả cho Lâm đại bí thư sao, anh còn không tranh thủ đi bám váy quan hệ."

Hỷ Lạc liếc cậu, bầu không khí ngọt ngào hể quét là sạch, hai người giống như trở trước đây bộ dáng chơi đùa náo loạn trong chung cư, "Anh trước đây không phải có một đám bạn bè chạy theo sau khóc

trời kêu đất liều mạng cho anh bám váy sao.”

Cố Doãn chán nản, “Tần Hỷ Lạc, càng sống càng lạc hậu, như vậy chả có tí hài hước nào, với em chả có tiếng nói chung.” Cậu giơ tay nhìn đồng hồ, “Anh còn có việc phải đi trước, liên lạc qua điện thoại sau.”

“Ừ, được.” Hỷ Lạc nhìn bóng dáng cậu đi đến tòa cao ốc, thở ra một hơi thật dài. Lúc xe Lâm Hạo Sơ dừng trước mặt Hỷ Lạc, chỉ thấy được bóng lưng Cố Doãn vào tòa cao ốc, Hỷ Lạc lên xe thắt dây an toàn, Lâm Hạo Sơ nhìn hướng cao ốc, không nói gì, khởi động xe rời khỏi.

Buổi chiều nhận được điện thoại của Diệp Hồng, Hỷ Lạc rất bất ngờ.

Cùng với bà ngồi ghế lô trong trà quán, Hỷ Lạc nhớ tới lần trước nói với bà về bệnh tình của Lâm Hạo Sơ, trong lòng thấy có chút buồn cười. Không ngờ chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, lại có sự thay đổi lớn như vậy. Nên nói Diệp Hồng quá m.á.u lạnh? Hay là nên cười nhạo cái gọi là huyết thống tình thân?

Hỷ Lạc ngồi im lặng, không chủ động bắt chuyện. Diệp Hồng uống trà, cũng không mở miệng, Hỷ Lạc cũng không giục bà, bà chủ động hẹn mình, chắc chắn là có chuyện nói với cô.

Sau một lát, Diệp Hồng buông tách trà trong tay, “Hiện giờ nó thế nào rồi?”

Hỷ Lạc trầm mặc vài giây, vẫn là thành thật trả lời bà, “Sáng nay đến phòng khám bệnh làm trắc nghiệm báo cáo sức khỏe tâm lý, kết quả tốt. Lập tức có thể bắt đầu đi làm được.”

Diệp Hồng khó có được biểu hiện nào trên mặt, chỉ là cử động khóe

miệng, “Vây là tốt rồi.”

Lại là sự im lặng thật lâu, Hỷ Lạc nghĩ bầu không khí có chút buồn bực, vài lần muốn mở miệng phá vỡ sự im lặng, nhưng phát hiện thật không biết nên nói cái gì. Trái lại Diệp Hồng đã mở miệng, “Mẹ và ba nó... không phải chuyện mang về ngoài như thế.”

Hỷ Lạc sửng sốt, mới phản ứng người bà nói chính là Hà Vịnh Thanh, trái lại hơi bất ngờ khi Diệp Hồng sẽ nói đến chuyện này, cô chỉ nhỏ giọng “Dạ” một tiếng.

Diệp Hồng thở dài, bà cười với Hỷ Lạc, lại lộ ra vẻ mặt nên có của hiền thê từ mẫu chỉ Lâm gia mới có, “Nghe được các con nói cho mẹ biết bệnh tình của nó, lòng mẹ không hề có một chút khiếp sợ sao lại có khả năng đó được. Lần này thấy nó phát bệnh trước mặt mẹ, mẹ.. xác thực lòng mẹ rất khó chịu, hơn nữa, nguyên nhân bệnh nhiều ít có liên quan đến mẹ.” Giọng nói của bà dần dần lạc đi.

Hỷ Lạc có chút kinh ngạc tròn mắt.

Diệp Hồng nhìn biểu hiện của cô, lòng đau xót từng cơn, “Xem vẻ mặt của con, con nghĩ là mẹ nên hoàn toàn không có cảm giác mới đúng, phải không?”

Hỷ Lạc hơi ngượng ngùng, vội vã giải thích, “Đương nhiên không phải, con chỉ là nghĩ, mẹ dường như rất có sở trường về ẩn giấu tình cảm của mình. Con... có chút nhìn không thấu mẹ.”

“Nó năm tuổi, ở nhà trẻ đạt được giải thưởng hạng nhất thi thiết kế, tuy rằng chỉ là một món đồ chơi rất nhỏ, thế nhưng đó là phần thưởng lần đầu tiên của nó, nó rất vui sướng. Bảy tuổi, vào lớp một tiểu học, mới vừa vào học đã được tuyển làm lớp trưởng, bởi vì thành tích của nó luôn luôn đứng nhất. Mười hai tuổi, lên cấp hai,

vóc dáng bắt đầu lớn lên rất nhanh, thể dục tốt, nhất là chạy nhanh, đã từng đạt á quân chạy nước rút trong đại hội thể dục thể thao trung học toàn thành. Mười lăm tuổi, nó bắt đầu cao khoảng một mét tám, ăn rất nhiều, thích ăn thức ăn má Ngô nấu. Mười chín tuổi, thi đậu học viện quân sự...”

Hỷ Lạc to mắt ngẩn người nghe Diệp Hồng tỉ mỉ kể từng ly từng tí những năm tháng trưởng thành của Lâm Hạo Sơ, cô giật mình đến hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, “Mẹ, mẹ... rõ ràng quan tâm anh ấy như thế, vì sao phải?”

Diệp Hồng nhấp một ngụm trà, trên mặt có chút ý cười thản nhiên, “Hỷ Lạc, con có thử rất yêu một người, yêu đến nỗi toàn bộ tuổi thanh xuân của con đều tiêu hao trên con người ấy, vì anh ta, thậm chí mất đi khả năng yêu thương, cuối cùng, bị thương tổn, cái cảm giác thương tích đầy mình con biết không?”

Hỷ Lạc thật thà lắc đầu, cô có chút thẹn thùng, “Con... chỉ thích qua mặt mình Lâm Hạo Sơ.”

Diệp Hồng tựa như không thềm để ý câu trả lời của cô, tiếp tục nói, “Mẹ là một người rất tự phụ kiên cường mạnh mẽ, cho tới bây giờ chỉ có những thứ mẹ không muốn, chứ không có thứ mẹ không đạt được. Hà Vịnh Thanh, chính là thứ mẹ muốn nhưng không chiếm được. Sau khi ông ấy bỏ đi, lòng hoàn toàn đã chết, đối với Hạo Sơ, tâm tình của mẹ rất phức tạp. Mẹ rất thương nó, thế nhưng mẹ không có cách nào khác nhìn thẳng vào nó. Mỗi một nét mặt của nó, mỗi một động tác, đều giống như Hà Vịnh Thanh. Mẹ chỉ dám lặng lẽ quan tâm nó, lặng lẽ chăm sóc nó. Hà Vịnh Thanh là một hồi kiếp trong lòng mẹ, mẹ tránh không khỏi, nhưng cũng không thể trốn. Cuối cùng, mất hết tất cả.”

Hỷ Lạc ngơ ngác nghe Diệp Hồng nói, lần đầu tiên thấy bà có chút thương cảm, cho tới nay, Diệp Hồng trong trí nhớ cô đều rất ngoan cường, là một người không giỏi về bày tỏ tình cảm, thì ra nội tâm của bà cũng có yếu đuối, cũng có vết thương.

“Những ngày mà mẹ đuổi ông ấy chạy, mẹ đã có chút mệt mỏi rồi. Trong tình yêu, điều thảm thương nhất không phải lỡ yêu người mà mãi mãi sẽ không yêu mình. Mà là, yêu phải loại người trời sinh tính ích kỷ lạnh bạc, anh ta sẽ không xem thường tình yêu, cũng sẽ không dễ dàng hứa hẹn, thậm chí trơ mắt nhìn con đựng phải đầu rơi m.á.u chảy cũng sẽ không ngăn cản con.” Diệp Hồng nói rất thản nhiên, nói rất nhẹ nhàng, nhưng Hỷ Lạc nghe lại thấy kinh hãi.

Những ngày mình đuổi anh chạy? Ngay từ đầu mình và Lâm Hạo Sơ không phải là cái dạng như vậy sao? Cuối cùng Lâm Hạo Sơ đột nhiên cầu hôn mình, cô thậm chí giống như đã điều không dám truy hỏi nguyên nhân, không phải tình yêu, cô rất rõ ràng. Thế nhưng, chính là sợ cái sự thật này. Người trời sinh lạnh bạc, Lâm Hạo Sơ sẽ thế sao? Những ngày cùng ở chung với anh rất dài, nhưng một chút cũng không hiểu được anh, nhìn không thấu anh.

Diệp Hồng thở phào một hơi, “Mẹ nói con biết những điều này, chỉ là muốn nói, mẹ không phải là người như con tưởng tượng, đối với nó không có một chút để ý. Trước đây, mẹ quá lưu tâm đến quá khứ của mình bị phơi bày, thấy bệnh của nó, mẹ vẫn là bị khiếp sợ. Mẹ không mong mọi sự tha thứ của nó, chỉ hy vọng nó có thể khỏe lại. Về bệnh tình của nó, mẹ hy vọng con có thể thường xuyên cho mẹ biết một chút, được không?”

Hỷ Lạc đỡ đỡ gật đầu, khi mạch suy nghĩ vẫn còn lưu lại trong cô đến xuất thần, “Được.”

Diệp Hồng thấy tâm trạng Hỷ Lạc rõ ràng là không tốt, cong khóe môi cười cười, “Hạo Sơ không phải Hà Vịnh Thanh.”

Hỷ Lạc hiểu được ý tứ của bà, có chút ngại ngùng, cô vội vã bưng tách nhấp một ngụm trà, “Con biết.” Biết không? Kỳ thực trong lòng cô một tí cũng không biết. Đối với quan hệ giữa hai người họ, Lâm Hạo Sơ dường như chưa từng có đáp ứng bất cứ cái gì, Hỷ Lạc có

chút tự giấu, nếu có một ngày, cô đột nhiên bỏ đi, Lâm Hạo Sơ chắc hẳn cũng sẽ không lưu ý sao?

Chương 37: Chân tình

Ngày tiếp theo khi Hỷ Lạc đến phòng khám của Giang Nhất Ninh, tâm trạng lo lắng không yên, nếu như bệnh của Lâm Hạo Sơ chuyển biến xấu, cô thực sự không có cách nào tha thứ chính mình.

Giang Nhất Ninh vừa thấy bộ dáng Hỷ Lạc, nhìn không được nở nụ cười, "Cô đừng căng thẳng như thế, kết quả trắc nghiệm tâm lý của anh ấy tốt."

Hỷ Lạc thở phào nhẹ nhõm, "Vậy chị tìm tôi đến là...?"

"Trong quá trình kiểm tra, mỗi một câu hỏi mà tôi đưa ra cho anh ấy, cách suy nghĩ để trả lời tỉ mỉ một cách khác thường, thậm chí một chút bối rối mà người bình thường nên có cũng không có. Nhất là khi đề cập đến chuyện ba mẹ anh ấy, tuy rằng anh ấy cố gắng khiến biểu hiện của mình hết sức trấn tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn có chút d.a.o động, trốn tránh. Tôi đã đề nghị anh ấy sau này vẫn nên tranh thủ thời gian đến trị liệu tiếp, chỉ có điều không rõ vì sao anh ấy vẫn từ chối."

Giang Nhất Ninh nói xong, trên mặt thoáng qua nét cô đơn, cô nói với Hỷ Lạc, "Cô có thể khuyên nhủ anh ấy không, tiếp nhận trị liệu chuyên môn mới có thể khống chế bệnh của anh ấy tốt hơn?"

Hỷ Lạc gật đầu không chút do dự, “Vâng, tôi sẽ cố. Nhưng mà...” Hỷ Lạc hơi ngại ngùng, “Anh ấy cũng không hẳn sẽ nghe tôi, lời tôi nói anh ấy ít khi nào liệt trong phạm vi suy nghĩ của anh ấy.”

Giang Nhất Ninh hình như sững sốt một chút, cô hơi bất ngờ, “Anh ấy chắc là rất phụ thuộc vào cô mới đúng, có thể tiếp nhận thôi miên của cô...” Sau đó cô cũng im lặng, không nói tiếp. Xem ra Tần Hỷ Lạc ở phương diện này tương đối không nhạy bén, cô cũng không muốn vạch trần điều ấy. Trong quá trình kiểm tra, cô phát hiện lần này sau khi Lâm Hạo Sơ tỉnh lại, đối với tình cảm đã nảy mầm của bản thân thì mạnh mẽ che dấu dự vọng, biểu hiện rất khác thường. Anh không muốn tùy tiện biểu lộ tình cảm của bản thân, tuy rằng lần chuyển biến này làm cô có nghĩ trăm lần cũng không lý giải được. Thế nhưng, cô cũng không dự định nói cho Hỷ Lạc vấn đề này.

Hình như Hỷ Lạc cũng nghĩ đến điều gì, nhưng không nói. Giang Nhất Ninh cầm xấp tư liệu trên bàn lật xem, giống như vô ý hỏi một câu, “Lần trước khi hai người thôi miên bị gián đoạn, đang dừng ở đâu?” Thấy Hỷ Lạc đang khó hiểu, cô giải thích, “Nghĩa là lúc đó đến đâu rồi, đang nói chuyện gì?”

Hỷ Lạc nhớ lại cảnh tượng ngày thôi miên, “Câu cuối cùng mà anh ấy nói là, “Bọn họ thường xuyên xuất hiện, thường xuyên nói rất nhiều, nói anh quá trọng tình cảm, quá không quả quyết.”

Giang Nhất Ninh rũ mi, khóe môi hơi cong, thì ra là như vậy, bị gián đoạn ở đây, cho nên anh ấy mới có thể bị tâm lý chính mình ám chỉ phải càng che giấu tình cảm biểu hiện bên ngoài của mình.

Hỷ Lạc nhìn Giang Nhất Ninh mãi không nói, “Làm sao vậy? Có vấn

đề gì sao?”

“À, không có.” Giang Nhất Ninh buông tư liệu trong tay, dựa vào lưng ghế.

“Vậy vấn đề nhân cách phân liệt của anh ấy, hết hoàn toàn chưa?” Hỷ Lạc vẫn có chút lo lắng.

“Ừ, trong quá trình tôi đề cập tới lần hành động bảy năm về trước, anh ấy không lảng tránh giống như mọi khi. Đã có thể thử nhìn thẳng vào nó. Bất quá tình hình cụ thể vẫn phải đợi đến ngày 15 tháng sau, anh ấy sẽ phát bệnh hay không.”

Hỷ Lạc khẽ thở dài, có chút tự trách, “Nếu như không phải tôi, hiện giờ cũng không đến mức biến thành như vậy, nếu như đổi lại là chị, chắc là có thể làm anh ấy hoàn toàn bình phục.”

Ngón tay của Giang Nhất Ninh ấn trên đầu gối rung lên, trên mặt vẫn mỉm cười, “Đừng nghĩ như vậy, cô không có qua huấn luyện chuyên môn, đã làm rất khá rồi. Và lại, lúc đó cũng là tình huống đột ngột, không phải mong muốn của cô.”

Tâm trạng Hỷ Lạc vẫn chùng xuống, hãy còn xuất thần.

“Anh ấy quyết định lúc nào đi làm lại?” Đột nhiên Giang Nhất Ninh mở miệng hỏi.

“À, hai ngày sau.” Nghĩ đến Lâm Hạo Sơ hiện giờ, Hỷ Lạc nhin không được bật cười, “Không ngờ anh ấy là một điển hình cuồng công việc.”

Trên mặt Giang Nhất Ninh cũng ra dáng dịu dàng, “Anh ấy vẫn liều như thế, chưa bao giờ muốn cho người khác nghĩ anh ấy được che chở dưới kẻ hở của Lâm gia.”

Hỷ Lạc sững sốt, có chút ấp a ấp úng hỏi, “Chị... hình như rất hiểu anh ấy?”

Giang Nhất Ninh nhìn Hỷ Lạc, chớp mắt, nói từ tốn, “Anh ấy không chỉ là bệnh nhân của tôi, chúng tôi cũng là bạn bè, tôi và anh ấy đã từng học chung.”

“Sao không nghe anh ấy nhắc qua?” Hỷ Lạc có chút bất ngờ.

Giang Nhất Ninh cup mắt, không nhìn Hỷ Lạc, “Có lẽ là nghĩ không có gì hay để nói.”

Hỷ Lạc nhìn Giang Nhất Ninh trước mặt cô, tuy rằng hơn ba mươi tuổi, nhưng vẫn bảo dưỡng thỏa đáng, một chút cũng không nhìn ra tuổi thật, trang điểm khéo léo của một phụ nữ có sự nghiệp, có chút khác với bộ dạng quyến rũ chín chắn. Đột nhiên cô hơi nghi hoặc hỏi Giang Nhất Ninh, “Bác sĩ Giang, có thể tôi hỏi như vậy hơi mạo muội, nhưng mà chị xinh đẹp như vậy, dịu dàng như vậy, vì sao không có bạn trai?”

Giang Nhất Ninh hơi bất ngờ vì Hỷ Lạc đột nhiên lại hỏi như vậy, suy nghĩ một hồi, cô nói, “Bởi vì đang đợi một người quay đầu lại, hiện tại xem ra, khả năng đợi không được rồi.”

Hỷ Lạc cúi người ghé vào bàn làm việc, chống hai tay, “Vì sao vậy? Tôi cũng đợi Lâm Hạo Sơ nè, nhưng mà... không biết có thể đợi được không.”

Giang Nhất Ninh nhìn người con gái trước mặt, trẻ tuổi xinh đẹp, ánh mắt trong trẻo, nụ cười ngây thơ lúc nào cũng thường trực trên mặt, thuần túy không có một tia tạp chất, người con gái tốt đẹp như thế, biết đâu sẽ là vị thuốc trị hết bệnh tốt nhất cho anh ấy? Cô

chống cằm, mỉm cười hỏi Hỷ Lạc, “Vậy nếu người đó kết hôn rồi, tôi còn không nên buông tay sao?”

Tim Hỷ Lạc nhảy thót một cái, nét mặt cô có chút cứng đờ, môi rung rung, “Kết hôn?” Vì sao có loại cảm giác là lạ này?

Giang Nhất Ninh nghiêng đầu nhìn Hỷ Lạc cười đến long lanh, từng chữ rõ ràng, “Tôi đùa cô thôi.”

Hỷ Lạc giật giật khóe môi cười cười, không nói gì nữa.

Bởi vì Lâm Hạo Sơ quyết định đi làm lại, Hỷ Lạc bọn họ dọn trở về khu nhà trong nội thành, trước khi đến biệt thự đồ đạc trong nhà vẫn giữ nguyên, cho nên quay về nội thành, chỉ tùy tiện mang theo quần áo là được rồi. Trở lại căn nhà ấm áp thoải mái, lòng Hỷ Lạc có loại cảm giác an toàn không tả được. Sau khi kết hôn với Lâm Hạo Sơ vẫn ở đây, tuy rằng diện tích không lớn, chỉ có 120 mét vuông, thế nhưng cũng rất ấm áp, có cảm giác gia đình. Dọn dẹp vệ sinh xong lẽ đã rất muộn rồi, Hỷ Lạc nằm úp trên sofa bất động.

Lâm Hạo Sơ ngồi ở trên sofa khác nghiêng người, lấy chân đá Hỷ Lạc, “Tần Hỷ Lạc, nấu cơm.”

Mặt Hỷ Lạc chôn ở sofa, âm thanh có chút mơ hồ không rõ, “Lâm lão gia, có thể gọi bên ngoài không, KFC chẳng hạn. Tiểu nhân tôi mệt lắm rồi, thực sự không có hơi sức phục vụ ngài.”

Lâm Hạo Sơ rất không phúc hậu chỉ một câu nói đá bay cái ý niệm trong đầu cô, “Anh không ăn cái loại thực phẩm chông chất bụi bặm.”

Hỷ Lạc vô lực đứng lên, vẻ mặt đau khổ, “Báo cáo bí thư Lâm, bên ngoài bán rất nhiều, chúng ta không ăn thức ăn nhanh thì được rồi.”

Thấy sắc mặt Lâm Hạo Sơ hơi do dự, Hỷ Lạc xê dịch về phía anh, giải thích rõ ràng, " Bí thư Lâm, anh phải thâm nhập cơ sở nhiều hơn, hiểu nỗi khó khăn của dân chúng. Anh xem, giống người dân như em nè, một tháng chỉ có số tiền như thế này, nhiều khi đều phải ăn thức ăn nhanh, anh cũng nên ăn thử đi, càng hiểu rõ hơn cuộc sống của người dân tầng lớp thấp như chúng em."

Lâm Hạo Sơ cười nhạt, hoàn toàn không bị làm cảm động, "Ừ, lý do rất đầy đủ, nhưng mà căn cứ vào nguyên tắc không lãng phí thức ăn, đồ ăn trong tủ lạnh chúng ta có phải nên tranh thủ giải quyết hết ráo?"

Hỷ Lạc suy sụp rút vai, "Không có thương lượng gì sao?"

Lâm Hạo Sơ lắc đầu quả quyết.

Hỷ Lạc hất cằm, "Không công bằng, chúng ta oanh tạc ba lượt thắng hai, ai thua thì đi." Cô đưa tay ra trước, đá kéo bao, sở trường của cô nha, Cố Doãn từ nhỏ không chiếm được một tí lợi thế nào từ cô.

Lâm Hạo Sơ khoanh tay trước ngực, hơi do dự, "Em xác định?"

Hỷ Lạc kiên định gật đầu, "Xác định, bây giờ hối hận không còn kịp rồi."

Lâm Hạo Sơ hơi bối rối, "Thật ra bây giờ em hối hận còn kịp, anh sợ..."

Hỷ Lạc cắt ngang anh, cố sức lắc đầu, "Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy."

Lâm Hạo Sơ nhướn mày, "Vậy được rồi."

Hỷ Lạc cười đến gian xảo, còn hai lần nữa, cười không nổi nữa, vì sao mỗi lần Lâm Hạo Sơ đều hình như có thể đoán được cô muốn ra cái gì, hai lần thua thê thảm. Lâm Hạo Sơ trấn an cô, "Thật ra ban

này anh muốn nói, anh sợ sẽ kích thích đến lòng tự trọng còn sót lại của em.”

Hỷ Lạc lệ rơi đầy mặt, “Lâm Hạo Sơ, anh một tạo cũng không đáng yêu, anh không phải nói anh lúc nhỏ ở trong đồng sách lớn lên hay sao?”

Lâm Hạo Sơ uể oải duỗi chân, “Ừ, đúng vậy. Nhưng mà, quên nói em biết, anh và bạn học của anh có một tật xấu, bọn anh lúc nào cũng cùng nhau đến thư viện mượn sách, hơn nữa luôn luôn mượn cuốn sách giống nhau, thời gian kéo dài, bọn anh hay dùng biện pháp này để quyết định, ai thắng thì xem trước.” Anh vỗ vỗ đầu bạn nhỏ Hỷ Lạc, “Mà anh, trùng hợp là người lúc nào cũng thắng.”

Hỷ Lạc nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh là kiểu bạn học gì thế, biến thái như vậy? Nói em biết, bây giờ em phải đi thay mặt trái đất khai trừ anh ta, để anh ta quay về sao Hỏa.”

Lâm Hạo Sơ thu lại ý cười, không trả lời câu hỏi của cô, “Nhanh lên một chút, ít lãng sang chuyện khác, thua thì chịu đi.”

Hỷ Lạc đứng dậy vào phòng bếp một cách không tình nguyện, trong lòng thầm chửi bạn học Lâm Hạo Sơ một trăm lần, quả nhiên bạn học của Lâm Hạo Sơ đều không bình thường như nhau. Lâm Hạo Sơ nhìn bộ dáng bận rộn của cô, đè nhẹ chân mình, trong lòng có chút mâu thuẫn, có một số việc có nên nói cho cô ấy biết không? Nhưng lại nghĩ, không biết mình bắt đầu từ khi nào, lại có thể cũng sẽ để ý đến cảm nhận của cô?

Ngày tiếp theo, Lâm Hạo Sơ phải đi làm, trước khi ra cửa, Hỷ Lạc xung phong nhận việc muốn thay anh thắt cravat, Lâm Hạo Sơ cũng tỏ ý tán thành. Dáng người Hỷ Lạc cao, nhưng khi cùng Lâm Hạo Sơ đứng chung một chỗ, vẫn phải kiễng chân. Động tác của cô có chút vụng về, Lâm Hạo Sơ thấy bộ dáng cúi đầu chuyên chú thắt cravat của cô, hàng mi chớp chớp, có thể nghe ngửi được mùi vị nhàn nhạt sau khi tắm gội của cô. Bỗng nhiên trong lòng thật mềm mại, tay

anh không kìm nổi đỡ lấy thắt lưng cô, miết nhẹ eo cô.

Mặt Hỷ Lạc có chút nóng lên, không dám ngẩng đầu nhìn anh, tiếp tục cúi mắt, “Được rồi...à, đi đường cẩn thận.”

Tay Lâm Hạo Sơ không buông ra, Hỷ Lạc hơi lúng túng, đứng ở trước mặt anh không biết làm sao. Anh bỗng nhiên cúi người hôn lên đôi má hơi ửng đỏ của cô, hôn từ từ đến môi, sau một nụ hôn kéo dài, bàn tay ấm dày phủ bên tai cô, cúi đầu nói, “Hỷ Lạc... em, là ngoại lệ duy nhất trong lòng anh.” Hỷ Lạc vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, không rõ ý tứ của anh.

Lâm Hạo Sơ chỉ cười, tay nhéo nhéo mũi cô, “Anh đi đây.”

Hỷ Lạc đứng ở hành lang đưa mắt nhìn theo bóng lưng anh ra khỏi cửa, trong lòng thật ngọt ngào. Lâm Hạo Sơ anh có biết hay không, một câu nói này của anh, em lại sẽ ngốc đến bao lâu đợi đến khi anh tiếp nhận em.

Chương 38: Thời gian

Ngày 15 đến rất nhanh, từ khi biết Lâm Hạo Sơ sẽ phát bệnh vào ngày 15, ngày 15 hàng tháng Hỷ Lạc lúc nào cũng biểu hiện căng thẳng còn hơn Lâm Hạo Sơ. Buổi tối, Lâm Hạo Sơ đang tính rời giường, cảm giác được động tĩnh người bên cạnh, Hỷ Lạc vội vã kéo tay anh, “Anh đi đâu thế?”

Lâm Hạo Sơ bất đắc dĩ vỗ vỗ cánh tay cô, nhẹ giọng trấn an cô, “Đừng căng thẳng, anh chỉ đi uống nước.”

Hỷ Lạc hơi chút thả lỏng, buông tay ra, “Anh... không có mất ngủ chứ?”

Lâm Hạo Sơ khựng lại động tác, gật đầu, “Có.”

Hỷ Lạc lập tức trợn to mắt, có chút hồi hộp mà hỏi, “Vẫn giống như trước đây, vừa đến rạng sáng sẽ tỉnh sao?”

Lâm Hạo Sơ nhìn Hỷ Lạc, thấy cô căng thẳng như thế, cố tình trêu cô, cong khóe môi, “Là bởi vì cả đêm em đều lăn qua lăn lại, làm anh ngủ không được.”

Hỷ Lạc hơi ngại ngùng, “VẬY, anh uống nước xong thì nhanh chóng ngủ đi, em không phá anh nữa.”

Lâm Hạo Sơ không đứng dậy, kéo cô ôm vào trong ngực, “Hỷ Lạc, sau lần thôi miên đó, anh đã có khả năng nhìn thẳng vào vấn đề của mình rất tốt, anh đang nỗ lực thử đổi mặt. Em không cần lo lắng như thế, hử?”

“Em biết.” Hỷ Lạc cuộn trong lòng anh, rút vào trong chăn, “Nếu anh thấy chỗ nào khó chịu, không vui vẻ, nhất định phải nói cho em biết, không thể để một mình gánh chịu.”

Lâm Hạo Sơ chỉ là “Ừ” một tiếng xem như trả lời.

Hỷ Lạc im lặng một hồi, cô ngẩng đầu nhìn chăm chú vào anh, “Lâm Hạo Sơ, vì sao anh không chấp nhận trị liệu của bác sĩ Giang? Chị ấy rất quan tâm anh.”

Lâm Hạo Sơ mở mắt ra, trong ánh sáng mờ tối nhìn không rõ biểu hiện của anh, anh lặng im sau một lát, “Em mong muốn anh đi?”

“Tiếp nhận tâm ý hướng dẫn của chị ấy, bệnh của anh có thể kiểm soát tốt hơn, hiện tại tạm thời không có tái phát bệnh, không có nghĩa là đã hoàn toàn bình phục, nếu có cơ hội có thể bình phục, vì sao không thử một lần.” Hỷ Lạc vui trước n.g.ự.c anh, nghe tim đập của anh, âm thanh nhẹ nhàng.

Lâm Hạo Sơ không nói gì, anh ôm lấy cô, mặt vùi vào hõm cổ cô, môi nhẹ nhàng hôn khẽ môi cô, “Hỷ Lạc...”

“Ừm?” Hỷ Lạc trả lời anh, nhưng không nghe tiếng trả lời của anh, lúc mở mắt ra nhìn anh, Lâm Hạo Sơ chỉ giúp cô điều chỉnh góc chăn, “Không có gì, anh đáp ứng em.” Vẫn đều là cô vì anh mà lo

lẳng, vì anh mà nỗ lực. Anh cũng phải nên vì cô, tự mình cố gắng đứng lên.

Buổi chiều, Hỷ Lạc theo Lâm Hạo Sơ đi nghĩa trang, hoa cúc trắng toát trong cơn gió lạnh vào ngày đông rung xào xạc, Lâm Hạo Sơ lẳng lẳng đứng trước mộ bia, Hỷ Lạc không làm phiền anh. Một mình cô đi tới mộ của Tư Niên, lấy khăn tay nhẹ nhàng chà lau tấm ảnh, nét mặt tươi trẻ của Tư Niên mãi mãi dừng lại ở tuổi hai mươi bốn. Mái tóc đen láy, trong đôi mắt đẹp rạng rỡ tia sáng. Hỷ Lạc ngơ ngác nhìn, lúc Tư Niên mất, cô chỉ có mười lăm tuổi, chỉ nhớ ba mẹ với đôi mắt đỏ hoe tiếp nhận hủ tro cốt từ trong tay người lãnh đạo đơn vị, trong khoảnh khắc đó, người cha kiên nghị cường tráng dường như trong nháy mắt già đi rất nhiều, Chung Tinh càng khóc đến ngất đi.

Một đứa trẻ như cô, lần đầu tiên hiểu được cảm giác mất đi người thân. Mất đi Tư Niên, ba mẹ càng thương cô sâu đậm hơn, chuyện gì đều theo cô, đòi hỏi gì cũng thay cô hoàn thành. Ngay cả giả cho Lâm Hạo Sơ, ba mẹ chưa từng phản đối. Đã từng không biết chân tướng, hiện giờ rốt cuộc cũng hiểu rõ lời nói lúc đầu của ba, không biết ông rốt cuộc ám chỉ điều gì. E rằng, ba ít nhiều đã biết một số chuyện.

Hỷ Lạc nghiêng đầu nhìn Lâm Hạo Sơ, gió thổi tóc anh bay tán loạn trước trán, có vài sợi rũ xuống trước mặt, hai tay anh đút trong túi áo khoác, nhắm mắt, chìm đắm trong mối suy tư sâu lắng, thật lâu không có một chút động tĩnh. Hỷ Lạc nhìn chăm chú vào anh rất lâu, anh không có một chút phản ứng.

Hỷ Lạc đi qua, tay nhẹ nhàng khoác lên vai anh, cảm giác được cơ thể anh co ro, vài giây sau anh mới quay đầu nhìn Hỷ Lạc. Hỷ Lạc thấy trong mắt anh có sự mất mát, trong lòng hơi hoảng loạn, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười dịu dàng, bàn tay tiến vào trong túi

áo khoác nắm tay anh, “Đi thôi? Gió lớn quá.”

Lâm Hạo Sơ một lát sau mới chậm rãi gật đầu, nắm tay Hỷ Lạc, quay đầu lại nhìn mộ bia, hai người từng bước một đi xuống bậc thang. Hỷ Lạc nhìn hình dáng anh, từ từ mới thả lỏng tâm trạng mỉm cười, Lâm Hạo Sơ thực sự đang nỗ lực đối mặt với quá khứ, chỉ mới một giây vừa nãy, e rằng anh thiếu chút nữa không khống chế được, thế nhưng anh đã kiểm soát được. Như vậy là đủ rồi, anh đang nỗ lực, cô có thể cảm nhận được.

Buổi tối, Hỷ Lạc bị Cố Doãn gọi điện thoại vào Time, Time là quán bar của Chu Khải người bạn chơi từ bé của bọn họ, trước đây cả đám Cố Doãn thường hay kéo tới đây, Hỷ Lạc không thích tiêu phí thời gian, rất ít tham gia. Lần này, không lay chuyển được Cố Doãn oanh tạc qua điện thoại, phải đến. Một nhóm người ngồi trong cái phòng to như vậy, cả đám trai trai gái gái, đa số Hỷ Lạc đều biết, cũng không đến mức tẻ ngắt.

Trước đây đám bạn đều rất thích trêu ghẹo Hỷ Lạc và Cố Doãn, hiện giờ thì biết Hỷ Lạc đã kết hôn, trước đó Cố Doãn lại vì cô mà đi Mỹ, bây giờ thấy hai người đều đến, vô cùng ngạc nhiên, nhưng cũng không dám nói lung tung, chỉ có thể không ngừng ồ ào kính rượu Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc bị chuốc rất nhiều rượu, thế nhưng tửu lượng cô khá tốt, chưa đến nổi say mèm, cuối cùng thực sự uống không nổi nữa, Cố Doãn liền thay cô cầm, Cố Doãn nửa đường đi vệ sinh, sau khi trở lại sắc mặt hình như không tốt lắm, nhìn Hỷ Lạc luôn có bộ dáng muốn nói lại thôi.

Hỷ Lạc uống đến nổi đầu hơi choáng váng, cuộn trong một góc sofa mơ màng buồn ngủ, nghe trong phòng giọng hát gào khóc thảm thiết đến cười ngớ ngẩn, Cố Doãn thở dài, cầm lấy áo khoác và túi xách của cô, “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Hỷ Lạc xua xua tay ngồi bất động, “Không cần, em nghỉ một hồi sẽ

khỏe, lát nữa em tự mình bắt xe về nhà.”

Cố Doãn hậm hực ngồi xuống, khí lực to lớn làm chấn động ghế sofa cô đang ngồi, cậu lấy di động trong túi xách Hỷ Lạc nhét trong tay cô, “Em gọi điện thoại cho Lâm Hạo Sơ, kêu anh ta tới đón em.”

Hỷ Lạc hơi sững sốt, “Vì sao? Em không có say mà.”

Cố Doãn có chút cáu kỉnh lấy tay chìa vào trán cô, “Kêu em gọi thì gọi đi, đừng nhiều lời vô ích, không say thì không được gọi anh ta tới đón em sao, anh ta có phải chồng em hay không vậy?”

Hỷ Lạc đang muốn phản bác, bất thành linh bị cậu đẩy, dạ dày cuộn cuộn một trận buồn nôn, cô đẩy Cố Doãn chạy vào phòng vệ sinh. Quỳ gối trước bồn cầu nhưng cái gì cũng không ói ra được, rõ ràng là uống đâu có bao nhiêu, làm sao lại muốn ói? Cô vừa lẩm bẩm vừa đi ra khỏi phòng vệ sinh. Đẩy cửa ra thì thấy Cố Doãn chờ ở cửa, Cố Doãn có chút lo lắng, “Không có việc gì chứ?”

“Không sao.” Hỷ Lạc lắc đầu, mặt đỏ bừng, cô vỗ vỗ ngực, “Chỉ hơi muốn ói.”

Cố Doãn nhìn cô, đem áo khoác cho cô mặc vào, “Đi thôi, anh vẫn là nên đưa em về nhà.”

Đến dưới lầu, Cố Doãn không thể không đưa cô lên lầu, mở cửa, trong phòng một mảng tối om, Hỷ Lạc tìm dép cho Cố Doãn, Cố Doãn vừa đổi dép vừa hỏi Hỷ Lạc, “Anh ta không ở nhà?”

Hỷ Lạc thấy phòng khách vắng vẻ, “Hình như không có, kỳ lạ, đã trễ thế này, đi đâu được?”

Cố Doãn đắm chiêu suy nghĩ một lát, “Em không gọi điện thoại hỏi

thử, biết đâu xảy ra chuyện gì, đã trễ thế này rồi.”

Hỷ Lạc xem đồng hồ, đã sắp một giờ, liền lấy điện thoại ấn số Lâm Hạo Sơ, điện thoại đổ chuông thật lâu mới được bắt máy, tín hiệu bên Lâm Hạo Sơ hình như không tốt lắm, lời nói cũng gián đoạn, Hỷ Lạc nghe xong nửa ngày mới hiểu ý được anh nói gì, cúp điện thoại, Cố Doãn hỏi, “Thế nào? Anh ta không có việc gì chứ?”

Hỷ Lạc bĩu môi, “Hình như anh ấy nói anh ấy đang đi công tác chỗ nào đó, đêm nay không về nhà.”

“Anh ta không về nhà?” Đột nhiên Cố Doãn nâng giọng to.

Hỷ Lạc đảo cặp mắt trắng dã, “Làm sao vậy? Anh ấy đi công tác không về nhà thì có cái gì kỳ quái.”

Cố Doãn tức giận mà không làm gì được hung hăng liếc Hỷ Lạc, sau đó có chút bực mình ngồi trên sofa, thấy mặt Hỷ Lạc tươi cười, suy nghĩ rất lâu nhưng cái gì cũng không nói. Nếu như nói cho Hỷ Lạc, vừa nãy ở Time, cậu tận mắt thấy Lâm Hạo Sơ cùng một phụ nữ rất thân mật rời khỏi, cô nhất định sẽ khó chịu.

“Bình thường anh ta như vậy sao?” Cố Doãn liếc mắt Hỷ Lạc, Hỷ Lạc bưng một ly nước đưa cho Cố Doãn. “Cái gì bình thường như vậy? Anh nói đi công tác?” Cô ngồi trên sofa, cầm ly nước của mình, “Trước đây cũng đi công tác vài lần, không nhiều lắm, thường thì một hai ngày sẽ về nhà, lần lâu nhất cũng chỉ ba ngày thôi.”

Cố Doãn cúi đầu, khuỷu tay đặt trên đầu gối, hình như đang suy nghĩ chuyện gì. Hỷ Lạc vẫy vẫy tay trước mặt cậu, “Này, anh tới nhà em nghĩ chuyện gì vậy?”

Cố Doãn lườm cô một cái, “Thực sự là một đồ đàn!”

Hỷ Lạc đen mặt, “Anh đủ rồi nha, Cố Tiểu Doãn, đến nhà em tốt bụng cho anh uống nước còn dám công kích chủ nhà.”

Cố Doãn không thèm cúi kính, âm thầm thở dài, đứa ngốc này, rõ là bị người ta đem bán còn có thể thay người ta đếm tiền dùm, cậu đứng dậy, “Anh đi đây.” Hỷ Lạc vừa nghĩ thời gian đã khuya rồi cũng không giữ cậu, đi tới cửa, Cố Doãn bỗng nhiên xoay người nói với cô, “Tần Hỷ Lạc, nếu như Lâm Hạo Sơ không thương em, em sẽ rời khỏi anh ta không?”

Hỷ Lạc hơi sững sốt, lập tức cười cười, “Anh ấy vẫn cũng không yêu em, em biết.”

Cố Doãn có chút tức cười, “Như vậy, em cũng vẫn muốn ở chung với anh ta?”

“Vâng.” Hỷ Lạc gật đầu chắc chắn.

Cố Doãn trầm mặc, sau đó cậu ý tứ sâu xa hỏi, “Thế thì giới hạn của em là cái gì?”

Hỷ Lạc suy nghĩ một chút, từ tốn mà nói, “Anh ấy yêu người khác... Nếu như Lâm Hạo Sơ yêu người khác, em sẽ rời khỏi, cho anh ấy một phần thuộc về tình yêu của anh ấy.”

Chương 39: Lẫn nhau

Cố Doãn đi khỏi, một mình Hỷ Lạc ngồi trên sofa suy nghĩ rất lâu, giới hạn của cô là gì? Kỳ thực căn bản cô không biết, một Tần Hỷ Lạc rời khỏi Lâm Hạo Sơ? Cho đến bây giờ cô chưa từng nghĩ tới. Cô vẫn đều tin tưởng, Lâm Hạo Sơ sẽ yêu cô, chỉ là vấn đề thời gian. Nếu như, ngay cả đến ông trời thậm chí thời gian cũng không muốn cho cô, cô thực sự còn có thể làm được cái gì?

Nhận được cuộc gọi của Cố Doãn, Lâm Hạo Sơ cảm thấy rất bất ngờ. Ngồi đối diện với cậu ta trong phòng ăn của nhà hàng, Lâm Hạo Sơ nhìn Cố Doãn trước mặt, trông rất đẹp trai, dung mạo không ngăn được ý nghĩ thù địch. Cậu ta rất thích Tần Hỷ Lạc, đây là Lâm Hạo Sơ đã sớm nhìn ra. Cứ như vậy, mục đích hôm nay cậu ta đến gặp mình dường như không cần nói cũng biết.

Cố Doãn rút trong hộp thuốc trên bàn lấy ra một điếu đưa cho Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ ý bảo không hút, Cố Doãn tự mình châm lửa, chậm rãi hút. Cậu phả ra một làn khói đẹp mắt, giọng nói vì mùi t.h.u.ố.c lá trở nên hơi khàn khàn, "Tần Hỷ Lạc từ nhỏ là một đứa ngốc, bất quá ngốc thì ngốc, nhưng rất cố chấp. Là loại không đ.â.m đầu vào tường thì không biết đau."

Lâm Hạo Sơ tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay thon dài khẽ vẽ một vòng trên mép tách trà trắng tinh, kiên trì chờ Cố Doãn vào vấn đề chính.

“Từ nhỏ cô ấy thích đi theo sau đám con trai chúng tôi, đánh nhau, trèo cây, trốn học, chuyện xấu gì cũng làm qua không ít, cô ấy nhát gan, nhưng lại sĩ diện, gặp việc khó cũng không chịu cúi đầu trước người khác, cô ấy trong mắt tôi, chính là một tiểu quái thú, đánh thế nào cũng đánh không chết, sức sống rất mãnh liệt.” Cố Doãn nhìn điều thuốc giữa ngón tay từ từ cháy, để lại tàn thuốc thật dài, “Tôi thích cô ấy, bắt đầu từ mười lăm tuổi, từ lúc tại lễ tang của anh trai cô ấy thấy cô ấy cố nén nước mắt, hốc mắt ửng đỏ nhưng lại cố sức an ủi mẹ cô ấy. Khoảnh khắc đó nói cho tôi biết, Tần Hỷ Lạc kỳ thực là một đứa ngốc cho dù đánh gãy răng vẫn cố chịu đựng.”

Lâm Hạo Sơ nhìn Cố Doãn, cậu ta hoàn toàn lâm vào hồi ức của chính mình, Lâm Hạo Sơ có thể tưởng tượng Hỷ Lạc khi đó, cô mười lăm tuổi, là bộ dáng ra sao, rất ngây ngô, rất đơn thuần phải không? Tư Niên mất đi, lúc đó nhất định là một đả kích trầm trọng cho một nhà ba người của cô, anh có thể tưởng tượng Hỷ Lạc ngay lúc đó, một cô bé trẻ con, bộ dáng giả vờ kiên cường, bất lực nhưng ẩn nhẫn.

Cố Doãn dụi mắt t.h.u.ố.c lá trong tay vào gạt tàn, hai tay xoa xoa hai gò má, nở một nụ cười đắng chát, “Tôi một mực chờ, chờ cô ấy lớn lên, tôi cho rằng, đợi được cô ấy lớn lên là tốt rồi, tình cảm chưa bao giờ nói ra cũng có thể trở thành lẽ thường nên có. Đứng phía sau cô ấy hai mươi một năm, tôi cho rằng mình sẽ không vụt mất cô ấy, nhưng lại để lạc cô ấy trên đường đi du lịch. Nếu như biết lần đó, sẽ thực sự đánh mất cô ấy, tôi mãi mãi sẽ không buông tay cô ấy.”

Cậu ta ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Lâm Hạo Sơ, “Tần Hỷ Lạc chưa bao giờ yêu, cô ấy cũng chưa từng yêu bất cứ ai, mấy năm nay, những người xuất hiện tới tới lui lui bên cô ấy cũng không có

một ai lọt vào mắt cô ấy, tôi không biết anh rốt cuộc thắng ở đâu? Đủ đẹp? Hay là có tiền? Những thứ này tôi đều có, tôi không hiểu.”

Lâm Hạo Sơ không trả lời cậu ta, thật ra anh cũng không có đáp án, Tần Hỷ Lạc từ khi thấy anh liền bắt đầu một đường theo đuổi, anh cũng không có cách nào để giải thích, trong thế giới tình cảm, anh không hiểu nhiều lắm, lúc trẻ thì không biết yêu, bây giờ tuổi tác lớn, cũng phải yêu, nhưng mà không có can đảm để yêu.

Cố Doãn trầm mặc, nhắm mắt đau đớn, “Khi cô ấy quyết định lấy anh, tôi tự nói với chính mình, yêu cô ấy, chính là để cô ấy theo đuổi hạnh phúc của chính mình. Cho dù khi rời khỏi, tôi không cam lòng, nhưng tôi cảm thấy đáng giá, bởi vì Tần Hỷ Lạc có thể hạnh phúc. Thế nhưng, hiện giờ xem ra, hình như tôi sai rồi.”

Động tác Lâm Hạo Sơ dừng lại, cười lạnh nói, “Sao? Nói thử xem, sao cậu lại nghĩ cô ấy không hạnh phúc?”

Cố Doãn ngẫm nghĩ cái bật lửa, ánh mắt hơi tối tăm, “VẬY anh có thể nói cho cô ấy biết, đêm đó anh ở Time không về nhà, là đang làm cái gì, ở cùng với ai?”

Bỗng nhiên tâm tư Lâm Hạo Sơ chùng xuống, lập tức trở về nụ cười坦然 nhiên, “Thì ra đêm đó người tôi thấy thật ra là cậu, cậu đã thấy rồi, vì sao không nói cô ấy biết?” Anh cúi người về phía trước một chút, âm thanh mờ ám, “Thế nào? Sợ Hỷ Lạc đau lòng?”

Cố Doãn tay cầm cái bật lửa khựng lại, nắm chặt cái bật lửa, khi nói cơ hồ hơi nghiến răng nghiến lợi, “Nếu như anh không yêu cô ấy, thì buông cô ấy đi, cô ấy cũng có quyền lợi được hạnh phúc.”

Lâm Hạo Sơ thu lại ý cười, híp mắt, một bộ dạng bất cần đời, âm thanh lạnh băng không có một chút ấm áp, “Lẽ nào cậu không biết... từ đầu tới cuối, đều là Tần Hỷ Lạc đuổi theo tôi không tha sao?”

Cố Doãn không nói nữa, Lâm Hạo Sơ thấy ánh mắt cậu ta như đang hướng về phía cửa phòng. Tim anh thoát đập nhanh hơn, một loại dự cảm không tốt như dời núi lấp biển mà kéo tới. Nhìn về phía cửa phòng, quả nhiên Tần Hỷ Lạc sắc mặt tái nhợt đứng ở nơi đó, trên mặt không có một chút máu, tóc dài đen nhánh xõa tán loạn trước ngực, hơi thở gấp gáp, giống như vừa mới ở nơi nào đó chạy đến đây.

Hỷ Lạc thấy hai người trong phòng đều nhìn về phía cô, cố sức siết chặt dây túi xách, tự trấn định nở nụ cười, “Thật ngại quá, em lại tới muộn.”

Lâm Hạo Sơ nhìn Cố Doãn, vừa lúc đón nhận ánh mắt khiêu khích của cậu ta, Lâm Hạo Sơ nhếch môi cười, thực sự là ấu trĩ. Anh quay đầu nhìn Hỷ Lạc ngồi bên cạnh, cô không nói gì, trên mặt cũng không có gì khác thường. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nhân viên phục vụ đem cho cô một ly nước, cô yên lặng cầm ly thủy tinh cúi đầu uống nước.

Lâm Hạo Sơ có chút khó chịu, xoay người lại, cũng không nói nữa. Nhân viên phục vụ bắt đầu đem món ăn lên, Lâm Hạo Sơ không muốn ăn, người bên cạnh hình như cũng không động đũa, Lâm Hạo Sơ gấp cho Hỷ Lạc vài con tôm, “Làm sao vậy? Không thoải mái?”

Sắc mặt Hỷ Lạc không tốt lắm, nhìn con tôm trong đĩa hơi do dự, “À, không có gì.” Cuối cùng vẫn chậm rãi cầm con tôm định lột vỏ, đột nhiên Cố Doãn vươn tay đoạt lấy con tôm trong tay cô, cậu có chút không thể tin nổi quát to, “Tần Hỷ Lạc, em điên rồi? Không biết mình bị dị ứng với tôm sao?”

Hỷ Lạc thấy Lâm Hạo Sơ hơi sững sốt, hoà giải nói, “Thỉnh thoảng

ăn một ít không sao đâu, hơn nữa, anh biết rõ em dị ứng còn gọi món? Ý đồ gợi lên cơn sâu tham ăn của em hả?”

Cố Doãn cười nhạo, “Tần Hỷ Lạc, em... thật đúng là một đứa ngốc không hơn không kém.”

Hỷ Lạc hơi xấu hổ, cô cúi đầu ăn, không nói nữa, chỉ là thức ăn ăn vào trong miệng lại thấy đắng.

Lâm Hạo Sơ cũng rơi vào trầm mặc, Hỷ Lạc dị ứng tôm? Anh căn bản không biết, kỳ thực, suy nghĩ tỉ mỉ, hình như anh đối với Hỷ Lạc hoàn toàn không biết gì cả, Cố Doãn nói những chuyện cũ này, anh không biết có thể lý giải ra sao. Thế nhưng, sau khi kết hôn, Hỷ Lạc đã thành vợ của anh, hình như anh chưa từng có hao tổn một chút suy nghĩ nào trên người cô. Vẫn đều an tâm tiếp nhận nỗ lực của cô, hiện giờ, thực sự đối mặt với tình cảm của cô, anh bỗng nhiên có chút áy náy, dường như anh thực sự chưa từng hiểu rõ Tần Hỷ Lạc rốt cuộc là người như thế nào.

Cố Doãn cũng có chút bức mình, gọi tôm hùm chỉ ý định thử Lâm Hạo Sơ, quả nhiên, anh ta căn bản là không thèm để ý Hỷ Lạc. Ngoại tình thì thôi đi, ngay cả quan tâm qua loa Hỷ Lạc cũng không xong, mà đứa ngốc Tần Hỷ Lạc này? Rõ ràng không muốn Lâm Hạo Sơ xấu hổ, căn bản không để ý sức khỏe của mình. Lòng cậu càng cay đắng, Tần Hỷ Lạc ơi Tần Hỷ Lạc, đến tận cùng anh nên bắt em phải làm sao? Để em tiếp lún vào hố sâu, cho đến khi thấy em chìm c.h.ết hay sao?

Trên bàn mỗi người một tâm tư, các loại mùi vị nuốt vào trong bụng chỉ tự mỗi người mới biết.

Trên đường trở về, Lâm Hạo Sơ lái xe, một đường tốc độ xe rất nhanh. Hỷ Lạc ngồi im lặng, chỉ là động tác nắm chặt dây an toàn để lộ sự căng thẳng của cô lúc này.

Lâm Hạo Sơ rất bực mình, bực mình cái gì chính anh cũng không biết. Tần Hỷ Lạc rõ ràng đã sớm đứng trước cửa phòng, cô rõ ràng nghe được cuộc đối thoại của anh và Cố Doãn, vì sao không hỏi anh? Vì sao cái gì cũng không hỏi? Cố Doãn hỏi anh đêm đó ở Time cùng với ai, làm cái gì? Anh không cần thiết phải giải thích với Cố Doãn, thế nhưng anh có thể giải thích với Tần Hỷ Lạc, chỉ cần cô mở miệng hỏi. Vậy mà hiện giờ cô hoàn toàn tỉnh bơ, không có một chút phản ứng. Đây là ý gì đây? Trong cảm nhận của cô anh thực sự là người như vậy sao? Anh còn trái với lương tâm mà nói, nói cái gì từ đầu đến cuối đều là cô quẩn quít lấy anh không tha, đây đều là bị Cố Doãn kích thích, thế nhưng Tần Hỷ Lạc lúc này đây, dường như một chút cũng không chú ý.

Cô không để tâm, nhưng anh rất lưu tâm. Anh để bụng muốn điên rồi, thế nhưng c.h.ế.t tiết, cô cứ như vậy một tiếng cũng không nói ra.

Về đến nhà, Hỷ Lạc thay dép, cô do dự, nhìn Lâm Hạo Sơ nói, "Ngày mai em có một môn học tự chọn cần phải kiểm tra, đêm nay em ngủ phòng em, em muốn ôn bài sợ phiền đến anh, vậy.....anh đi ngủ sớm một chút." Nói xong không đợi câu trả lời của anh liền xoay người hướng phòng của mình vào trong, rất sợ chậm một giây thôi thì bao nhiêu uất ức đã nhin sẽ một đường trào ra.

Lâm Hạo Sơ nhìn bóng lưng cô, bình tĩnh lại, dẫn xuống cơn giận đang dâng lên, "Tần Hỷ Lạc, em không có gì muốn hỏi anh sao?"

Hỷ Lạc đứng ở cửa, hồi lâu, cô đưa lưng về phía Lâm Hạo Sơ lắc đầu.

Lâm Hạo Sơ cười nhạt, "Được."

Đóng cửa phòng, Hỷ Lạc dựa vào cánh cửa cơ thể dần dần vô lực trượt xuống ngồi trên sàn nhà, cô cố sức xoa xoa gương mặt, khuôn mặt ươn ướt. Tay run run chậm chạp rút vào túi áo khoác, rút ra

một tờ giấy bị mình nắm chặt cả đêm nên hơi nhăn và thấm ướt, giọt nước mắt đọng trên trang giấy, nhòe đi, cột kết quả xét nghiệm trên tờ giấy, viết rõ ràng, có thai tám tuần.

Lâm Hạo Sơ, anh biết không? Anh sắp làm cha đó...

Chương 40: Thất vọng

Suốt đêm, Lâm Hạo Sơ trằn trọc trên giường, nhiều lần anh nhìn không được muốn đi tới phòng bên cạnh xốc tỉnh cô bé đáng ghét kia, lần đầu tiên hiểu được, thì ra có người đã bất tri bất giác trở thành thói quen của anh, không có cô ở đây, anh cũng sẽ mất ngủ. Đây là cái gì, anh không hiểu, chỉ có thể đổ lỗi cho một thứ gọi là thói quen.

Sáng hôm sau, bởi vì lặn qua lặn lại đến rạng sáng mới ngủ, khi Lâm Hạo Sơ thức dậy thì đã trễ. Thấy tờ giấy trên bàn anh càng thêm bức mình, Tần Hỷ Lạc thế mà chỉ để lại một mảnh giấy rồi đi học, anh hung hăng vò mảnh giấy thành viên tròn, Tần Hỷ Lạc, được lắm, xem buổi tối về nhà tôi làm thế nào chinh đốn em.

Thế nhưng anh đã lầm, từ sau ngày đó, Tần Hỷ Lạc đi sớm về trễ, hình như cố ý tránh chạm mặt anh, hai người ở cùng dưới một mái nhà, thế mà có thể sắp xếp khéo léo liên tiếp ba ngày không thấy được một lần. Lâm Hạo Sơ bày ra bộ mặt cực kỳ bình tĩnh, thế nhưng trong lòng bắt đầu có thứ gì đó kỳ quái cứ cuồn cuộn, anh vô thức cầm bản kế hoạch gọi thầu mới nhất của chính phủ lật xem, lời nói của thư ký Ngô anh cũng chỉ là thỉnh thoảng phụ họa vài tiếng.

Thư ký Ngô thấy Lâm Hạo Sơ vẻ mặt không yên lòng, âm thầm thở dài, hơn ba mươi tuổi rồi, trong tình cảm lại dần dần, bị động như thế, tay anh ta che miệng, chẳng hắng một tiếng, “Phụ nữ ấy, có đôi

khi cần phải dỗi ngọt.”

Lâm Hạo Sơ sững sốt một chút, giương mắt liếc anh ta, “Anh biết rồi sao?”

Thư ký Ngô đặc ý phóng ánh mắt xinh đẹp qua, “Buổi sáng hôm nay đã xuất thần lần thứ năm rồi, thế nào? Là tiếp tục cầm bản kế hoạch cũ xem? Vậy thì cứ tiếp tục cầm bản kế hoạch cũ xem đi.”

Lâm Hạo Sơ cúi đầu nhìn, âm thầm mắng shit! Anh ném bản kế hoạch trong tay vào người thư ký Ngô, trên mặt có chút mất tự nhiên, “Sao không nói sớm, bản mới đâu?”

Thư ký Ngô đem bản kế hoạch mới để trước mặt anh, “Từ từ mà xem, tiến độ của anh chẳng qua so với ban đầu chậm vài lần thôi, tôi có thể chờ, nhân cơ hội ngủ bù và vân vân.”

Khóe miệng Lâm Hạo Sơ giật giật, mắt lạnh nhìn người nào đó đang cười trên nỗi đau của người khác, anh để bản kế hoạch trên bàn, nhắm mắt không nói chuyện.

Thư ký Ngô thấy bầu không khí không ổn, Lâm Hạo Sơ sẽ không bị đả kích quá chứ? Anh ta ngồi trên ghế trước bàn làm việc, vội vàng an ủi anh, “Thật cãi nhau với Hỷ Lạc sao? Hai vợ chồng có cái gì mà không thể bỏ qua chứ, không phải đều là đầu giường ấm ỉ, cuối giường khăng khít, chuyện lớn hơn còn có thể giải quyết mà.”

Lâm Hạo Sơ vẫn không nói chuyện, chìm trong nỗi thất vọng. Thư ký Ngô thấy anh như vậy, thầm kêu không ổn, xem ra thật sự bị đả kích không nhẹ, anh ta chỉnh gọng kính, “Vậy nếu không thử tấn công bằng hoa tươi đi? Phụ nữ đều thích hoa.”

Lâm Hạo Sơ chậm chạp ngẩng đầu, do dự, anh nói với thư ký Ngô, “Lần trước tôi đưa Nhất Ninh về nhà, bị người khác thấy được, hình

như Hỷ Lạc hiểu lầm gì đó.”

Nụ cười trên mặt thư ký Ngô cứng ngắt, anh ta từ từ thu lại hào hứng, “Anh nếu đã kết hôn với Hỷ Lạc rồi, thì nói cô ấy biết là được rồi, chuyện của anh và Nhất Ninh, đều là quá khứ. Hơn nữa, cũng không phải như thế.”

Lâm Hạo Sơ ngắt điểm giữa hai chân mày, “Tôi nghĩ rằng chuyện đã qua, không có gì để nói. Ai biết...”

“Hạo Sơ, là bạn học cũ, tôi vẫn là muốn lắm miệng nói một câu, Nhất Ninh đối với tâm tư của anh sẽ không thay đổi. Anh... vẫn là...” Anh ta buông lỏng tay, “Tôi không nên nhiều lời, anh có chừng mực đi.”

Từ thư viện đi ra, Hỷ Lạc tản bộ vài vòng trong sân trường, bàn thảo luận văn đã nộp cho giáo sư, bây giờ thực sự tìm không được việc gì có thể g.i.ế.c thời gian nữa. Phải về nhà sao? Cô xem đồng hồ, còn rất sớm, bây giờ về nhà, một lát sau Lâm Hạo Sơ cũng sẽ tan sở về nhà. Cô cũng không biết chính mình trốn cái gì. Thấy không được tự nhiên? Đang tức giận? Mà tức giận cái gì, tức giận lời anh nói với Cố Doãn, là tự mình suốt ngày quấn lấy anh không tha? Cái này có gì mà tức giận chứ, Lâm Hạo Sơ chỉ là nói lời thật thôi.

Vẫn là không thông suốt đêm đó anh không về nhà, đến tận cùng có phải ở cùng với ai hay không? Cô âm thầm cười khổ, trước khi Lâm Hạo Sơ kết hôn, đã từng nói cho cô biết, nói anh không phải chưa từng có phụ nữ, cũng không dự định sau kết hôn sẽ bất phóng túng. Là tự mình quá ngây thơ, thực sự cho rằng dần dần cách anh càng ngày càng gần, gần đến nỗi có lúc cô ảo tưởng anh có phải đã yêu cô rồi không.

Hỷ Lạc đi trong sân trường, cúi đầu chào những giáo viên đi tới, trong lòng hơi khó chịu, cô thật đúng là quá đáng thương, chồng của mình ngoại tình, vậy mà cô thảm thương đến nỗi không có một

tí cam đảm đi chất vắn anh, có phải mình thật sự hèn mọn đến nước này. Hỷ Lạc yên lặng tản bộ, cảm thấy phía trước có người chặn lối đi của mình, tâm tình cô giảm sút, cảm đầu nhích qua bên cạnh, người kia cũng dịch qua bên cạnh. Tâm trạng Hỷ Lạc vốn không được tốt, mãnh liệt ngẩng đầu chuẩn bị nổi bão, thấy người đối diện mỉm cười với mình thì phát không ra hỏa nữa.

“Sao anh lại tới đây?” Hỷ Lạc thấy Cố Doãn bất thành linh xuất hiện thì vô cùng kinh ngạc.

Cố Doãn đưa cô một ly trà sữa, ly trà ấm nóng truyền đến làn hơi ấm áp, hương cà phê quyến rũ nhẹ nhàng bay vào trong mũi, Hỷ Lạc hít thật sâu mùi hương, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lắc đầu, “Em không nên uống.” Cà phê đối với em bé rất không tốt?

Cố Doãn sửng sốt, nhận lại trà sữa, “Làm sao vậy? Không thích? Em chẳng phải trước giờ vẫn thích vị cà phê quán họ nấu sao?”

Hỷ Lạc hơi ngại ngùng, từ chối một chút, đỏ mặt nói, “Cà phê không tốt cho em bé.”

Cố Doãn tiêu hóa nửa ngày mới hiểu được ý của cô, cậu trợn tròn con mắt, khiếp sợ bộc lộ trong lời nói, “Em... bé? Em nói em...” Cậu ta quan sát cái bụng bằng phẳng của Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc bị cậu ta nhìn đến mất tự nhiên, đi tới phía trước, “Nhìn cái gì vậy, chưa được chín tuần, sao mà nhìn ra chứ.”

Cố Doãn đuổi theo cô, “Này, anh ta biết không?”

Bước chân Hỷ Lạc khựng lại, yếu ớt thở dài, “Vẫn chưa nói anh ấy biết.”

“Còn đang tức giận chuyện bữa đó?” Cổ Doãn và cô sánh vai nhau đi đến cổng trường “Bữa đó anh, hơi quá đáng. Xin lỗi, chuyện giữa hai người anh không nên nhúng tay vào.”

Hỷ Lạc lắc đầu, trên mặt rất bình tĩnh, “Vấn đề giữa tụi em trước giờ vẫn có, chỉ là chưa bao giờ được làm sáng tỏ. Anh ấy nói không sai, từ đầu tới cuối đều là em dính chặt anh ấy không tha, e rằng, biết đâu anh ấy cũng rất phiền não?”

Cổ Doãn nhìn biểu hiện của cô, trái lại trong lòng không có chút vui sướng khi nghe nói những lời như thế, cậu yêu chiều khoác tay lên vai cô, “Đứa bé ngốc của chúng ta thì ra không ngốc chút nào nha, đại trí giả ngu nha.”

Hỷ Lạc nghiêng mặt nhìn cậu mỉm cười, cách dỗ dành của Cổ Doãn thật ấm áp giống như của Tư Niên, cô cười đến rục rĩ, “Em vẫn đang giả heo ăn thịt cọp, là anh ngốc nhìn không thấy đó. Ham muốn em lớn lắm, trước tiên muốn chiếm đoạt cái đã, sau đó mới ăn.” Nói nói, giọng nói cô dần nhỏ lại, “Nhưng thực sự theo như lời anh ấy, hình như em thật ra tiêu hóa không nổi.”

Cổ Doãn đau lòng thay cô, suy nghĩ một hồi, cậu dừng lại vịn vai Hỷ Lạc nhìn thẳng cậu, “Có muốn người anh này làm ảo thuật cho em xem không?”

Hỷ Lạc kinh ngạc há miệng, trong mắt hơi hoài nghi, “... Xác định?”

Cổ Doãn cười cười gian xảo, lấy ra một đồng xu, phản xạ dưới ánh mặt trời, đồng kim loại lóe sáng một lớp hào quang, Cổ Doãn cầm đồng xu trước mặt Hỷ Lạc xẹt qua một đường ánh sáng trắng chói mắt, “Tần Hỷ Lạc, nếu như nó biến thành hai mặt đều là hoa, em hãy suy nghĩ điều em muốn thực hiện trong cuộc đời này, thành tâm mong muốn.”

Đồng xu đó trong không trung như sao băng trong đêm tối lướt phía chân trời, trong nháy mắt rơi vào trong bàn tay to lớn của Cổ Doãn,

cậu chậm rãi mở năm ngón tay ra, Hỷ Lạc vươn tay cầm lấy nó, kinh ngạc nhìn đồng xu, thực sự hai mặt đều là hoa.

Hỷ Lạc có chút kinh ngạc vui mừng nắm tay Cố Doãn, lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ của một cô nhóc, “Sao anh làm được vậy? Là đem hai đồng xu đánh với nhau sao?” Cô cầm lấy tiền xu nghiên cứu, rồi lẩm bẩm, “Không phải vậy chứ, thực sự cũng chỉ có một à.”

Cố Doãn cười nhìn cô, thấy bộ dáng vui vẻ của cô, không nói gì, nếu như chỉ một trò ảo thuật đồng xu đơn giản thực sự có thể đổi lấy mong muốn cuộc đời này của em, thật tốt biết bao nhiêu.

Lâm Hạo Sơ ngồi trong xe, bàn tay nắm vô-lăng không ngừng siết chặt. Thấy một màn trước cổng trường từ kính chiếu hậu, lại nhìn bó hoa ly lan tỏa hương nồng đậm trên ghế phụ, bỗng nhiên cảm thấy mình có chút buồn cười, e rằng, mấy ngày nay chỉ có một mình anh mới thấy buồn bực? Mặt anh không chút thay đổi khởi động xe rời khỏi, cầm lấy bó hoa ly trên ghế phụ, ấn kính xe xuống ném ra ngoài, mùi hương hoa ly vẫn còn bồng bềnh trong xe lâu thật lâu...

Chương 41: Cối lòng

Khi Hỷ Lạc về nhà thì phát hiện đôi giày da của Lâm Hạo Sơ không có trong tủ giày, đã trễ thế này rồi, anh vẫn chưa về nhà sao? Hỷ Lạc nhìn căn phòng tối đen như mực, trong lòng thật phiền muộn, cô vẫn còn nhớ buổi tối cúp điện trước đây không lâu, Lâm Hạo Sơ đột nhiên xuất hiện, trong khoảnh khắc ở trong lồng n.g.ự.c ấm áp của anh sao mà thật đến thế, lời anh nói bên tai, anh hình như có một chút nhớ cô... Toàn bộ những thứ ấy, đều không phải là giả chứ? Còn bây giờ thì sao, dường như người đàn ông ấy tại sao lại càng đi càng xa cô.

Mấy ngày liên tiếp, cái hình thức sống chung quỵ dị này dù cả hai vẫn sống dưới cùng một mái nhà nhưng không giáp mặt nhau. Lâm Hạo Sơ cũng không giống như những ngày trước đây thỉnh thoảng gửi vài tin nhắn quan tâm cô, mấy ngày nay, dường như anh hoàn toàn quên sự tồn tại của một người tên Hỷ Lạc. Hỷ Lạc đứng ở cửa, ngón tay nhập mật mã hơi run rẩy, sau khi mở cửa sẽ vẫn giống như trước đây, toàn bộ căn phòng cứ vắng lặng sao? Mấy ngày này anh rốt cuộc đi đâu? Có lúc đến nửa đêm mới về nhà, có lúc cả đêm không hề nghe tiếng mở cửa phòng khách.

Hỷ Lạc thở một hơi thật mạnh, ấn khóa mật mã, mở cửa ngạc nhiên khi thấy đèn trong phòng khách lại có thể sáng trưng, Lâm Hạo Sơ ở nhà?

Tim Hỷ Lạc đột nhiên khổng chế không được điên cuồng đập mạnh, cô kìm chế kích động muốn đi tìm anh, yên lặng đứng ở hành lang đổi giày, rồi vào phòng mình thay quần áo. Thay quần áo ở nhà xong, xoay người thấy Lâm Hạo Sơ đứng ở cửa phòng ngủ, anh dựa

khung cửa, tay đút vào túi quần, khuy áo bị mở vài nút ngay cổ áo, vạt trước áo sơmi rộng mở như có như không lộ ra khuôn n.g.ự.c màu lúa mạch của anh.

Hỷ Lạc bị anh bất thành linh xuất hiện dọa sợ nhảy dựng lên, phục hồi tinh thần lại, cô cười ngượng ngập, "... Anh ăn cơm chưa?"

Lâm Hạo Sơ không trả lời, chậm rãi đến gần cô, anh đến trước mặt cô, đột nhiên tay vòng qua eo cô, một tay không nhẹ không nặng luồn vào vạt áo cô, trong hơi thở rõ ràng có mùi rượu nhàn nhạt, Hỷ Lạc cau mày, tay chống lên n.g.ự.c anh, "Lâm Hạo Sơ, anh đã uống rượu, mùi rượu nồng quá."

Đôi mắt Lâm Hạo Sơ nhíu lại, thấy ánh mắt của cô có chút phức tạp, đột nhiên môi anh áp vào môi cô, mùi rượu nồng nặc và mùi t.h.u.ố.c lá trộn lẫn vào nhau, ngang ngược chiếm giữ khoang miệng Hỷ Lạc, cô hơi khó chịu giãy dụa, "Lâm Hạo Sơ."

Anh hôn cô, lưỡi l.i.ế.m lấp cổ trắng ngần của cô, bàn tay nóng cháy tới trước ngực, vội vã tháo nút áo trước n.g.ự.c cô. Hơi thở Hỷ Lạc nặng nề, cô cố sức khước từ anh, cho đến khi tay anh trượt đến quần jean của Hỷ Lạc, Hỷ Lạc bỗng dưng trợn mắt, lời bác sĩ căn dặn còn vang vọng bên tai, trong ba tháng đầu là thời gian nguy hiểm nhất.

Cô dùng sức giãy dụa ra, "Lâm Hạo Sơ, đừng như vậy, em khó chịu."

Động tác Lâm Hạo Sơ dừng lại, ánh mắt u ám gắt gao nhìn chằm chằm vào cô, sau đó tay đỡ thắt lưng cô âm thầm dùng sức, "Khó chịu? Là khó chịu hay là không thích?"

Hỷ Lạc khó khăn vặn vẹo thắt lưng "Có ý gì, em không hiểu?"

Lâm Hạo Sơ nhướn mày, trên mặt không có cảm xúc, anh nhìn Hỷ

Lạc, thấy cô hơi rụt rè, cúi người đối diện cô, “Có phải hay không cho rằng... cậu ta thích hợp với em hơn? Bây giờ, không thích tôi đừng chạm?”

Hỷ Lạc cắn môi, hung hăng trừng Lâm Hạo Sơ, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, đột nhiên nghĩ đến mấy ngày nay nỗi tủi thân trong đầu óc vọt ra. Hai tay cô cố sức đ.ấ.m Lâm Hạo Sơ, “Lâm Hạo Sơ, anh lưu manh, rõ ràng là chính anh có người phụ nữ khác, còn đổ tội cho em.”

Lâm Hạo Sơ không tránh né động tác của cô, anh dùng lực đẩy Hỷ Lạc ngã xuống giường, cơ thể anh đè chặt cô, ánh mắt âm u lạnh lẽo, hai tay dùng sức nắm chặt cổ tay Hỷ Lạc, “Cậu ta nói em tôi có người khác thì em tin, đến khi nào em mới nghĩ tới thử hỏi tôi? Hay là trong lòng em căn bản tin cậu ta nhiều hơn tin tôi?”

Hỷ Lạc không muốn dây dưa với anh, co đầu gối định húc bụng dưới của anh, lại bị Lâm Hạo Sơ nhanh nhẹn tránh được, hai chân anh áp chế chân cô, cơ hồ sức lực toàn thân đều phủ lên người cô, Hỷ Lạc cảm nhận được trọng lượng toàn bộ cơ thể anh, sợ bụng bị đè, cô có phần không khống chế được thét chói tai, “Lâm Hạo Sơ, anh tránh ra cho em, anh là kẻ điên, em không muốn nói chuyện với anh.”

Lâm Hạo Sơ bị chạm vào khu mẫn cảm, đầu óc không kiểm soát được, anh tức giận nện một đ.ấ.m trên giường cạnh đầu Hỷ Lạc.

Hỷ Lạc bị dọa đến im bật, anh quát vào mặt Hỷ Lạc, “Câm miệng! Kẻ điên? Em đã sớm biết tôi là người điên! Tôi đã cảnh cáo em đừng đến trêu chọc tôi rồi, là tự mình em cố c.h.ế.t cứ quẩn lầy tôi không tha. Bây giờ thì thế nào? Muốn chạy trốn sao?” Anh cười lạnh lùng, lời nói cũng lạnh lẽo đến xương, “Tôi đã nói rồi, em trốn không thoát đâu. Tần Hỷ Lạc, cho dù tôi không yêu em, tôi cũng không cho phép em chạy khỏi tôi. Em nghĩ cũng đừng nghĩ đến.”

Hỷ Lạc ngơ ngác nhìn anh, gương mặt hàng đêm ngủ bên cạnh mình, bây giờ lại xa lạ dữ tợn khiến cô sợ hãi. Anh không yêu cô, anh vẫn không yêu cô, đến bây giờ, cô đã đào hết tất cả cũng không thể khiến anh yêu cô. Lâm Hạo Sơ, lòng của anh, rốt cuộc làm bằng thứ gì? Cô chờ đợi nằm trên giường, trong lòng hình như có thứ gì đó bị nghiền nát.

Lúc này Lâm Hạo Sơ giống như mất đi lý trí, anh có phần thô bạo xông vào thân thể của cô, lúc Hỷ Lạc cảm nhận được đau đớn, cô bắt đầu khóc, rơi lệ đầy mặt túm vai Lâm Hạo Sơ, "Lâm Hạo Sơ, dừng lại, mau dừng lại, em đau quá..."

Lâm Hạo Sơ hình như không nghe thấy giọng nói của cô một chút nào, hoàn toàn bị cơn mãnh thú trong nội tâm trói buộc đã lâu đột nhiên hồi phục chi phối chính mình, Hỷ Lạc cảm giác được phía dưới bụng truyền đến từng cơn đau buốt, cô khóc càng to hơn, "Lâm Hạo Sơ, xin anh, mau dừng lại, như vậy sẽ làm em bé bị thương."

Em bé? Em bé nào? Ai đang nói chuyện, nói cái gì? Lâm Hạo Sơ chỉ cảm thấy đầu rất đau, trong n.g.ự.c cũng như sắp bị thứ gì đó nện nóng phá vỡ chui toạc ra ngoài. Anh cảm thấy khắp người đều đau nhức, trong đầu có vài âm thanh cứ vang vọng, hình như rất nhiều người nói với anh. Nói gì đó nhưng một câu cũng nghe không rõ.

Hỷ Lạc bị đau đến sắc mặt thay đổi, cô cảm giác được phần thân dưới đau càng lúc càng rõ ràng, cảm giác được một luồng ấm nóng vọt ra ngoài, nhưng ý thức dần dần mơ hồ, cô bấu chặt cánh tay Lâm Hạo Sơ, đầu ngón tay đều bấm sâu vào da thịt anh, "Lâm Hạo Sơ... cứu em."

Lâm Hạo Sơ nhìn sắc mặt trắng bệch đôi mắt dần khép lại của Hỷ Lạc, một tiếng gọi yếu ớt "Cứu em" gọi thần trí anh quay về. Khuôn mặt của cô trong khoảnh khắc dường như trùng hợp với Tư Niên.

Cảm giác được người phía dưới không cử động, ngay cả hơi thở dường như có phần yếu ớt, anh hoảng loạn vồ vồ mặt Hỷ Lạc, “Hỷ Lạc...” Hỷ Lạc mất đi ý thức, Lâm Hạo Sơ sờ sờ trên người cô, nhiệt độ cơ thể cũng rất thấp, anh dùng lực bấm nhân trung của cô, không phản ứng, hô hấp nhân tạo, từng ngậm từng ngậm cho cô dưỡng khí, vẫn không có một chút phản ứng.

Lâm Hạo Sơ nôn nóng hốc mắt đỏ hoe, trán rịn đầy mồ hôi li ti, “Hỷ Lạc, tỉnh lại đi?... em tỉnh lại đi.”

Ánh mắt anh dời xuống phía dưới liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, trên tấm ra giường màu trắng, Hỷ Lạc ngấm một mảng m.á.u đỏ tươi, anh đỡ dẫn sưng sốt, vôi vàng tím áo khoác bọc lấy Hỷ Lạc ôm cô vôi vôi vàng vàng xuống lầu.

Nhìn ba chữ ‘Đang phẫu thuật’ bật sáng, Lâm Hạo Sơ chán nản ngồi trước cửa phòng phẫu thuật. Nhìn m.á.u trên người mình, trên tay đầy m.á.u đỏ, một mảng đỏ lóa mắt đã khô cạn, nhưng phảng phất quanh người đều tản ra mùi m.á.u tanh nồng nặc. Con? Bọn họ lúc nào có con, tại sao Hỷ Lạc cái gì cũng không nói? Anh cúi đầu nhìn một mảng sắc đỏ ấy, đó là con anh và Hỷ Lạc...?

Cuộc phẫu thuật tiến hành hơn hai giờ, đứa bé trong dự đoán không có khả năng giữ được. Cơ thể Hỷ Lạc vốn yếu, hơn nữa sảy thai mất m.á.u quá nhiều, vẫn hôn mê còn chưa tỉnh lại. Lâm Hạo Sơ nhìn gương mặt cô không có một chút sức sống, bỗng nhiên rất sợ khi cô tỉnh lại phải đối diện với cô.

Anh nắm tay cô, tay cô rất mềm, ngón tay trắng nõn thon dài rất thích hợp chơi đàn dương cầm, nhớ đến cảnh lần đầu tiên cùng Tư Niên đến Tần gia, Hỷ Lạc lúc đó vẫn còn là một bé gái, khoảng sáu, bảy tuổi, cột tóc đuôi ngựa cao cao, mặc váy bằng vải bông màu trắng, ngồi trước đàn dương cầm.

Chiếc cổ cao trắng nõn trong ánh nắng chiều phác thảo ra một độ cong mỹ lệ. Dáng ngồi phẳng phiu, ngón tay trên phím đàn, mỗi lần

hạ xuống, mỗi một nốt nhạc vang lên, đều khiến anh thấy sống sờ đứng ở cửa.

Kết thúc một khúc nhạc, Hỷ Lạc nghiêng mặt, đón những tia nắng, cười với Tư Niên đứng trước cửa, "Anh hai, anh về rồi?" Nụ cười này thường luôn quanh quẩn trong đầu anh, anh không cảm thấy mình sẽ động tâm đối với một lolita mới sáu, bảy tuổi năm ấy, đó có lẽ chỉ là một loại yêu thích, một loại tình cảm kỳ lạ giống như của anh trai đối với em gái.

Bởi vì nụ cười đó, khiến cho anh trong đêm mùa hạ đen như mực, chỉ là ở trong xe thoáng nhìn qua, liền nhận ra người con gái lạc đường lưỡng lự đứng ở ven đường là Tần Hỷ Lạc, cho dù đã qua mười lăm năm, anh vẫn nhận ra cô.

Anh cầm tay cô lên hôn, đôi môi phủ lên bàn tay lạnh giá của cô, Tần Hỷ Lạc, em nói anh biết đi, cảm giác như vậy là gì? Vì sao anh có thể đối với em tuy chỉ là thoáng nhìn mà đến tận lúc này mãi mãi không quên?

Chương 42

Sau khi Hỷ Lạc tỉnh lại vẫn rất im lặng, thậm chí không mở miệng truy hỏi chuyện đứa bé, mẫu tử liên tâm, tuy chỉ là chín tuần ngắn ngủi, thế nhưng cô vẫn cảm ứng được? Đó là loại cảm giác trong cơ thể mình thiếu đi một khối gì đó.

Cô chỉ là rất ít nói chuyện, thường thường chỉ nhìn một chỗ đến xuất thần rất lâu, cũng rất ít nói với Lâm Hạo Sơ, ánh mắt cũng rất khi giao nhau.

Lâm Hạo Sơ nhìn cô cúi đầu uống nước, suy nghĩ một lát rồi nói, “Để anh gọi điện thoại cho mẹ.” Khi xảy ra chuyện rất cuống cuống không kịp thông báo cho Tần Vĩ Thâm và Chung Tinh.

Hỷ Lạc ngẩng đầu rất nhanh, khi bắt gặp ánh mắt Lâm Hạo Sơ thì nhanh chóng cúi đầu, giọng nói lúng túng, “Không nên... em không muốn họ lo lắng.” Hơn nữa, nếu Tần Vĩ Thâm và Chung Tinh mà biết, Lâm Hạo Sơ sẽ rất khó xử lắm? Lòng Hỷ Lạc chua xót, vì sao đến bây giờ, bản thân còn phải bận tâm đến cảm thụ của anh như thế.

Lâm Hạo Sơ yên lặng đóng cửa phòng bệnh, anh lấy điện thoại di động ra, vuốt vuốt thật lâu, rồi thông điện thoại với Diệp Hồng, “Có thể... đến tổng viện quân khu một chuyến không?”

Diệp Hồng ở bên kia lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không vạ nổi bất đắc dĩ Lâm Hạo Sơ làm sao có thể gọi điện thoại cho bà, bà là người rất hiểu ý không hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ là hỏi một cách rõ ràng khoa và sở phòng bệnh liên tắt máy.

Lâm Hạo Sơ đứng cuối hàng lang thật lâu, gió lạnh từ cửa sổ phần phật thổi tới. Cửa thang máy mở, vô thức nghiêng đầu nhìn thoáng qua, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Cố Doãn đang vội vàng từ trong đi ra. Anh hơi bất ngờ vì Cố Doãn lại đột nhiên xuất hiện, liền nghĩ đến, trong lòng có phần khác thường, cô ấy gọi cậu ta tới?

Cố Doãn thấy Lâm Hạo Sơ, hùng hùng hổ hổ hướng anh bước nhanh tới, hung hăng vung nắm đấm muốn đánh vào mặt anh, Lâm Hạo Sơ nhanh chóng tránh được. Anh thuận thế nắm cánh tay Cố Doãn bẻ ra phía sau, Cố Doãn bị anh xoay người áp chế vào tường. Lâm Hạo Sơ mặc dù chân bị thương, cũng rời khỏi quân đội gần bảy năm, nhưng vẫn còn tố chất đã được huấn luyện, thân thủ phản ứng rất linh hoạt, tay anh hơi dùng lực, trên trán Cố Doãn liền chảy vài giọt mồ hôi.

Trong hơi thở ồm ồm của Lâm Hạo Sơ chứa đựng sự ẩn nhẫn cùng tức giận, "Cố Doãn, tôi cảnh cáo cậu, cách xa cô ấy một chút."

Sắc mặt Cố Doãn hơi trắng, nhưng vẫn bày ra một nụ cười, "Làm sao vậy? Bây giờ bắt đầu căng thẳng rồi, nói ra anh có phải căng thẳng hay không... Anh biết anh bắt không được cô ấy? Anh sợ?"

Hơi thở Lâm Hạo Sơ nghẹn lại, là... sợ sao? Trên mặt anh vẫn là vẻ bình tĩnh nghiêm túc không hiện một tia rối ren, "Tần Hỷ Lạc nếu đã lấy tôi, thì cả đời cô ấy là vợ của tôi, cậu ít ở đây tự cho mình là thông minh đi."

Cố Doãn cười nhạo, "Nếu anh đã chắc chắn như thế, thì bây giờ sợ cái gì? Cần gì phải để ý tôi ở hay không ở bên cạnh cô ấy như thế?"

Khí lực trên tay Lâm Hạo Sơ tăng thêm vài phần, "Đừng tưởng rằng cậu giỏi trò tiểu xảo như thế tôi không nhìn ra, ngày đó trước cổng trường, cậu đã thấy xe của tôi."

Cơ thể Cố Doãn cứng ngắc trong một giây, lập tức khôi phục bình thường, “Thì tính sao, tôi và Hỷ Lạc đi ngay đứng thẳng, không giống người nào đó, cùng tình nhân cũ dẫu là ngó ý còn vượn tơ lòng.”

Lâm Hạo Sơ lạnh lùng cười cười, “Tìm người điều tra tôi? Nói thử xem, điều tra được những gì rồi?”

Cố Doãn dùng sức vùng ra, vì cơ thể bị kìm hãm nên giọng nói hơi hỗn hển, “Nên biết những điều không nên biết, tôi đều tra ra hết, có muốn tôi nói cho Hỷ Lạc biết không, vì sao anh và người bác sĩ kia dây dưa không rõ, có muốn nói cho cô ấy biết, anh và bác sĩ kia đã...”

“Hạo Sơ, con làm gì?” Diệp Hồng không biết từ lúc nào đứng ở cách đó không xa nhìn cảnh hai người tranh chấp, Lâm Hạo Sơ buông tay cậu ta ra, không có trả lời lời Diệp Hồng.

Trán anh giật giật, Cố Doãn rốt cuộc đã biết được bao nhiêu, đã điều tra được những gì.

Cố Doãn đến gần Lâm Hạo Sơ, nhếch khóe môi cười khế, “Lâm Hạo Sơ, anh từ từ ngấm lại, Hỷ Lạc theo anh, có thể nhận được gì?” Lời nói ám chỉ của cậu ta khiến tâm tư Lâm Hạo Sơ chùng xuống, anh biết rõ, trong tích tắc đó, anh không có ý thức, không có một chút lý trí. Bệnh của anh đã đến tình trạng không kiểm soát được, biết đâu, lần này là đứa bé, thế còn lần sau? Toàn thân đều dường như kiệt sức lùi về phía sau một bước, nặng nề tựa trên vách tường.

Cố Doãn đi ngang qua Diệp Hồng, hơi gật đầu chào hỏi, hướng phòng bệnh đi rất nhanh. Diệp Hồng đi đến cạnh Lâm Hạo Sơ, tay phân vân chần chừ, vẫn là nhẹ nhàng đặt trên vai anh, “Đầu nghĩ như thế nào, thì làm như thế đó đi. Nói ra, con bé mới biết được.”

Lâm Hạo Sơ cúi đầu, khước miệng nhếch lên một cách cay đắng, “Bà có tư cách gì mà nói tôi, tôi ra vẻ đạo mạo không phải đều từ trong khuôn các người di truyền hay sao?”

Diệp Hồng trầm mặc một hồi, cũng không phản bác anh, bà cúi đầu thở dài, “Tim con người, có thể chịu được tổn thương mấy lần?”

Lâm Hạo Sơ ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Diệp Hồng, lần đầu tiên gần như thế, cả hai bình tâm tĩnh khí nhìn chăm chú như thế, Diệp Hồng cười ôn hòa, tay bà cầm tay lạnh băng của anh, “Khi mẹ hiểu ra thì đã quá muộn, cho nên không hy vọng con đến khi mất đi mới hiểu ra. Tự bản thân mình hỏi cho rõ ràng, đối với con bé, rốt cuộc là tình cảm gì.”

Âm thanh giày cao gót của Diệp Hồng quanh quẩn tại hành lang, một mình Lâm Hạo Sơ yên lặng dựa vào tường, Hỷ Lạc, bây giờ anh... mất em rồi sao?

Cố Doãn ngồi trên sofa trong phòng bệnh, nửa ngày đều không nói gì, Hỷ Lạc cắn cắn môi, cười nói, “Anh muốn uống nước không?”

Cố Doãn nghe vậy nhìn về phía cô, cái mặt đen muốn nổ tung bất cứ lúc nào, “Nếu như anh không gọi điện thoại, có phải em định ai cũng không thèm nói, cứ bị ức h.i.ế.p im lìm không chịu hé răng như thế.”

“Ức hiếp?” Hỷ Lạc sững sốt, lập tức cười ra tiếng, “Ức h.i.ế.p gì chứ? Tại không cẩn thận ngã sấp xuống thôi...” Nói xong lời cuối cùng thì thấy mặt Cố Doãn càng lúc càng u ám, cô thức thời cầm miệng.

Diệp Hồng đẩy cửa đi vào, Hỷ Lạc thấy bà hơi giật mình, không nghĩ tới Lâm Hạo Sơ sẽ gọi bà đến chăm sóc mình, Diệp Hồng đi đến ngồi mé giường, “Mẹ tìm bác sĩ hỏi qua rồi...” Bà có hơi dăm chiêu

suy nghĩ nhìn Cố Doãn ngồi trên sofa, Hỷ Lạc hiểu ý, “Không sao đâu, đây là bạn chơi từ nhỏ của con, cũng gần giống như anh trai con.”

Diệp Hồng nắm tay Hỷ Lạc, thở dài, “Lần này là Hạo Sơ sai, nó cũng rất tự trách mình. Là chúng ta sơ sót, không quan tâm các con nhiều hơn, xuất viện rồi thì về nhà, mẹ từ từ giúp con điều dưỡng cơ thể. Bác sĩ nói con bình phục tốt lắm, yên tâm, các con còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội.”

Hỷ Lạc không nói gì, cười cười.

Cố Doãn đột nhiên đứng dậy, cậu nắm chặt tay, dẫn xuống cơn giận đang mọc lên bùng bùng, “Tôi còn có việc đi trước, hai người cứ nói chuyện.” Không đợi Hỷ Lạc và Diệp Hồng nói, cậu liền đi ra phòng bệnh, ngọn lửa trong lòng cũng không đè xuống được, cậu hung hăng nện một đ.ă.m vào vách tường, dọa mấy y tá đang đi mặt mày tái mét nhanh chóng chạy qua cậu.

Lâm Hạo Sơ đứng ở cách đó không xa nhìn cậu ta, Cố Doãn bỗng dừng đi qua túm lấy áo Lâm Hạo Sơ, “Anh là thằng khốn, rõ ràng đã từng kết hôn, vì sao cái gì cũng không nói cho Hỷ Lạc, bác sĩ kia là vợ trước của anh, vì sao không nói cho Hỷ Lạc, lẽ nào cô ấy trong mắt anh ngay cả điều cần thiết phải giải thích đều không có sao?”

Lâm Hạo Sơ gỡ tay cậu ta ra, không một tia hoảng loạn nhìn thẳng vào mắt cậu ta, “Vâng, chúng tôi đã từng lĩnh giấy kết hôn ở nước ngoài, nhưng cũng ly hôn rất nhanh. Tôi nghĩ không có gì hay để nói, bởi vì đó đã là chuyện quá khứ rồi.”

Hô hấp của Cố Doãn không ngừng tăng thêm, “Anh thật đúng là... thằng khốn.” Cậu đến gần Lâm Hạo Sơ, dẫn từng chữ một, “Tôi nhất định phải mang Hỷ Lạc rời khỏi anh.”

Lâm Hạo Sơ đón nhận ánh mắt cậu ta, từng chữ rõ ràng mà nói, “Ngoại trừ tự chính cô ấy, những người khác ai cũng đừng nghĩ

mang cô ấy rời khỏi tôi.”

Cố Doãn nắm chặt nắm đấm, khớp ngón tay đều bị nắm chặt đến phát đau, “Vì sao? Không yêu cô ấy thì trói buộc cô ấy có ý nghĩa gì, anh có thể buông bác sĩ kia, vì sao cô ấy lại không thể?” Nói xong, sống lưng Cố Doãn căng cứng, cậu chăm chú nhìn vào môi Lâm Hạo Sơ, cho dù nếu không cam nguyện, vẫn mong muốn anh ta có thể có câu trả lời, một đáp án mang lại hạnh phúc cho cô.

Lâm Hạo Sơ trầm mặc thật lâu, ánh mắt anh thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng cũng bình tĩnh, “Tại sao tôi phải nói với cậu?” Suy nghĩ một chút, anh lại nói với Cố Doãn, “Tôi có thể nói chính là, những thứ cậu biết không phải như cậu nghĩ, tôi sẽ cho Hỷ Lạc một lời giải thích.”

Chương 43: Sóng ngầm

Buổi tối, Hỷ Lạc ngủ trên giường rất không an ổn, giống như mơ thấy ác mộng, trong miệng thầm lí nhí gì đó, nghe không rõ ràng. Lâm Hạo Sơ cũng vẫn không có ngủ, anh đứng dậy ngồi vào ghế kê bên giường, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên hàng mày đang nhíu lại của cô, Hỷ Lạc, là anh khiến em ngay cả ngủ cũng đau khổ đến vậy sao?

Nhìn vẻ mặt cô lúc ngủ, đến phát ngốc, Hỷ Lạc hình như bị cái gì giật mình tỉnh giấc, trên trán hơi ẩm ướt, vài sợi tóc dính bết trên trán, bắt gặp ánh mắt Lâm Hạo Sơ, hai người im lặng nhìn đối phương. Ban đêm tĩnh mịch, ngay cả không khí hình như cũng ngừng lưu động. Hỷ Lạc cầm tay anh, Lâm Hạo Sơ nắm vào trong chần, đem cô ôm vào trong lòng. Vén tóc mai trên trán cô, nhẹ nhàng hôn, nói nhỏ bên tai cô, "Xin lỗi... xin lỗi vì tất cả."

Hỷ Lạc nghiêng mặt chôn trong n.g.ự.c anh, thật lâu không nói gì, Lâm Hạo Sơ không biết cô đang suy nghĩ những gì, trước đây Tần Hỷ Lạc rất đơn thuần, anh từ một ánh mắt một động tác của cô là có thể hiểu thấu cô, hiện giờ, cô cũng bắt đầu giỏi che giấu rồi, khi cười không nhất định là đang vui, mà khi không cười cũng không nhất định là đang buồn. Tim Lâm Hạo Sơ như có vật gì đó càng nén càng chặt, mấy lần muốn mở miệng nói gì đó, cũng không biết nên nói cái gì, nên mở miệng ra sao, muốn nói nhiều lắm, ngay cả bản thân anh cũng không rõ tâm tư của mình.

Hỷ Lạc từ từ nhắm hai mắt, hơi thở vẫn rất nhẹ, đợi đến khi Lâm Hạo Sơ cúi đầu nhìn cô, bỗng nhiên thấy khóe mắt cô ươn ướt, anh vùi vào cần cổ cô, cái loại cảm giác mà trái tim bị vật gì đó đè nén

càng mãnh liệt hơn, “Em... vẫn còn giận sao?”

Hỷ Lạc lắc đầu, giọng mũi rất nặng, “Không có.”

Cầm cửa Lâm Hạo Sơ cọ cọ vào cổ cô, râu vừa mới mọc châm vào cô hơi ngứa, cánh tay anh vòng bên hông cô siết chặt, “Hãy tin anh, sau khi ở cùng em anh không có làm chuyện thương tổn đến hôn nhân chúng ta.”

Hỷ Lạc “Ừm” một tiếng xem như trả lời.

Lâm Hạo Sơ có chút bức mình, cảm thấy Hỷ Lạc như thế này khiến anh không biết làm thế nào, anh tiếp tục nói, “Anh chỉ đưa cô ấy về nhà, không có gì, tối đó... cô ấy uống quá nhiều, vốn muốn cho thư ký Ngô săn sóc cô ấy, nhưng thư ký Ngô có chuyện gì không đến được, anh...”

“Lâm Hạo Sơ.” Hỷ Lạc ngẩng đầu nhìn anh, trong đồng tử màu nâu nhạt lóe một tia sáng nhỏ, “Đêm đó... vì sao bỗng dưng nổi giận?”

Lâm Hạo Sơ sững sốt một lát, sau đó hơi mất tự nhiên dời ánh mắt, cup mắt không nói chuyện.

“Đêm đó, có phải anh không khống chế được không?” Tuy rằng cuối cùng ý thức cô đã mơ hồ, thế nhưng vẫn cảm giác được rõ ràng sự khác thường của anh, con người thô bạo hoàn toàn không nghe lời giải thích kia, không phải anh lúc bình thường.

Lâm Hạo Sơ vẫn trầm mặc, anh hiểu rõ hơn so với ai khác, đêm đó bản thân rốt cuộc rơi vào trong tình trạng gì, trong đầu có rất nhiều người đang nói với anh, nói những thứ không có một chút logic, nhưng chính ý thức bản thân dường như đang bồng bềnh trong một góc nào đó, thế nào cũng bắt không được, chỉ có thể tùy ý để bản thân không ngừng thương tổn cô. Anh có chút thống khổ nhắm mắt.

Hỷ Lạc ngẩng đầu lên, thấy vẻ đấu tranh trên gương mặt anh, cô cúi

đầu, âm thanh rất nhỏ, “Lâm Hạo Sơ, anh biết vì sao em một mực muốn lấy anh không?”

Lâm Hạo Sơ mở mắt, im lặng chờ đáp án của cô, vấn đề này, vẫn khiến anh dù suy nghĩ trăm lần vẫn không hiểu được.

“Khi đó, em đứng ở ven đường, ban đêm tối như mực, toàn bộ thế giới đều hình như màu đen, em đi rất lâu, mệt c.h.ế.t đi được. Em tự nói với chính mình, nếu như đợi được một người vừa đẹp trai vừa tốt bụng đến cứu em, em sẽ lấy anh ta.” Nói đến đây cô cười rất vui vẻ, giống như đang nghĩ đến một chuyện gì đó vui nhất, “Khi đó thực sự rất ngốc có phải không? Tuy rằng nghĩ như vậy, thế nhưng, đợi đến khoảnh khắc anh xuất hiện, em cũng không cho rằng muốn lấy anh ngay lập tức. Cho đến lúc ngồi trong xe, anh để em gối lên vai anh mà ngủ. Giữa chừng em tỉnh lại, khi còn chưa mở mắt ra, em cảm thấy được mùi vị trên người anh... là mùi của anh trai.”

Lâm Hạo Sơ ngây ngốc mà nghe, Hỷ Lạc tiếp, “Anh trai trong lòng em, là người có khả năng bảo vệ em nhất, khiến em có cảm giác an toàn nhất, khi đó, em đã nghĩ đến, trên người đàn ông này có mùi của anh trai. Cho nên, em phải lấy anh ấy.” Cô nghiêng mặt nhìn anh, trên mặt là nụ cười ấm áp, “Bởi vì... anh ấy có thể bảo vệ em.”

Lâm Hạo Sơ nhìn nụ cười của cô, có chút xấu hổ, anh càng tự trách chính mình, bảo vệ? Anh có thể không?

Hỷ Lạc ngồi dậy, muốn xoay người cùng anh mặt đối mặt, Lâm Hạo Sơ cẩn thận nâng cô dậy, Hỷ Lạc thở một hơi thật mạnh, “Lâm Hạo Sơ, bây giờ em đã không cần bảo vệ. Bởi vì trong thời gian hôn nhân, anh khiến em càng ngày càng dũng cảm. Bây giờ, sau này, điều chúng ta cần là tương trợ trong lúc hoạn nạn, không xa không rời, em bị anh hại thành như vậy, anh đừng nghĩ sẽ bỏ được em, cũng đừng lấy cớ vì bệnh tình của anh nên không muốn làm tổn thương em, tất cả em đều không chấp nhận. Nếu anh đã không

ngoại tình, thì em phải vùng lên, anh thiếu em một đứa bé, thiếu em một phần hạnh phúc, em muốn anh phải trả lại gấp bội cho em.”

Lâm Hạo Sơ thấy cô lúc này, dưới ánh đèn, chợt cảm thấy tia sáng trong mắt cô hơi chói mắt, Hỷ Lạc đã hiểu rõ anh như thế, biết anh lúc này đang đấu tranh, cho nên cô ấy đã sớm cắt đứt con đường lui của anh, trước tiên là ngăn chặn ý nghĩ rời khỏi của anh, lẽ nào đến bây giờ em vẫn không oán giận anh một chút nào sao, Hỷ Lạc?

Môi anh mím lại từ từ mềm mại, biến thành một độ cong rất đẹp, “Tần Hỷ Lạc, ai cho em nói chuyện kích động nhiều như thế, muốn sắc c.h.ế.t anh sao.”

Hỷ Lạc cười, cười đến hài lòng, nụ cười đó quét hết khói mù của anh, “Chưa từng nghe qua câu mưa dầm thấm đất sao? Nói không chừng biết đâu sau này có thể làm cho bí thư Lâm càng ngày càng dễ dãi ngon dễ ngọt.”

Lâm Hạo Sơ cười, ánh mắt đầy yêu thương, “Anh sẽ cố.”

Hỷ Lạc gật đầu, sau đó thoải mái dựa vào vai anh, tâm tình tốt, thật tốt, rốt cục nông nô đã vùng lên ca bài ca chiến thắng rồi, sau này xem em xử lý anh như thế nào.

Lâm Hạo Sơ thay cô đắp chăn, nhưng trong lòng ngổn ngang trăm mối, có rất nhiều vấn đề từng cái từng cái mở ra trước mặt Hỷ Lạc, nhưng mà bây giờ, thấy gương mặt tươi cười của cô, anh làm sao mà mở miệng giải thích được.

Ngày kế tiếp ban ngày Lâm Hạo Sơ có việc, Diệp Hồng đến giúp Hỷ Lạc, đã khuya rồi mà Lâm Hạo Sơ chưa đến, cô vô cùng buồn chán xem TV, mắt liếc chiếc di động đang im lặng nằm đó, bĩu môi. Đối với người nào đó quả thật là không thể ôm kỳ vọng quá cao nha.

TV chuyển đến một kênh, Hỷ Lạc buồn chán ném điều khiển từ xa,

thông thường những tin phát sóng trực tiếp đều sẽ là những tin truyền trực tiếp từ hiện trường, Hỷ Lạc neho mắt xem, có chút buồn ngủ. Nữ phóng viên trong bản thời sự đưa tin, “Tại khu nhà Nam Uyển ở tầng tám trên đường Hồ Nguyệt trong thành phố xảy ra sự cố nổ khí gas, dẫn đến cả tòa nhà xảy ra hỏa hoạn, hiện tại bộ phận phòng cháy chữa cháy đang khẩn trương cứu viện, xin mời xem hiện trường đưa tin.”

Hỷ Lạc nhìn cảnh tượng hiện trường hỗn loạn, trong lòng thốn thức, lấy cái điều khiển của máy điều hòa nâng cao thêm vài độ, cảm thấy rất lạnh.

Bản tin trong TV còn đang tiếp tục, ý thức của Hỷ Lạc bắt đầu hơi mơ hồ, khi sắp thiếp đi thì chợt nghe âm thanh quen thuộc trong TV truyền đến, là Lâm Hạo Sơ, cô bỗng dưng mở mắt ra, thấy anh ở hiện trường đèn đuốc sáng trưng, nói một cách điềm tĩnh lão luyện các loại lý do từ chối từ phía chính phủ, Hỷ Lạc hơi buồn cười, anh ấy thế này và anh lúc ở nhà thật đúng là hai con người khác nhau rõ ràng.

Nữ phóng viên kia đột nhiên phát biểu, “Bí thư Lâm sao anh đột nhiên xuất hiện ở đây? Chuyện này đã nhanh chóng báo cáo đến phòng chính phủ rồi sao?”

Lâm Hạo Sơ tựa hồ suy nghĩ một chút, anh nói, “Việc khẩn cấp trước mắt là phải lập tức xử lý tốt vấn đề trị an của quần chúng xung quanh hiện trường, những vấn đề khác chúng tôi sẽ nói sau được không?” Nói xong mỉm cười gật đầu với nữ phóng viên, tiếp theo ống kính chuyển tới cảnh Lâm Hạo Sơ và một số dân chúng tại hiện trường trao đổi lẫn nhau.

Khi đang xem đến buồn tẻ, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt Hỷ Lạc, là bác sĩ Giang? Cô ấy ở đó sao? Hỷ Lạc âm thầm thở dài, bác sĩ Giang thật đúng là không may.

Y tá đến kiểm tra phòng, thấy trong phòng bệnh Hỷ Lạc chỉ có một mình cô, một bên điện thông tin một bên nói chuyện phím với cô, “Đêm nay Bí thư Lâm không đến sao? Sắp đến giờ đóng cổng rồi.”

Hỷ Lạc sửng sốt, lại nhìn thời gian, đã trễ thế này rồi ư? Y tá đi rồi, Hỷ Lạc cầm lấy điện thoại di động ấn dãy số của Lâm Hạo Sơ, bên kia vẫn rất ầm ĩ, xem ra anh còn đang ở hiện trường, Hỷ Lạc sợ anh nghe không rõ ràng lắm, nói lớn một chút, “Đêm nay anh không thể tới hả?”

Lâm Hạo Sơ đi đến một góc yên tĩnh, xem thời gian trên di động, “Xảy ra sự cố, có thể về không kịp, anh gọi mẹ đến chăm em.”

Hỷ Lạc nằm xuống kéo chăn, “Không cần, một mình em cũng được rồi, hiện giờ em có thể xuống giường rồi, không cần người chăm sóc.”

Lâm Hạo Sơ trầm mặc một hồi, “Hỷ Lạc, trời sáng anh sẽ đến thăm em.”

Hỷ Lạc cong khóe môi cười, “Ừm, vậy em cúp máy đây.”

“Hỷ Lạc...” Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên gọi cô, anh do dự một hồi, “Ngày mai anh có chuyện muốn nói với em.”

“Sao bây giờ không nói?”

“Anh muốn nói trực tiếp với em, ngoan, ngủ ngon.” Lâm Hạo Sơ ngắt điện thoại, thở một hơi thật mạnh, thấy Giang Nhất Ninh đứng ở phía xa nhìn qua bên này, anh day day huyết thái dương đi tới phía cô.

Sáng ngày kế tiếp, Hỷ Lạc còn chưa kịp thức dậy thì bị cảm giác ngứa ngứa trên mặt làm cho tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy gương mặt

phóng đại của Lâm Hạo sơ trước mặt, anh cười véo mũi cô, "Tĩnh rồi? Đứng lên đánh răng rửa mặt, anh mang cho em cháo cá tuyết của Vinh Mẫn Lầu nè."

Hỷ Lạc hơi nể nửa ngày mới mơ mơ màng màng ngồi dậy, cô dụi dụi mắt, "Lâm Hạo Sơ, bây giờ mới mấy giờ, sao anh tới sớm như vậy?"

Lâm Hạo Sơ vừa mở nắp hộp cháo, vừa trả lời cô, "Tối hôm qua bận đến lúc khuya, không có gì thời gian ngủ liền trực tiếp đến đây luôn."

Hỷ Lạc rửa mặt xong xuôi, ngồi ở sofa ăn cháo, "Anh có muốn ngủ một lát không, lát sau em gọi anh."

Lâm Hạo Sơ lắc đầu, "Không được, ngày hôm nay còn có rất nhiều việc, chút nữa anh phải đi." Anh cầm lấy áo khoác len trên ghế sofa khoác cho Hỷ Lạc, Hỷ Lạc chìa tay ngoan ngoãn nghe theo, Lâm Hạo Sơ cài nút cho cô, "Hôm nay vẫn là để mẹ đến chăm em, cả ngày hôm nay anh không có thời gian để đến, chuyện tối qua còn rất nhiều việc xảy đến."

"Khỏi, anh không cần lo cho em, lo việc anh là được rồi."

Lâm Hạo Sơ xoa xoa gương mặt cô, "Hỷ Lạc, đợi anh giải quyết xong việc này, anh dẫn em đi du lịch? Có được hay không, trả lại em một tuần trăng mật."

Hỷ Lạc hơi lo sợ vì được yêu thương quá, cô trợn mắt nhìn, tay sờ sờ trán Lâm Hạo Sơ, "Anh phát sốt rồi?"

Lâm Hạo Sơ cũng không phản ứng lời trêu chọc của cô, kéo tay cô nắm trong lòng bàn tay mình, "Anh đi đây, buổi tối lại đến thăm em." In một nụ hôn trên trán cô liền rời khỏi.

Một mình Hỷ Lạc thật ngọt ngào mà ăn cháo cá tuyết, khi y tá đi vào, thấy tâm tình vô cùng tốt của Hỷ Lạc liền trêu ghẹo, "Bà Lâm

thật hạnh phúc, Bí thư Lâm trời còn chưa sáng đã tới rồi, Tiểu Mạnh trực ban thấy anh ấy thì mở cửa cho vào, anh ngồi ở cửa chờ suốt, nói sợ đánh thức cô.”

Hỷ Lạc nghe lời cô nói, trong lòng thật mềm mại, Lâm Hạo Sơ thật đúng là chàng ngốc.

Vừa lúc có hộ lý của bệnh viện vào giao báo, y tá tiện tay đưa tới, Hỷ Lạc mở ra vừa nhìn liền bị đầu đề bài báo làm cho chấn động...

Chương 44: Sóng gió

Cô y tá thấy cô không nói, đến gần để xem, trên mặt báo to như thế, trên tấm ảnh chụp được bóng lưng của một người đàn ông và một phụ nữ, bảng hiệu màu đỏ của hotel phía sau loan một lớp ánh sáng như màu cầu vồng, câu hỏi đưa ra trên tit bài báo: Vị lãnh đạo nào đó trắng trợn công khai thương cảm dân sinh? Đúng là yêu thương vợ trước!

Bản tin mặc dù không chỉ đích danh họ tên là Lâm Hạo Sơ, nhưng từng câu từng chữ vẫn là ngấm ngấm hại người, còn đem đoạn đối thoại của phóng viên lúc hỏi Lâm Hạo Sơ sao đột nhiên xuất hiện ở hiện trường công bố trên mặt báo. Thậm chí nội dung còn bao quát toàn bộ quá trình yêu đương của Lâm Hạo Sơ và Giang Nhất Ninh và khoảng thời gian kết hôn cùng với thời gian ly hôn vân vân, không phân lớn nhỏ.

Hỷ Lạc chờ dẫn mà nhìn, trong ánh mắt chỉ thấy được mỗi hai chữ 'vợ trước'. Tuy rằng trong bài báo không nêu tên người phụ nữ kia, thế nhưng bóng lưng ấy cô nhận ra, đây chính là nguyên nhân Lâm Hạo Sơ vẫn không tiếp nhận sự điều trị của Giang Nhất Ninh, còn có, Giang Nhất Ninh còn nói, đợi người ấy quay đầu lại chính là Lâm Hạo Sơ? Hỷ Lạc cứng người ngây ngốc ngồi một chỗ.

Cô y tá hơi lo lắng khẽ vỗ bờ vai cô, "Cô.....Lâm, cô không sao chứ?"

Cô Lâm? Hỷ Lạc chậm nửa nhịp quay đầu lại nhìn cô y tá, cười một cách khó khăn "Không có việc gì." Cô xem báo, bất thành linh cầm lấy tờ báo đứng lên, cô y tá bị cô dọa nhảy dựng, "Cô Lâm, cô làm sao vậy?"

Hỷ Lạc nắm chặt tờ báo không nói gì, cô hoảng loạn chạy ra bên ngoài, cô y tá ở phía sau gọi cô cô cũng không để ý tới. Đến dưới lầu, khi chặn một chiếc xe mới phát hiện bản thân chạy ra quá cuống cuồng, ngay cả ví tiền cũng không mang. Cô ngại ngần xuống xe, một người mặc đồ bệnh nhân, thần thờ lê bước trên phố vào ngày đông, hứng lấy ánh mắt ngạc nhiên của người đi đường cũng không có một chút cảm giác.

Cố Doãn mở cửa, nhìn Hỷ Lạc bị đông cứng lạnh run lên, cậu vội vàng kéo cô vào nhà, mở lò sưởi chạy số lớn nhất, tìm tấm chăn lông bao bọc cô kỹ lưỡng, đem ly sữa nóng đưa cho cô, "Em điên rồi có phải không? Ngày lạnh như thế mà em cứ như thế ra ngoài, vốn dĩ còn chưa khỏe lại, lại bị công đến bệnh thì phải làm sao?"

Môi Hỷ Lạc đều rét cọng đến trắng bệch, vẫn run cầm cập, cô cầm tờ báo đưa cho Cố Doãn, "Ngày đó, người ấy là cô ấy sao?"

Cố Doãn nhận lấy tờ báo, thấy bản tin trên ấy cũng sững sốt một hồi, sau đó trầm mặc hồi lâu. Hỷ Lạc cũng không thúc giục cậu, ngồi im lặng, Cố Doãn tâm tình nặng nề nhìn Hỷ Lạc, hơn nửa ngày mới nói, "Anh ta vẫn chưa nói gì cho em sao?"

Tay Hỷ Lạc cầm cái ly run rẩy một hồi, ngẩng đầu lên nhìn Cố Doãn, "Anh cũng biết rồi sao?" Cô cười đau khổ, tất cả mọi người đều biết, chỉ mỗi mình cô.

"Biết đâu, anh ta cảm thấy chưa đúng lúc mới không nói em biết." Cố Doãn buồn bực cào cào tóc, "Lúc đó bọn họ cũng chỉ là lãnh cái giấy kết hôn thôi, cái gì cũng chưa có liên lý hôn ngay, việc bên trong khẳng định có cái gì chúng ta không biết được, em chờ anh ta tự mình giải thích với em rồi hẳn nói. Dừng để bản thân mình đi vào chỗ bế tắc."

Hỷ Lạc cơ thể còn đang run run, hàm răng cũng run lên, Cố Doãn xem bộ dáng của cô có chút lo lắng, "Em ra ngoài... anh ta có biết

không? Có đem di động không? Nếu không anh gọi điện cho anh ta?”

Hỷ Lạc lập tức ngẩng đầu cắt ngang cậu, “Đừng... bây giờ em không muốn thấy anh ấy.”

Cố Doãn ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

Lâm Hạo Sơ xoa bóp cái trán đang đau lâm râm, thư ký Ngô đứng trước bàn làm việc sắc mặt nghiêm trọng, “Tôi đã ủy thác Văn Kiệt toàn quyền giải quyết kiện toàn soạn này ra tòa rồi, nhưng mà bây giờ khá phiền phức chính là cấp trên rất xem trọng ảnh hưởng chuyện này, ngoại trừ những người phía trên, Ủy ban kỷ luật phòng chừng sẽ lập tức tìm anh nói chuyện.”

“Tôi biết rồi.” Lâm Hạo Sơ tư tưởng không tập trung mà trả lời, sau đó lại liếc mắt vào di động đang nằm trong tay, anh đứng dậy mặc áo khoác, “Tôi đi ra ngoài một lát.”

Thư ký Ngô đi theo phía sau anh, “Lúc này, bên ngoài đều là ký giả, anh hay là đừng nên đi ra thì tốt hơn.”

Bước chân Lâm Hạo Sơ dừng lại, xoay người chìa một tay, “Đưa chìa khóa xe anh cho tôi.” Thư ký Ngô biết cố chấp của anh, cũng không khuyên anh nữa, lấy chìa khóa xe đưa anh.

Bởi vì là xe của thư ký Ngô, Lâm Hạo Sơ rất thuận lợi lừa gạt đám ký giả đứng chờ trước cổng chính tòa thị chính. Đến bệnh viện, đẩy cửa ra chỉ thấy phòng bệnh trống rỗng, di động của Hỷ Lạc để trên bàn, thảo nào gọi lâu như vậy chẳng có ai bắt máy. Anh tiện tay chặn một y tá, “Chào cô, bệnh nhân ở phòng này đâu rồi?”

Y tá đương nhiên nhận ra Lâm Hạo Sơ, cô nhỏ giọng nói, “Cô Lâm

sáng nay đột nhiên rời khỏi, rất vội vội vàng vàng, cũng không biết đi đâu nữa.”

Lâm Hạo Sơ ngồi trên sofa trong phòng bệnh, thấy túi xách và quần áo của Hỷ Lạc đều còn trong phòng bệnh, cái gì cô cũng không đem liền như thế chạy ra ngoài sao? Bước chân anh hơi rối loạn, suy nghĩ một hồi rồi gọi điện thoại cho Tần Vĩ Thâm, Tần Vĩ Thâm bắt đầu hàn huyên vài câu sau đó nói rằng, “Hỷ Lạc hở? Dạo này sao không thấy nó trở về, con bé vô tình vô nghĩa này, thực sự là nuôi uống công rồi.”

Lâm Hạo Sơ vừa nghe lời này chỉ biết Hỷ Lạc chưa quay về Tần gia, hơn nữa Tần Vĩ Thâm có thể vẫn chưa đọc báo, nếu như xem rồi... Nghĩ đến cục diện rồi rầm tiếp theo, anh càng thấy bức bối, nói qua loa vài câu thì ngắt điện thoại, suy nghĩ một lát rồi cầm di động của Hỷ Lạc ấn số di động Cố Doãn.

Cố Doãn nhìn dãy số không ngừng nhấp nháy trên màn hình di động, sợ đánh thức Hỷ Lạc, vội vã đi đến ban công, sau khi tiếp điện thoại chỉ nói địa chỉ thì cúp máy.

Đứng ở ban công nhìn phía chân trời mờ mịt, cậu lẳng lặng châm thuốc, quyết định như vậy rồi cuộc là đúng hay là sai cậu cũng không biết nữa, chỉ là, cái nút thắt trong lòng Hỷ Lạc cậu không tháo ra được, chỉ có thể chờ người ấy của cô tới. Lâm Hạo Sơ, anh là người mà Hỷ Lạc yêu quý phải không? Nghìn vạn lần đừng làm tôi thất vọng.

Lâm Hạo Sơ đến rất nhanh, Cố Doãn đoán anh nhất định là phóng xe như gió bão mà đến, khi anh vào cửa đều giống như mang theo cả khí lạnh mà vào, Cố Doãn chỉ chỉ hướng phòng ngủ, Lâm Hạo Sơ lặng lẽ đẩy ra cửa phòng đang khép hờ, thân thể mảnh khảnh của Hỷ Lạc trong tấm chăn, chỉ lộ ra một mái tóc đen. Lâm Hạo Sơ ngồi ở đó, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống, ngay giờ phút này, anh mới biết được, thì ra trên thế giới này thật sự có chuyện khiến anh sợ hãi.

Hỷ Lạc ngủ thật lâu, mở mắt ra thì sắc trời đã tối sẫm, trong phòng ngủ chỉ có ánh sáng màu vàng cam của cây đèn nhỏ, cô thấy Lâm Hạo Sơ ngồi cạnh giường nhìn chăm chăm vào cô, cảm thấy giống như cảnh trong mơ không có thật, cái loại cảm giác vừa thật vừa giả, cực kỳ giống tình cảm của Lâm Hạo Sơ, Hỷ Lạc bỗng nhiên nở nụ cười, trong giọng nói của cô vẫn còn chút ử rữ chưa tỉnh ngủ, “Anh đến rồi?”

Lâm Hạo Sơ chỉ là nhìn cô, còn chưa kịp nói, thì Hỷ Lạc lại tiếp tục, “Lâm Hạo Sơ, có thể nói cho em biết, tại sao anh kết hôn với em không?” Cho đến bây giờ, cô dường như đã không còn gì để trốn tránh nữa, với anh có rất nhiều rất nhiều vấn đề, vẫn che giấu tâm tư của mình, cho rằng chỉ cần nỗ lực, là có thể gạt hái được tình yêu. Mà nay, yêu đến một chút sức lực cũng không có. Yêu như bước trên miếng băng mỏng phải cẩn thận, nhưng vẫn bị thương.

Lâm Hạo Sơ trầm lặng lâu thật lâu, trong đáy lòng của anh có một nhận thức rõ ràng, nói thật, e là, sẽ thật sự mất đi cô ấy, “Bởi vì Tư Niên” chỉ là bốn chữ đơn giản nhưng khi nói được anh giống như mất đi phần lớn khí lực.

Tay Hỷ Lạc giấu ở trong chăn siết chặt vật áo bệnh, không còn vết tích nụ cười trên gương mặt cô, quả nhiên là như vậy, khi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hạo Sơ lần nữa, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, “Cảm ơn anh, đã lấy em.”

Lâm Hạo Sơ từ trước đến giờ chưa từng thử qua một lần khi đối diện với một người mà không nói nên lời như lúc này. Đối với cuộc hôn nhân không có tình yêu, bất luận là bắt đầu hay là kết thúc, anh từ trước đến nay không nghĩ đến việc cho ai một lời giải thích, ngay từ đầu cùng với Hỷ Lạc kết hôn, quả là không nghĩ đến có một ngày cần phải nhắc đến với cô. Những việc anh đã trải qua, những thứ anh gặp phải đã biến anh trở thành một kẻ ích kỷ, một kẻ trời sinh lạnh bạc. Đợi đến khi thật sự phát hiện nên cho cô một lời giải thích

rõ ràng, nhưng một lần nữa vấn đề càng thêm phức tạp.

Hỷ Lạc chống người ngồi dậy cầm lấy áo khoác màu nâu nhạt của Cố Doãn mặc vào, “Chúng ta về nhà đi? Không muốn ở trong bệnh viện nữa, bây giờ cả người em toàn là mùi thuốc khử trùng.”

Lâm Hạo Sơ ngồi xổm cạnh giường, hai tay nắm chặt những ngón tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn cưới, “Anh và cô ấy đăng ký kết hôn ở Anh quốc, kết hôn chưa được nửa năm thì đã ly hôn. Bọn anh không ở cùng nhau, chỉ là một hình thức, anh... không yêu cô ấy.” Anh không giải thích, giải thích cũng rất không lưu loát, lời nói ra chính bản thân anh cũng không biết rốt cuộc có đem những thứ mâu chốt nói cho rõ ràng hay không.

Nước mắt của Hỷ Lạc cứ như thế không hề báo trước rơi trên mu bàn tay anh, cô chùi qua loa, liền toét miệng cười, “Ánh đèn chói mắt quá đi, vừa mới thức dậy mắt bị chói đến xót cả lên.”

Lâm Hạo Sơ thấy cô như vậy trong lòng càng ảo não, Hỷ Lạc trước mắt có phải là Tần Hỷ Lạc khi anh vừa mới quen cho dù trời có sập xuống cũng sẽ mỉm cười đối mặt hay không? Kết hôn với mình chưa đến một năm, bản thân đã làm cái gì dồn ép cô ấy đến tình trạng như thế này?

Anh giúp cô lau nước mắt, âm thanh nhỏ nhẹ, “Đừng khóc.”

Hỷ Lạc khóc càng dữ dội hơn, vùi vào vai anh nức nở... khi Lâm Hạo Sơ dẫn cô rời khỏi, Cố Doãn thấy hốc mắt cô sưng đỏ, cái gì cũng không nói. Cho đến khi về nhà, Hỷ Lạc vẫn rất im lặng. Lâm Hạo Sơ cảm thấy bản thân lúc này giống như người chờ đợi khối rubik hoàn thành, sau khi hoàn thành rốt cuộc hình dạng sẽ ra sao, anh không đoán được một chút nào hết.

Hiệu ứng mà bài báo đem lại trước hết chính là phải có lời giải thích

cho Tần Vĩ Thâm và Chung Tinh, Hỷ Lạc ngồi ở phòng khách, không biết Lâm Hạo Sơ ở trong phòng cùng Tần Vĩ Thâm, Chung Tinh thảo luận cái gì. Đối với cuộc hôn nhân đó, Lâm Hạo Sơ cho cô lời giải thích rất Lâm Hạo Sơ, chỉ là đơn giản nói hai câu cho cô mà anh ấy cho rằng là điểm mấu chốt, anh và cô ấy không ở cùng nhau, anh cũng không yêu cô ấy. Mấy ngày này Hỷ Lạc suy nghĩ thật lâu, vì sao hai câu nói này cô luôn cảm thấy cũng rất thích hợp với bản thân cô, cô lại nghĩ, lúc đó Giang Nhất Ninh có phải cũng từng giống như mình trải qua tuyệt vọng như vậy hay không.

Lâm Hạo Sơ bị Ủy ban kỷ luật đến gặp nói qua vài lần, Hỷ Lạc cũng phối hợp với Lâm Hạo Sơ có mặt trước công chúng rất nhiều, khi gặp phải ký giả cô cũng có thể bình thản đối mặt, nói ra những lời thoại của những bà vợ thương nhân thường xuyên thấy trong bản tin, tôi tin tưởng ông xã tôi, tôi và anh ấy rất yêu nhau. Nói xong lời cuối cùng Hỷ Lạc nghĩ những lời này là thật lòng.

Khi Giang Nhất Ninh tìm gặp Hỷ Lạc, cô không bất ngờ chút nào, hai người ngồi trong quán cà phê, nhìn người phụ nữ trang điểm tinh tế trước mặt, tâm tình Hỷ Lạc vẫn có chút khác lạ.

“Tôi nghĩ, anh ấy không giỏi giải thích, nên tôi nói thì hay hơn.”
Giang Nhất Ninh nhìn Hỷ Lạc, chỉ là một tháng không gặp, Hỷ Lạc rõ ràng so với trước đây gầy rất nhiều, cằm cũng bắt đầu trở nên hơi nhọn.

Hỷ Lạc cười cười, “Chị trái lại rất hiểu rõ anh ấy.”

Giang Nhất Ninh không để ý thái độ thù địch nhỏ bé của cô, “Tôi trước giờ là bạn học của anh ấy, từ khi bắt đầu cấp hai tôi đã chú ý đến anh ấy rồi. Anh ấy trước đây không phải như bây giờ.” Giang Nhất Ninh cười cười, nụ cười kia như kim châm vào mắt Hỷ Lạc, “Anh ấy khi đó, rất tỏa sáng, rất rộng rãi. Anh ấy xuất chúng bao nhiêu cô chắc hẳn có thể đoán được, tôi chỉ có thể lặng lẽ quan sát anh ấy. Có thể thu hút sự chú ý của anh ấy là bởi vì tôi thường xuyên đi thư viện, cùng với anh ấy mượn một quyển sách giống

nhau, dần dần, anh ấy bắt đầu biết có một người tên là Giang Nhất Ninh.”

Hỷ Lạc âm thầm cười cười, mình thật đúng là đàn độn, thì ra người nhớ kỹ những chuyện này chẳng phải chỉ có một mình Giang Nhất Ninh.

“Mối quan hệ giữa chúng tôi cứ đậm chân tại chỗ, trong tình cảm anh ấy rất bị động, cũng rất lạnh nhạt. Đối với việc chủ động bày tỏ với cô gái, mãi mãi cứ không xa không gần, khoảng cách rất vừa vặn. Tôi cho rằng... tôi không giống như thế. Cuối cùng vẫn là bị cự tuyệt. Lên đại học, anh ấy vào trường quân đội, tôi bị người nhà sắp đặt đi nước ngoài. Vốn lúc đầu không có bất cứ chuyện gì xảy ra. Nhưng bảy năm trước khi chân anh ấy bị thương, biết được chuyện anh ấy ở Anh quốc điều trị. Tôi từ Canada bay đi Anh quốc, vẫn chăm sóc anh ấy, vẫn ở lại đó hơn nửa năm. Khi ba anh ấy đến thăm anh ấy, ba tôi và bác Lâm cũng âm thầm đề cập qua việc này. Cả nhà gây một số áp lực cho anh, hơn nữa, vào đúng lúc đó anh ấy chính là bị cha mẹ ruột gây tổn thương nghiêm trọng nhất, rất cần một phần tình thân? Cho nên sự xuất hiện của tôi, chỉ là sự lựa chọn trùng hợp.” Giang Nhất Ninh nhìn về phía Hỷ Lạc, Hỷ Lạc không có biểu hiện gì nhiều, chỉ là im lặng mà nghe. Rõ ràng vai nam chính trong câu chuyện này là chồng mình, nhưng dường như hoàn toàn không có quan hệ gì với mình.

“Cuộc hôn nhân này vốn dĩ chỉ có mình tôi mơ tưởng, cho nên sau khi đăng ký, sự lạnh nhạt của anh ấy là việc mà tôi có thể đoán trước được. Chúng tôi không có sống chung với nhau, sau đó anh ấy về nước, tôi ở lại Canada tiếp tục hoàn tất chương trình học. Hai nơi khác biệt, lại thêm tính cách của Lâm Hạo Sơ, đi tới việc chia tay là kết quả tất yếu. Lúc tôi chọn lựa, nhưng lại chọn sai người.” Cô cười tự giễu chính mình, “Ly hôn là tôi đề nghị, cho nên, anh ấy có thể sẽ có một chút cảm giác áy náy đối với tôi, những lần này là do xuất phát từ việc áy náy nên mới ra tay giúp tôi.”

Sau đó Giang Nhất Ninh còn nói rất nhiều, Hỷ Lạc đều im lặng mà

nghe, loại tiết mục này, cô chợt phát hiện mình có thể sắm vai thính giả chuyên chú lắng nghe.

Sau khi Giang Nhất Ninh đi, một mình Hỷ Lạc ngồi thật lâu, cô lấy di động soạn một tin nhắn gửi cho Giang Nhất Ninh, sau cùng đứng dậy rời khỏi, tất cả mọi chuyện đều như bụi bặm cuốn trôi đi, hình như cô cũng nên tự cho mình một lời giải thích...

Chương 45: Buông tay

Cả đêm, Hỷ Lạc rất chủ động, vẫn quấn quít lấy Lâm Hạo Sơ. Sẩy thai đã qua bốn mươi ngày, Lâm Hạo Sơ rất cẩn thận, sợ làm đau cô. Nhưng Hỷ Lạc rất làm càn, mỗi một động tác đều hầu như khiến anh điên cuồng. Mái tóc dài đen nhánh xõa tán loạn trên lưng, áo ren màu đen và những sợi tóc vướng vào nhau. Trong màn đêm u ám, Lâm Hạo Sơ chỉ cảm nhận được chất lỏng lạnh lạnh trên người cô, rốt cuộc là mồ hôi hay là nước mắt anh không biết, có lẽ, cả hai đều có. Nguyên một đêm, không biết đã làm mấy lần, đến tảng sáng, Hỷ Lạc đưa lưng về phía anh cuộn trong lòng anh, phía sau là vòm ngực rắn chắc của anh bao lấy tấm lưng mảnh khảnh của cô.

Trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy hơi thở của cả hai, hai người im lặng mở mắt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ từng chút từng chút sáng lên, "Lâm Hạo Sơ,... buông em đi." Khi Hỷ Lạc thấy tia nắng đầu tiên xuyên qua chiếu vào giường, khẽ nói với Lâm Hạo Sơ.

Hơi thở Lâm Hạo Sơ phả vào sau gáy cô nặng thêm một chút, bàn tay bên hông cô vuốt ve, "... Được."

Một lần sau cùng, toàn bộ dục vọng Lâm Hạo Sơ đều trào dâng trong cơ thể cô, Hỷ Lạc ôm anh, nhắm mắt lại khước môi cong lên, nhưng hàng mi lại run rẩy không ngừng, từ từ chảy ra một giọt nước mắt. Lâm Hạo Sơ, tình yêu của một người, anh khiến em làm sao thiên trường địa cửu?

Lâm Hạo Sơ phủ trên người cô, một tay chống đỡ, tay kia luồn qua mái tóc cô, bên tai cô khẽ nói, "Sau này, phải vui vẻ."

Khi Hỷ Lạc thiếp đi Lâm Hạo Sơ nhìn toàn bộ phòng ngủ trở nên vàng óng ánh, ở nơi cô không thấy được, là khuôn mặt bi thương của anh.

“Hỷ Lạc, kỳ thực... anh luyện tiếc.” Luyện tiếc em, không nỡ buông tay, không nỡ nhìn em cách anh càng ngày càng xa. Anh nhẹ nhàng hôn sợi tóc cô, thế nhưng, anh như thế này, làm sao có thể cho em một tình yêu tốt nhất?

Hai người có lẽ là yêu nhau, nhưng không gặp nhau vào đúng thời điểm. Đi ngang qua nhau, trên một vòng trái đất này, người đi bên phải người hướng bên trái mà đi, biết đâu, một ngày nào đó sẽ còn có thể lại gặp nhau. Khi gặp nhau, đó sẽ là cuộc gặp gỡ đúng lúc nhất chứ?

Ngày Hỷ Lạc rời khỏi, là ngày trời đầy mây. Trên bầu trời mờ tối ánh nắng sẽ thi thoảng từ trong những đám mây vấy vài tia nắng, khiến người ta không phân biệt rõ là hôm nay rốt cuộc trời đầy mây hay chỉ là mây đen tan hết thì trời sẽ trong xanh.

Lâm Hạo Sơ ngồi trên ghế da trước cửa sổ sát đất, nhìn một đám mây lớn bay đến chạm vào một đám mây khác, dần dần bị làn sương mù nuốt chửng. Trên bàn là tờ đơn thỏa thuận ly hôn đã được một bên ký, ‘Tần Hỷ Lạc’ ba chữ viết rất lưu loát, nét chữ sạch sẽ gọn gàng dường như chứng tỏ rằng khi rời khỏi người ký tên không có một chút lưu luyến.

Thư ký Ngô nhìn đồng hồ, lại nhìn anh không có một chút động tĩnh, cẩn thận nhắc nhở một câu, “Chuyến bay mười một giờ, nếu như anh chạy nhanh thì vẫn còn kịp, tôi nghĩ cô ấy nhất định đang đợi anh.”

Lâm Hạo Sơ vẫn là không có một động thái nào, anh cũng không

phải là không biết Hỷ Lạc đang đợi anh, anh so với ai khác đều muốn giữ cô lại. Thế nhưng anh hiện giờ, một thân bất kham, làm sao giữ chân cô? Giữ cô chỉ lại một lần nữa dẫm lên vết xe đổ. Anh im lặng ngồi đó, không biết qua bao lâu, thấy một chiếc máy bay bay ngang qua tầng mây, rồi cuộc chiếc máy bay đó có bay đi Pháp không anh không biết, cô ấy ngồi ở đâu? Giờ khắc này, anh mới biết được, từ nay về sau, họ thực sự gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Lâm Hạo Sơ đột nhiên đứng dậy, động tác nhanh đến nỗi lúc đi ngang qua thư ký Ngô thì anh chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh phớt qua.

Khi Lâm Hạo Sơ chạy đến sân bay, thấy Hỷ Lạc và Tần Vĩ Thâm, Chung Tinh đang nói chuyện, những người trong Cố gia cũng ở đó. Hỷ Lạc mặc chiếc áo da màu nâu, bên trong là chiếc áo len cổ chữ V, tóc đuôi ngựa cao cao lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh. Một chiếc kính mát size lớn che khuất phần lớn khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc Lâm Hạo Sơ đến gần, không thấy rõ nét mặt của cô, đôi mắt giấu đằng sau chiếc kính, lúc này có phải hốc mắt đang đỏ hay không? Trái tim anh theo mỗi bước chân đến gần cô đập càng lúc càng mãnh liệt, cách cô chỉ có vài bước, nhưng tựa như đã qua một thế kỷ.

Hỷ Lạc mang một đôi bốt màu đen, cho nên đứng trước anh thấp hơn anh khoảng một cái đầu, Lâm Hạo Sơ cúi đầu nhìn cô, hai người trong nhất thời cũng không biết nói cái gì.

Sân bay vang tiếng phát thanh thúc giục đăng ký, Lâm Hạo Sơ ôm lấy cô, siết chặt vào lòng, nói nhỏ bên tai cô, "Chờ anh!"

Hỷ Lạc vẫn là không có cách nào đè nén nước mắt rơi đầy trên mặt, cô ngẩng đầu hung hăng cắn môi Lâm Hạo Sơ một cái, Lâm Hạo Sơ, nước mắt cả đời này của em đều khắc tên anh, anh làm sao trả lại cho em?

...

Đến Paris, khoảng thời gian đầu Hỷ Lạc rất khó hòa nhập cái vòng lẩn quẩn này, ngôn ngữ bất đồng, giấc ngủ cũng không tốt, luôn luôn mơ thấy ác mộng. Chưa từng trải qua cuộc sống một mình cô là lần đầu tiên học tập độc lập, một mình thuê nhà trọ ở gần trường học, suy nhược thần kinh vô cùng khủng khiếp. Nửa đêm tỉnh lại, luôn một mình cắn ngón tay mà khóc thút thít. Sau nửa năm vật vờ rồi cuộc cũng dần dần bắt đầu thích ứng với cuộc sống nước ngoài, làm quen được nhiều bạn mới, nỗ lực vượt qua cuộc sống của một cô gái hai mươi ba tuổi.

Paris quả nhiên là một thành phố thời thượng, ở đây cô tham dự tuần lễ thời trang Paris, đi xem tác phẩm của kiến trúc sư hàng đầu, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới yêu thích của mình. Cô tích cực tham gia các loại hoạt động và thi đấu, qua những lần thi đấu dần dần hình thành nên sự tự tin. Tần Hỷ Lạc rất cục trong đám sinh viên hồ đồ có chút danh tiếng nho nhỏ, trên gương mặt cô bắt đầu có nụ cười.

Có chàng trai Tây đẹp trai ngỏ lời thương cô, Hỷ Lạc mỉm cười từ chối. Cho dù rời khỏi, cho dù muốn bắt đầu cuộc sống mới, thế nhưng vẫn không có cách nào lập tức mở rộng cửa lòng. Khi gọi điện thoại cho Tần Vĩ Thâm, Chung Tinh, họ đều sẽ biết điều tránh loại đề tài nhạy cảm này, Cố Doãn cũng đến thăm cô vài lần, cứ thế hình như không có chuyện gì xảy ra. Hiện trạng của người ấy, cô không thể nào biết được.

Khi đó ở sân bay, anh kề bên tai cô nói hai chữ, giống như lời nguyên gắt gao trối lẩy cô. Có lúc Hỷ lạc sẽ nghĩ, có phải ảo giác hay không, hay là ngày đó anh không có nói gì hết? Nếu như là thật, vì sao gần một năm rồi, tin tức gì của anh cũng không có, dường như trong thế giới của cô, thật sự chưa từng xuất hiện một người

đàn ông tên Lâm Hạo Sơ.

Có lúc Hỷ Lạc sẽ vụng trộm cười chính mình, chẳng lẽ còn có thể chờ đợi sao? Lâm Hạo Sơ bạc tình lạnh nhạt, cô tìm tất cả khí lực đều không thể dung hòa anh, rời đi, chỉ là buông chính mình, buông tha anh ấy mà thôi. Sau khi nghĩ thông suốt, cô liền thấy khuây khỏa, lòng đột nhiên cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, cuộc sống không có chờ đợi có thể mỗi ngày tự mình đi tạo nên một kỳ tích thuộc về chính mình, không cần chờ người khác tới ban ơn cho bạn, đây mới là cô, mới là Tần Hỷ Lạc đích thực.

Tay Lâm Hạo Sơ khẽ vuốt ve khuôn mặt tươi cười của cô trong tấm ảnh, khóe miệng cũng vẽ ra một độ cong mờ nhạt, cô như thế này, mới là cô lúc ban đầu. Mỗi tuần đều có tin tức mới nhất của Hỷ Lạc gửi qua Email, ảnh chụp của cô đã đầy ngập nhồi nhét trong ngăn kéo bàn làm việc của anh. Duyên Hỷ Lạc với người khác phái vẫn đều tốt, Lâm Hạo Sơ trước đây cho tới bây giờ chưa hề để ý, cho đến khi thực sự hai người gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt, bỗng nhiên giống như cậu nhóc lo được lo mất, mỗi lần thấy bên cạnh cô xuất hiện chàng trai trẻ tuổi, anh đều sẽ khẩn trương một hồi, sau đó bệnh tình cũng tùy lúc tốt lúc không.

Lâm Hạo Sơ đã thay bác sĩ tâm lý mới John, là đàn anh của Giang Nhất Ninh, mới từ Canada về nước. Nghe đâu diễn thuyết rất nhiều bài nghiên cứu tâm lý học, nhất là nhân cách phân liệt vấn đề này ông ấy từng có trường hợp thành công. Lâm Hạo Sơ rất phối hợp điều trị, khi đối mặt với Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh thì cũng có thể thản nhiên đối mặt, Diệp Hồng cũng ráng tránh những cử chỉ yêu thương quá mức với Lâm Hạo Sơ khi ở trước mặt Lâm Hạo Sơ. Khi Lâm Hạo Sơ thỉnh thoảng cảm giác khống chế không được thì dựa vào thuốc khiến mình tỉnh táo lại.

Mối quan hệ với Diệp Hồng so với trước đây thân mật hơn một tí, hay là bởi vì chính Diệp Hồng đã xóa bỏ cái bóng của Hà Vịnh Thanh. Chung quy Hà Vịnh Thanh vẫn tìm các loại cơ hội xuất hiện bên cạnh Lâm Hạo Sơ. Lâm Hạo Sơ không có biện pháp lập tức tiếp

nhận họ, thế nhưng theo cách nói của John chính là, thà trốn tránh không bằng thản nhiên đối mặt, không ép buộc chính mình, thuận theo tự nhiên. Nghĩ như thế, anh quả thực thả lỏng rất nhiều. Quá khứ ba mươi ba năm gánh chịu rất nhiều áp lực, cho nên sau này, anh muốn được sống thoải mái hơn.

Nguyên nhân mà anh tích cực điều trị như thế chỉ có một.

Ngày đó ở sân bay, anh bên tai Hỷ Lạc nói hai chữ, chờ anh! Thứ anh muốn cho Hỷ Lạc, là một người khỏe mạnh, hoàn toàn có thể mang lại hạnh phúc cho cô có thể bảo vệ cô. Không phải Lâm Hạo Sơ trước đây chỉ biết luôn gây tổn thương cho cô, chỉ có Lâm Hạo Sơ như vậy mới có tư cách giữ cô lại. Cho nên, khi cô bỏ đi, anh chỉ có thể lựa chọn để cô đi.

Hai chữ hứa hẹn, quá trình anh thực hiện cũng rất dài đằng đẳng.

Lại một mùa hè trôi qua, Hỷ Lạc đã hai mươi bốn tuổi. Cuộc sống của cô càng ngày càng phong phú, thỉnh thoảng ngắm cây ngô đồng sẽ ngẩn ngơ, cây ngô đồng ở thành phố ấy cũng giống như ở đây, có ánh nắng ấm áp xuyên qua lá cây chiếu vào mặt, ở thành phố ấy, sẽ có anh đứng dưới tàng cây, tựa vào sườn xe thúc giục cô chậm chạp, sau đó cau mày giúp cô gài dây an toàn.

Hỷ Lạc đứng dưới tán cây ngô đồng hí mắt nhìn quần sáng ánh mặt trời, một bàn tay nhẹ nhàng phủ lên trán cô chặn lại ánh sáng chói mắt, trên ngón áp út ấy, là một chiếc nhẫn quen thuộc phản xạ ánh sáng chói mắt.

Chương 46: Đợi chờ

Tim Hỷ Lạc đập thành thịch, chậm rãi xoay người. Hai năm không gặp, Lâm Hạo Sơ vẫn là bộ dáng đẹp đẽ, giống như đêm đó đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, anh mặc áo sơmi trắng, không có đeo cravat, cổ áo mở ra, áo khoác vắt lên cánh tay, trên mặt vẫn là nụ cười mê người đáng ghét đó. Mắt Hỷ Lạc vẫn chưa thích ứng được ánh sáng chói lòa, thấy mặt anh hơi mơ hồ, tất cả đều rất không rõ ràng.

Lâm Hạo Sơ thấy Hỷ Lạc đang ngẩn ngơ, ánh mắt cô hình như vẫn chưa tập trung, đôi mắt mơ màng ấy khiến anh cũng có chút lung lay, tay Lâm Hạo Sơ đột nhiên giữ gáy cô cúi người hôn cô, mãi đến khi anh đã tiến quân thần tốc cạy mở khớp hàm cô thì Hỷ Lạc mới khôi phục lại tinh thần, cô hơi bức tức khớp hàm dùng một ít lực liền cảm nhận được mùi gỉ sắt tràn ngập trong miệng.

Lâm Hạo Sơ buông cô ra, sờ sờ khóe môi, nhưng trên mặt lại cười đến giảo hoạt, “Hoàn hồn rồi?”

Hỷ Lạc hơi xấu hổ trừng mắt liếc anh, ôm sách đi tới cổng trường, vẻ mặt lạnh lùng, “Anh Lâm, xin tôn trọng một chút, loại hành vi hiện giờ của anh theo pháp luật gọi là quấy rối tình dục, đùa giỡn lưu manh!”

Lâm Hạo Sơ đi theo phía sau cô, bộ dạng tâm tình thật tốt, “Ờ, thì ra ở Pháp hôn vợ của mình cũng là một loại quấy rối tình dục? Sao anh chưa nghe nói bao giờ?”

Hỷ Lạc dừng chân lại, cắn răng căm hận mà nói, “Lâm Hạo Sơ, anh

làm bộ mặt trí nhớ cái gì? Chúng ta ly hôn rồi.”

Lâm Hạo Sơ bấu môi, nhẹ giọng trấn an cô, “Đừng kích động.”

Hỷ Lạc xoay người, mặt đen sì tiếp tục đi ra ngoài, thấy Lâm Hạo Sơ vẫn theo mình, cô tức giận mà nói, “Anh theo em làm cái gì, nên đi đâu thì đi đi.”

Tâm tình Lâm Hạo Sơ thật tốt mà cười, “Anh là cố ý đến thăm em mà, vừa mới xuống máy bay liền đến đây, em không phải như này đối với ‘chồng trước’ của em sao?”

Hỷ Lạc trợn trắng con mắt, Lâm Hạo Sơ từ lúc nào mà lột xác một cách hoàn mỹ như thế biến thành một tên vô lại, hai năm không gặp biến hóa thế này cũng quá thể đi. Cô bước nhanh hơn, “Đã nói là chồng trước rồi, còn đến đây thăm em làm gì?”

Lâm Hạo Sơ cũng nhắm mắt theo đuôi đi theo cô, âm thanh rất thong dong mà nhẹ nhàng bay tới, “Anh là đến đưa thiệp mời.”

Hỷ Lạc sững sốt một hồi, động tác dần dần chậm lại, “Thiệp mời gì?”

“Thiệp mời kết hôn.” Lâm Hạo Sơ híp mắt quan sát cô.

Tay Hỷ Lạc ôm sách siết chặt vào cuốn sách, “Ồ, chạy một quãng thật xa như vậy để đưa thiệp, anh Lâm, anh thật đúng là có lòng rồi, gọi một cuộc điện thoại có phải tốt hơn không.”

Lâm Hạo Sơ nhú mày, “Đích thân đưa thiệp cho thấy anh khá coi trọng em.”

Khóe miệng Hỷ Lạc co giật, cố nén sự kích động muốn đem toàn bộ sách trong tay mà ném vào mặt anh, cô xoay người đối diện anh chìa một tay, “Đưa đây đi.”

Lâm Hạo Sơ lấy một tấm thiệp cưới màu đỏ tươi lộng lẫy đưa cho Hỷ

Lạc, Hỷ Lạc xem cũng không thèm xem liền nhét vào trong trang sách, cô vén tóc, “Được rồi, em đã lấy rồi, anh có thể xéo được rồi.”

Lâm Hạo Sơ cong khóe môi cố nén cười, “Không mở ra xem sao? Có thể cho một chút ý kiến thiết kế.”

Hỷ Lạc tức giận khịt mũi, “Ngại quá, em học chính là thiết kế thời trang.” Sau đó cô liếc mắt thấy chiếc nhẫn ấy trên tay anh, “Anh phá sản hả?”

Lâm Hạo Sơ có chút bất ngờ hiếm thấy, “Có ý gì?”

“Không phá sản sao lại đeo nhẫn kết hôn trước đây vậy, hay là vợ của anh không đẻ bụng?”

Lâm Hạo Sơ hiểu ý, anh xoay xoay chiếc nhẫn một cách chậm chạp, “Anh vẫn thích kiểu dáng này hơn, vợ của anh... chắc là không ngại đâu?”

Hỷ Lạc nhắm tịt mắt, dẫn xuống cơn giận đang bùng bùng mọc lên, Lâm Hạo Sơ tên vô lại này, càng ngày càng vô lại rồi, cô ấy không ngại nhưng tôi đẻ bụng nha, tôi bà nó không đẻ bụng không được! Bây giờ cô nhìn anh cười thấy thế nào cũng có các loại chán ghét, Hỷ Lạc thở một hơi, từ hàm răng rít ra một câu, “Vợ anh thực sự là một... cực phẩm!”

Lâm Hạo Sơ suy nghĩ một chút, châm lửa phụ họa cô, “Là có tí cực phẩm, cô ấy có đôi khi ở đây... không quá nhanh nhạy.” Anh dùng ngón trỏ chỉ chỉ cái đầu Hỷ Lạc, còn đặc biệt có thâm ý thêm một câu, “Chẳng hạn như hiện giờ.”

Hỷ Lạc rất chậm hiểu tiếp tục bùng nổ cả vũ trụ nhỏ bé, tự động ngăn chặn sau câu nói của anh, “Thì ra anh thích dạng này nha,

khẩu vị thật sự khác thường.”

Lâm Hạo Sơ thở dài, thật muốn nghiêm khắc lắc tỉnh cái não ngu ngốc của người nào đó, “Tần Hỷ Lạc, em thật sự không mở ra xem thử sao?”

Hỷ Lạc chẳng muốn lại trợn mắt nữa “Không xem, thấy tên anh mắt em sẽ co giật.”

Lâm Hạo Sơ đầu đầy vạch đen, thế nhưng tâm tình tốt như cũ mà dụ dỗ khuyên bảo, “Ở Trung Quốc trùng hôn là vi phạm pháp luật đó.”

Khi Hỷ Lạc còn muốn khinh bỉ anh thêm vài câu, có một người đàn ông trong âu phục đen tiến lại gần thấp giọng nói gì đó với anh. Lâm Hạo Sơ hình như nhú mày hạ mi, anh suy nghĩ một hồi rồi đi đến trước mặt Hỷ Lạc, “Anh có chút việc gấp nhất định phải lập tức đi xử lý, em...” Anh suy nghĩ một hồi hẳn là không có gì để nói, “Tạm biệt.”

Hỷ Lạc đực mặt ra, tình huống quái gì đây? Mới vừa nãy còn bộ dạng IQ cao của lưu manh không hơn không kém, bây giờ lại bắt đầu bắt chước nam chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao cái dạng muốn nói lại thôi rồi? Cô cười gượng hai tiếng, “Tạm biệt, không tiễn.”

Lâm Hạo Sơ nhìn cô một cái, cuối cùng cong khóe môi cười cười, “Luyện tiếc anh?”

Hỷ Lạc rốt cục là không thể nhịn xuống trong lòng bèn nói móc anh, “Lâm Hạo Sơ, hai năm không gặp, độ dày da mặt dần dày lên nha.”

Lâm Hạo Sơ cúi đầu cười cười, “Lúc rảnh rồi thì xem qua thiệp cưới đó, em sẽ rất thích đó.” Nói xong liền cùng đi với người đàn ông toàn thân đen kịt, Hỷ Lạc nhìn bóng lưng anh có chút xuất thần, người kia bên cạnh anh cô cũng không nhận ra, nhìn dường như

không giống người trong chính phủ... Hỷ Lạc lắc đầu, thật vất vả mới trở lại cuộc sống yên bình, cũng không thể bởi vì sự xuất hiện bất ngờ của anh lại nổi sóng. Lâm Hạo Sơ là một vật nguy hiểm, Hỷ Lạc xây dựng trong tâm lý, yêu quý sinh mệnh, cách xa Lâm Hạo Sơ!

Ngày tiếp theo, Lâm Hạo Sơ lại biến mất, hình như anh thực sự chỉ là tới đưa cô thiệp mời kết hôn. Cảnh tượng hai người gặp lại cũng không giống như cô tưởng tượng trước đây cái kiểu xấu hổ, quái đản như thế.

Hỷ Lạc tắm rửa xong lau tóc, suy nghĩ một hồi vẫn là lấy ra cái thiệp mời màu đỏ kia. Một mùi thơm nhàn nhạt kéo tới, mở ra nhìn liền, cô dâu: Giang Nhất Ninh, cô âm thầm nôn mửa, trong lòng chua xót, Lâm Hạo Sơ thật đúng là con ngựa già. Lại nhìn phía bên cạnh, chú rể lại là: Ngô Tu Kỳ! Hỷ Lạc trợn mắt lật qua lật lại xem đến mấy lần, bác sĩ Giang và thư ký Ngô? Nhớ tới câu nói lúc sắp đi của Lâm Hạo Sơ "Em sẽ thích đó." Cô lập tức đen mặt, Lâm Hạo Sơ, không thất thường anh sẽ c.h.ế.t có phải không?

Qua một tháng, Giang Nhất Ninh và ký Ngô đều gọi điện thoại đến, Hỷ Lạc chần chừ rất lâu mới quyết định quay về tham dự hôn lễ của họ.

Ngày về nước, thời tiết rất tốt, và khi trở về có hai loại tâm tình hoàn toàn không giống nhau. Trở về Tân gia, Tần Vĩ Thâm và Chung Tinh vô cùng vui vẻ, tuy rằng rất cẩn thận, Hỷ Lạc vẫn thấy được dáng vẻ Chung Tinh trốn trong phòng bếp lén lút lau chùi nước mắt, cô thở dài trong lòng, mình thực sự rất không hiểu thuận, Tư Niên đi rồi, ba mẹ chỉ có một đứa con là cô, bây giờ lại vì một đoạn hôn nhân ngăn ngại mà trốn thật xa, có phải cũng nên vì ba mẹ mà suy nghĩ nhiều hơn một chút không?

Ngày hôn lễ, Hỷ Lạc vẫn là có chút hồi hộp, trong lòng ám thị rất lâu

mới ra khỏi cửa. Ngày đó Giang Nhất Ninh rất đẹp, trên mặt luôn nở nụ cười long lanh, thấy Hỷ Lạc rất nhiệt tình, sau đó kéo Hỷ Lạc nói nhẹ nhàng, "Đội lát chị có lời muốn nói với em, nhất định phải chờ chị, đừng có giữa chừng mà chuồn đấy."

Hỷ Lạc cười đáp ứng, được sắp xếp ngồi ở bàn bên nhà gái, cô buồn chán quan sát đại sảnh, cô từng tuổi này việc giao thiệp tiếp xúc trong tiệc cưới có hạn, trong cảnh này tự mình càng mơ mơ màng màng mà ráng hoàn thành buổi tiệc, nghĩ như vậy, càng thêm sợ hãi khi gặp Lâm Hạo Sơ. Mãi đến lúc tiệc rượu bắt đầu, cũng không có thấy Lâm Hạo Sơ, thần kinh mãi kéo căng của Hỷ Lạc mới được thả lỏng, vừa mới cầm đĩa định ăn, một làn hơi thở nóng lướt qua tai, "Đang tìm anh?"

Cơ thể Hỷ Lạc cứng đờ, đôi đĩa đang nắm thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, Lâm Hạo Sơ dù bận vẫn ung dung ngồi bên cạnh cô, cứ toét miệng như vậy mà nhìn chăm chú vào cô.

Hỷ Lạc không nhìn anh, nắm chặt đôi đĩa cúi đầu ăn.

Lâm Hạo Sơ cũng không nóng lòng gây áp lực cho cô, ngồi bên cạnh cô, luôn gấp thức ăn cho cô. Hỷ Lạc bất đắc dĩ liếc anh một cái, "Lâm Hạo Sơ, anh không đói bụng?"

Lâm Hạo Sơ suy nghĩ một chút, một tay khoác lên lưng ghế dựa của cô, cúi người nói một cách cực kỳ mờ ám, "Đói... nhưng mà, anh muốn ăn cái khác."

Hỷ Lạc không biết làm sao mặt lại đỏ, cô cúi đầu, trong lòng vẫn chòng chéo lên nhau, lời Lâm Hạo Sơ nói tuyệt đối không phải là ý tứ đó như cô nghĩ. Cô nắm chặt đôi đĩa ăn tiếp thức ăn, suy nghĩ kiên trì đến cùng, ăn xong sẽ lập tức trốn. Trên người Lâm Hạo Sơ tuyệt đối có từ trường, chỉ ít khiến cô cảm giác đứng ngồi không yên toàn thân như nhũn ra.

Lâm Hạo Sơ quá mức đạo mạo trang nghiêm đi, anh ra về rất lo

lẳng mà bảo, “Hỷ Lạc, em không khỏe? Sao mặt lại đỏ như thế?”

Hỷ Lạc nhắm tịt mắt, mỉm cười nghiêng rằng, “Có anh đây, em có thể thoải mái mới là quái đản á.”

Lâm Hạo Sơ rất vô tội chớp chớp mắt, âm thanh ấm áp mềm mại, “Anh... cái gì cũng không có làm mà?”

Hỷ Lạc ngẩn tò te nhìn anh, trong lòng một lần nữa nhin không được muốn chửi bậy, Lâm Hạo Sơ nhất định là cố ý mà, giả ngây thơ thật đáng thẹn có biết hay không a a? Cô bất đắc dĩ xoa xoa trán, “Lâm Hạo Sơ, anh cố tình có phải hay không, cố ý không cho em ăn một cách tử tế sao?”

Lâm Hạo Sơ rốt cục ngoan ngoãn ngồi một cách yên tĩnh một hồi, giây tiếp theo lại mở miệng khiến Hỷ Lạc thiếu chút nữa rất mất hình tượng đem thức ăn vừa nuốt xuống toàn bộ phun ra ngoài.

Lâm Hạo Sơ cầm ly rượu, sau một hồi trầm ngâm, anh thông thả ung dung mà rằng, “Hỷ Lạc, chúng ta làm lại từ đầu đi?”

Hỷ Lạc sắc không khí, sắc đến mặt đều đỏ bừng lên, một bàn đầy người đều vô cùng kinh ngạc mà nhìn cô, Hỷ Lạc vừa thẹn vừa ngượng, Lâm Hạo Sơ đem nước trái cây của cô đưa cho cô, Hỷ Lạc từng ngậm từng ngậm mà uống, thật không dễ dàng từ kinh hãi mà hoàn hồn trở lại, “Lâm Hạo Sơ, anh nói gì thế?”

Lâm Hạo Sơ cầm một tay của cô, giọng điệu rất nghiêm túc, “Anh nói, anh muốn cùng em làm lại từ đầu.”

Hỷ Lạc dần dần bình tĩnh lại, tay mình chậm rãi rút ra, “Lâm Hạo Sơ, anh cho là, em sẽ vẫn đứng một chỗ chờ anh?”

Lâm Hạo Sơ trầm mặc một lát, sau đó nhẹ giọng nói rằng, “Lần này, đến lượt anh chờ em, bao lâu cũng được.”

Chương 47: Theo đuổi tình yêu

Hỷ Lạc không nói gì, Lâm Hạo Sơ cũng không ép cô, cô đối với anh không có cảm giác an toàn, anh biết rất rõ. Đây không phải là một câu nói của anh, đây là một lời hứa hẹn có thể cho cô.

Di động Lâm Hạo Sơ vang lên, Hỷ Lạc vô thức nhìn anh, anh cau mày tựa hồ hơi khó chịu, cuối cùng nhìn Hỷ Lạc một cái, thấp giọng nói, "Anh tiếp điện thoại." Anh sau khi đứng dậy đi ra ngoài vài bước mới nghe máy, Hỷ Lạc nhớ lại ánh mắt anh vừa mới nhìn cô, tựa như có chuyện muốn nói với cô?

Lâm Hạo Sơ nghe điện thoại rồi không trở về, Hỷ Lạc cố gắng kiềm việc để làm dùng bữa gây thức ăn trong đĩa, vì sao lại có cảm giác tâm thần không yên.

Giang Nhất Ninh hiển nhiên mệt mỏi quá sức, ngồi trên sofa ở phòng nghỉ xoa cẳng chân bị hành hạ bởi đôi giày cao gót, quan sát Hỷ Lạc một hồi cô mở miệng nói, "Chị cho rằng ngày ấy chị đã giải thích với em rất rõ ràng rồi, vì sao đến cuối cùng vẫn là muốn quyết định rời khỏi?"

Trên mặt Hỷ Lạc là nụ cười thư thái, "Em không phải đã nói với chị rồi, chúng ta nên vì chính mình mà sống."

Giang Nhất Ninh nhớ tới đoạn tin nhắn gửi cho mình lúc Hỷ Lạc rời đi, chúng ta nên vì chính mình mà sống? Cô cúi đầu cười cười, "Chị vẫn cho rằng em rất yêu anh ấy."

Hỷ Lạc thở phào một hơi, ánh mắt dần mềm mại, "Đúng vậy, là rất

yêu anh ấy. Đáng tiếc yêu quá điên cuồng, đã không còn là chính mình em lấy cái gì để khiến anh ấy yêu em? Bây giờ anh ấy lại nhớ em, không buông bỏ được, có lẽ là bởi vì áy náy, hay là bởi vì không quen với việc em bỏ đi. Thế nhưng còn sau này, em vẫn là không có thứ gì để khiến anh ấy yêu em. Cho nên, em lựa chọn vì chính mình mà sống. Em muốn Lâm Hạo Sơ suy nghĩ rõ ràng, thứ anh ấy nhớ, anh ấy cần, đến tận cùng là cái gì. Em muốn người anh ấy yêu là một Tần Hỷ Lạc đích thực, không phải là Tần Hỷ Lạc lúc nào cũng hòa theo anh ấy, lúc nào cũng đuổi theo anh ấy. Lâm Hạo Sơ người như vậy, không yêu thì thôi, yêu thì phải yêu cả đời.” Hỷ Lạc cười đến giảo hoạt, “Em đã quyết định rồi, em muốn cả cuộc đời Lâm Hạo Sơ.”

Cho nên, cô nhất định muốn cho bằng được, muốn khiến anh rơi vào một cách triệt để, chỉ là trong tình yêu có mỗi một mình cô còn chưa đủ.

Giang Nhất Ninh hơi bất ngờ khi nghe Hỷ Lạc nói như thế, trong lòng thở dài náo nức, đã từng cho rằng cô chỉ là một cô bé đơn thuần không nhạy bén, cũng là một con bé chỉ biết vì tình yêu mà đầu đá lung tung, hiện giờ xem ra, cô rất có cách nghĩ của chính mình, hơn nữa ngày càng độc lập, Cô nghiêng đầu cười tỏ ý khen ngợi, “Cái gọi là tầm ngấm tầm ngấm mà đ.ã.m c.h.ế.t voi chính là dạng này của em sao? Ngày hôm nay chị thật sự phải lau mắt mà nhìn đối với em rồi.”

Hỷ Lạc cong khóe môi mỉm cười, trong mắt chợt hiện lên một tia sáng, “Chị đó? Lần này chọn đúng người rồi chưa?”

Thư ký Ngô vừa lúc gõ cửa đi vào, anh hơi ngại ngừng nói với hai người trong phòng nghỉ, “Làm phiền đến hai người rồi?” Sau đó anh đi tới cạnh Giang Nhất Ninh, cúi người ngồi xổm xuống, tay nắm mắt cá chân của cô nhẹ nhàng vuốt ve, ngửi khí dịu dàng, “Đã nói với em đừng có mang giày cao như vậy rồi, chân còn đau không? Đợi thay một đôi đi, anh đã chuẩn bị cho em một đôi tương đối thấp, làn váy rất dài, che lại nhìn không thấy được đâu. Thoải mái quan trọng

hơn, hử?”

Hai gò má Giang Nhất Ninh hơi ửng đỏ, khẽ gật đầu.

Thư ký Ngô cười từ trong tủ đựng đồ trong phòng ngủ lấy ra một cái hộp, từng chiếc từng chiếc giúp cô thay, cuối cùng lúc ra cửa thì nói khẽ bên tai Giang Nhất Ninh, “Đừng trò chuyện lâu quá, lát nữa còn phải tiễn thân thích về, tiệc sắp xong rồi.”

“Được.” Giang Nhất Ninh cũng lộ vẻ dịu dàng ít có, thì ra bất kể người phụ nữ có bề ngoài mạnh mẽ nhưng trước mặt người đàn ông nào đó đều sẽ lộ ra một mặt dịu dàng nhất của mình.

Sau khi thư ký Ngô ly rời khỏi, khóe mắt Hỷ Lạc cong cong, bắt gặp ánh mắt Giang Nhất Ninh nhìn qua, trong mắt Giang Nhất Ninh cũng tràn đầy ý cười, chống cằm, “Làm sao?”

Hỷ Lạc ngheo đầu nghĩ nghĩ, “Ồ, xem ra lần này trúng được giải nhất.”

Từ sau khi Tần Vĩ Thâm về hưu, mỗi ngày sáng sớm khi trời vừa sáng đều đứng giờ ra khỏi cửa tập thể dục, Hỷ Lạc quang vinh thăng chức một cách bi thương bị chèn ép đi theo luyện tập, mỗi ngày sáng tinh mơ đều bị từ trong chăn kéo ra, đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ đi theo Tần Vĩ Thâm tập thể dục buổi sáng.

Thế nhưng khiến Hỷ Lạc phát điên chính là, tại sao Lâm Hạo Sơ cũng gặp phải, còn luôn luôn cùng Tần Vĩ Thâm bày cái mặt phụ tử tình thâm? Lâm Hạo Sơ có chân bị thương, cho nên thời điểm anh đến được xem là chuẩn xác một cách dị thường, nhất định là khi Tần Vĩ Thâm chạy bộ về sân rộng trong tiểu khu luyện kiếm thì xuất hiện. Mà Hỷ Lạc lúc này nhất định là sau khi chạy xong là bộ dáng mệt đến chỉ còn nữa cái mạng, hai gò má đỏ bừng, ngồi ở bồn hoa bên cạnh thở không ra hơi.

Lâm Hạo Sơ làm bộ làm tịch mặc đồ thể thao màu trắng trên mặt ra vẻ tinh thần sáng khoái, Hỷ Lạc đảo cặp mắt trắng dã, cô cảm giác từ lúc bắt đầu gặp lại anh sau hai năm, số lần chính mình trợn trắng mắt càng ngày càng nhiều lên, Lâm Hạo Sơ cũng hoàn toàn, thành công, vô cùng chính xác lột xác thành một tên vô lại thuần chất. So với lời nói ác độc hai năm trước, cái sự biến thái của anh đáng ghét hơn vạn lần.

Lâm Hạo Sơ ngồi kế bên Hỷ Lạc, nghiêng đầu nhìn cô, “Lúc em đi học môn thể dục không phải chưa bao giờ đạt yêu cầu chứ hả?”

Hỷ Lạc đang đ.ã.m dấm chân chợt khựng lại, trừng mắt lườm anh, trên lá cây tàng sáng mùa thu đều đọng vài giọt sương, lông mi thật dài của anh run run, trên lông mi tựa như có vài hạt sương lất phất, Hỷ Lạc hậm hực trừng mắt nhìn, quay đầu lại không nhìn anh nữa, “Ai nói thế, trước đây em đã từng tham gia thi đấu đội điền kinh.” Trong đầu đột nhiên nhớ tới Diệp Hồng trước đây đã đề cập qua khi Lâm Hạo Sơ đi học đã giành được nhiều giải thưởng thể dục, nói như vậy có thể sẽ gợi nhớ hồi ức đau thương của anh không đây. Len lén liếc mắt người bên cạnh, anh hình như không có phản ứng gì.

Lâm Hạo Sơ nhìn Hỷ Lạc, đột nhiên tay anh kéo hai chân cô qua gác lên đùi anh, tay anh giúp cô xoa bóp căng chân, Hỷ Lạc giống như bị điện giật lập tức nháy dựng lên, cô đỏ mặt, “Lâm Hạo Sơ, anh làm gì vậy? Mới sáng sớm có anh dọa người như thế hả?”

Lâm Hạo Sơ ra vẻ rất không thèm để ý, “Làm sao vậy? Giúp em bóp chân mà, trước đây em không phải cũng thường giúp anh.”

Hỷ Lạc nuốt nuốt nước bọt, “Lâm Hạo Sơ, anh xác định anh không phải đang mộng du?” Vì sao Lâm Hạo Sơ hiện giờ thường xuyên khiến cô kinh hoảng vô cùng.

Lâm Hạo Sơ híp mắt cười, "Xác định không phải."

Hỷ Lạc không nói gì nhìn trời, lại hỏi tiếp, "Lâm Hạo Sơ, có phải anh chịu sự kích động gì không?" Không phải sao mà đột nhiên biến thành cái dạng này, khiến cô thật sự có phần không thể tiếp thu.

Lâm Hạo Sơ quả nhiên đen mặt, "Câm miệng Tần Hỷ Lạc! Em mới chịu sự kích động đó."

Đúng nha, đây mới là Lâm Hạo Sơ nè, Hỷ Lạc yên tâm ngồi xuống, nghĩ rồi lại nghĩ, mình có phải có tinh thần nô lệ hay không?

Lâm Hạo Sơ cúi đầu khóe miệng có chút ý cười, "Tần Hỷ Lạc, thì ra em vẫn là thích hình dạng ngang ngược bá đạo hơn, anh đã biết, sau này anh sẽ tiếp tục phát huy theo hướng đó mà đi đến cùng."

Khóe miệng Hỷ Lạc co giật, "Em cảm ơn nha anh hai, anh rốt cuộc muốn làm gì? Mỗi ngày mới tảng sáng lại tới đây khua môi múa mép với em là sao?"

Lâm Hạo Sơ tựa như rất kinh ngạc nhìn cô, "... Anh đang theo đuổi em, em không biết hả?"

Khóe miệng Hỷ Lạc co giật càng dữ dội hơn, theo đuổi? Cô ngượng ngùng cười cười, "Anh Lâm, cảm phiền hỏi tí, có anh theo đuổi như vậy sao? Sáng ngày nào đến tìm em nói nhảm cứ vài phút thì kích động em vài câu, khiến em đến lúc ăn cơm đều không ăn ra mùi vị gì hết, anh này rốt cuộc là theo đuổi hay là dọa dẫm vậy?"

Lâm Hạo Sơ đột nhiên trầm ngâm, hai tay đút trong túi quần, đầu hơi rũ xuống bộ dáng tựa như bị tổn thương, Hỷ Lạc gãi gãi ấn đường, "Cái kia... em nói hơi nặng lời tí, ý em là..."

“Em là người đầu tiên.” Lâm Hạo Sơ đột nhiên mở miệng cắt ngang cô.

“A?” Hỷ Lạc há miệng, bị anh làm cho không hiểu ra sao.

Ánh mắt Lâm Hạo Sơ có chút lấp lánh, không tự nhiên mà nói, “Anh chưa theo đuổi con gái bao giờ, em là người đầu tiên.”

Hỷ Lạc rối rắm, cô lúng ta lúng túng nhỏ giọng nói thầm, “Không phải chứ, anh ba mươi tuổi rồi mà chưa thử theo đuổi con gái sao?”

Lâm Hạo Sơ hình như rất nỗ lực suy ngẫm một phen, cuối cùng lắc đầu, “Không có, đều là các cô ấy theo đuổi anh.”

Hỷ Lạc nhìn khuôn mặt anh, âm thầm lắc đầu, cô có thể suy ra, nếu như trông mong vào bản thân Lâm Hạo Sơ ý thức được sự quan trọng của cô, chủ động theo đuổi cô, con đường này chắc chắn sẽ rất sẽ rất đặc biệt... không tầm thường nha.

Lâm Hạo Sơ khoe nguyên hàm răng trắng, cười đến sáng lạn khác thường, “Nếu không? Chúng ta trực tiếp bắt đầu yêu nhau đi, theo đuổi và vân vân trực tiếp nhảy cóc là được rồi?”

“Anh nghĩ đến hay làm sao, Lưu Tường[13]cũng không có nhanh như thế.”

“Nè, Tần Hỷ Lạc, anh là chồng trước của em, không thể cho anh tí đặc quyền nào sao?”

“Đã nói là chồng trước rồi, không có trực tiếp đem anh OUT là tốt lắm rồi.”

“Tần Hỷ Lạc, anh sắp 34 tuổi rồi đó.”

“Ừ.”

“Có gặp qua 34 tuổi còn học cách theo đuổi con gái chưa?”

“Bây giờ không phải có rồi đó.”

“Tần Hỷ Lạc!”

“...” Hỷ Lạc mỉm cười ngắm nhìn bầu trời, ôi, thì ra cảm giác được theo đuổi lại sáng khoái như vậy nha.

[13] Lưu Tường: vận động viên chạy vượt rào Trung Quốc, đạt huy chương vàng Olympic

Chương 48: Mộc Hủy

Hỷ Lạc đang ở trong phòng nằm sấp trên giường chơi trò 'Thực vật đại chiến cương thi', mà nói, sau khi về nhà đúng là hơi nhàm chán, không có chuyện gì để làm. Tần Vĩ Thâm và Chung Tinh thế nào cũng bắt con ngốc cô sau Trung Thu mới được đi, cho nên một đứa không có bạn bè như cô ngoài việc thi thoảng đến Cố gia ăn châu uống chực thì là đóng đô ở nhà chơi đùa nhí nhố, đọc tiểu thuyết. Chơi đến vòng cuối cùng đánh cương thi để ra ả, nhưng thế nào cũng đánh không lại, phải chơi đi chơi lại từ đầu.

Phía giường bên cạnh bị lún xuống, một tay vỗ vỗ gáy cô, Hỷ Lạc cau mày, mắt dính chặt vào màn hình, "Cố Doãn, đừng quậy, không thấy chị đây đang bận hay sao."

Bên cạnh hình như lại truyền đến tiếng cười nhẹ mà mấy ngày nay xuất hiện với tần số cực cao, Hỷ Lạc đen thui mặt nhìn một cái, quả nhiên là họ Lâm nào đó đang chống cằm cười đến không thể nào vui hơn, "Tần Hỷ Lạc, thứ trò chơi thiếu năng như thế mà em cũng đánh không lại."

Hỷ Lạc cười âm u, "Anh đến rồi?"

Lâm Hạo Sơ đem máy vi tính dời về phía mình, đang chuẩn bị lại từ đầu, bỗng nhiên suy nghĩ một chút, "Nếu như thắng... có khen thưởng không?"

Hỷ Lạc suy nghĩ một hồi, gật đầu, "Có, tất nhiên là có."

Lâm Hạo Sơ bắt đầu, ngón tay thon dài nhấn chuột vang lên âm

thanh tách tách, cái nệm mềm mại làm đệm chuột vốn dĩ không thích hợp cho việc điều khiển chuột, cũng không thích hợp làm chỗ để vi tính gõ gõ, thế nhưng mỗi một động tác của Lâm Hạo Sơ lại có thể kiểm soát vừa khéo. Anh sắp xếp hợp lý vị trí mỗi loại cây trồng, bộ dạng thông dong diêm tĩnh. Hỷ Lạc nhìn thần sắc chuyên tâm của anh, biểu hiện trên mặt không khỏi trở nên nhu hòa, Lâm Hạo Sơ rất nhanh liền đi thẳng qua ải, còn có ý đem hết mấy mini game còn lại của cô giải quyết hết, đánh cho rơi tan tác, Hỷ Lạc không cam tâm tình nguyện đầu môi, “Không phải nói thiếu năng sao, sao anh còn chơi đến vui vẻ như thế?”

Lâm Hạo Sơ đáp cho là chuyện đương nhiên, “Là có chút thiếu năng, nhưng đối với em mà nói vẫn có phần hơi khó, anh giúp em qua ải hết rồi, đỡ phải tốn thời gian đả kích đến lòng tự trọng mỏng manh của em.”

Hỷ Lạc vận động khớp ngón tay, có loại kích động mạnh mẽ muốn đập anh xuống giường, cơ thể đã hành động trước thay đầu óc, khi Hỷ Lạc nhắc chân thì Lâm Hạo Sơ bắt được chân cô, anh cười nói, “Sớm đoán được em sẽ như vậy, lần sau đổi động tác khác thử xem.”

Hỷ Lạc đỏ mặt, lòng hậm hực mắng lưu manh, cô quấy chân vẫn không ra, “Này, thả ra.”

Lâm Hạo Sơ nắm mắt cá chân của cô không buông ra, ngược lại chen vào giữa hai chân cô, kéo chân đang bị nắm còn lại của cô vòng qua thắt lưng anh, anh cúi người nhìn chằm chằm vào cô, âm thanh khàn khàn, “Hỷ Lạc, em vừa mới nói, đánh qua ải... có khen thưởng.”

Hỷ Lạc dời mắt không dám nhìn anh, tim đập thành thịch, “Phần thưởng chính là, anh rất thông minh, chứng minh rằng chỉ số thông minh anh rất cao, là một cậu bé thông minh.”

Lâm Hạo Sơ đẩy vạch đen, “Vậy thôi sao? Tiếp theo có phải em còn

chuẩn bị phát cho anh bông hồng nhỏ hay không?”

Hỷ Lạc căng thẳng vặn vẹo cơ thể, “Còn muốn thế nào?”

Một tay Lâm Hạo Sơ đan vào năm ngón tay bên tay trái đặt phía bên mặt cô, tay kia giữ thắt lưng cô, “Không bằng... chúng ta khen thưởng theo kiểu người lớn đi?”

Hỷ Lạc chột trợn to mắt, chân dùng sức quấy đạp, “Em cảnh cáo anh đó, Lâm Hạo Sơ! Chúng ta ly hôn rồi, nếu anh dám làm càn em báo anh cưỡng bức.”

Lâm Hạo Sơ nhú nhú mày, “Hình như anh quên nói cho em, cái đơn ly hôn kia anh chưa có ký. Cho nên, bây giờ em vẫn là vợ của anh.”

Hỷ Lạc nhìn anh mà không thể tin được, điểm này cô vẫn chưa nghĩ tới, lập tức cô bắt đầu nói lý để thuyết phục, cười dịu dàng khuyên nhủ, “Lâm Hạo Sơ, nơi này là nhà của em, bên ngoài có ba em, mẹ em, chúng ta như vậy có phải không tốt lắm không?”

“Là không tốt lắm.” Lâm Hạo Sơ gật đầu, “Nhưng mà lúc anh tới họ vừa khéo đi siêu thị hết rồi.”

Hỷ Lạc khóc không ra nước mắt, ba mẹ, sao mà hai người lại chọn giờ này đi siêu thị vậy? Cô nhích ra phía bên cạnh, “Mà nè... Lâm Hạo Sơ, dạo này anh dường như rất rảnh hả?”

Lâm Hạo Sơ thấy cổ áo do cô càng giãy dựa càng trượt xuống, khóe miệng chứa ý cười, “Ờ, vô cùng rảnh. Lúc rảnh rồi có thể quan tâm em nhiều hơn không được sao?”

Hỷ Lạc cười gượng hai tiếng, “Được thì được, nhưng mà, chúng ta như bây giờ, hơi kỳ quái phải vậy không?”

Tay Lâm Hạo Sơ đã hạnh kiểm xấu trượt vào trong vạt áo cô, hơi thở lướt qua cổ cô cũng bắt đầu có phần không ổn định, “Vẫn được.”

Hỷ Lạc xụ mặt xuống, cái vụ này không ăn khớp với kịch bản cô tính toán a a, “Lâm Hạo Sơ, anh dám cưỡng bức thử coi!”

Lâm Hạo Sơ cười rầu rĩ, xoa xoa đầu cô, “Yên tâm, tuy rằng chúng ta bây giờ vẫn là vợ chồng hợp pháp, nhưng trước khi em ngoan ngoãn chịu theo anh về nhà, anh sẽ không miễn cưỡng em.” Anh bày bộ mặt cười xấu xa, sau đó ngồi dậy, một tay kéo Hỷ Lạc.

Quần áo Hỷ Lạc bị lôi kéo nên hơi xốc xếch, tức giận mà gào, “Lâm Hạo Sơ, phiền anh xem nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình làm cách nào để theo đuổi con gái có được không? Hoa tươi, quà tặng, hẹn hò, điện thoại, tin nhắn cái gì cũng không có, anh sẽ dọa sợ em.”

Lâm Hạo Sơ chán ghét nhìn Hỷ Lạc, một lát mới yếu ớt phản nản, “Thì ra theo đuổi con gái phiền phức như thế, nhưng mà em thích thế, thì anh phối hợp với em là được rồi.”

Hỷ Lạc sai rồi, cô không nên làm Lâm Hạo Sơ lăm đường lạc lối, Lâm Hạo Sơ tặng hoa không sai, tặng hoa hồng cũng không sai. Nhưng mà tại sao sáng trưa tối đều phải tặng? Lễ nào thư ký Ngô cũng không có nói cho biết thời gian và cách thức tặng hoa sao? Hỷ Lạc đen thui mặt rồi. Còn có quà tặng, Hỷ Lạc thấy hộp lớn hộp nhỏ đầy một giường, có vụ chuyển phát nhanh tặng quà hay sao? Còn nữa, nói đến điện thoại, Hỷ Lạc liền dựng tóc gáy.

Nếu như ông trời người đang ngủ say, tỉnh lại đột nhiên phát hiện tiếng chuông di động của mình thay đổi còn chưa tính, vấn đề là ở trên màn hình thành linh thấy được tấm hình của một người đàn ông trước giờ chỉ có một loại biểu tình đang hướng phía bạn làm mặt quỷ, bạn chắc hẳn cũng sẽ như Hỷ Lạc lập tức từ trong mơ giật mình tỉnh giấc chứ hả?

Hỷ Lạc nhìn tấm ảnh đó, Lâm Hạo Sơ chụp lúc nào, vì sao cô không biết? Lại còn có đoạn phim? Hỷ Lạc mở ra xem, chẳng qua cô có nghĩ đến nát đầu cũng không dám nghĩ Lâm Hạo Sơ sẽ nói gì đó. Hỷ Lạc ấn phím phát hình Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ thật tốt bụng mà giải thích, “Anh là học em trước đây xem mấy tình tiết cổ hủ trong phim Hàn đó, lúc đó em xem suốt ngày không phải nói rất lãng mạn sao.”

Hỷ Lạc day day huyết thái dương, được rồi, xác thực Lâm Hạo Sơ rất “có lòng” theo đuổi cô.

Hẹn với Lâm Mẫn đi dạo phố, hai người dạo đến mệt đứ đừ, lúc đang phân vân có nên tìm nơi nào đó uống nước, miệng Lâm Mẫn thè “A” một tiếng. Hỷ Lạc theo tầm mắt của cô nhìn tới, phía trong một tấm cửa sổ sát đất thật lớn, Lâm Hạo Sơ và một phụ nữ đang ngồi trong quán cà phê nói gì đó, tuổi tác người phụ nữ kia cũng không lớn lắm, cỡ chừng 26, 27 tuổi,... mái tóc xoăn màu hạt dẻ, mặc quần dài màu đen. Hỷ Lạc xác định người phụ nữ này cô không biết cũng chưa thấy qua.

Lâm Hạo Sơ ngồi bên cạnh cô ta, nghe cô ta nói gì đó, bởi vì Hỷ Lạc chỉ thấy một bên mặt, không thấy rõ lắm vẻ mặt của anh.

Hỷ Lạc quay đầu, làm bộ bình tĩnh, “A cái gì mà a? Không phải uống cà phê sao, có cái gì đáng âm ỉ nặng xì chứ.”

Lâm Mẫn bĩu môi, “Là người đẹp đó, thực sự không muốn vào xem?”

Hỷ Lạc lắc đầu, “Không đi, vì sao lại đi.”

Lâm Mẫn làm bộ thở dài, “Không đi cũng tốt, tội mình trốn là được

rồi, họ cũng không phát hiện ra mình.”

Hỷ Lạc trong mũi hừ một tiếng, liếc mắt hai người kia trong quán cà phê, “Tại sao tụi mình phải trốn chứ, phải đi quán này.” Nói xong bắt lấy tay Lâm Mẫn đi vào quán cà phê kia.

Lâm Hạo Sơ là đang đối diện với cửa ra vào, cho nên người vào quán anh đều có thể thấy rõ. Khi thấy Hỷ Lạc và Lâm Mẫn đi vào, tất nhiên anh hơi bất ngờ, liền thấy Hỷ Lạc không có phản ứng với anh mà còn cùng Lâm Mẫn ngồi xuống một góc sát cửa sổ cách chỗ anh rất xa, trong mắt anh có chút ý cười, nói với đối phương vài câu, anh hướng chỗ Hỷ Lạc đi tới.

Lên tiếng chào hỏi với Lâm Mẫn, anh ngồi bên cạnh Hỷ Lạc, “Giới thiệu cho em một người quen.”

Hỷ Lạc liếc mắt thấy người đẹp bên kia đang nhìn qua, trong lòng chưa xót, lắc đầu, “Không đi, có quan hệ gì với em đâu.”

Lâm Hạo Sơ nhẹ giọng dụ cô, “Đi rồi em sẽ biết, hử?”

Hỷ Lạc nhướn mày, “Này, anh không phải nên ở đây xem mắt sao, muốn kéo em đi làm lá chắn sao?”

Lâm Hạo Sơ tức giận chụp trán cô một lát, “Cô à, làm phiền động não, anh còn chưa ly hôn, xem cái gì mắt?”

Hỷ Lạc còn chưa nói thì người đẹp kia đã đi tới trước bàn các cô, cô cười quan sát Hỷ Lạc, lịch sự vươn tay phải, “Chào chị, chị chính là Tần Hỷ Lạc?”

Hỷ Lạc xấu hổ vươn tay phải bắt tay với cô, “Xin chào!” Trong lòng âm thầm kinh ngạc vô cùng, cô ta biết cô? Nhìn Lâm Hạo Sơ bên cạnh, bộ dáng thẳng nhóc này bày đặt xem kịch hay, hoàn toàn không đếm xỉa đến.

Người đẹp kia ý muốn ngồi xuống, “Tôi có thể ngồi đây không?”

Hỷ Lạc vội vã gật đầu, “Đương nhiên có thể.”

Sau khi người đẹp ngồi vào chỗ của mình thì nhìn Lâm Hạo Sơ, sau đó hướng Hỷ Lạc mỉm cười, “Tôi là em gái của Lâm Hạo Sơ, chị có thể gọi Mộc Hủy.”

Em gái? Lâm Hạo Sơ có chị thì cô biết, lúc nào lại lôi ra em gái thế? Hỷ Lạc nhìn nhìn Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ nói một câu đơn giản, “Hà Mộc Hủy.”

Đầu óc Hỷ Lạc hiểu rõ, thì ra là con gái Hà Vịnh Thanh, thế nhưng, con gái Hà Vịnh Thanh không phải nên ở Mỹ sao, bây giờ chạy tới thành phố N tìm Lâm Hạo Sơ làm cái gì?

Chương 49: Bất ngờ

Hà Mộc Hủy nói không nhiều lắm, nói những câu mang tính trọng điểm, biểu tình trên mặt cũng không nhiều, chỉ là thi thoảng mỉm cười, nhưng nụ cười đó thấy thế nào cũng khiến cho người ta không có cảm giác ấm áp. Có lẽ cho rằng có Lâm Mặc ở đây, cũng có lẽ ngay cả Hỷ Lạc cô ta cũng kiêng kỵ, cô ta không nói chuyện riêng nhiều lắm. Phần lớn thời gian đều là nghe Hỷ Lạc, Lâm Mặc, Lâm Hạo Sơ ba người tán gẫu với nhau.

Trên đường Lâm Hạo Sơ đưa Hỷ Lạc về nhà, Hỷ Lạc có vài lần mở miệng định hỏi, cuối cùng thấy Lâm Hạo Sơ tựa hồ cũng không có hứng thú nói chuyện, thế là cô rất thức thời im miệng. Hà Mộc Hủy và Lâm Hạo Sơ gặp mặt nhất định là có chuyện để nói, nhưng mà là chuyện gì? Nếu như Lâm Hạo Sơ ngay cả cô không muốn nói, với sự hiểu biết của Hỷ Lạc về anh, đây nhất định là chuyện rất nghiêm trọng.

Đến cổng chung cư, Hỷ Lạc chuẩn bị xuống xe, cô mở dây an toàn, nhìn nhìn Lâm Hạo Sơ, “Không vào trong ngồi chút à?”

Lâm Hạo Sơ nghĩ nghĩ nhưng không trả lời câu hỏi của cô, “Hỷ Lạc, có thể về Paris trễ một chút không?”

Hỷ Lạc ngây ra, “Làm sao vậy?”

Lâm Hạo Sơ nhìn cô một hồi, cười cười, “Không có gì.” Anh cúi người kéo Hỷ Lạc vào trong lòng ôm ấp, Hỷ Lạc có ý đồ khẽ ngo ngoáy thì bị Lâm Hạo Sơ ngăn lại, anh khẽ nói bên tai cô, “Đừng nhúc nhích, anh chỉ muốn ôm em một lát.”

Hỷ Lạc ngoan ngoãn không động dậy nữa, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, Lâm Hạo Sơ tựa như khế thờ dài, anh buông cô ra, cười nói, "Tạm biệt."

Hỷ Lạc nhìn theo xe anh chậm rãi chạy đi, lòng cô dường như có loại cảm giác rất quái lạ, bộ dạng muốn nói lại thôi của anh, hy vọng chỉ là cô quá nhạy cảm thôi.

Từ sau ngày đó rất lâu Lâm Hạo Sơ đều không đến tìm Hỷ Lạc, không có gọi điện, không có nhắn tin, Hỷ Lạc rốt cục ý thức được, sự việc quả nhiên không đơn giản. Sắp đến gần ngày về Pháp, Hỷ Lạc chần chừ rất lâu vẫn là gọi điện cho thư ký Ngô, ngắt điện thoại rồi Hỷ Lạc xoa nhẹ huyết thái dương đang giật giật, Lâm Hạo Sơ thế mà lẳng lặng giấu tất cả mọi người đi Mỹ xử lý chuyện nhà Hà Vịnh Thanh, thì ra Hà Vịnh Thanh bệnh tình nguy kịch.

Sao mà mới hai năm, sự tình đột nhiên phát triển theo hướng như vậy? Tuy rằng cô cũng hận Hà Vịnh Thanh, nhưng mà khi nghe ông ta gặp loại kết quả này trong lòng cô vẫn có chút thổn thức.

Lúc quyết định trở lại Pháp, Hỷ Lạc cầm điện thoại di động ngẫm nghĩ, có phải nên nói với Lâm Hạo Sơ một tiếng không, tin nhắn soạn xong rồi xóa, xóa rồi soạn tiếp, cuối cùng dứt khoát trực tiếp nhấn dãy số của anh, nhưng vẫn chưa thông máy. Chẳng lẽ là bên kia trực tiếp tắt điện thoại? Không biết vì sao trong lòng Hỷ Lạc luôn có loại dự cảm không tốt.

Còn chưa tới ngày quyết định đi, một tin tức truyền đến liền khiến thế giới của Hỷ Lạc sụp đổ hoàn toàn, khi Lâm Hạo Ngôn đến tìm Hỷ Lạc thì trời chưa sáng hẳn, Hỷ Lạc còn chưa thức dậy, Lâm Hạo Ngôn vừa thấy Hỷ Lạc ra phòng ngủ liền lập tức từ sofa đứng dậy, sắc mặt anh nghiêm trọng, "Chị dâu, anh tôi anh ấy...đã xảy ra chuyện."

Tim Hỷ Lạc như bị nắm chặt không thể đập, cô ngẩn ngơ nhìn Lâm

Hạo Ngôn, Lâm Hạo Ngôn dường như cũng rất khó khăn mà nói, “Hà gia gọi điện thoại nói, anh ấy... không còn nữa.”

Hỷ Lạc mất hơn nửa ngày mới đủ sức giật giật khoe môi, “Không còn? Không còn... là có ý gì?”

“Chính là... đã chết.” Lâm Hạo Ngôn nhìn sắc mặt tái nhợt của Hỷ Lạc, thực sự không biết nên làm thế nào nói tiếp.

Hỷ Lạc nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, “Chú nói cái gì thế, Hạo Ngôn, cũng không phải ngày cá tháng tư, đùa cái gì vậy, chẳng buồn cười tí nào.”

Lâm Hạo Ngôn không nói gì, biểu tình trên mặt rất nghiêm túc, “Chị dâu, chị chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức đi Seattle, ba mẹ đều chuẩn bị xong hết rồi, còn chờ chị thôi.”

Hỷ Lạc hầu như không hề có tri giác mà đi theo ba người Lâm gia lên máy bay bay đến Mỹ, đến Seattle thì được phi cơ của Hà Mộc Hủy ra đón.

Đến nơi ở nhà họ Hà, Hỷ Lạc thấy Hà Vịnh Thanh, vẻ mặt ông mệt mỏi, ngay cả tóc mai đều bắt đầu điểm bạc. Khi nhìn thấy được một hàng vệ sĩ trong âu phục màu đen đứng trước cửa, cơ thể Hỷ Lạc cứng đờ một hồi, lần trước Lâm Hạo Sơ đến Paris thăm cô, thì ra người theo bên cạnh anh chính là thủ hạ của Hà Vịnh Thanh.

Trên mặt Diệp Hồng cũng mất màu máu, được dẫn tới linh đường nơi đặt t.h.i t.h.ể của Lâm Hạo Sơ, Hỷ Lạc và Diệp Hồng hầu như là bị Lâm Mộ Cẩm, Lâm Hạo Ngôn nửa dìu nửa ôm đi vào.

Hà Mộc Hủy nói, khi xe của Lâm Hạo Sơ đang trên đường quay về Hà gia thì đụng phải một chiếc xe vận tải cỡ lớn, hiện trường tai nạn

xe rất nghiêm trọng, t.h.i t.h.ế của anh ấy cũng cơ hồ huyết nhục không rõ... Hỷ Lạc thấy t.h.i t.h.ế trong nháy mắt, nước mắt lách tách lách tách rơi xuống, nhưng vẫn là cần môi nói đó không phải Lâm Hạo Sơ. Diệp Hồng cũng khóc đến lạc giọng, Hỷ Lạc được Lâm Hạo Ngôn dìu đỡ, cả người đều xụi lơ trong lòng anh ta, trong miệng còn lẩm bẩm, “Anh ta chỉ là giống Lâm Hạo Sơ mà thôi, nhất định không phải anh ấy.” Nói xong, cô nhào về phía trước, xốc tằm vải màu trắng lên, chiếc nhẫn cưới quen thuộc trên ngón áp út thon dài tái nhợt của anh, nằm một cách yên lặng.

Hỷ Lạc ngồi bệt dưới đất, trên mặt không có một chút biểu cảm, “Lâm Hạo Sơ, anh lưu manh, không phải nói muốn theo đuổi em lại sao? Bây giờ anh lại đang giở trò gì thế?”

Lâm Hạo Ngôn đi tới, âm thanh cũng khàn khàn kỳ quái, “Chị dâu, chị bình tĩnh một chút, anh ấy nếu như còn sống, nhất định không hy vọng thấy chị như vậy.”

Cuối cùng làm sao được dẫn ra khỏi linh đường Hỷ Lạc đều đã quên hết, lúc này nằm ngơ ngác trên chiếc giường trong phòng dành cho khách, trong đầu không ngừng lẩn quẩn khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi đó, làm sao có thể là Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ có khuôn mặt dễ nhìn như vậy, thấy thế nào cũng không phải anh. Hỷ Lạc cuộn người lại, cắn chặt ngón tay nghẹn ngào, Lâm Hạo Sơ khi còn sống đã trải qua nhiều như vậy, ai cũng chưa bù đắp cho anh, ông trời sao lại có thể tàn nhẫn mang anh đi?

Nghe được tiếng gió thổi ngoài cửa sổ lạnh thấu xương, đột nhiên Hỷ Lạc từ trên giường ngồi dậy, hơi thở của cô hơi rối loạn, khu nhà họ Hà nửa đêm rất yên tĩnh. Hỷ Lạc buột chặt áo khoác đến linh đường, có mấy người bảo vệ còn đang đứng trước cửa, khi thấy Hỷ Lạc thì kính cẩn cúi chào, Hỷ Lạc bước đến gần linh đường, thấy Hà Vịnh Thanh thế mà còn chưa ngủ, ông và Diệp Hồng ngồi trên ghế trước linh đường, họ thấy Hỷ Lạc hiển nhiên cũng hơi bất ngờ.

Hỷ Lạc nhìn hai người họ một cái, không nói gì, đi thẳng đến hậu

đường, khi đến gần Lâm Hạo Sơ, tay cô run rẩy vén tấm vải trắng ra. Cô siết chặt nắm tay, tay cô cuốn ống quần bên chân phải của anh, Diệp Hồng và Hà Vịnh Thanh cũng tiến lại gần.

Diệp Hồng có phần ngạc nhiên, “Hỷ Lạc, con...”

Hỷ Lạc ngừng thở, môi run rẩy mà nói, “Con không cam lòng.”

Hà Vịnh Thanh không nói gì, yên lặng đứng ở một bên, tim ông cũng đập cực nhanh. Hỷ Lạc chậm rãi cuốn ống quần anh lên, cuốn đến khi đầu gối lộ ra hoàn toàn, ba người đều trợn to mắt.

Tang lễ của Lâm Hạo Sơ rất long trọng, Hà gia trong giới xã hội đen ở Mỹ có thế lực rất lớn, Lâm Hạo Sơ tuy rằng là con riêng của Hà Vịnh Thanh, thế nhưng quang cảnh lễ nghi an táng long trọng gần như giống đứa con lớn nhất qua đời của Hà Vịnh Thanh.

Lúc Hà Mộc Hủy đưa bọn họ đến sân bay thì an ủi Hỷ Lạc, “Chị dâu, kiềm chế đau thương. Chị còn trẻ, anh ấy nhất định hy vọng chị có thể vui vẻ sống tiếp.”

Đôi mắt Hỷ Lạc không có một tia lấp lánh, cô nhìn Hà Mộc Hủy, bình tĩnh hỏi, “Lâm Hạo Sơ sở dĩ đi Mỹ, cô biết vì sao không?”

Vẻ mặt Hà Mộc Hủy vẫn như trước không có thay đổi nào, “Là vì chuyện di chúc của ba.”

Hỷ Lạc lắc đầu, nở nụ cười như có như không, “Anh ấy chỉ muốn giúp cô, bởi vì cô là em gái của anh ấy.”

Trên mặt Hà Mộc Hủy trong nháy mắt có chút xúc động, khóe miệng cô khẽ động, “Ồ, vậy sao?”

“Cô biết không?” Hỷ Lạc tiến lên phía trước một bước, lại gần Hà Mộc Hủy một chút, “Lâm Hạo Sơ từ chối một nửa di sản của ba cô để lại cho anh ấy, hơn nữa...” Ánh mắt cô sâu lắng nhìn Hà Mộc Hủy, “Anh ấy đề nghị ba cô đem một nửa di sản thuộc về anh ấy đều viết dưới danh nghĩa của cô.”

Hà Mộc Hủy nhướn đôi mày tinh tế, trong đôi mắt phượng xinh đẹp chợt lóe một sắc thái khác thường, Hỷ Lạc hất cằm, “Hy vọng cô đừng khiến anh ấy thất vọng, tạm biệt.”

Trước khi lên máy bay, Hỷ Lạc và Lâm gia ba người nói lời từ biệt, Diệp Hồng rất lo lắng, “Hỷ Lạc, con thực sự phải làm như vậy? Một mình con sao có thể tìm được nó, Hạo Ngôn đã nhờ người bạn cảnh sát ở Seattle, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức.”

Hỷ Lạc cầm tay Diệp Hồng, “Mẹ, con đợi không nổi nữa, con một khắc cũng không thể đợi. Con phải lập tức tìm được anh ấy.”

Lâm Mộ Cẩm trầm ngâm một hồi, vẫn là khuyên nhủ, “Đây không phải chuyện giỡn chơi, con một đứa con gái không quen thuộc cuộc sống địa hình nơi này, rất dễ xảy ra chuyện.”

Lâm Hạo Ngôn cũng nghiêm mặt nói, “Chị dâu, bạn bè tôi ở đây rất có quan hệ, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức thôi, một mình chị sức lực có hạn, anh ấy đã trở về thì khẳng định người đầu tiên muốn thấy là chị, chị hay là cùng chúng tôi quay về rồi hẳn nói.”

Hỷ Lạc thở ra một hơi thật sâu, cười cười, “Mọi người yên tâm, con sẽ tự chăm sóc mình thật tốt. Con và Lâm Hạo Sơ cứ quanh quanh quẩn quẩn bỏ lỡ mất hai năm, con không muốn tiếp tục lãng phí thêm nữa, cả đời tụi con đều ngăn ngủi như vậy. Hơn nữa, con không nỡ lòng buông tha con người anh ấy.”

Diệp Hồng đỏ viền mắt, “Hỷ Lạc... con mẹ... đành nhờ con vậy.”

Hỷ Lạc hiểu rõ ý tứ của bà, vòng tay ôm bà, “Mẹ, mẹ yên tâm. Con nhất định sẽ đưa anh ấy về nhà.”

Chương 50: Yêu em

Hỷ Lạc đi đến nơi Lâm Hạo Sơ xảy ra tai nạn xe, Seattle cách khu vực thành thị rất xa. Nếu không phải Hỷ Lạc phát hiện trên chân phải của t.h.i t.h.ế không có vết sẹo ấy, nếu không phải Hà Vịnh Thanh tìm thủ hạ của Hà Mộc Hủy hỏi cho ra tình hình thực tế, thật là có khả năng bị Hà Mộc Hủy lừa dối.

Hỷ Lạc thở dài, xem ra Hà Mộc Hủy thật đúng là không phải nhân vật tầm thường, vì tai nạn xe lần này chắc chắn là hao tổn tâm huyết. Cuộc đối thoại ở sân bay của mình và cô ta xem ra cũng không hẳn có thể kêu gọi lương tri của cô ta, tình hình hiện tại của Lâm Hạo Sơ rốt cuộc ra làm sao cô cũng không biết, thế nhưng phải nhanh chóng tìm được Lâm Hạo Sơ. Nếu không sẽ bị thủ hạ của Hà Mộc Hủy tìm ra trước, hậu quả cô không dám nghĩ. Căn cứ theo lời thủ hạ của Hà Mộc Hủy, sau khi tai nạn xe xảy ra ở hiện trường không có tìm được Lâm Hạo Sơ, cho nên bọn họ không thể không tìm người có vóc dáng giống như của Lâm Hạo Sơ để giả dạng anh. Thế nhưng Hà Mộc Hủy cũng không có buông lỏng, vẫn phải rất nhiều người tìm kiếm tung tích Lâm Hạo Sơ.

Thủ hạ của Hà Vịnh Thanh đã ở chung quanh dò la, nhưng mà từ lúc xảy ra tai nạn xe cũng đã gần nửa tháng rồi, vì sao Lâm Hạo Sơ cũng không có xuất hiện, trong lòng Hỷ Lạc rất nôn nóng cũng rất sợ hãi. Khi thấy trên chân t.h.i t.h.ế đó không có vết sẹo cô rất kích động, thế nhưng theo thời gian từng ngày lại trôi đi, lòng của cô cũng dần dần nặng trĩu xuống.

Vùng lân cận có mấy trấn nhỏ, Lâm Hạo Sơ nếu như gặp chuyện không may, hẳn là trước tiên sẽ bị thôn dân vùng xung quanh phát

hiện chứ. Hỷ Lạc cầm bản đồ và ảnh chụp Lâm Hạo Sơ đi xung quanh tìm hiểu, rốt cục hiểu rõ hàm ý thật sự của câu mò kim đáy biển. Ngoại trừ trấn nhỏ, gần đây còn có rất nhiều rừng cây, Lâm Hạo Sơ có thể hay không lúc xảy ra tai nạn xe, hai xe va chạm nhau sinh ra xung lực làm văng vào rừng cây cách đó không xa? Những chuyện này đều có khả năng xảy ra.

Cho nên Hỷ Lạc không những muốn đến trấn nhỏ vùng lân cận tìm kiếm, mà còn muốn vào rừng cách đó không xa để tìm. Lá gan của Hỷ Lạc không lớn, rất sợ tối, sợ nhất là những động vật thân mềm, chẳng hạn như rắn, giun, sâu lông. Nhưng trong rừng cây, không thiếu nhất dường như chính là những tiếng kêu vo vo, những con sâu nhỏ dinh dính nhầy nhụa mềm oặt. Hỷ Lạc đi trong rừng cây, tay áo và ống quần đều dùng dây thun cột chặt, cổ áo cũng kéo lên cao cao. Càng đi vào trong thì càng tĩnh mịch, khắp nơi đều ẩm thấp.

Hỷ Lạc không ngừng gọi tên Lâm Hạo Sơ, trong khu rừng to như vậy chỉ vang lại âm thanh của chính cô.

Sắc trời dần dần tối sầm, Hỷ Lạc thế nào cũng lần quần không ra được, cảm giác về phương hướng không tốt, hơn nữa bất tri bất giác cô đã càng đi càng sâu. Khi màn đêm buông xuống, Hỷ Lạc vẫn chưa thể ra khỏi cánh rừng.

Mỗi ngày Diệp Hồng đều sẽ gọi điện cho Hỷ Lạc, vẫn là câu hỏi có tin tức của Lâm Hạo Sơ hay chưa, có một người cũng thực sự không làm bà yên lòng, mỗi ngày gọi điện thoại chỉ ít có thể biết được tình hình gần đây của cô biết được an toàn của cô. Đêm nay gọi rất nhiều nhưng đều không nối thông, lòng bà lo lắng không yên, gọi Hà Vịnh Thanh thông báo một tiếng. Hà Vịnh Thanh phái thủ hạ đi ra ngoài tìm Hỷ Lạc, thế nhưng điện thoại di động của Hỷ Lạc không có tín hiệu, bọn họ trong thời gian ngắn cũng tìm không được cô.

Hỷ Lạc ngồi ở một gốc cây, nhặt rất nhiều nhánh cây để nhóm lửa, hơi có động tĩnh nào liền khiến toàn thân căng thẳng đổ mồ hôi lạnh. Trong rừng như thế này, sẽ có dã thú hay không chứ? Khi Hỷ

Lạc nghĩ như vậy tim đều nháy lên tới cổ họng. Cô nhìn ánh lửa không ngừng bốc cháy, trong mắt hơi ươn ướt, khi lần đầu tiên lạc đường, cô cũng rất sợ, khi đó Lâm Hạo Sơ xuất hiện. Thế nhưng hiện giờ, Lâm Hạo Sơ đang ở nơi nào?

Hỷ Lạc cắn chặt môi, đầu gối quệt quệt nước mắt, "Lâm Hạo Sơ, anh rốt cuộc ở nơi nào?"

Trong lúc nhà họ Hà đang rối ren, thủ hạ rốt cục truyền đến tin tức: không có tìm được Hỷ Lạc nhưng ở thị trấn lân cận tìm thấy Lâm Hạo Sơ! Thì ra anh vì tai nạn xe đụng vào đầu nên hôn mê nửa tháng, vừa tỉnh lại. Hà Vịnh Thanh nhận được điện thoại, lập tức sắp xếp xe, suốt đêm chạy đi đón anh.

Lâm Hạo Sơ thế mà gặp kỳ tích không có bị thương nặng, chỉ là có chấn động não đôi chút, trên trán quần một lớp băng gạc dày, thấy Hà Vịnh Thanh anh cũng không quá bất ngờ, chỉ là im lặng phối hợp với bác sĩ kiểm tra.

Bác sĩ kiểm tra xong, thu hồi ống nghe bệnh, "Khôi phục rất khá, chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn."

Hà Vịnh Thanh thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng còn có chút lo lắng, "Hay là ba sắp xếp con đến bệnh viện lớn kiểm tra xem, bệnh viện nhỏ thế này, không có bài bản."

Lâm Hạo Sơ nằm trên giường, bởi vì vừa tỉnh lại không bao lâu, tiếng nói còn có chút khàn khàn, "Không cần, tôi rất khỏe."

Hà Vịnh Thanh ngồi xuống sofa cạnh giường anh, gõ cây gậy ba-toong trầm ngâm một hồi, "Hạo Sơ, Mộc Hủy nó..."

"Tôi biết." Lâm Hạo Sơ nhìn Hà Vịnh Thanh, trên mặt là sự biểu hiện rất bình tĩnh, "Tôi đã sớm đoán được em ấy sẽ như vậy, chỉ bất quá dù cẩn thận mấy cũng có sơ sót xảy ra chuyện."

Hà Vịnh Thanh hơi kinh ngạc, “Con là nói... con biết nó sẽ đối với con bất lợi?”

Lâm Hạo Sơ cười cười, “Khi thấy được ánh mắt của em ấy nhìn tôi là có thể đoán được thái độ thù địch của em ấy.” Chút thủ đoạn của con bé này, anh lại không rõ ràng lắm, chỉ là cuối cùng vẫn không cẩn thận mắc phải.

Hà Vịnh Thanh trầm mặc, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ông chần chừ một hồi vẫn là mở miệng, “Thế này... Hỷ Lạc... không thấy nữa.”

Lâm Hạo Sơ cau mày nhìn ông, dường như vẫn chưa hiểu rõ ý tứ trong lời nói của ông, Hà Vịnh Thanh đem chuyện trước lễ tang cùng với việc Hỷ Lạc ở lại tìm anh nói hết cho anh, Lâm Hạo Sơ giật mình sửng sốt một lúc sau lập tức ngồi dậy chuẩn bị xuống giường.

Hà Vịnh Thanh ngăn cản anh, “Con làm cái gì? Bây giờ chính là đang đi tìm, con cũng không biết con bé sẽ ở nơi nào mà?”

Lâm Hạo Sơ rất bình tĩnh giật tay anh lại, “Vậy cũng không thể không làm gì, tôi không thể lại ở nguyên một chỗ chờ cô ấy nữa. Cô ấy vì tôi mà đã làm quá nhiều, cho dù là một bước, tôi cũng muốn vì cô ấy mà bước.” Nếu như phân chia trong tình yêu này, anh thua bởi Hỷ Lạc một người đã từng làm rất nhiều, chỉ ít bây giờ, anh cũng muốn vì cuộc tình này làm một điều gì đó, không phải tiếp thu, mà là dành cho.

Hà Vịnh Thanh không ngăn anh nữa, chuẩn bị xe cho anh, Lâm Hạo Sơ xuất phát ngay trong đêm, điện thoại di động Hỷ Lạc không gọi được, hẳn là ở nơi tín hiệu yếu, Lâm Hạo Sơ lái xe, chung quanh trông ngóng, cuối cùng dừng ở bìa rừng cách chỗ tai nạn xe gần nhất.

Anh vừa tiến vào trong, vừa quan sát vị trí mặt trăng, tia sáng mờ

mở từ điện thoại di động không phải rất rõ ràng, Lâm Hạo Sơ lấy ra một con d.a.o đa năng Thụy Sĩ theo ánh sáng từ chiếc di động khắc lên thân cây dọc đường, cây cối rậm rạp như vậy càng đi vào sâu bên trong càng không phân biệt rõ ràng phương hướng, anh nhất định phải bảo đảm còn có thể theo đường cũ trở về. Anh vừa đi vừa gọi tên Hỷ Lạc. Rừng cây vào ban đêm, tiếng lá cây cọ xát xào xạc và tiếng gió thổi âm trầm, âm thanh của anh trong rừng cây vô cùng rõ ràng, làm kinh động từng đàn chim đang đậu bay đi.

Đi không biết bao nhiêu lâu, chân Lâm Hạo Sơ bắt đầu phát đau, anh chống vào thân cây đứng một lát, thở hổn hển, quan sát cánh rừng phía trước sâu không thấy đáy, giống như là một mạng lưới quỷ dị.

Hỷ Lạc ôm chân co rút trong hốc cây, ánh lửa bắt đầu từ từ yếu đi, đi cả ngày đường, bây giờ bắt đầu vừa mệt vừa đói, cô mở ba lô lấy một bình nước để uống, láng máng đường như có thể nghe được âm thanh gì đó. Cô ngừng thở chăm chú lắng nghe, âm thanh đó dường như là của ai đó đang gọi cô?

Lâm Hạo Sơ vừa cố sức gạt bỏ những nhánh cây lộn xộn phía trước, vừa đi vào trong, khi ánh trăng thỉnh thoảng băng qua tầng mây có thể roi sáng quang cảnh phía trước, nhưng vẫn tầm tối không rõ ràng. Anh hơi sốt ruột, không dám tưởng tượng Hỷ Lạc nếu như một mình ở bên trong, bây giờ không biết sợ hãi bao nhiêu.

“Hỷ Lạc... Tần Hỷ Lạc!” Âm thanh của Lâm Hạo Sơ trong rừng cây xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây dày đặc.

Sống lưng Hỷ Lạc cứng đờ, đột nhiên đứng dậy, cô có đang nằm mơ hay không, hình như nghe được tiếng nói của Lâm Hạo Sơ.

Âm thanh đó cách càng ngày càng gần, hình như phía bên trái cách đó không xa, tim Hỷ Lạc đập thành thịch, cô có chút kích động lại có chút muốn khóc, giọng nói run run, “Lâm Hạo Sơ... em ở chỗ này.”

Lâm Hạo Sơ đứng lại xác định, vừa nãy là tiếng của Hỷ Lạc sao? Anh cẩn thận lắng nghe nơi phát ra âm thanh, sâu trong cánh rừng tối tăm phía bên trái mình hình như thấp thoáng có đốm sáng, anh theo tia sáng đó đi đến, “Hỷ Lạc, là em phải không?”

“Là... là em.” Hỷ Lạc căng thẳng nhìn bóng dáng cách mình còn có vài mét. Anh từng bước hướng mình mà đi tới, băng qua những chướng ngại vật, vượt qua lớp lớp bụi gai, Hỷ Lạc bỗng nhiên cảm thấy khoảnh khắc này, cái gì cũng không sợ nữa, anh còn chưa đến gần, thì cô chạy nhanh về phía anh, dùng sức nhảy lên trên người anh, ôm lấy cổ anh, hai chân vòng qua bên hông siết chặt.

Lâm Hạo Sơ bị cô giống như gấu koala đeo trên người, thành linh xảy ra xung lực khiến anh không đứng vững lão đảo về phía sau, cố sức ôm chặt cô, ánh lửa trước mặt chiếu vào làm viền mắt anh hơi nóng lên, anh cười, “Thực sự là ngốc nghếch, em không thể thành thật dừng lại để anh đi về phía em sao?” Vì sao lần nào đều là em chạy về phía anh, anh cũng muốn, một lần đi về phía em.

Hỷ Lạc rơi lệ đầy mặt, hung hăng cắn anh một cái, “Lâm Hạo Sơ, em ghét anh, em ghét anh, ghét anh, ghét anh.”

Trán Lâm Hạo Sơ chạm trán của cô, trong lòng một mảng mềm mại, “Ngốc nghếch... anh yêu em!”

Hỷ Lạc đeo trên người anh, nghe được anh nói toàn bộ cơ thể đều cứng ngắc, Lâm Hạo Sơ vỗ vỗ của lưng cô, “Này, ôm đã chưa, chân anh chịu không nổi.”

Hỷ Lạc vội vã nhảy xuống, trên mặt còn vương vài giọt nước mắt, cô trừng mắt nhìn, “Anh... vừa nói cái gì vậy?”

Lâm Hạo Sơ nhíu nhíu mày, “Chân anh chịu không nổi?”

“Không phải vậy, trước đó nữa.”

Lâm Hạo Sơ hình như nghĩ nghĩ, phun ra bốn chữ yếu ớt, “Không nhớ rõ nữa.”

“Lâm Hạo Sơ, lập lại lần nữa anh sẽ chết? Nào có ai thông báo chỉ nói một lần đâu!” Hỷ Lạc chống nạnh rống to hơn.

Lâm Hạo Sơ cầm lấy ba lô của cô, ôm vai cô, “Đi thôi?”

Hỷ Lạc không bằng lòng, “Lưu manh, theo đuổi thì theo phân nửa, bày tỏ thì bày một lần, tôi làm sao mà xui xẻo như vậy chứ, tôi là được ghi lại là nữ chính đáng thương nhất trong ngôn tình.”

Lâm Hạo Sơ trong mắt tràn đầy ý cười, nắm tay cô đi phía trước, Hỷ Lạc vẫy tay anh ra, lăm băm lăm bầu nói lảm nhảm.

“Anh yêu em, Tần Hỷ Lạc!” Lâm Hạo Sơ đưa lưng về phía cô đột nhiên nói một câu.

Hỷ Lạc sửng sốt một hồi, sau đó cong khóe mắt cười, cô nhồm dậm nhảy lên lưng anh, cắn vành tai anh, “Chồng già nhà mình quả là thất thường nhất!”

“Tần Hỷ Lạc, em nhảy xuống cho anh!”

“Không xuống!”

“Xuống hay không!”

“Không!”

“Bà xã?”

“... Ừ?”

“Đi xuống.”

“Ờ.”

“Ông xã...”

“Ừ?”

“Anh gọi bà xã một lần nữa đi?”

“...”

“Ông xã?”

“...”

“Ông xã!”

“...”

Chương 51: Suốt đời

Bệnh tình của Hà Vịnh Thanh bắt đầu trở nặng, Lâm Hạo Sơ thủy chung không mở miệng gọi ông một tiếng ba, không phải trong lòng còn oán giận, cũng không phải vì khúc mắt cái chân bị thương của mình, mà là nghĩ đến những người đồng đội còn trẻ kia, thế nào cũng không mở miệng nổi.

Ngày Hà Vịnh Thanh ra đi tinh thần ông rất tốt, biết đâu đây chính là hồi quang phản chiếu mà các cụ hay nói. Ông ngồi trên xe lăn, được Lâm Hạo Sơ đẩy ra ngoài hàng hiên phơi nắng, trên đùi đắp một tấm chăn bông, ánh nắng buổi sáng vẫn còn hơi chói mắt. Hà Vịnh Thanh nhìn bầu trời đến ngây ngẩn, nhỏ giọng nói rằng, “Ba đúng là vẫn còn nợ con nhiều lắm, còn chưa trả hết.”

Lâm Hạo Sơ ngồi trên ghế bên cạnh ông, nghiêng mặt thì thấy được tóc mai của ông đã bạc một nửa, anh rũ mí mắt khẽ nói, “Thứ nợ tôi tôi không cần nữa, thứ nợ bà ấy, ông phải trả lại cho bà ấy.”

Hà Vịnh Thanh gục đầu xuống cười cười, “Bà ấy đã chấp nhất nửa cuộc đời, ba cũng không trả nổi nữa. Sau này... đối với bà ấy tốt một chút.”

Lâm Hạo Sơ thở hắt ra, nhìn Hà Vịnh Thanh, cong lên khóe môi cười cười, “Được.”

“Những thứ nợ mẹ con con, ba sợ là không còn cơ hội để trả nữa. Trước khi đi, nhưng cái gì cũng không để lại cho con.” Hà Vịnh Thanh mệt mỏi dựa vào lưng ghế xe lăn, tiếng nói dần dần nhỏ, “Những thứ của ba, con vẫn là thấy ghê tởm không cần.”

Lòng Lâm Hạo Sơ dâng nổi chua xót, “Không phải như vậy, Mộc Hủy em ấy thích hợp hơn.”

“Thôi được, trước đây ba vẫn tin chắc, truyền nam không truyền nữ, bây giờ thấy, Mộc Hủy tính tình của nó, dường như thích hợp tiếp nhận Hà Thị hơn.”

Nhìn ông như ngọn nến dần dần cạn hết, trong lòng Lâm Hạo Sơ không đau lòng là không có khả năng, anh đi qua ngòi xóm trước mặt ông, “Ban công gió lớn quá, hay quay về phòng đi?”

Hà Vịnh Thanh lắc đầu, “Để ba nhìn lần nữa, nhìn vắng thái dương bên kia, rời xa Trung Quốc nhiều năm như vậy, lúc gần đi mới phát hiện đang ở nơi đất khách tha hương, bên người thậm chí ngay cả một người bạn cũng không có, tính kế nửa cuộc đời, lúc đi vẫn là cái gì cũng không có.”

Lâm Hạo Sơ yên lặng ngòi xóm trước mặt ông, cầm tay ông, bàn tay cần cỗi chỉ có chút cảm giác ấm áp không rõ ràng lắm, người đàn ông này, là ba ruột của anh. Lần đầu tiên cầm tay ông, Lâm Hạo Sơ cúi đầu, cẩn thận nhìn bàn tay ông, những đường vân tay mất trật tự này, đều rất giống của anh. Anh nhắm mắt, dần dần cảm nhận được nhiệt độ cơ thể bắt đầu lạnh đi.

Tay anh bao phủ lấy tay Hà Vịnh Thanh run rẩy, “Ba ơi, con xin lỗi ba...”

Nước mắt Lâm Hạo Sơ đọng trên bàn tay có phần cần cỗi ấy, Từ “Ba” kia cứ trong cổ họng thế nào cũng không nói ra được.

Hậu sự của Hà Vịnh Thanh xử lý rất nhanh, Hà gia gia đại nghiệp đại, Lâm Hạo Sơ từ chối 50% cổ phần của Hà Thị, tài sản trên danh nghĩa của Hà Vịnh Thanh anh cũng không nhận, Hà Vịnh Thanh trước khi đi lập một quỹ từ thiện khổng lồ, là theo danh nghĩa của Lâm Hạo Sơ quyên góp cho tổ chức y tế. Điểm này ngược lại khiến

cho Lâm Hạo Sơ hơi bất ngờ, sự việc đến bây giờ người cũng đã mất rồi, những gút mắc không rõ ràng trong lòng cũng đều tan thành mây khói.

Một đêm trước khi rời khỏi Hà gia, Hỷ Lạc tỉnh lại thấy Lâm Hạo Sơ một mình ngồi ở sofa hút thuốc, bóng lưng thoát nhìn rất cô quạnh, Hỷ Lạc n.g.ự.c khe khẽ thở dài trong lòng, chống chọi cực khổ nhiều ngày như vậy, trong lòng anh vẫn là không ra khỏi được cánh cửa của mình.

Hỷ Lạc đi qua ngồi bên cạnh anh, cầm mẫu thuốc trong tay anh dập tắt, gạt tàn thuốc đã đầy một lớp đầu thuốc lá, xem ra anh đã ngồi rất lâu, “Ngủ không được sao?”

Mặt Lâm Hạo Sơ chìm trong màn đêm, anh xoa xoa gương mặt, âm thanh khàn khàn, “Có phải anh quá tuyệt tình hay không, đến cuối cùng vẫn không gọi ông ấy một tiếng.”

“Ông ấy hẳn là đã hiểu rõ anh đã tha thứ cho ông.” Hỷ Lạc an ủi anh.

Lâm Hạo Sơ không có nói nữa, tay anh ôm chặt Hỷ Lạc, vùi đầu vào hõm cổ cô. Hỷ Lạc cảm giác được hõm cổ thấm ướt, cánh tay nắm thật chặt, Hà Vịnh Thanh có làm nhiều chuyện xấu, ông ấy ở trong lòng anh, chung quy là ba ruột. Sự ra đi của ông, đối với Lâm Hạo Sơ mà nói, vẫn là có sự kích động sâu sắc.

Khi nằm lại trên giường, Lâm Hạo Sơ dường như rất thiếu cảm giác an toàn, nguyên cả đêm đều quấn lấy Hỷ Lạc, không ngừng đòi hỏi. Hỷ Lạc có chút mệt, ngày tiếp theo còn phải lên máy bay, thế nhưng lại không đành lòng từ chối anh. Lăn qua lăn lại cả đêm, hai người hầu như đều không thể ngủ.

Lúc rời khỏi Seattle, là Hà Mộc Hủy tiễn bằng phi cơ, trong khoảng thời gian này cô đều bận bịu công việc của Hà Thị, con gái trẻ tuổi một tay chống đỡ cơ nghiệp to lớn như vậy, quả là không dễ dàng.

“Tôi muốn biết, anh rõ ràng biết tôi hãm hại anh, vì sao còn muốn cùng tôi đi Mỹ?” Hà Mộc Hủy cuối cùng vẫn không thể nhịn được mà mở miệng hỏi.

Lâm Hạo Sơ nghĩ nghĩ, trên mặt rất bình tĩnh, “Bởi vì anh muốn tin tưởng em một lần.”

Hà Mộc Hủy trong lòng run lên, lập tức cười khổ, “Cuối cùng tôi vẫn là khiến anh thất vọng rồi.”

Lâm Hạo Sơ thở một hơi thật mạnh, vỗ vỗ vai cô, “Nếu như em thật muốn xếp đặt anh vào chỗ chết, anh nghĩ anh bây giờ cần bản không có cách nào đứng ở đây rồi. Em vẫn là không đủ nhẫn tâm.”

Hà Mộc Hủy nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tốt hơn chúng ta sau này trở thành bạn bè mà không phải đối thủ.”

Lâm Hạo Sơ cúi đầu cười cười, “Chúng ta là người nhà.”

“... Người nhà?” Hà Mộc Hủy nhỏ giọng lập lại một lần, người nhà khái niệm này rất mơ hồ, ba chưa dạy qua, mẹ cũng không cho cô biết, trong thế giới của cô, hai chữ này rất mơ hồ.

“Sau này, nếu như có thể đừng nên làm chuyện trái pháp luật nữa. Vì mình mà suy nghĩ nhiều hơn một chút, con gái, nên kiếm người yêu mình là quan trọng nhất.” Lâm Hạo Sơ nhìn đứa em gái cùng cha khác mẹ của mình, bỗng nhiên xác thực có loại cảm giác làm anh trai.

“Tựa như anh đối với chị dâu?” Hà Mộc Hủy giảo hoạt nháy mắt mấy cái.

Lâm Hạo Sơ nhìn Hỷ Lạc ngồi cách đó không xa, trên mặt bất giác cong môi mỉm cười, “Không, bọn anh trong lúc đó, cô ấy yêu anh nhiều hơn, nhưng mà sau này, anh phải nỗ lực yêu cô ấy nhiều hơn.”

Hà Mộc Hủy xoa xoa cánh tay, “Này, anh, anh ở trước mặt một đứa cô đơn lẻ loi như em đừng diễn tình cảm thâm sâu được không?”

Lâm Hạo Sơ nhìn đồng hồ, “Bọn anh phải đi rồi.”

Hà Mộc Hủy nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng thấy ấm áp, “Anh, vì sao anh không tiếp nhận di sản của ba?”

Lâm Hạo Sơ trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói rằng, “Nơi đó... có m.á.u tươi của đồng đội anh, anh làm không được.”

Hà Mộc Hủy làm như đã nghe hiểu lại làm như không có nghe hiểu, Lâm Hạo Sơ cong khóe môi cười khẽ, “Bảo trọng.”

Máy bay vẫn chưa cất cánh, sắp xếp xong mọi thứ, Hỷ Lạc gối đầu lên vai anh ngủ bù, Lâm Hạo Sơ cầm tờ báo xem đến xuất thần, Hỷ Lạc bỗng nhiên đột ngột đứng dậy, liền đụng phải cằm của Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ cắn răng rít vài chữ, “Tần Hỷ Lạc, em lại động kinh gì đó?”

Hỷ Lạc trừng mắt nhìn, âm thanh nhỏ dần, “Lâm Hạo Sơ, ngày hôm nay là ngày 15...”

Lâm Hạo Sơ nhìn Hỷ Lạc, Hỷ Lạc bị anh nhìn có chút sợ hãi, tay vòng qua cánh tay anh, “Này... anh không sao chứ?”

Lâm Hạo Sơ bỗng nhiên xì một tiếng cười ra, anh một tay kéo cô vào trong lòng, “Ngốc quá, anh đã khỏe rồi, nếu không em cho rằng em hai năm ở Paris thì anh đang làm gì?”

Hỷ Lạc ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ là với góc độ từ dưới nhìn lên như vậy cũng cảm nhận được vẻ đẹp đến rối tinh rối mù của anh, Hỷ Lạc nheo mắt cười, "Ông xã, cảm ơn anh." Cảm ơn anh vì em đã làm tất cả.

Lâm Hạo Sơ đón nhận nét mặt tươi cười của cô, véo véo cằm cô, "Đứa ngốc, anh mới phải cảm ơn em, cảm ơn em... khi đó, đã cam đảm yêu anh."

Chương 52: Ngoại truyện 1

Buổi sáng bảy giờ, Hỷ Lạc cứ đúng giờ là bị đồng hồ báo thức đánh thức, với tay tắt chuông, cô bực bội đá người bên cạnh, sao lại trống không thế này? Hỷ Lạc dụi dụi mắt đang nhập nhèm ngái ngủ, nghiêng răng nghiêng lợi, đi đến phòng ngủ của con trai. Đẩy cửa ra xem, quả nhiên, Lâm Hạo Sơ ôm thẳng bé cuộn tròn trên chiếc giường nhỏ ngủ quên trời trăng mây đất, anh một mét tám mấy, chân vậy mà lại quăn đôi chân của thẳng bé chung một chỗ, thẳng bé như con gấu koala dính chặt vào người anh.

Hỷ Lạc nhắm mắt, nặn ra một nụ cười nhả nhận, nhắc chân đá đá chân Lâm Hạo Sơ, “Ông xã...?”

Lâm Hạo Sơ nheo mắt nhìn nhìn cô, “Hử?”

Hỷ Lạc ghé sát anh thêm tí nữa, “Ông Lâm, ngày hôm nay hình như đến lượt anh làm bữa sáng.”

Lâm Hạo Sơ hình như ra vẻ bưng bình, “Phải không? Ngày hôm nay là thứ mấy rồi?”

Hỷ Lạc dẫn xuống lửa giận đang bưng bưng mọc lên, tâm tình tốt mà nói, “Thứ bảy.”

Lâm Hạo Sơ đưa tay xoa tóc Hỷ Lạc, “Ngoan, nếu em đã dậy rồi, thì đi nấu đi, đêm qua anh kể chuyện cổ tích cho con, còn chưa tỉnh ngủ.”

Hỷ Lạc biết là sẽ như vậy, rốt cục diễn không nổi nữa, hét lớn một

tiếng, “Lâm Hạo Sơ! Biết hôm nay anh phải dậy làm bữa sáng tại sao cài chuông đồng báo thức đặt trong phòng em?”

Lâm Hạo Sơ ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn thẳng bé đang vắn vẽ, “Không phải anh quên mà.”

“Có người nào một tuần bốn ngày đều quên không hả?” Hỷ Lạc rất tức giận, đúng vậy, đồng chí Lâm Hạo Sơ định ra gia quy, mỗi hai tư sáu Hỷ Lạc làm bữa sáng, mỗi ba năm bảy chủ nhật anh làm, thế nhưng ông Lâm lòng dạ quá hiểm độc đi, mỗi lần tới thứ ba năm bảy chủ nhật Hỷ Lạc thế nào cũng bị chuông đồng hồ làm cho tỉnh ngủ, hơn nữa sau khi bị đánh thức nhất định sẽ không tìm được ông Lâm nào đó trên giường. Chờ đến khi Hỷ Lạc tìm được Lâm Hạo Sơ, ông Lâm sẽ tận tình khuyên bảo cô, “Nếu em đã dậy rồi, thì đi nấu đi.”

Hỷ Lạc suy nghĩ bi thương, làm thế nào mà bị Lâm Hạo Sơ lừa về nhà một cách dễ dàng như vậy, nếu trở về lúc ban đầu, hồi đó mình tự chủ thêm một tí thì bây giờ đâu đến nỗi bị lép vế như vậy chứ.

Lâm Hạo Sơ tay ôm lấy cô, “Bà xã, em đang suy nghĩ gì thế?”

Hỷ Lạc chu miệng, vẻ mặt cầu xin, “Lâm Hạo Sơ, em ở trong nhà này còn địa vị nào không?”

Lâm Hạo Sơ kinh ngạc mở miệng, “Đương nhiên là có địa vị rồi, em là bà xã của anh, là mẹ của con anh, đứng đầu cả nhà, địa vị rất cao cả nha.”

Cái hư vinh nho nhỏ trong lòng Hỷ Lạc trong phút chốc đạt được một ít thỏa mãn, cô nháy mắt nhìn, thâm tình tràn ngập nhìn Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ cũng thâm tình tràn ngập nhìn Hỷ Lạc, anh nắm tay Hỷ Lạc, “Cho nên... bà xã, đi nấu cơm nhanh đi.”

“Lâm Hạo Sơ! Đi c.h.ế.t đi.”

Bạn nhỏ Khả Lạc năm nay sắp được ba tuổi, hồi đó khi Hỷ Lạc quyết định gọi bé là Khả Lạc thì Lâm Hạo Sơ c.h.ế.t sống không muốn, nói một người là Hỷ Lạc, một người là Khả Lạc, có cần thêm Thất Hỷ nữa không?[14]Vậy cả nhà đúng là thành tiệm bán nước ngọt rồi. Hỷ Lạc hoàn toàn không thèm để ý, Khả Lạc, nhiều coca nha. Cuối cùng, thật sự là không lay chuyển được bạn nhỏ Hỷ Lạc mà mang danh phụ nữ có thai, Lâm Hạo Sơ thỏa hiệp luôn.

Khả Lạc rất thích dính vào ba nha, bởi vì Lâm Hạo Sơ cái gì cũng biết, sẽ chơi trò Counter-Strike cùng với bé, còn sẽ mua rất nhiều mô hình dạy bé làm thế nào để tháo ra rồi lắp ráp lại, còn kể cho bé rất nhiều chuyện trước đây khi anh còn là bộ đội đặc chủng, Khả Lạc là bé trai đương nhiên đối với mấy thứ này cảm thấy rất hứng thú. Thế nhưng Hỷ Lạc không thích à, ở nhà, TV cô xem không được, bởi vì hai cha con sẽ chuyển kênh quân sự gì gì đó, Lâm Hạo Sơ hoàn toàn dẫn dắt bé theo vào trong doanh trại tán dóc, không ai can thiệp.

Cô thấy hai cha con chơi đến nỗi hoàn toàn quên luôn có một người là cô, trong lòng thương tâm, "Con à, mẹ khát nước."

Khả Lạc cũng không quay đầu lại nói, "Khát thì uống nước đi, mẹ thật ngốc, cái này cũng không biết."

Hỷ Lạc cảm giận nhìn 'vong ơn phụ nghĩa', xoay người đối với cái người to xác phát động công kích, "Ông xã, em mới vai quá."

Lâm Hạo Sơ đang bận chỉ Khả Lạc ghép tranh, đang ghép thật hưng phấn đi, thuận miệng đáp mỗi một câu, "Ừ."

Hỷ Lạc phiền muộn, rốt cuộc trong cái nhà này có còn cần cô hay không? Cô đã quyết định, cô phải mất tích một ngày, để hai cha con này tự sinh tự diệt. Sau khi hạ quyết tâm thì gọi điện cho Giang

Nhất Ninh.

Khi cùng Giang Nhất Ninh đi dạo phố, Hỷ Lạc rất bí ai, bởi vì cô phát hiện tuy rằng quyết định nhẫn tâm bỏ mặc hai cha con kia, nhưng mà thực tế hành động không phải vậy, nhìn xem cô mua những thứ gì đây này? Hoạt hình cho bé, đồ chơi trẻ em mà bé thích, quần áo cho bé, cà vạt cho Lâm Hạo Sơ, quần áo cho Lâm Hạo Sơ, giày cho Lâm Hạo Sơ.

Giang Nhất Ninh xem điện thoại di động, đã là cuộc gọi thứ bảy rồi, cô ngại ngùng nhìn Hỷ Lạc cười cười, "Hỷ Lạc nè, chị phải về nhà gấp đây, nếu không thì Ngô Tu Kỳ nhất định xông lại đây trói chị lôi về nhà đấy."

Hỷ Lạc ngượng ngùng cười, "Ờ, chị đi đi, một lát nữa em cũng về nhà." Nhìn bóng lưng Giang Nhất Ninh đi xa, Hỷ Lạc có các loại hâm mộ đổ kị oán hận lẫn quần trong đầu a, cô cắn cắn ống hút trà sữa, liếc mắt nhìn chiếc di động im ơ, hai cha con này đúng là thiếu cô cũng không có phản ứng nào, Lâm Hạo Sơ vậy mà ngay cả tin nhắn cũng không có. Trong lòng Hỷ Lạc càng than vãn, mình thật đúng là nữ chính bị chèn ép mà.

Đi loang quanh ở ngoài đường hơn nửa ngày, đến khi trời tối đen mới về nhà. Vừa vào cửa nhà, còn chưa kịp đổi giày, thì Khả Lạc nhào tới, ôm chân Hỷ Lạc, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cô, "Mẹ ơi... mẹ đã đi đâu vậy? Khả Lạc nhớ mẹ quá."

Hỷ Lạc n.g.ự.c mềm nhũn, ngồi xổm xuống cạnh bé đang dẫu môi trên khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh, "Mẹ mua cho Khả Lạc nhiều thứ lắm nè, lại đây, xem mẹ mua cho con cái gì nào." Cô ôm lấy bé đi đến sofa, hoàn toàn không nhìn Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ cong khoe môi cười khế, đi theo ngồi ở sofa.

Khả Lạc cầm phim hoạt hình mà Hỷ Lạc vừa mua thật vui vẻ chui trong lòng Hỷ Lạc. "Mẹ cùng con xem đi."

Hỷ Lạc mỉm cười ôm chặt thằng bé, cầm tựa trên mái tóc mềm của bé, "Tại sao con dê này lại húc đầu vào cái này?"

Khả Lạc chớp chớp mắt, "Mẹ ơi, nó là con dê lừa nha, nó nhìn rất giống mẹ đó."

Hỷ Lạc đẩy vạch đen, "Tóc của mẹ... sao mà xấu xí vậy?"

Khả Lạc nghĩ nghĩ rồi chỉ vào mắt cô, "Thế nhưng mắt của mẹ cũng thật đẹp, thật sáng nha."

Hỷ Lạc cong mắt cười rất hài lòng, "Bảo bối biết dỗ mẹ vui vẻ nè."

Khả Lạc và Lâm Hạo Sơ trao đổi ánh mắt, Khả Lạc cọ cọ trong lòng cô, "Mamy, Khả Lạc có ngoan không?"

"Ng ngoan, Khả Lạc ngoan nhất."

"Vậy mẹ nấu món ngon ngon cho con ăn đi? Con và ba còn chưa ăn nữa." Khả Lạc chu cái miệng nhỏ nhắn chọt ngón tay, làm bộ đáng tội nghiệp đáng thương.

Hỷ Lạc không nói gì nhìn Lâm Hạo Sơ, xem đi, thằng bé đều bị anh dạy biết giả dạng đáng thương thế này rồi cơ đấy.

Kết quả chính là, Hỷ Lạc tốn hết nguyên một ngày, không thể làm cho lòng tự trọng của mình nhận được sự thỏa mãn, với tình trạng đau khổ vì đi lòng vòng ngoài chợ cả ngày mệt mỏi c.h.ế.t còn phải nấu cơm cho tổ tông.

Buổi tối Hỷ Lạc thoa mặt xong, cũng không đếm xỉa Lâm Hạo Sơ trực tiếp xốc chăn đưa lưng về phía anh nằm xuống ngủ. Lâm Hạo Sơ buông cuốn sách trong tay, từ phía sau ôm lấy cô, "Bà xã."

Hỷ Lạc không kiên nhẫn mà từ chối, “Lăn qua bên kia.”

Lâm Hạo Sơ cười vô cùng khoan khoái bên tai cô, “Giận à?”

“Biết em giận thì tự giác đi, ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt ngủ.”

Tay Lâm Hạo Sơ trong chần trặc tiếp đến trước n.g.ự.c cô, cơ thể Hỷ Lạc chợt run rẩy, âm thanh cũng thay đổi, “Lâm Hạo Sơ, anh làm gì?”

Lâm Hạo Sơ ngậm vành tai cô, nhẹ nhàng l.i.ế.m láp, “Làm chuyện anh thích làm...”

Hỷ Lạc xoay người nhìn anh, đôi mắt sắc đen như viên bảo thạch màu đen rực sáng, bàn tay dạo trên người cô nóng bỏng mà dịu dàng, anh trở mình đè cô, “Ngốc à, anh sao lại có thể rời xa được em, không có em, cái gì anh cũng làm không được.”

Hỷ Lạc hơi ngập ngừng mà oan ức, “Thế nhưng trong mắt anh cũng không có em mà.”

Lâm Hạo Sơ nhẹ nhàng cắn chóp mũi cô một chút, “Con mình mà em cũng ghen được sao? Anh thương thằng bé, bởi vì thằng bé là con chúng ta, anh yêu em, bởi vì em là cả cuộc đời anh.”

Hỷ Lạc nhấp môi, gương mặt hồng hồng, Lâm Hạo Sơ nhìn cô nằm phía dưới mình, trong lòng khẽ động, cúi người hôn cô, “Hỷ Lạc... Chúng ta sinh thêm bé gái đi.” Như vậy, nó sẽ giống em, dễ thương giống em như thế, hiền lành giống em như thế.

Chương 53: Ngoại truyện 2

Lâm Hạo Sơ sau khi ra ngoài trở về nhà thì phát hiện Tần Hỷ Lạc không bình thường, trước đây sau khi tan sở thì sẽ thuận đường đón Khả Lạc về nhà. Nhưng dạo này luôn là Chung Tinh và Diệp Hồng thay phiên nhau đi đón thẳng bé, còn cô, ngay cả cái bóng cũng không thấy. Đón thẳng bé về nhà từ Lâm gia, mở cửa nhìn vô, vẫn là cả căn nhà tối tăm, Tâm tình của Lâm Hạo Sơ rốt cục cũng tới giới hạn, muốn bùng nổ.

Khả Lạc chu cái miệng nhỏ nhắn tỏ ý không vui, “Mẹ không có ngoan, lúc nào trời tối cũng không chịu về nhà, ba đánh m.ô.n.g mẹ đi.”

Lâm Hạo Sơ yêu chiều xoa xoa tóc bé con, móc điện thoại cấp tốc ấn số của Hỷ Lạc, vẫn lại truyền đến tiếng thông báo điện thoại tắt máy. Hỷ Lạc ít khi tắt máy, Lâm Hạo Sơ nghi hoặc gọi một lần nữa, vẫn tắt máy, Lâm Hạo Sơ đen nửa bên mặt, cô vợ nhỏ nhà mình, sẽ không... ngoại tình chứ?

Đem điện thoại vút sang một bên, lại nhìn thẳng bé nhíu muốn nhăn cái trán nhỏ, Lâm Hạo Sơ ôm bé đi vào phòng tắm, “Chắc là mẹ con có việc phải nán lại, Khả Lạc tắm trước, tắm rửa xong mẹ sẽ về nhà thôi.” Tắm rửa cho con xong, rồi kể chuyện xưa cho con. Cho đến khi Khả Lạc ngủ rồi, phòng khách lại truyền đến âm thanh rục rịch.

Lâm Hạo Sơ đắp chăn cho con xong xuôi, nhẹ nhàng đóng cửa, hai tay khoanh n.g.ự.c dựa trước cửa phòng ngủ, mắt lạnh nhìn vợ đang rón ra rón rén đi vào phòng khách.

Phòng khách chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn cây đặt trên đất, Hỷ Lạc thay dép, xoa bóp cái eo mỗi nhừ, nâng váy đi đến phòng ngủ, thành linh thấy Lâm Hạo Sơ đang đứng trên hành lang, bị dọa giật mình, “Anh làm gì vậy, không gì tự nhiên giả làm hồn ma đằng sau lưng.” Hỷ Lạc vỗ vỗ cái n.g.ự.c bị dọa đến nỗi tim đập bịch bịch.

Lâm Hạo Sơ hừ một tiếng, không biểu tình gì mà ngoắc ngón tay, “Đi theo anh.”

Hỷ Lạc dồn sức mà trợn mắt, vẫn là ngoan ngoãn đi theo ông xã nhà mình vào thư phòng. Mới vừa ngồi vào chỗ của mình, đã bị ngọn đèn chóa mắt chiếu thẳng tới, Hỷ Lạc phồng má, một tay xoay cái đèn bàn đang chiếu vào mình, “Ông xã, cái kiểu thực thà được khoan hồng nhà chúng ta sao mà giống đồng chí cảnh sát trong TV thẩm tra phần tử phạm tội vậy?”

Lâm Hạo Sơ cố nén cười, mặt lạnh lại, “Dạo này bận lắm sao?”

Hỷ Lạc nghe anh nói như vậy, nghĩ đến cái eo bắt đầu nhức, gật đầu giống như gà con mổ thóc, “Ừm, bận.”

“Bận cái gì?” Lâm Hạo Sơ liếc nhìn eo cô, vừa mới ấn ấn cái eo là có ý gì?

Hỷ Lạc ấp a ấp úng, “Thực ra... cũng không có gì đâu.” Thấy mặt Lâm Hạo Sơ âm u, vội vàng cười ngượng ngập, “Công ty tăng ca...”

“Tăng ca...” Lâm Hạo Sơ có chút suy nghĩ nhìn nhìn cô, “Vậy nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Lòng Hỷ Lạc thầm vui, vội vàng ôm ông xã hôn chụt một cái rồi đi vào phòng ngủ kiểm đồ ngủ, Lâm Hạo Sơ sờ sờ cái má bị hôn, cong khóe môi cười cười, là nói xạo sao?

Hỷ Lạc ngâm trong bồn tắm nửa giờ mới chịu ra, thấy Lâm Hạo Sơ vẫn còn chưa ngủ, kiên nhẫn tựa vào đầu giường xem TV, Hỷ Lạc

thấy anh cười với mình thì thấy tim mình hơi đập mạnh, mỹ nam kế lại đến rồi, phải kháng cự, kháng cự! Trong lòng Hỷ Lạc âm thầm tự nhủ, giữ bình tĩnh ngồi ở bàn trang điểm bắt đầu sấy tóc.

Từ trong gương thấy anh chầm chậm đi về phía mình, anh mặc đồ ngủ bằng tơ tằm màu đen, xương quai xanh màu lúa mạch trong áo ngủ màu đen toát ra mùi vị khêu gợi. Ngón tay lạnh lạnh của anh giữ tay cô, cúi người khẽ nói bên tai cô, “Anh giúp em.”

Cầm lấy máy sấy, ngón tay nhẹ nhàng lướt nhẹ qua tóc cô, gió thổi ấm áp trên tóc, cộng thêm động tác dịu dàng của anh, trong lòng Hỷ Lạc cảm thấy ngứa ngứa. Hỷ Lạc ngẩng đầu nhìn anh trong gương, Lâm Hạo Sơ cũng đang nhìn cô từ trong gương, ánh mắt hai người gặp nhau. Ý cười Lâm Hạo Sơ thêm đậm, “Bà xã... tóc em thật là dài.”

“Ừm...” Tim Hỷ Lạc đập nhanh hơn, mỗi khi Lâm Hạo Sơ gọi mình là bà xã vẫn sẽ kim không được mà mặt đỏ tim đập mà, kết hôn cũng năm năm rồi, sao sửa mãi không xong cái tật mê trai cực kỳ của cô vậy. Lẽ nào thật có câu nói người nào yêu trước người đó sẽ thua? Nghĩ vậy, ánh mắt Hỷ Lạc lại xám xịt thêm vài phần.

Lâm Hạo Sơ cũng chú ý đến sự thay đổi sắc mặt cô, ngồi xổm xuống, đem máy sấy tóc để trên tủ, tay nhẹ nhàng vén sợi tóc vướng trên khóe môi cô mà hôn, “Bà xã, mệt à?”

“Ừm...” Hỷ Lạc bị động tác của anh làm ngây ngốc một hồi, tay Lâm Hạo Sơ kéo cô vào lòng, tay chầm chậm d.a.o động bên hông cô, “Vậy anh mát-xa cho em nhé?”

Hỷ Lạc chỉ cảm giác được từng ngón tay mềm mại của anh bên hông cô mang theo một dòng điện tê dại, rất thoải mái, đầu bắt đầu thiếp đi, “Ừm...”

Lâm Hạo Sơ ôm cô, đem cô đặt trên giường, ngón tay thon dài từng tắc từng tắc di chuyển bên hông cô, vừa vặn kiểm soát lực đạo, ngón cái và ngón trỏ ấn ấn làm Hỷ Lạc mệt mỏi muốn ngủ. Lâm Hạo Sơ nhìn hàng mi thật dài của cô dưới ngọn đèn, trên gương mặt trắng ngần mơ hồ hiện lên hai vết ửng hồng. Tay anh chậm rãi đi xuống, cơ thể nằm nghiêng, cúi người gặm cắn chiếc cổ tinh tế, ngón tay cũng không nhịn được lần vào trong váy ngủ của cô.

Hỷ Lạc trong cơn buồn ngủ m.ô.n.g lung cảm giác được trên người truyền đến một trận tê dại, cô bất an vặn vẹo, "Lâm Hạo Sơ... đừng ồn."

Lâm Hạo Sơ nheo mắt, động tác trên tay không dừng lại, bờ môi lướt qua xương quai xanh của cô, một đường đi xuống. Hỷ Lạc chỉ cảm thấy cơ thể càng lúc càng nóng, Lâm Hạo Sơ là người có tính cực kỳ nhẫn nại, về mặt này bao giờ cũng có thể khiến cô là người quăng vũ khí đầu hàng trước tiên. Bị anh khiêu khích đến khó chịu, đột nhiên, Hỷ Lạc trợn mắt to, anh... cứ thế mà xông vào! Hỷ Lạc trừng bộ mặt cười xấu xa của anh, "Lâm Hạo Sơ, anh... đi ra."

Lâm Hạo Sơ chỉ cười không nói, nhấc hai chân cô lên, nâng lên toàn bộ cơ thể cô, Hỷ Lạc chỉ cảm thấy thắt lưng mỏi nhừ, cô hỗn hển mà gào, "Lâm Hạo Sơ!"

"Xuyt... Khả Lạc sẽ nghe được." Ngón trỏ Lâm Hạo Sơ đặt trên môi cô, "Hay là em không thích như vậy?"

Đương nhiên không thích, cái eo của cô muốn đứt từng đoạn! Hỷ Lạc mặt đỏ hồng, không biết là giận dữ hay là vì cái khác. Cô lầm bầm, "Ông xã, anh ra trước đi."

Lâm Hạo Sơ cười trong miệng, cười vô lại mà nói, "Anh biết rồi, vậy như này?" Lâm Hạo Sơ ôm cô đặt cả người cô dưới thân, Hỷ Lạc chán nản, nũng nịu đáp, "Ông xã?"

Lâm Hạo Sơ ngậm vành tai xinh xắn của cô, “Ngoan, còn không chịu nói thật?”

Hỷ Lạc oán hận trừng mắt anh, thì ra biết rồi! Chỉ biết ông già này không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Lâm Hạo Sơ nhẹ nhàng ôm lấy cô, để cô nằm trên giường một cách thoải mái, Hỷ Lạc thấy anh vẫn còn đang trên người mình, “Đạo này em đi học múa bụng.”

“...” Lâm Hạo Sơ vô cùng kinh ngạc mà nhìn cô.

Hỷ Lạc nói tiếp, “Rất nhiều đồng nghiệp của em đều nói, một thời gian dài sau khi kết hôn, nhất là sau khi phụ nữ sinh con, ông chồng sẽ sinh ra tâm lý mất hứng thú. Sẽ tìm đủ mọi cớ đi ngoại tình, giống như...” Cô cẩn thận dè dặt liếc nhìn Lâm Hạo Sơ, “Đi công tác.”

Lâm Hạo Sơ nhớ tới hai năm này quả thực tần số đi công tác rất cao, không nói gì.

Hỷ Lạc thấy Lâm Hạo Sơ không nói lời nào, không được tự nhiên mà nói, “Tụi mình kết hôn cũng đã năm năm rồi, từ lúc bắt đầu là em yêu anh nhiều hơn, cho nên... em muốn mình có sức hấp dẫn thêm một tí... bất luận là ngoại hình hay là thứ khác...”

Lời của cô còn chưa nói xong thì Lâm Hạo Sơ cúi đầu hung hăng hôn cô, anh vuốt ve mặt cô, nhẹ giọng nói, “Xin lỗi, là anh không có cho em đủ cảm giác an toàn. Tình yêu của tụi mình, anh đã chậm một bước, thế nhưng...không hề thua kém em.”

Hai tay Hỷ Lạc vòng cổ anh, nhìn vào đôi đồng tử đen thẫm như màn đêm, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, “Những lời này đến bây giờ anh chưa từng nói qua.”

“Không nói là bởi vì anh nghĩ em sẽ hiểu, không ngờ đứa ngốc nhà mình thật tình nhiều năm thế mà không nhận ra...” Thấy Hỷ Lạc xị mặt ra, Lâm Hạo Sơ nhẹ nhàng cắn mũi cô, “Vây bây giờ... Làm sao đây?”

“Cái gì làm sao đây?” Hỷ Lạc chớp chớp mắt, không rõ ý tứ của anh.

Lâm Hạo Sơ hung hăng tiến vào cô, Hỷ Lạc hét nhỏ một tiếng, đại não vang lên một tiếng nổ tung. Lâm Hạo Sơ cái đồ lưu manh này, lại dám... vẫn dùng tư thế này tán dóc với mình. Hỷ Lạc không dám mở mắt, lẩm bẩm, “Vây... tiếp tục.”

Khi Lâm Hạo Sơ mơ mơ màng màng sắp thiếp đi, Hỷ Lạc từ trong lồng n.g.ự.c ngẩng đầu hỏi anh, “Ông xã, trước đây anh... có thích ai không?”

Lâm Hạo Sơ nghĩ nghĩ, mở nửa con mắt nhìn cô, màn đêm đen như mực, nhưng anh dường như có thể thấy đôi mắt cô không ngừng lấp lánh ánh sáng, cánh tay Lâm Hạo Sơ kéo căng, trong giọng nói mang một chút khàn, “... Có.”

Tim Hỷ Lạc trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, “Là bác sĩ Giang sao?”

Lâm Hạo Sơ trầm ngâm một hồi, khẽ cười ra tiếng, “Rất nhiều năm trước đây, có một cô bé tóc đuôi ngựa mặc váy bông trắng, cô bé ngoảnh đầu lại cười, làm anh nhớ mãi nụ cười ấy. Khiến anh hơn mười năm sau, ở ven đường vội vã chỉ thoáng nhìn liền nhớ đến cô bé, nhớ đến tên cô bé ấy.” Nếu như đây chính là thích, nếu như đây chính là sinh lòng thương yêu, vậy thì... chính là em — Tần Hỷ Lạc!

Hỷ Lạc há miệng thiệt là to, hơn nửa ngày mới nén ra một câu, “Lâm Hạo Sơ... thì ra anh có hội chứng lolita!”

Người nào đó đen đầy mặt, chỉ biết cách suy nghĩ của cô vợ nhà mình không giống ai, nhéo cảnh cáo một cái bên thắt lưng cô, “Im miệng.”

“Ông xã, rành rành anh đã sớm động lòng như vậy rồi?”

“...”

“Ông xã, lúc đó hình như em mới có 7, 8 tuổi à.”

“...”

“Ông xã, có phải anh khi thấy em đứng ở ven đường đã mưu tính làm sao để dụ em về nhà không?”

“...”

“Ông xã, anh thật hư quá đi, ha ha ~”

“...”

Tần Hỷ Lạc ngủ rất vui vẻ, phía sau là lồng n.g.ự.c ấm áp của Lâm Hạo Sơ, Lâm Hạo Sơ cong khóe môi cười nhẹ, khi đó chính là động tâm sao? Anh không biết. Nhưng mà cũng được, cô chưa từng buông tha, cuộc tình này, có tính là số trời đã định không?

Nội dung từ **Chương 1: Lạc đường** đến **Chương 53: Ngoại truyện 2**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh